

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

There are worse things than death.

AN EVERLIFE NOVEL

FIRSTLIFE

"Utterly unique and absolutely riveting—I couldn't put it down!"
—#1 *New York Times* bestselling author Sarah J. Maas

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

Bana tarihin hayatta kalanlar tarafından yazıldığı söylendi. Ama bunun her zaman doğru olmadığını biliyorum. Benim adım Tenley Lockwood ve çok yakında öleceğim. Bu benim hikayem - ama son sadece başlangıç. Tenley "Ten" Lockwood, son on üç ayı Prynn Asylum'da kilitli olarak geçirdi. Delilerin en çılgını olarak itibarını kazandı ama bu işkenceyi durdurmaz. On kişi gidebilir, ancak yalnızca anne babasının nerede yaşayacağını seçmesine izin verirse - o öldükten sonra.

Dünyanın çoğunun kabul ettiği sonsuz bir gerçek var: İlk yaşam sadece bir kostüm provasası ve gerçek yaşam ölümden sonra başlıyor.

Everlife'da iki krallık iktidarda: Troika ve Myriad, uzun zamandır düşmanlar ve ölümcül rakipler. Her ikisi de Ten'i kendi taraflarına çekmek için en iyi işçilerini göndermek de dahil olmak üzere Ten'i almak için her şeyi yapacaktır. Çok geçmeden Ten kendini kaçarken, aşık olduğu çocuk ile desteklemek istediği krallık arasında vahşi bir halat çekmenin ortasında bulur. Kimi seçecek? Bir karar verecek kadar uzun süre hayatta kalabilir mi?

ilk hayat

Gena Showalter

İÇİNDEKİLER

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Son Yakın Olsa da...](#)

[Birinci bölüm](#)

[İkinci bölüm](#)

[Üçüncü bölüm](#)

[Bölüm dört](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[Onaltıncı Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Gena Showalter ile Sohbet Soru-Cevap](#)

[Tartışma için sorular](#)

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Tenley Lockwood

Duuude. Bir kafa yormak güzel olurdu. *Whack Shack* diyebilir misin ?

Dosyamı okuyamadıysan Nanne, sana öne çıkanlar hakkında bilgi vermekten mutluluk duyarım. Ben iyi eğitilmiş ve çok zengin bir şekilde dekore edilmiş bir İşçiyim. Zafer benim göbek adım da olabilir. Ne değilim: bir bebek bakıcısı. Tenley Lockwood'u izlemek birçok yeteneğimi boşa harcıyor.

Oh, VE onun bir WHACK SHACK'DE OLDUĞUNU SÖYLEMEYİ UNUTTUM MU??

Kusura bakmayın ama burada kalmaktansa iç organlarımı elbise askısıyla çıkarmayı tercih ederim. Resmi olarak bir transfer talep ediyorum.

Işık Görüş Getirir!

okçu prens

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1
Kime: A_P_5/23.43.2
Konu: Resmen Reddedildi

Bay Prens,

Ben senin duuude'in değilim. Ben senin üstünüyüm. Bana sadece uygun rütbemle hitap edeceksin: General. Ya da her zaman uygun *efendim* .

Bu görev için çok önemli iki nedenden dolayı seçildiniz. Gençsiniz ve (belli ki) olgunlaşmamışsınız. Amaçlanan suç. Yaşlı İşçilerimiz Bayan Lockwood'la ilişki kurmakta zorlandılar, ama hemen uyum sağlamalısınız.

Bu notta, Bayan Lockwood'a "bebek bakıcılığı" yapmaya devam edin, yoksa sizin için organlarınızı çıkarırım.

Ayrıca, günlük raporlar bekliyorum. Onu krallığımızla anlaşma yapmaya ikna etmenin çok önemli olduğunu söylerken abartmıyorum.

Işık Görüş Getirir!
General Levi Nanne

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Berbatsın (& Ben ÇOK Olgunum)

Sevgili bayım,

İşçi maaş derecenizin altında, ama siz kızla başarısız olan "yaşlı" beylerden biri değil misiniz? Sadece kontrol. (Ve seni başaracağım zamana hazırlıyorum ve yüzüne sürüyorum.)

Neyse. Ben iyi bir küçük robotum efendim, bu yüzden *elbette* istediğinizi yapacağım. Sayın. Ama olay şu, efendim. Bir dakika daha dışarıdan izlemek/dinlemek zorunda kalırsam kornealarımı ağartıp kulaklarıma kurşun kalem saplayacağım.

Kabuğumu istiyorum ve barakanın İÇERİSİNE gitmek istiyorum. Sayın.

Ayrıca, talep edilen ilk rapor burada. Yani *çok tatlı rica ettim* . Sayın. Kurumun yaratıcı yazarlık dersi versiyonu sırasında, kıymetliniz hayata dair duygularını ifade etmek için bir şiir yazmak zorunda kaldı. İncelemeniz için bir kopyasını ekliyorum. Okuduktan sonra köprüden atlamamanıza meydan okuyorum. Sayın.

Mezar sondur

Ve bunu asla kabul etmeyeceğim

Beni bağlayan zincirlerden kurtuldum.

Biliyorum

"Ölüm zaferini kaybetti"

Bir yalandır, çünkü bundan daha büyük bir gerçek yoktur:

"Hayat umutsuz"

Darkside McD Owner'ın Troika için pek uygun olduğunu düşünmüyorum. Biliyorum biliyorum. Seilmeyeni seviyoruz. Zayıfları savunuyoruz. Derse ihtiyacım yok. Onu bu kadar "gerekli" yapan şeyin ne olduğunu söyle bana.

Senin mütevazı hizmetçin,
Okçu

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: Şiir, Diğer Şeylerin Arasında

Onunla başarısız olmadım, köpek yavrusu, senin için yolu temizledim. Bir fark var. Başarılı olmak ister misin? Öğren.

0800'de bir Shell bekleyin. Sizinkini beklemeyin. GenPop'tan bir tane seçtim. Ve tipik yeteneğinizle cevap vermeden önce - Genel Nüfus? Şaka mı yapıyorsunuz (etki için dramatik bir duraklama), efendim? — parmaklarınızı yazma zahmetinden kurtarın. İstediyini göndermiyorum. İhtiyacın olanı gönderiyorum. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin.

Şiir açısından da. Bayan Lockwood, her hikayenin iki tarafı olduğunu biliyor. Neden yapmıyorsun? Kendinize bir iyilik yapın ve şiiri tekrar okuyun. Bu sefer en alttan başlayın ve yukarı doğru çalışın.

Ve Bay Prince, bu kızı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu size söylemem gerektiği gerçeği, sizi beyne acil bir çekiç darbesi için programlamam gerektiği anlamına geliyor. Kendine bir iyilik yap ve atmak üzere olduğum incilere dikkat et. Işık. Kanal. Kayıp...karanlık.

Oh, ve işte iyi bir tane: Moron. Yine, amaçlanan suç.

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Dört Şey

1) Efendim Dostum. Bariz zeka eksikliğinize dikkat çekmek istemiyorum ama Tenley Lockwood bir Conduit olamaz. İlerlemiş yaşınız göz önüne alındığında, Conduits'in Troikan ebeveynleri tarafından büyütüldüğünü açıkça unutmuşsunuz. Başından sonuna kadar aramızda en sadık olan onlar.

2) Ve tamam, tamam. Şiiri aşağıdan yukarıya okudum, bu yüzden "iki taraf" teorinizi anladım. Bu, şiirin iyi olduğu anlamına gelmez. Kafiye yapmıyor.

3) Kabuk geldi ve gerçekten senden nefret ettiğimi düşünüyorum. Ben saf bir erkek saldırganlığım ve benden bir piliç gibi olmamı mı bekliyorsun? Sanki *biri* böyle bir saçmalığa inanacak kadar aptal olacakmış gibi.

4) Sayısız Killian gönderdi. Onu gölgelerde gizlice dolaşırken, kızı izlerken gördüm. kesim izni mi?

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: İzin Gr... Reddedildi! (Kabul et. Küçük kızın kalbin bir anda atladı.)

Kanunlarımızı sen de benim kadar biliyorsun. Ve ikinci en önemli kararnamemizin kalbinde ne var? Kişisel kan davaları insanların iyiliği için bir kenara bırakılmalıdır. Sen bizim insanlarımızdan birisin.

İşini yap. Nothing Else Matters.

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: P_B_4/65.1.18

Konu: Yeni Görevim

Ateşli ve çılgın, tam sevdiğim gibi. Tenley Lockwood'un paketlenip etiketlendiğini düşünün.

Doğru Eşittir!

Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Biraz Saygı Gösterin!

Kızdan saygıyla bahsedeceksin ya da ondan hiç bahsetmeyeceksin.

Sizi bu görevden almaya çoktan yaklaştım Bay Flynn. Aslına bakarsanız, Generallerin beni kimsenin başaramadığı şeyi yapabileceğinize ikna etmelerine neden izin verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Çok gençsin ve başarı yöntemlerin her zaman uygunsuz oldu. Ama bu sefer değil! Kızı bizimle anlaşma yapmaya ikna edin ama bunu yaparken pantolonunuzun fermuarını kapalı tutun. Ve başarısız olma. *Ona ihtiyacımız var* .

Doğru Eşittir!

Madam Pearl Bennett

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: P_B_4/65.1.18

Konu: Başarısız mısınız? Bu Hayatta Değil <—Orada Ne Yaptığımı Gördün mü?

Daha önce yöntemlerimi hiç umursamadın, sadece sonuç. Ne değişti? Bu kız hakkında bu kadar önemli olan ne? İçeriden bilgin varsa, bana sağlam bir şey yap ve sınıfın geri kalanıyla paylaş.

Ve bil diye söylüyorum, kimseye *ihtiyacımız yok* . Daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştık ve Troikalıları ikiye bir sayıca geride bıraktık. Ayrıca, bu kız temelde bir "o"dur. O öldüğünde, çarkımızdaki bir dişli daha olacak. Ama sen merak etme o güzel küçük kafan. Onu imzalayacağım - benim yolum. Her zaman yaparım.

Diğer yandan Troika, Archer'ı gönderdi. Uzuvarını keseceğim ve onlarla ikinci ölümüne kadar döveceğim.

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: HAYIR!

Kızı imzalayana kadar öfkeni kontrol et. Daha sonra, Archer'ı sabitlemek için en yüksek topuklu ayakkabılarımı kullanacağım ve eğer istersen, ceket olarak giymek için derisini yüzebilirsin. Kendimi netleştirdim mi? meşgul etmeyin. Henüz değil!

Ve kız bir "o" ve bir "dişli"den çok daha fazlasıdır. Herkes! Ama bu kız... bir gün senin patronun olacak. İkimiz *de* patronumuz olacak. Yerinde olsaydım, ona nasıl davrandığıma dikkat ederdim.

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: P_B_4/65.1.18

Konu: Üzgünüm ama sen ben değilsin

Sen nesin? Çok tatlı. Dediğim gibi senin için utanç içinde yüzümü buruşturduğumu hayal et: Aslında iznin umurumda değil. Son mesajımı bir FYI olarak kabul edin.

Ve patronlarıma da herkese davrandığım gibi davrandığımı herkesten daha iyi biliyorsun. Eğer beğenmediyseniz, Madam, beni kesinlikle yeniden atayabilirsiniz. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Sanırım sende çok var.

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Kaybedecek bir şey yok mu?

Kazanacak bir şeye ne dersin? Kızı imzala, sana her zaman istediğin şeyi vereceğim. Annenizin adı ve onu nerede bulacağınız.

Bana tarihin hayatta kalanlar tarafından yazıldığı söylendi,
ama bunun her zaman doğru olmadığını biliyorum. Benim adım
Tenley Lockwood ve çok yakında öleceğim. Bu benim hikayem -
ama sonum sadece başlangıç.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Troikan yasalarının kölesi olmaktansa İmzasız olarak daha iyisin."

-Sayısız

Üç yüz yetmiş sekiz gündür mutluluğun ölmeye başladığı Prynne Akıl Hastanesinde kilitli kaldım. (Ya da dokuz bin yetmiş iki saat.) Tam zamanı biliyorum, güneşin doğuşunu ve gökyüzünde batışını izlediğim için değil, iyi kızların ışıklarının her söndüğünde duvarlarımı kanla işaretlediğim için. - Tesisin kötü kanadı açılır.

Binada pencere bulunmamaktadır. En azından benim bulduğum yok. Ve asla dışarı çıkmama izin verilmedi. Mahkumların hiçbiri yok. Dürüst olmak gerekirse, hangi ülkede olduğumuzu ya da yerin çok altında mıyız onu bile bilmiyorum. Uçmadan, sürülmeden, sevk edilmeden veya buraya bırakılmadan önce ağır bir şekilde uyuşturulduk. Her nerede olursak olalım, duvarların ötesi iliklerine kadar soğuk. Her gün, saat, saniye havamız ısınıyor.

Arkadaşların ve düşmanların personelden ayrıntıları istediğini duydum, ancak yanıt her zaman aynı oldu. *Cevaplar kazanılmalıdır.*

Hayır, teşekkürler. Benim için fiyat—işbirliği—çok yüksek.

Ürpererek yataktan kalkıp hücremin uzak köşesine doğru yol alıyorum. Her adım acıdır. Sırtım benden nefret ediyor ama kaslarım grev yapamayacak kadar ağrıyor. Dün gece *sırf bu yüzden dayak yedim.*

Gururum ve sevincimin önünde duruyorum. Takvimim. Yeni bir gün, yeni bir iz demektir.

Tebeşirim, kalemim ya da keçeli kalemim yok, bu yüzden işaret parmağımın ucunu yerden çıkıntı yapan, eti kesen ve bir kan kuyusu çeken pürüzlü bir taşın üzerine sürüyorum.

İğneden nefret ediyorum ama dürüst olmam gerekirse, ardında bıraktığı yara izini seveceğim. Yaralarım bana sayacak bir şey veriyor.

Saymak benim tutkum, numeroloji ise en sevdiğim bağımlılık. Belki de aldığımız her nefes, bizi ölüme bir adım daha yaklaştırdığı ve yeni bir başlangıca bir adım daha yaklaştırdığı için. Belki benim adım Tenley olduğu için—Onlar arkadaşlarıma.

On, tamamlamanın bir temsili.

On parmağımız ve on parmağımız var. On, herhangi bir geri sayım için standart başlangıçtır.

Onuncu ayın onuncu gününde sabah 10:10'da doğdum Ve, tamam. Tamam. Belki de sayılara kafayı takmışımdır çünkü onlar her zaman bir hikaye anlatırlar ve insanların aksine asla yalan söylemezler.

İşte kısaca benim hikayem:

On yedi - var olduğum yılların sayısı. Benim durumumda, *yaşamak* çok güçlü bir kelime.

Bir - çıktığım erkeklerin sayısı.

İki - hapsedildiğimden beri edindiğim ve kaybettiğim arkadaş sayısı.

İki - yaşayacağım hayat sayısı. *Hepimizin* yaşayacağı hayat sayısı .

İlk Hayatımız, sonra Ebedi Hayatımız.

İki - sonsuz geleceğim için sahip olduğum seçeneklerin sayısı.

(1) Ailemin emrettiğini yap veya (2) acı çek.

Ben acı çekmeyi seçtim.

Taşlarda başka bir iz oluşturmak için kanı kullanıyorum. Memnun, "banyoya" gidiyorum. Bir nebze mahremiyet sağlayacak kapılar bile yok, sadece tuvaletin yanında küçük, açık bir duş kabini. Güvenliğimiz için söylendi. Başkalarını eğlendirmek için, şüpheliyim. Tüm hücreler 7/24 izlenir, yani herhangi bir gün içinde herhangi bir zamanda, personelin canlı kamera yayını izlemesine izin verilir ve hatta teşvik edilir.

Akıl hastanesinin başkanı Dr. Vans bizimle alay etmekten hoşlanıyor. *Her şeyi görüyorum ve biliyorum.*

Öğretmenlerin iyi bir kısmı bizi azarlıyor. *Zaman harcamı!*

Emirler bizi küçümsüyor. *Biraz kilo al, değil mi?*

Muhafızların çoğu bize sırtıyor. Dünyanın her yerinden geliyorlar ve dilleri değişse de duyguları her zaman aynı. *Yalvarıyorsun ve bir gün vereceğim.*

Chez Prynne'de sunulan birçok avantajdan sadece birkaçı.

Herkes korkunç değil, kabul ediyorum. Küçük bir avuç, diğerlerinin fazla ileri gitmesini bile engellemeye çalışır. Ancak her personele, kalışımızdan nefret etmemizi sağlamak, ayrılmayı *her şeyden çok istememizi sağlamak için para ödendiği bir sır değil*. Çünkü ayrılmayı ne kadar çok istersek, ebeveynlerimizin bizi buraya yapmamız için gönderdiklerini yapma olasılığımız o kadar artar.

Arkadaşım Marlowe, market alışverişi yapmak için annesinin mücevherlerini rehine vermeye cüret etti ve "kleptomani" konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Uyuşturucu bağımlısı arkadaşım Clay'in temizlenmesi gerekiyordu.

Kurum ikisini de başarısızlığa uğrattı. Birkaç ay önce Marlowe kendini öldürdü ve Clay... Ona ne olduğunu bilmiyorum. Bir kaçış planladı ve o zamandan beri ondan haber almadım.

İkisini de özlüyorum. Her. Bekar. Gün.

Kaçma riskini almaması için Clay'e yalvardım. Bir kez ayrılmaya çalıştım ve yardım aldım. Erkek arkadaşım James, totemin tepesinde bir muhafız, kameraların kapatılmasını, bazı kapıların açılmasını ve diğer muhafızların işte uyumasını sağladı. Yine de başarısız olduğumu kanıtladım.

Çabaları için James kafasından vuruldu. Ben izlerken.

Tulumdan yavaşça çıkarken sıcak yaşlar gözlerime hücum ediyor ve yanaklarımdan süzülüyor. Her hareket başka bir acı patlamasıyla gelir. Sonunda çıplak olduğumda, ılık bir su spreyinin altına giriyorum.

Alçakgönüllülük beni çoktan yendi - kelimenin tam anlamıyla! - ama elimden geldiğince hızlı yıkıyorum. Günde küçük bir miktar su veriyoruz. Eğer tükenirsek, tükeniriz. Yazık, çok üzücü. Bize asla verilmeyen bir şey mi? Jiletler. Eski üniformalardan çektiğim iplerle bacaklarımı ve koltuk altlarımı pürüzsüz tutuyorum. Zaten bir hayvan gibi hissediyorum; birine benzemek için de bir neden yok.

Bakımlı bir görünüm önemli değil. Yemek zamanlarında karşı cinsle sosyalleşmemize izin verilirken, tekrar flört etmektense kalbimi paslı bir kaşıkla göğsümden çıkarmayı tercih ederim. Evet, ödüller muazzamdır, ancak riskler daha fazladır. Her şey alt üst olduğunda -ki öyle olacak- milyonlarca parçaya ayrılacağım. yeniden inşa etmem gerekecek. Tekrar.

James'in beni takip etmesine karşı koymalıydım, ama düşük bir noktadaydım, herhangi bir sevgi gösterisi için çaresizdim. Odama gizlice girmek için kameraları her kapattığında işini riske atmıştı. O kadar çok gizlice girdi ki, aslında hafızası hala burada yaşıyor. Her gece iki kişilik yatağıma girdiğimde, ilk baştaki utangaçlığımdan dolayı benimle nasıl alay ettiğini hatırlıyorum. Ne zaman incinsem yaralarımı temizleme şeklini. Beni kollarında tutması, teselli ve öpücükler sunma şekli hakkında. Daha fazlasını yapmak istemişti. yapmamıştım. Burada değil. Potansiyel bir izleyici kitlesiyle değil.

Geçmişini unut. Şimdiki zamana konsantre olun. Doğru.

Suyu kapattım ve havluyu elimden geldiğince kuruladım. Temiz, karda işemiş sarı bir tulum giyiyorum ama sadece malzemeyi belime getirmeyi başardım, kollarım düzgün çalışmayı reddediyor, omuz kaslarım pes ediyor.

Ne ben yapacağım? Hücremi bu şekilde bırakamam.

Kapı aniden sessiz bir *gıcırta ile açılır* . İki gardiyan hücreme girerken, aralarında savrulan bir kızla kanım buz gibi oluyor.

Nefesim kesildi, şaşkınlığım bana ellerimi kaldırıp göğüslerimi örtmek için ihtiyacım olan gücü verdi.

Hayır, mütevazî değilim ama bu özel bir aşağılama türüdür.

Gardiyanlar kızı serbest bırakıp bana doğru ittiler. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey? Düzensiz şekilde kesilmiş pembe saçları var.

İçlerinden biri bana "Yeni oda arkadaşı" diyor. Kısmi soyunma halimi fark ettiğinde sırıtıyor. "Güzel güzel. Burada ne var?"

Rus aksanı her zamanki gibi kalın, ondan Yoldaş Douche olarak bahsetmemin birçok nedeninden biri. Yanaklarım yansa da kendinden emin bir ses tonu için çabalıyorum. "Burada sahip olduğumuz şey, serbest bırakıldığında hapishanede çürümenizi sağlayacak reşit olmayan bir kız."

Bana doğru bir adım attığında sırıtışı daha da genişledi. Pembe saçlı kız midesine tekme atıyor, beni şaşırtıyor.

Bir vuruş yapmak için elini kaldırarak ona odaklanır. "*Suka!*"

Rusça'da *kaltak*. Bana da atılan bir söz.

Gülümsüyor ve parmaklarını ona doğru eğiyor, onu *getirmenin evrensel işareti*.

Diğer muhafız Yoldaş Douche'u kolundan yakalar ve onu koridora sürükler. Kapı kapanırken iki adam da bana kaşlarını çatı.

Kız hiç duraksamadan bana el sallıyor, adeta... sersemlemiş görünüyor. Karışıklık içinde göz kırpmıyorum. Korkmak yerine mutlu mu? Yok canım?

"Merhaba" diyor ve hafif bir İngiliz aksanı seziyorum. "Ben Bow, senin yeni en iyi arkadaşın."

O çılgın. Anladım. "Yeni bir arkadaş için piyasada değilim." Yalnız kalacağımı umuyordum. Başka birinin önünde uyumayı sevmiyorum ama çalışabilmek için uyku tulumları çalmam gerekiyor. Son oda arkadaşım, yaşadığım işkenceler hakkında çığlıklar atarak ya da halamın çocukken bana öğrettiği bir numarayı söyleyerek dönüp durduğumu söyledi.

On gözyaşı düşer ve ben...dokuz yüz ağaç derim ama sadece bir tanesi benim için. Sekiz-

Oh hayır. Şu an kafamda kaybolmuyorum.

"Burada." Bow bana doğru yaklaşıyor, adımları uzun ve güçlü. Yakından, gözlerinin yeni cilalanmış bozuk paraların rengi olduğunu söyleyebilirim. Tuhaf ama büyüleyiciler, içermeyecek kadar yoğun olması gereken bir yoğunlukla için için için için yanırlar. "Sana yardım edeyim."

Alışkanlık dışında, bana uzandığında menzilden çıkıyorum. Ama... sıfır! En sevdiğim dört harfli lanet kelime. O olmadan giyinmeyi bitirebileceğimi sanmıyorum.

Beni taklit ederek göğüslerini kavradı ve ısınlandı. "Göğüsler harika, değil mi? Gerçek eğlence çantaları. Siz kızların her zaman neden şikayet ettiğinizi bilmiyorum."

Biz kızlar demek istemiyor musun ?"

Elleri *eğlence çantalarından düşüyor* . "Kanka. Ekipmanın tadını çıkarmak ve kendi mal ve hizmetlerimden biraz almakta yanlış bir şey yok. Ciddi anlamda. O kadar ateşliyim ki *bir* parçamı istiyorum."

Sıcak? tartışmalı. Tuhaf, narsist ve sapık mı? Tartışmasız. O üçlü. Başka bir deyişle, bu turda muhtemelen öldürülecek büyük ikramiyeyi vurdum. Yaşasın ben.

"Mallarınız ve hizmetleriniz hakkında konuşmamayı tercih ederim, teşekkürler." Yavaşça dönerek onu sırtıma yerleştiriyorum. Bu benim için nadir bir durum. Düşük bir nokta, mutlak bir çaresizlik anı. Vur-kaç ya da kapıp bıçaklama girişiminde bulunursa - kirli bir şey - pişman olmasını sağlayacağım.

Keskin bir şekilde nefes alıyor ve spor yaptığım çürüklerin zenginliğini incelediğini varsayıyorum.

"Bugün bir ara," diye çıktım, algılanan zayıflık karşısında dehşete kapıldım.

Kollarımı nazikçe kollarımdan geçirdi. "Umarım Everlife için hazırsınızdır. Böyle bir dayak daha seni öldürebilir."

Şüpheli. Dr. Vans işkenceyi çiviledi. Bir cismi fazla ileri itmek üzere olduğunu bilir. "Güven bana. Ölüm başıma gelebilecek en kötü şey değil."

"Elbette değil. Eğer Sonsuz için doğru planları yapmadıysan, artık yok olmayı dileyeceksin."

Sonsuz, Myriad ve Troika'nın - öbür dünyada iktidarda olan iki alem - yani Everlife - bulunduğu yer. "Gerçek" hayatın başladığı söylenen yer.

Yıllar geçtikçe, dünya iki gruba ayrıldı. Myriad'ı destekleyenler ve Troika'yı destekleyenler. İkisini de kimse desteklemez. Nasıl yapabilirler? Diyarlar çok temelden karşıt - her şey hakkında!

Sayırsız özerklik... mutluluk... hoşgörü ile övünüyor. Onlara göre, İlk Hayat sadece Ebedi Hayat'a giden bir basamaktır, her şey mukadder bir nedenle olur ve İkinci ölümü - Ebedi hayatta ölümü - yaşadığımızda ruhumuz Dünya'ya, Hasat Ülkesine döner, başka biriyle kaynaşmak için - yepyeni — ruh.

Bir insanı kazanmak için antlaşma şartlarını müzakere etmeye isteklidirler.

Troika ise yapı...sürekli çalışma...mutlak uygunluk ile tanınır. Onlar için İlk Hayat, Ebedi Hayat kadar önemlidir, kader bir efsanedir ve İkinci Ölümü deneyimlediğimizde, bir daha asla insan veya ruh tarafından görülmemek üzere Geri Kalana gireriz.

Troikanlar, sözleşme şartlarını müzakere etmeyi reddederek, istisnasız her yerde herkese aynı faydaları sunar. Aynı kanunlar da. Onlara göre doğru olan doğru, yanlış olan yanlıştır, birimiz ve hepimiz için. Herkes eşit şartlarda.

Bir krallık gökyüzünün bulutsuz olduğunu söylerse, diğeri bir fırtınanın başladığını söyleyecektir.

Yüzyıllardır savaş halindeler, diğerrinin yıkımı nihai hedef. Bu yüzden ruhları kazanmak için bu kadar çok savaşırılar. Bu yüzden doğru tarafı seçmek çok önemlidir. Bir gün birileri kaybedecek.

Burada, Dünya'da, Myriad ve Troyka destekçileri birbirinden ayrı değil...tam olarak. Bir arada var olmaya çalışırılar, ancak bu mükemmel olmayan bir uyum içindedir ve her zaman altta yatan bir gerilim uğultusu vardır.

Bazen isyanlar patlak verir ve hükümet topyekün bir kavgayı önlemek için sıkıyönetim uygulamak zorunda kalır.

Benim gibi ender bir kaç kişi hangi tarafı destekleyeceği konusunda hiçbir fikre sahip değil. Her iki inanç grubunun da yararlarını görüyoruz. Olumsuzlukları da görüyoruz.

Biz İmzasız olarak anılırız.

Bizim için, Firstdeath'ten sonra varacağımız yer olan üçüncü bir ruh aleminin söylentileri var. Ailem bana bu konuda korku hikayeleri anlatırdı, gecenin karanlığında fısıldayan hikayeler. Kabusların canlandığı Birçok Sonun Alemi.

Sık sık merak etmişimdir... Many Ends, çocukları doğrudan korkutmak için uydurulmuş bir yer mi?

"Yapıyor musun?" Bow tulumumun fermuarını çekerken soruyor.

"Bitmeyen için planların var mı yani?"

"Seninle Everlife'dan bahsetmiyorum."

Yüz hatları hayal kırıklığıyla kırışıyor. "Neden?"

"Üç yüz elli iki gün daha burada olacağım."

3 + 5 + 2 = 10

"Ve?"

Ve er ya da geç ayrılacak. Onun tipini tanıyorum. Bir şeyler ters gidene kadar son derece iyimser. İlk dövüldükten sonra, pes edecek ve ailesi ne isterse onu yapacak, garantili.

"Bir sonraki hayatı unut. Peki ya bu? Bana neden burada olduğunu söyle." Çenemi eğerek şanlı hücremizi işaret ediyorum.

"Beni koruyucum gönderdi." Adımlarını ikinci ikiz yatağa atıyor ve oturuyor ve onda zarif ya da kadınsı hiçbir şey yok. "Bana bir ışık olmamı söyledi."

Ah. Ne duyuyorum? Mutlak uygunluk. "O halde Troika ile imzaladın." Soru değil.

Başını sallaması bir gurur ipliği içeriyor. "Yaptım."

Çok sert çarpışacağız . "Işık tam olarak nedir?" Beni neyle itecek?

"Birinin karanlıktan bir çıkış yolu bulmasına yardım etmek için ne gerekiyorsa."

Karanlık. "Sayısız Anlamı."

Kuru sesimi görmezden geliyor. "Bir sorun demek, herhangi bir sorun."

Pekala, bende bunlardan bolca var - gerçi kendime bu durumun gübre olduğunu ve bundan iyi bir şeyler çıkması gerektiğini söylüyorum.

"Neden buradasın? " bana soruyor.

"Myriad ile antlaşma yapmayı reddediyorum." Sözleşme—kanla bir sözleşme imzalamanın eşdeğeri.

Bazen, haklarımı imzalamam için beni ikna etmeye çalışırken, şımartıldım. *Bu güzel değil mi? Myriad'da sizi bekleyen şey bu. Çoğu zaman işkence görüyorum. Bu, Many Ends'de katlanacağınız şeylerin yalnızca başlangıcıdır. Beni neyin beklediğini bilmemek en kötüsü.*

Kaşlarını çatarak, "Prynne'in iki alemle de ilişkisi olmaması gerekiyor," dedi.

"Bu." Dr. Vans, bir çocuğu Myriad ile, diğerini Troika ile imzalamaya başka nasıl ikna edebilirdi? Hangisini yapar. Her zaman.

Biraz şaşkın, çok umutlu bakışlarımla buluşuyor. "Troyka ile antlaşma yapmak istiyor musunuz?"

"Azıcık bile değil." Omuzları düşerken ekledim, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama koruyucun berbat. O—o mu?—seni cehenneme mahkûm etti. Hiçbir şey için! Buradaki hiç kimse *ışığınızı kabul etmeyecek.*" *Kimseye güvenme. Her şeyi sorgulayın.*

"Belki değil, ama yine de teklifi yapacağım. Dün, bugün ve yarın, eylemlerim önemlidir."

Bunda ona katılıyorum. Hatta bir adım daha ileri götüreceğim. En yıkıcı veya yapıcı eylemler tek bir düşünceyle başlar. Ve nihayetinde, hayatımızın gidişatını tek bir eylem belirleyebilir. Ve ölümlerimiz.

Yolumu seçeceğim. Yalnızca ben. Seçimim kendi geleceğimden başka ebedi geleceği etkilemeyecek.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama başımı salladım. Konu kapandı.

Zıplıyor ve odanın içinde dolaşıyor, her köşeyi inceliyor ve sonunda takvimime bakmak için duruyor. "Ciddi anlamda? Parmak kalemi mi kullanıyorsun? Herkesin sana Nutter demesine şaşmamalı. Sen çakma kulübesindeki en büyük kaçıksın."

Buraya yeni geldi. Benim ismimi nereden biliyor? "Kadın taşaklarımın büyüklüğünden dolayı herkes bana Nutter diyor. Bu ve rakiplerimi fıstık ezmesi gibi yere bulaştırma eğilimindeyim."

Bir an düşünür, kaşlarını çatır. "Eğer hanım taşaklarınız bu kadar büyükse, neden size Tüylü Kiraz demiyorlar? Yoksa Kürklü Köfte mi?" Çenesine dokunuyor. "Pekala, ah. Çünkü iki isim de senin patlayıcı öfkeni tanımlamıyor. Ey! Biliyorum. Sana Sperm Bankası diyeceğim! Topları ve patlamaları kapsıyor."

gülümsüyorum. O cesur, bunun için altın yıldız. Böyle bir yerde korku eksikliği nadir ve değerlidir. Tabii beni en ufak bir şekilde tehdit ederse onu bitirmekte tereddüt etmem. Önce hayatta kalmak, sonra başka bir şey yok.

üzerinize patlayacak " diyorum. "Bu arada, sana Hatchet diyeceğimden emin olabilirsin. Saçını kesmek için kullanılan alet, sanırım."

Tarzının pürüzlü uçlarını kabartıyor . "Mutfak bıçağı kullandım, çok teşekkür ederim. Döşemenin güzelliğini gerektiği gibi vurguladığına eminim."

Pozitifliğine hayran olmalı.

İç saatim aniden çalıyor, konuşma unutuluyor. "Sabah kahvaltısı!"

İç çekiyor. "Yemek zamanı. Yay."

"Hücremiz üç...iki...birde açılacak."

Çift kapılar kayar.

"Odadan çıkmak için otuz saniyemiz var," diye açıkladım. "İçerideyken kapı kapanırsa, yemeği kaçıırız." Yemek berbat, ama sloptan başka bir şey değil, ama o slopta bizi biraz sağlıklı tutacak kadar vitamin var. Ve gerçekten, her şey açlıktan ölmekten iyidir.

"Yani bizler, önemli bir şeye sıçmamak ya da mobilyaları çiğnememek için sadece belirli zamanlarda çıkarılan bir sandıktaki köpekler gibiyiz. Mükemmel."

Birlikte salona geçiyoruz. Blok arkadaşlarımız da aynısını yapıyor. Toplamda on iki kişiyiz.

On iki: bir yıldaki ay sayısı, jüri üyeleri ve saat kadranındaki saatler.

Bir an için birbirimizin ölçüsünü alıyoruz. Bugün öfkeyi serbest bırakacak olan var mı?

Hiç kimse açık saçık ya da şiddet içeren bir hareket yapmadığında -hey, bu iyi bir gün olabilir- holün sonundaki çıkışa yöneliyoruz.

Yaşlı mahkûmlardan biri olan Jane kendi kendine mırıldanır ve alnını duvara vurmak için durur. Derisi saç çizgisinden ayrılıyor ve kan yanağından aşağı damlıyor. Diğer herkes, sanki hayati organları korumak ya da bir acı ve sefalet çığının dökülmesini engellemek için, başı eğik ve kolları gövdeye dolanmış halde yürümeye devam ediyor.

Bow'un yanında kararlı bir şekilde yürüyorum, ilk kez onun kokulu bir kır çiçekleri ve limon damlası karışımı yaydığını fark ediyorum. Seviyorum ama

sürmeyeceğini biliyorum. Suyumuz kimyasal gibi kokuyor ve bize verilen sabun yağ gibi kokuyor.

Tiz bir ısıklık havayı keserek beni korkuttu. "Pekala, peki" diyor arkamdan bir ses. " *Kesin bir şey olduğunu varsaydığım bir bahsi kaybettim .* "

Bir başkası "Becky gibi" diye seslenir ve kıs kıs gülmeler yükselir.

İlk konuşmacıyı teşhis etmek için omzumun üzerinden bakmama gerek yok. Sloan, "Benden güzel olduğum için değil, seni öldürmeyi planladığım için benden nefret et" Aubuchon. Onu defalarca öldürmeye çalışsa da, Dr. Vans'ın en sevdiği mahkûmdur.

İyi doktorun ona söylediğini duyduğum şeylere göre, ya (a) öfkesini kontrol edemediği ya da (b) büyükanne ve büyükbabasının mülkünü kurtaracak yaşlı osurukla evlenmeyi reddettiği için burada. Ben her zaman A'ya meylediyorum. Görücü usulü evlilikler hala oluyor ama sık değil.

"Tenley yeni oda arkadaşını ilk görüşte öldürmedi, hepiniz," diye devam ediyor, Güneyli tınısı alay ederken bile gülünç derecede sevimli. "Yani, acemi yenmedi - en azından kelimenin tam anlamıyla değil."

Alımlı.

Birkaç yuhalama yapıyor, ama birkaç alkış da öyle.

Yay döner ve kıza gülümser. "Ne kaybettin? Birkaç IQ puanı daha mı?"

Neredeyse iç çekiyorum çünkü sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Volkanik bir Sloan, Bow'u tulumunun yakasından tutmak için ileri atılır ve onu durmaya zorlar.

Evet. O.

Ben de duruyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Bu şarkıyı daha önce gördüm ve dans ettim - tam olarak on bir kez - ve tepkilerim her zaman farklı. Kör ve sağır gibi davrandım ama aynı zamanda müstehcen çığlıklar atarken bir yumruk da attım.

Sloan ve ben farklı felsefelerle yaşıyoruz. Ben sadece kışkırtıldığımda (genellikle) saldırırken, daha sonra meydan okuyanları önlemek için ilk fırsatta yeni gelenlere saldırır.

Hayat berbat. Uyum sağladık.

"Yüreğine sağlık." Sloan, ellerini kalçalarına yerleştirmek için Bow'u serbest bırakır. Uzun, sarışın ve manken-güzel, o herkesin olmak istediği kız. Ağzını açana ve dış güzelliği artık içindeki kaltağı telafi edemeyecek duruma gelene kadar. "Bu boktan programı benim yönettiğimi anlayacak kadar akıllı değilsin. Gözlerini aşağıda tutacaksın ve dilini sessiz tutacaksın... yoksa ikisini de kaybedersin."

Bow bana keyifli bir bakış attı. "Hey, sadece yarım beyni olan bir sarışına ne diyorsunuz? yetenekli!"

Gerçekten bunun ortasında mı kaldım? "Sarışın olduğunu unuttun *mu* ?" Ve Troikan! Affedin ve devam edin.

"Yani," diyor Bow, çenesine dokunarak. "Veri aktarımı için kulağına üflememi mi öneriyorsun?"

"Bu kadar! Diline veda et." Sloan, Bow'u kızı tökezleyecek kadar güçlü bir şekilde iter.

Başka bir şey yapamadan, düşünmeden tepki vererek kolunu uzaklaştırdım. "Dokunma." Sanırım bugün protesto edeceğim. Hangisi yarardan çok zarar verebilir. Geri kalanımız gibi Bow'un da kendini savunmayı öğrenmesi gerekiyor. Hayatta kalmanın başka yolu yok.

Sloan'ın kısılmış bakışları bana odaklandı. "Ne yapacaksın Nutuk? Ha?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" usulca soruyorum. Deli kızlarla dolu bir yerde deli kız olmanın elbette avantajları vardır. Bir sonraki hamlemi kimse tahmin edemez. "Ben ne dersem onu yaparım. Geri alma yok."

Sloan ve ben daha önce de pes ettik ve hiç hoş değildi. Saçları kaşımayı ve çekmeyi unutun, en önemli "kız kavgası". Hayvanlar gibi birbirimize yumruk atıp tekme attık.

İkimiz de yaraları taşıyoruz.

Fiziksel acıdan korkmuyorum. Artık değil.

Oda arkadaşım "Dostum. Bunun ne kadar komik olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sloaner the Moaner, On ile konuşurken bir ağız dolusu iki numaraya sahip."

Bir başka yuhalama ve tezahürat sesi duyulur.

Sloan kaşlarını çatarak dişlerini göstererek benimle ilgili her şeyi unuttu. "Belki de dilini ve gözlerini çıkarmayacağım... henüz. Sana ne yaptığımı görmeni ve sana vermeyeceğim için merhamet dilemeni istiyorum."

"Yeter!" Tepedeki hoparlörlerden sert bir ses yükseliyor. "Kuralları biliyorsunuz kızlar. Koridorlarda dolaşmak yok. Kafeteryaya gidin veya kırbaç direğine gidin. Senin seçimin."

Gözlerini Bow'a dikmiş, Sloan'a sırtarak bakan Sloan'a bakıyorum.

Sloan dişlerini göstererek bana şöyle dedi: "Korumalara kameraları kapatmaları için para ödeyebilecek tek kişinin erkek arkadaşın olmadığını biliyorsun, değil mi? Yerinde olsam bir gözüm açık uyumaya başlardım." Bununla, topuğunun üzerinde döner ve fırlar. Ya da etmeye çalışır.

Kolunu tutuyorum, onu durduruyorum ve yüzüne giriyorum. "Odama gizlice girersen seni bir balık gibi fileto yaparım," derken sesimi alçak tutuyorum. Çığlıklarınıza kimse dikkat etmeyecek. *Bunu* biliyorsun, değil mi?"

Sen bağıırıyorsun, ben çığlık atıyorum, hepimiz çığlık atıyoruz. Kimsenin umrunda değil. Akıl hastanesinin gayri resmi marşı.

Sloan gerizekalı ve uzaklaşıyor.
Bow'a alaycı bir gülümseme gönderdim. "Prynne'e hoş geldiniz."

İKİNCİ BÖLÜM

"Rahat ol. Kanunlarımız dün, bugün ve sonsuza kadar aynıdır."

—Troyka

Bow gülüyor, anlamıyorum. Öfkem, az önce sopayla dürtülmüş bir ayı. Tehditleri sevmiyorum. Ve özellikle tehditlerle uğraşmak için beklemeyi sevmiyorum. Yine de eğleniyor.

"Haydi," diye mırıldandım, fiziksel rahatsızlığıma rağmen onu koridorda sürükleyerek.

Her biri kusmuk yeşili boyanmış birden fazla kapı var. Duvarlar ilaç tepsisi grisi ve zeminler bir tür kahverengi pantolonunuz lekesi. Bunu bir gerçek için biliyorum. Geçen hafta bir gardiyan, yeni bir adamı hadım etmekle tehdit etti ve kıyamet koptu... tıpkı bağırsakları gibi.

"Altıma sahip olduğun için teşekkür ederim." Bow benimle omuz silkiyor, sadece yüzümü buruşturduğumda bir özür mırıldanmak için. "Evet, onu alt edebilirdim, sorun değil ama yine de kendini tehlikeye atıyorsun."

"Bana teşekkür etme. Sadece başınızı döndürün ve hakaretlerinizi minimumda tutun. Kalıntılarını silmek istemiyorum."

Sırıtmaları biraz kayıyor. "Ona saldırmaktan hoşlanmadım. Sloan'ın oldukça büyük bir bagajı var. Ama genel pisliği içimdeki kaltağı tetikledi. İçimde bir sürtük olduğumu bile bilmiyordum! Ama evet, tamam, durumu farklı şekilde ele almalıydım."

"Bagajını nereden biliyorsun?"

"Ah, galiba yanlış söyledim. Kimin bagajı yok ki, değil mi?"

Doğru. Hepimiz bir çift el arabasıyla geliyoruz.

Sınıflarımızın genellikle gerçekleştiği ortak alanlardan geçiyoruz. Liseden kaçış yok, burada bile. Peluş deri kanepeler ve üç farklı sandalye çemberi var - bu mantıklı. (1) Düşünce, (2) söz ve (3) eylem, insan kapasitesinin toplamı.

Köşeyi dönünce ve geniş bir çift kapıdan geçerek kafeterya var. Cıvatalı masalar ve banklar denizi ile renksiz, faydacı bir oda. Erkek mahkûmlar çoktan oturmuş, tepsilerden yemeklerini yiyorlar.

Bow ve ben büfenin sonundaki yerimizi alırken, odağımı asıl meseleye daraltıyorum. Odadaki mahkum sayısı: doksan yedi erkeğe karşı yüz kadın. Düzensiz. Ben dengesiz sevmiyorum. Terazî her zaman dengeli olmalıdır.

Her on "kötü adam" için yirmi gardiyan var - on erkek, on kadın - bir "iyi adam". Bu duvarların dışında her yüz insan için hem Troyka'dan hem de Sayısız'dan bir İşçi olmasına rağmen, burada İşçi yok.

"Matematik mi yapıyorsun?" Yay sorar. "Matematik yapıyor gibi görünüyorsun. İşte hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir denklem. Dünyada kabaca iki milyar insan ve yirmi milyon Emekçi var. Bu tür olasılıklarla, odanızda kalmak için asla görevlendirilmemeliyim."

"Hayatın sıfır toplamı bir oyun olduğunu mu ima ediyorsun? Sen kazandın, ben kaybettim."

Homurdanıyor. "Temelde piyangoyu kazandın ve bunu biliyorsun."

"Ya da vasiniz sizi İmzasız, tercihen Sayısız geçmişe sahip biriyle eşleştirmek için fazladan ödeme yaptı." Bu aslında benim durumumda Dr. Vans'ın amacına ters düşüyor. Ama adam ne zaman bir ikramiyeye direndi?

"Hey, kendine bak! Güzel ve akıllı."

"Ve aç," diye homurdandım.

Ön sıralara doğru ilerlerken, etrafımızda birden fazla konuşma gerçekleşiyor.

"-çok kötü. Dib'i aradım."

"—onları sakladın mı? Söyle bana!"

"—Sayısız pisliğin bana yaklaşmasına izin verme."

Bu çocukların kaç Myriad yanlısı? Kaç tanesi Troyka yanlısı? İmzasız kaç kişi var?

Bow açıkça notu almamış. Everlife hakkında konuşmak yasaktır. Eh, sadece birbirleriyle. Sanırım Dr. Vans'ın bu duvarların içindeki bir isyanı önleme yöntemi.

Sloan'ın İmzasız olduğu sonucuna vardım ve onun defalarca "Alemlerde bir dron olmaktansa Many Ends'te bir kraliçe olmayı tercih ederim" dediğini göz önünde bulundurursak, bu pek de zor değildi.

Tamam, sayısız değil. Yirmi üç.

Bow, "Birlikte çok zaman geçireceğiz" diyor. "Birbirimizi daha iyi tanıyalım."

"Hayır, teşekkürler."

O ısrar ediyor. "Alemlerle nasıl tanıştınız?"

"Her zamanki yol." Devlet okullarının öyle ya da böyle eğilmesine izin verilmediğinden, sadece özel okullara, çocuklara önyargılı ebeveynler tarafından hikayeler anlatılıyor. Ayrıca, farklı tesisler sanal turlar sunar, ancak onları kimin çalıştırdığına bağlı olarak turlar her zaman çarpıktır.

Teyzem Lina, babamın çılgın ikiz kardeşi. Geçmiş zaman kipinde konuşan, kıkırdayan on yaşındaki bir çocuk gibi davranmadığı zamanlarda, Myriad'ın sahibi olduğu bir tur şirketi olan A Look Beyond için çalışıyor.

Orkide bahçeleriyle dolup taşan gece öpücüğü şatolar gördüm. Gece kulüpleri ve kaplıcalarla iç içe taş ve metal gökdelenler ile hareketli şehir manzaraları, her şey zarif gümüş köprüler ve dövme demir, ejderha şeklindeki lambalarla aydınlatılan tünellerle birbirine bağlı. Ay ışığının aydınlattığı yakut, safir ve zümrüt mercan manzarasına sahip canlı beyaz kumlu plajlar.

Eski dünyanın cazibesiyle tepesinde bir miktar yüksek teknoloji yeteneği.

Herkes için bir şey var , Lina Teyze akli başındayken söylemeyi sever. Akli başındayken ona mı ? Işık karanlığa karıştı ve karanlık öldü... Ölmek istemedim.

Öte yandan Myriad'ın Troika versiyonu ürkütücü. Karanlık hakimdir. Karanlık o kadar yoğun ki, motor yağı gibi teninize sızıyor. Tarlalar ardına ölü ağaçlar var, dallar boğum boğum, kabuklar kıpkırmızı damlar - kanar. Güneş ışığının yokluğunda hayatta kalabilen herhangi bir kuş, ciyaklamak yerine ağlar. Şehir aşırı kalabalık, herkes kavanozdaki turşu kadar sıkı ve kumsallar gerçek boyutlu çöp kutularını andırıyor.

Myriad'ın Troika versiyonu daha iyi değil. Affedilmeyen bir güneş tarafından kavrulmuş kıyamet gibi çorak topraklar.

Çocukken, Troyka'dan kaçınmak için çaresizdim... Troikan İşçimin tanımını duyana kadar: karmaşık bahçelere, kır çiçeklerine ve gökkuşaklarına düşen benekli güneş ışığı. Çeşitli şekil ve boyutlardaki görkemli kır mülkleri ve krom ve cam binaları ile hem fantastik hem de fütüristik gelişen bir metropol.

"Alemlerden bahsetmeyi bırakmak isteyebilirsin," dedim sonunda. "Seni cezalandırarak."

Bir nefes verir. "İyi. Ben başka bir şeyden bahsedeceğim. Büyüleyici bir şey. Yemek gibi. Dışarı çıkarken de içeri girerken aynı görüneceğinden oldukça eminim."

O yanlış değil. "Menü değişikliği istiyorsanız, odamızdaki böcekler her zaman bir seçenek. Kenar notu. Örümceklerin tadı karides gibi ve hamamböceği tadı yağlı tavuk gibi."

"Tamam, şimdi aynı anda hem öğürmek hem de sana sarılmak istiyorum." Bir an düşünüyor, rüya gibi bir iç çekiyor. "Belki gizlice tatlı alırım."

"Bununla iyi şanslar." Diğerleri denedi. Diğerleri başarısız oldu. "Yakalanacaksın ve..."

"Cezalandırılmış. Evet evet. Biliyorum."

İkimize de bir tepsi verildi. Bir masa ararken, bir grup erkek Bow'a bir kez daha veriyor. Snickers bol.

Sertleşiyorum, ama sağlarındaki boş masayı talep ettiğimizde Bow onlara göz kırpmıyor.

Muhafızların adının Yay olduğunu söylediğini duydum, dedi içlerinden biri, susmaya bile çalışmadan.

"Uyuyor - üniformasının aksine. Fatty Bow Batty," diye mırıldandı bir başkası, arkadaşlarını kahkahalarla güldürerek.

Bow onları görmezden gelir ve umursamıyormuş gibi lafını karıştırır. Kısa boylu ve iri kemikli, biraz sade ama duyguları olan biri.

Kendimi, "Dürüstlük boyuttan daha önemlidir, dreg" diye çıkışırken buluyorum. İki diyarın da istemediği biri için aşağılayıcı bir isim.

Bana öpücük gönderiyor. "Neden gelip kucağıma oturmuyorsun, Nutter? Sana ne kadar büyük olduğumu göstereceğim."

Innuendos, Prynne'deki menüde her zaman bulunur ve genellikle onları gözden geçiririm. Bugün parmaklarım kaşığıma dolanıyor. Bize asla çatal veya bıçak verilmez. Önemli olduğundan değil. Bir kaşıkla kötü, kötü şeyler yapabilirim.

Ona bakıp, "Dil sahibi olmayı seviyor musun?" diyorum.

Elindekini çıkarıp bana sallıyor.

Onunla savaşmak istemiyorum -çok kırgınım- ama yapacağım. Kaybedersem kaybederim ama en azından bir izlenim bırakacağım.

Yay elimi okşuyor. "Unut onu, Sperm Bankası. Dışarının hepimiz için bir kabuk olduğunu henüz anlamıyor. Benim güzelliğim, asla solmayan içeride."

Bu kadar güzel olamaz. O olamaz.

Oğlanlar kendi aralarında fısıldayarak sohbetlerine geri dönerler, neredeyse olan şey neredeyse olmayacakmış gibi davranırlar.

"Artı," diye ekliyor Bow, "benim tipime yakın bile değil."

"Hangisi?"

Kaşlarını oynatıyor. "Dişi."

Ah. Anladım.

Sessizliğe dalıyoruz. Tepsimi temizlerken etrafımızdaki insanların her zaman tetikte olduğunu farkındayım. Mümkün olduğunca güçlü kalmalı. Yay sadece yemekte alır. Yakında bir gün, açlık onu yenecek ve o , bu saçmalık için *minnettar* olacak.

Biz ayaktayken çocuklardan biri arkadaşının tepsisinden bir ısırık koparmaya çalışıyor.

"Yemeğime dokun ve öl." Arkadaşın hırlaması tam bir tehdit.

"Burada. Benimkini alabilirsin," diyor Bow.

Çocuk ona kaşlarını çatarak bakıyor. "Kendi işine bak, inek."

Kimseye güvenme. Herşeyi sorgula.

Etkilenmeden omuz silkiyor. "Senin kaybın."

Onu zihinsel dosyalarımın neresine koyacağımdan emin değilim. Gerçek olamayacak kadar iyi mi? Gerçek anlaşma? Öykünmeye değer mi? Yoksa görmezden gelinmek mi?

Kafeteryadan çıkarken, sabahın erken saatlerinde zihin terapisi için müştereklere gönderildim - *güne doğru* başlamalıyım, zihinsel olarak alay ediyorum - ve Bow sabah erken saatlerde vücut terapisi için spor salonuna gönderildi.

Sloan yanımdaki sandalyeyi almak için başka bir kızı itiyor. "Oda arkadaşınıza daha kısa bir tasma takmanız gerekiyor."

Birbirimizi tehdit etmemişiz gibi mi davranacaksınız? İyi.

"Ben onun koruyucusu değilim," diyorum. Eylemleri, sonuçları.

"Aptal olma," diye çıkıştı Sloan. "Bu yerde, oda arkadaşın en iyi arkadaşın olmalı. Sırtınız yaralandığında arkanızı kollayacak olan o." Bir sırtışıla omzuma bastırdı ve benden bir tıslama çekti. "Şimdiki gibi."

Koluna vurdum, bu da acımı daha da kötüleştirdi. "Senin tavsiyene ihtiyacım yok." *Kimseye güvenme...*

"Açıkçası yapıyorsun. Söylentilere göre Vans bu gece gitmiş olacak. İki gardiyan, arkadaşlarını boğduğunuz için size misilleme yapmak için daha iyi bir zaman olmadığına karar verdi."

sertleşiyorum. Boğulma olayı dört ay önce oldu ve anısı hâlâ aklımdan çıkmıyor. Söz konusu gardiyan gizlice odama girdi. Onun iyi niyetini kazanmam gerektiğini düşündü. Ben farklı düşündüm.

Bir ceset torbasında gitti.

Nefsi müdafaa olsa bile onu öldürmekten zevk almıyordum ama aynı zamanda birkaç pişmanlık sancısından fazlasını da hissetmiyordum. Çok fazla dayak yedim ya da çok fazla cinayete tanık oldum. Çocuklar diğer çocukları öldürüyor. Çocukları öldüren gardiyanlar. Vans, James'i öldürüyor. Hızla duyarsızlaştık. İşte, en uygun olanın hayatta kalması.

Sanırım Myriad ve ben bir konuda hemfikiriz. Doğru Eşittir.

"Uyarı için teşekkürler," diyorum, midem bulanmaya başlıyor. Başka bir savaşa hazır değilim. Bu büyüklükten biri değil. Yeterince güçlü değilim.

Önemli değil. Bir yol bulmalıyım.

Bana kaşlarını çattı. "Senin için yapmadım. Ne kadar hazırlıklı olursanız, Vans'ın iki adamını daha öldürme şansınız o kadar artar."

Kana susamış kız. Her zaman olduğu gibi. "Ayrıca çukurda bir otuz gün daha geçirme şansım o kadar iyi olur, bu da sana benim müdahalem olmadan Bow'a saldırma şansı verir, ha." Çukur, bodrumdaki tek su kaynağının paslı bir musluk ve tek mobilya parçasının bir kova olduğu buz gibi bir delik.

"Hey. Bu, ödenmesi gereken küçük bir bedel."

"Elbette öyle sanırsın. Orada hiç vakit geçirmedi."

"Denememek için değil!"

Bununla tartışmam. Sık sık onun neden Vans'a özgü olduğunu merak etmişimdir. Onunla yatıyor mu?

Kızların vücutlarıyla özel ayrıcalıklar kazandığına dair söylentiler duydum. Ayrıca, reddederlerse daha ağır cezalarla tehdit edilen kızları da duydum. Düşüncesi bile içimi öfkeyle dolduruyor.

Zaman zaman bir gardiyan bana teklifte bulundu. Her seferinde hayır dedim. Hiç seks yapmadım ve ilk seferim lanet olası bir ticari işlem olmayacak. Eski hayatımda, arkadaşlarımdan bazıları sık sık vurup bırakırlardı ve çoğunun hayal kırıklığıyla homurdandığını fark etmem uzun sürmemiştii, ancak çok azı rüya gibi iç çekti.

Bekaretimi kaybetmek İkinci hayatıma taşıyacağım bir hatıra ve kahretsin, rüya gibi iç çekenlerden olacağım.

"Patronu mu beceriyorsun?" Ona sorarım.

Yanaklarında renk açar. Utanç? Utanç? İkisi birden? Ayağa kalkıp bana hırılıyor. "Oh, Many Ends'e git, dreg!"

"Ve bu lüks konaklama yerlerinden ayrılmak mı? Hayır."

Hemen fırlıyor ve yeni bir koltuk seçiyor.

Terapi yoluyla...farklı derslerim...öğle yemeği... ve nihayet akşam yemeği sayesinde sakinliğin jilet gibi ucunda kalıyorum. Kimse bana saldırmıyor, ama tüm gardiyanlar biraz fazla iyi . Her geçişimde gülümsüyorlar. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar.

O gece Bow ve ben hücremizde kilitli kaldıktan ve ışıklarımız söndükten sonra, her ihtimale karşı kamerayı bir çarşafıa örtmek için acele ediyorum ve duvardaki bir taşın arkasına gizlenmiş, kaşık ve diş fırçalarından yaptığım bıçaklarımı topladım. .

Kimse bana sayfaı, kendi başına bir işareti kaldırmamı söylemiyor. Gardiyanlar kimsenin olacakları kaydetmesini istemiyorlar ve yem eksikliği için beni suçlayabilirler, hatta belki onları suçlamak için kendime zarar verdiğimi iddia edebilirler. Beni incittikleri için başlarını belaya sokacaklarından değil.

"Neler oluyor?" Yay talepleri.

durumu açıklıyorum. Elini havada, umursamadan sallıyor.

"Bunlara ihtiyacın olmayacak" diyor. "Bunu aldım. Arkanıza yaslanıp gösterinin tadını çıkarabilirsiniz."

Güya.

Nöbetçi pozisyonu alarak kapının yanına doğru ilerliyorum. Bow, iç çekerek aynı şeyi yaptı.

Bir saat diğerine geçiyor, ama ben yerimde kalıyorum. Bu tür bir nöbeti daha önce, ön bahçemde meydana gelen krallık isyanları sırasında yapmıştım.

Babam Sayısızlar Meclisi'nde Sayısız dostu yasaların geçmesini ve Troyka dostu yasaların geçmemesini sağlamaktan sorumlu bir senatör.

Bazen, Myriad'ın insan hükümetinin yerine geçme arzusu gibi, önemli bir sorun ortaya çıktığında, Troikan protestocuları bahçemizde toplanıyor, kapılarımıza ve pencerelerimize çürük yiyecekler fırlatıyor ve acı çığlıklar atıyordu. Sadece bitmesini beklemek zorundaydım.

Stres en büyük engeldir. Uzuvarım titriyor. Midem bulanıyor. Sırtımdan aşağı ter damlıyor. En azından korkmuyorum.

Bir daha asla korkmayacağım.

"Bu gece geleceklerinden emin misin?" Bow, her zamanki gibi bıkkınlıkla soruyor.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Sloan bana yalan söyleyebilirdi. Onun geri ödeme versiyonu, sanırım. Her ne kadar yarın işe yaramaz olduğumuz için bu gece bizi yıpratırsa da tam olarak onun MO'su değil. Kendi bıçaklarını kullanmayı seviyor.

Sonunda kapılar kayarak açılıyor. Gerginim, saldırmaya hazırım. Siyah maskeli *dört adam odaya giriyor*.

Nerede saklandığımızı biliyorlar. Öndeki iki adam acımasız bir yumruk atmak için kollarını sallıyor. Her birimize birer tane.

Her zamankinden daha yavaşım, bu yüzden zamanında eğilemiyorum. Göğsün ortasına bir yumruk alıyorum, kalbim bir atışı atıyor... sonra bir tane daha... çok hızlı bir ritme sıçramadan önce. Bow, iyi bir şekilde eğilmeyi, adamını kolundan tutmayı ve dirseğini çekiç gibi kullanarak yarıçapını kırmayı başarır. O acıyla inlerken, bacağı tekmeledi, adamımı gövdesine çiviledi ve onun iki büklüm olmasına neden oldu.

Hızlı davranıp dizimi burnuna vurdum. Başka bir adam üzerime atlayıp *beni yere* devirirken yere düşüyor. Çarpma anında, ızdırap beni tüketiyor. Zar zor nefes alabiliyorum, ciğerlerim basık, yıldızlar göz kapaklarımda arkasında göz kırptıyor.

Kalkmak! Bunu kazanmak zorundayım.

Başarısız denerim. Bu arada, bir giysi hışırtısı duyuyorum, diğer kemiklerin çatırdaması kırılıyor... bir başka acı uluması. Sürüklenme sesleri. Kadınsı bir hırıltı.

Üzerime bir gölge düşüyor. Uzaklaşmak için ellerimi uzatıyorum -

"Sorun değil," diyor Bow. "Sadece benim."

Rahatladım, soğuk, sert zemine yaslandım.

"Adamlar sayım için dışarıda ve şimdi salonda."

İyi, bu iyi. Herhalde bu onda vardı.

Belki ona biraz güvenebilirim?

Hayır hayır. *Dürtüye direnmelidir*. Sloan'ın söylediklerine rağmen - Bow'un eylemlerine rağmen - bir ittifaktan hayır gelmez. Biz çok farklıyız ve Bow'un Troika'yı desteklemesiyle yakında bana sırtını dönecek.

"Sanırım ödeştik," demeyi başardım. Ben onu Sloan'a, o da gardiyanlarla birlikte benimkilere sahip çıktı. Anlaşmanın daha iyi tarafını aldım, ama bu benim sorunum değil.

"Vay. Sen çatlaması zor bir Nutter'sın. Ve bu bir iltifat *değil*."

"Eskiden iyi biriydim," diyorum ona. Benim özür versiyonum, sanırım. "Ben bile utandım."

Eskiden olduğum kızı özlemiyorum; o pek çok yönden bir yabancı. Korkmuştu ve zayıftı.

Bow beni şaşırtan bir güçle beni kaldırdı ve yatağıma taşıdı. Beni nazıkçe şiltenin üzerine yatırdı ve "İhtiyacınız olan şey-" dedi.

"Işık deme. "

"İyi. Sorunlarınızdan bir oyalama. Biraz eğlenmek ister misin?" Sesinde alaycı bir not var. "Bu üzücü bir seans olurdu, başka bir şey değil. Kadın olabilirsin ama hala tipim değilsin. Fazla ağzılısın. Ey! Biliyorum! Sana daha iyi kullanımlarını öğretebilirim..."

"Kapamak. Kalk" dedim gülmemeye çalışarak. Gülmek sadece acıyı daha da kötüleştirir.

"Bu yumuşak bir hayır mı?"

"Zor hayır. Şu anda bir ilişkim var."

Kaşını kaldırıyor. "Erkek arkadaşın var?"

"Numara." *Seni çok özledim James*. "Kendimle çıkıyorum."

Yay homurdanıyor. "Tavsiyemi mi istiyorsun? Ayrıl ondan. O senin için iyi değil."

"Hey!"

"Pekala, bu doğru. Şu anda öncelikleri ciddi şekilde alt üst olmuş durumda."

* * *

Önümüzdeki altı gün şaşırtıcı derecede iyi. Prynne gibi aşağılık bir yerde beklendiği kadar iyi.

Dört muhafız sürüden çıkarıldı. Dr. Vans onların birdenbire ortadan kaybolduğunu söylüyor ama bu doğru olamaz. Adamlarını asla cezalandırmaz.

Sanırım piçler tıbbi koğuşta iyileşiyorlar. *Bow ve benim* neden cezalandırılmadığımızı bilmiyorum.

Demek istediğim, her gün üç kare beslendik, hiçbir dersimizde dışlanmadık ve Sloan bize saldırmadı.

Bunlar küçük şeyler.

En büyük şikayetim? Bow'un konuşmalarının çoğu “Troika ile imzalarsanız, yapacaksınız...” ile başlar.

Sevincin gerçek anlamını keşfedin.

Barişı ilk kez tanıyın.

Dünyanın en iyi danışmanlarına erişin.

Her zaman arkanızı kollayacak arkadaşlar edinin.

Birini seç. Hepsini seç. Ver. Ama onun için çok kötü olan Myriad, aynı sözleri verir.

En yeni kan izimi takvime koyuyorum ve kolaylıkla düzeltiyorum. Sırtım iyileşiyor, hareket açıklığım neredeyse normal.

Bow, botlarını bağlarken, Bana bir şey söyle, dedi. Bilinçli olmasına şaşırdım. Bütün geceyi duvarı tehdit ederek geçirdi. *Çekip gitmek. seni öldüreceğim . Ah evet? Pekala, sana kesinlikle zarar verebilirim.* “Son zamanlarda yeni bir ML ile tanıştınız mı? Bir çocuk? Belki biraz...yakışıklı.” Sanki kelimenin tadı iğrençmiş gibi öğürüyor. “Belki de seni gizlice kenara çekmiştir.”

ML—Sayısız Emekçi. “Numara. Neden?”

Sahte gündelik bir omuz silkmeye omzunu kaldırıyor. “Myriad'ın MO'sunu biliyorum. Genç bir kız isteklerini yapmayı reddettiğinde, seveceğini düşündükleri bir erkek çocuğu gönderirler. Motorunu çalıştırması gereken biri.”

“Motorum rölantide, hatırladın mı? Belki kalıcı olarak.” James'ten sonra... Hayır. Sadece hayır.

“Hey. Seni uyarmadığımı söyleme.”

Ailem asla kabul etmezdi...

Ah, kimi kandırıyorum? Öyle isterlerdi.

“Sanırım alternatifinden daha iyi.” Ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor ve sırtını kamburlaştırıyor. “Eğer Myriad seni kayıp bir dava olarak görürse, seni öldürmesi için birini göndermeleri için iyi bir şans var.”

Troika'da da öyle. Diğer aleme bir rehin verilmesini önlemek için İmzasızları zehirleyen İşçiler hakkında her zaman fısıltı olmuştur. “Bir, imzalamaya yakın değilim, nokta. Ve iki, eğer burada ölürsem Dr. Vans ikramiye almayacak.”

Profesyonel? Ağgözlü piç kurusu beni kurtarmak için kurşunu yer. Suçlu mu? İşkencemi bir sonraki seviyeye taşıması an meselesi.

Gelecekte bana ne yapılırsa yapılsın, dayanacağım. Mecburum. On sekizinci yaş günümde serbest bırakılacağım. Ailem benim gebe kalmamdan önce Myriad ile sözleşme imzalamış olsa da, bir çocuğun doğumu için özel bir madde vardı.

Ben geldiğimde, sözleşmelerinin yeniden müzakere edilmesi gerekiyordu. Şimdi onların faydaları benim kararına bağlı. Beni "doğru" şekilde yetiştirmek için bir teşvik.

Yasal bir yetişkin olduğumda Myriad ile anlaşma yapmazsam, ailem beni sevdiklerinden daha çok sevdikleri her şeyi kaybedecekler. Para, prestij. Evler. Arabalar. Tekneler. Everlife'da vaat edilen şeylerden bahsetmiyorum bile.

Yay iç çeker. "Başka bir gün, başka bir kahvaltı. Ya da kahvaltı gibi görünen bir yemek."

Bir kıyamet duygusu beni ele geçiriyor, sallayamadığım bir gölge. Kötü geliyor. Kötü her zaman gelir. Ancak altı gün olaysız geçtiğinden, kötü çok *yakında* .

Sesi teslim olmuş gibi görünerek, "Hücremiz açılacak..." diyor.

"Üç, iki, bir," diye bitirdim.

Kapılar kayar ve salona koşarız.

Sloan beni fark ediyor ve beni tersliyor. Dört muhafızın kaybolmasından memnun olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda -açıkça görülüyor ki- bir şeyi gıdıklıyor ve saldırıyor.

Ona baktım ve boynunda parmak büyüklüğünde morluklar buldum. Biri onu boğmaya çalıştı. Orada bulundum, yaşadım.

Ona biraz sempati gösterirsem, boğazımı yumruklamaya çalışacak. Ona bir öpücük gönderiyorum.

"Haydi," diyorum Bow'a.

Alışkanlıklardan kalanları saydığım kafeteryaya gidiyoruz. Bakışlarım daha önce hiç görmediğim bir çocuğa takıldı ve ah, vay canına. Peki. O. Dır-dir. Muhteşem. Güzel bir yüze önem verdiğimden değil. Pretty bir canavarı saklayabilir. Ama evrendeki her kızın sahip olduğu her hayali erkek fantezisi için yaşayan bir reklam olduğunu söylediğimde aşırıya kaçmıyorum.

Sert bir alnın üzerinden sarkan koyu renkli saçları var. Gözlerinin rengini seçemiyorum ama tıpkı Bow'da olduğu gibi, gözlerinin yoğunluğunu hissedebiliyorum çünkü bana kilitlenmişler. Burnu düz, mükemmel ve dudakları yumuşak ve pembe. Çenesi güçlüdür ve sakalın gölgesi altındadır.

Arkasına yaslanıyor ve dövme, kaslı kollarını yanındaki sandalyelerin üzerine örtüyor ve gülümsüyor, kusursuz, beyaz dişleri yavaşça ortaya çıkıyor.

Böyle anlarda Clay'i her zamankinden daha çok özlüyorum. O - öyle! - çok iyi bir karakter yargıcıydı. Yeni bir mahkûma veya gardiyana bir göz atabilir ve bana kalplerinin altından mı yoksa kuru erik kadar buruşuk mu olduğunu söyleyebilir. Biz ona kalp doktoru derdik.

Neredesin Kil?

"Bir Sayısız Trolün Oğlu." Bow hırlıyor, ileriye doğru bir adım atıyor, çizginin dışına çıkmak üzere. "Çirkin yüzünü göstermeye nasıl cüret eder!"

Onu yerinde tutmak için bileğini sert bir şekilde kelepçeliyorum.

"Endişelenme," diyor, oflayıp üfleyerek. "Kuralları çiğnemeyeceğim ve cinayet o. Onu yumruklarım ile tanıştıracam—tekrar tekrar!"

Mücadele etmeye devam ettiğinde, kendimi onun önüne dikerek onu bana konsantre olmaya zorladım. "Sakin ol. Şimdi. Yoksa buradan tekmeler ve çığlıklar atarak sürüklenip götürölürsünüz."

Omzumun üzerinden çocuğa bakmaya çalışıyor.

"Benim TL'm bir keresinde nefretin bir şişe zehir içip diğer kişiye zarar vermesini beklemek gibi olduğunu söylemişti," dedim ve sonunda sakinleşti. "Adamı değil, sadece kendine zarar veriyorsun."

"Ama...ama... haklıyım," diyor sızlanarak.

"Diğer herkes de öyle, eminim." Ona bakarken, merak içimi dolduruyor. "Onu nereden tanıyorsun? Sana ne yaptı?"

Sertleşir, arkasını döner. "Bir iki kez yollarımız kesişti. O saf sayısız şeytan, güven bana."

"O bu kadar kötü olamaz. Eminim-"

Ani bir hareketle tekrar yüzüme bakıyor, gömleğime yumruk atıyor, bana yapıyor, bakır gözleri anlamam için yalvarıyor. "O kötünden de beter. Ondan uzak dur. Peki? Tamam?"

"Saf Sayısız kötülüğü" bir kez daha bakmaya cüret ediyorum. Şimdi Bow'a odaklanmış, ona bir avcıymış gibi bir aşağı bir yukarı bakıyor ve sonunda yemek zamanı geldi. Tekrar gülümsüyor, daha da yavaş, çok daha haince ve dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, sanki onun tadına bakabiliyormuş gibi... ve o sadece daha fazlasını istiyor.

Nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Bow'un arkasındaki mahkûm, "Taşı," diyerek onu itiyor.

Kıza, Sloan'ınkiyle boy ölçüşebilecek, sessizce şiddet vaat eden bir kaş çatma bakış attım. Sadece ayaklarına baktığında öne çıkıp yağlı saçlı ve daha da yağlı bıyıklı bir sarmaşıktan tepsimi alıyorum. Dr. Vans'ın bizi doğrudan korkutmak için dünyanın belasını kasten işe aldığından oldukça eminim.

Bow tepsisini kabul ediyor ve kafeteryada beni New Guy'dan olabildiğince uzağa götürüyor. Yanına gitmesine tek bir nedenden dolayı izin verdim: o

aptal merak. Yol boyunca, Bow'a takılmak için bacağını dışarı çıkarma fırsatına karşı koyamayan Sloan'ı geçiyoruz. Ancak Bow, doğanın bir ucubesidir. Engelin üzerinden atlar ve geri teperek Sloan'ın ayak bileğini ayaklarının arasına alır ve kızı sandalyesinden koparır.

Sloan aşağı inerken dirseği tepsiye çarpıyor. Kafasına yiyecek dökülüyor ve o çılgın atarken kafeteryanın geri kalanı sessizleşiyor. Sonunda bir kıkırdama şoku keser ve bu bir başlangıç zili gibidir. Odanın geri kalanı kahkahalara boğuluyor.

Bow zaferi karşısında sıırtmaz; kaşlarını çatı. Bir kez daha, olayları farklı şekilde ele almasını mı diledin? Omzunun üzerinden "Üzgünüm," diye sesleniyor.

O nasıl bir muamma. Akıllı, keskin bilenmiş kendini ne pahasına olursa olsun koruma içgüdülerıyla. Ama aynı zamanda başkalarını yatıştırmak için derin bir ihtiyacı var.

Bir masa bulduğumuzda, dikkatle bana bakıyor. "Dinlemek. Artık işler farklı. Anlayamayacağın şeyler. Bana güvenmelisin ve bundan sonra beni yakınında tutmalısın. Ne olursa olsun. Peki? Tamam? Senin güvenliğine bakarım. Eğer izin verirsen."

"Güvenliğimi göremezsin." Hiç kimse yapamaz. "Çok fazla tehdit var"

"Kanka. Aksini zaten kanıtladım ve yine de benden şüphe mi ediyorsun?"

"Ve", sanki o konuşmamış gibi devam ediyorum, "denemeni istemiyorum. İçtenlikle söyledim. Sadece başını belaya sokarsın."

"On-"

"Numara. Argüman yok." Geleceğim hakkında kafam karışmış olabilir, ama şimdiki hakkında kafam karışık değil. İyiliğimi asla bir başkasının ellerine bırakmayacağım. Bir zamanlar aileme güvenmiştim. Beni buraya gönderdiler. James'e güvenmiştim. Onun ölümünden beri, korkunç bir kayıp duygusuyla sıkışıp kaldım. Troyka yanlısı olan Marlowe'a güvenmiştim ama nihayetinde akıl hastanesini terk edip krallığa girmek için o kadar çaresizdi ki kendini astı. Onu *seven* Clay'i de terk etti.

Şimdi gerçekten Troika'da mı yoksa Many Ends'de mi bilmiyorum - gerçekse. İntihar her iki alem tarafından da açıkça yasaklanmıştır ve hatta bir sözleşmeyi geçersiz kılabilir.

Ben de Clay'e güvenmiştim. Marlowe'un ölümüne kadar temiz ve ayık kalmayı başardı. Daha sonra, bir hemşireden "mutlu" ilaçlar alacağını-bilmiyorum-yaparak sarmal bir şekilde döndü.

Kafası karışıyor ve kaynıyor, onunla birlikte kaçmamı istedi. James için yaptıklarını yapmaları için muhafızlara para ödediğini söyledi. Erkek arkadaşımı çoktan kaybetmiştim ve başka bir arkadaşımı kaybetme

düşüncesine dayanamıyordum, bu yüzden onu geri çevirdim ve daha iyi bir yol bulmam için bana zaman tanıması için yalvardım.

Ertesi gün, gitmişti.

Bu üç ay önceydi. O nerede? Özgür? Yoksa yakalandı mı? Bu korkunç duvarların içinde bir yerde mi?

Bazen beton zeminden yükselen çığlıklar duyduğumu düşünüyorum.

"O çocuk... o Myriadlı, biliyorsun," diye mırıldandı Bow.

Myriadian'ın kanser için kullanabileceği aynı tonlamayla söylüyor . Diğer alemle anlaştığı için ondan nefret mi ediyor? "HART'ı hiç duydunuz mu?"

"Krallık Kargaşasına Karşı İnsanlar? Evet. Sayısız Hanedan, Troyka Hanedanı ve Beyaz Saray'ın önündeki krallıklar arasındaki savaşı protesto etmeyi seviyorlar."

"Doğru." Dünyalar Tarihi sınıfımdan, nihai hedeflerinin krallıklar ve Hasat Ülkesi arasında bir anlaşma olduğunu biliyorum. Ayrıca, diyarlar kendilerini ifşa ettikten kısa bir süre sonra ilk üyelerin bir araya geldiğini de biliyorum...tekrar.

Görünüşe göre, krallıklar çağlar boyunca birkaç kez "Merhaba, biz buradayız ve gerçeğiz" ifadesini kullandılar, ancak insanlar - insan olarak - gerçeği romantikleştirdi. Troyka bir zamanlar Cennet olarak bilinirken, Valhalla'dan Olimpos Dağı'na kadar her şey sayısız olarak adlandırıldı. Sonra, 1500'ler civarında, her iki alem de kendilerini günlük insan varoluşuna sokmaya başladı ve bizi karanlık çağlardan çıkardı.

"Neden?" diye soruyor Bow, sesi temkinli.

"Pekala, diyarların üyelerinin neden bir barış anlaşmasını kabul etmediğini merak ediyorum. Ya da, bilirsin, sadece sarıldı. Sırf farklı olduğu için bir çocuktan neden nefret ettiğini merak ediyorum. Ya da gizemli bir nedenle seni incittiği için. Siz Troikanlar, tamamen bağışlayıcı olduğunuzu iddia ediyorsunuz, değil mi?"

"Birini affetmek, onun üzerime sıçmasına izin vermekle aynı şey değil. Kanka. Sayısız bağlılık yeminini hiç duydunuz mu? *Troyka sonsuzluğun rüzgarında külden başka bir şey olmayana kadar dinlenmeyeceğiz.* Ayrıca, HART kampanyası saçma. Işık ve karanlık bir arada var olamaz. Bölünmüş bir ev ayakta kalamaz." Sanki iştahı kaçmış gibi tepsisini masanın ortasına itiyor. "İki başlı bir canavar olurduk ve kendimizi tüketirdik."

Tüketimden bahsetmişken, geldiğinden beri o kadar az yemiş ki sağlığı için endişelenmeye başlıyorum.

"Dikkatimi dağıt," diyor.

"Yemek," diye yanıtlıyorum.

"Numara. Dikkatimi dağıt," diye tekrarlıyor.

"Senin için şarkı söyleyip dans etmemi ister misin?" kuru soruyorum.

"Evet!"

"Olmaz, hayır nasıl. Olmuyor."

"İyi." Hayal kırıklığıyla iç çekiyor. "Sadece... bilmiyorum, konuş benimle. Bana akıl hastanesinden önceki hayatından bahset."

Kendimle ilgili ayrıntıları paylaşmak istemiyorum ama aynı zamanda onun açlıktan ölmesini de istemiyorum ve artık motivasyona ihtiyacı olduğu açık.

"Bir ya da iki tane vereceğim, ama sadece tepsinizdeki her şeyi yerseniz."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu iğrenç ve..."

"Güven bana, vitaminlere ihtiyacın var."

"İyi." Yüzünü buruşturarak tepsiyi yerine geri koyuyor. "Şimdi konuş."

Nereden başlamalı? Tarihimle ilgili küçük bir ayrıntıyı bile ifşa ettiğimden beri sonsuz gibi görünüyor. "Sayısız onaylı bir özel okula gittim."

Daha fazlasını söylememi bekliyor. Yapmıyorum. Tepsisini bir kez daha ittiriyor.

ona kaşlarını çatıttım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Okullarına ne dersin?"

"Her zamanki kurslar dışında mı?" Kolay. "Krallığın iç işleyişi." Bu sınıflar, sevdikleri diyar hakkındaki haberleri yaymaktan sorumlu olan Elçiler tarafından öğretiliyordu.

Çoğunlukla, ruhların günlük yaşamından etkilenmiştim. Bizden farklı olarak, uyumaya ihtiyaçları yoktur. Günde sadece bir öğün, tek bir parça manna yiyorlar. Petek benzeri bir gofret. On sekiz yaşın altındaki herkes, krallıkları ve liderleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için okula gider. Çocuklara ayrıca bir gün atanacakları iş ne olursa olsun ihtiyaç duyacakları beceriler de öğretilir.

Onsekiz yaşını doldurmuş herkes, bir ödevi tamamlanana kadar - görev yıllar sürse bile - durmadan çalışır. Gizli polisler gibi.

Bow bir ısırık yutar ve yüzünü buruşturur. "Arkadaşlarından ne haber?"

"Onlar da benim gibi korunaklıydı." Cevap beni tereddütsüz bırakıyor, sanki zaten paylaşmaya alışmışım gibi. "Birlikte takılabilirdik, ancak yalnızca bir ebeveyn veya İşçi ile görüşebiliriz. Bir arabanın direksiyonuna geçmeyecektik, hatta bizi kullanması için para ödeyen kişiden başka biriyle birlikte bir arabaya bile binmeyecektik." İlk başta kabul ettim. *Ailem beni seviyor, korunmamı istiyor* diye düşündüm. Sonra kırgınlık geldi. *Ne pahasına olursa olsun, ailemin bana canlı ihtiyacı var.*

On altıncı doğum günümde, Myriad ile anlaşmayı reddettikten sonra annemin arabasının anahtarlarını çaldım. Daha önce hiç araba kullanmadım

ama otomatik pilot bunu zahmetsiz hale getirdi. Uçmuştum ve hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Ama bu tür bir eğlence asla sürmez, değil mi?

Ertesi gün, akıl hastanesine gittim, aklımdan korktum, şok oldum ve kafam karıştı.

"Troika, Myriad'ın yaptığı gibi insanları mı seçiyor?" Soruyorum.

"Oldukça. Kelle avcıları dünyadaki insanları izleyerek belirli bir özellik ararlar."

Headhunter, Leader'ın bir alt bölümü. "Ne özelliği?"

"İstek."

"İrade mi?" Bu ne anlama geliyor?

"Her neyse," diye devam ediyor. "İşçiler seçilmişleri korumak için gönderilir ve daha sonra insan Hesap Verebilirlik Çağına ulaştığında, sözleşme şartlarını müzakere eder ve İnsana İlk Yaşamın geri kalanında rehberlik ederler. Ancak bizde, imzalayan kişi zorlanırsa, sözleşmeler geçersiz olur. Myriad ile, bir imzayı zorlayan kişi özgürlüğünü kazanmak için mahkemeye gitmelidir."

Mahkeme? "Bir çıkış var mı?" Haber bana umut veriyor.

"Evet, ama mahkeme hem Troikalıların hem de Myriadlıların katılmasında ısrar ettiği için çok fazla kişi davayı kaybediyor. İmzalayan kişi sorgulama sırasında sık sık çatlar."

Peki, *biraz* umut.

"Artık Prynne Ten'den öncekini biliyorum." Bow kaşığını bana doğru sallıyor. "Bana Prynne Ten'den sonrasını anlat. Özgür olduğunuzda ne yapacaksınız?"

Eskiden kim olduğumdan ziyade kim olmak istediğimi ortaya çıkarmak mı? Bu daha zor olduğunu kanıtlıyor. "Önce sen."

"Sanki tahmin edemezsin. Işığı yaymaya devam edeceğim ve tarihteki en iyi Troikan İşçisi ve en seksisi olacağım."

Bir yılı aşkın süredir taraf seçmek için uğraşıyorum. İşte burada, inancında sarsılmaz. Kıskançlıktan kıvranmıyormuş gibi yapacağım. "İşçi olacağımı nereden biliyorsun? Everlife'da her birinin altında birden fazla alt pozisyon bulunan dört iş daha var.

"Burada biliyordum..." yumruğunu kalbinin üzerine vuruyor "-tüm hayatım boyunca."

"Ve bu duygu hiç değişmedi mi?" Bir kez değil?

"Neden olsun ki? Hayattaki ve ölümdeki konumum kim olduğumun bir parçası."

Kesinlikle hissetmediğim kıskançlık, "Ya da kader senin için karar verdi" dememi sağlıyor.

O alay ediyor, "Beni kadere alıştırma! Kader bir mazeret, suçu ve dolayısıyla hatalı karar vermenin suçluluğunu ortadan kaldırmanın bir yoludur. Hayatınızın sonucunu kaderi *değil*, *özgür seçim belirler*."

Kız iyi bir noktaya değindi.

"Neden markalı değilsin?" Troyka ile anlaşma yapanların her iki elinin üzerine üç noktalı bir yıldız dövmesi gerekir - herkesin yaptığı gibi değil. Myriad ile ahit yapanların bileklerine birbirine geçen tırtıklı çizgiler dövmesi yapması gerekiyor. Yine, herkesin yaptığı gibi değil. İçsel bir bağlılığın dışa dönük bir işareti olması gerekiyordu.

"Oh hayır." Başını sallıyor. "Sorunun cevabını verdim. Benimkini cevaplama sırası sende. Sığınmadan sonra ne yapacaksın?"

Aklım dönerken alt dudağımı ısıriyorum. Arzumu asla yüksek sesle dile getirmedi, sırrı kalbime yakın tuttum. "Büyükanнем ve büyükbabam bana bir emanet bıraktı." Ailemin dokunamadığı biri. Dedem Troikan'dı, annem de öyle yetiştirildi. Babamla tanıştığında, onun için doğru yerin Myriad olduğuna karar verdi. "On sekiz yaşında, hazır olacağım. Sahilde bir ev tutabileceğim." Beni çözemediğim sorunlar hakkında düşünmeye zorlayan sıfır komşulu biri. "Ben... sörf yapacağım."

Bana asla izin verilmedi, sadece yatak odamın güvenliğinden diğer insanları izleyebildim. Ne zaman uzaktan "tehlikeli" bir şey yapmamı isteseydim, Sorumluluk Çağı'na ulaşp Myriad ile imza atana kadar beklemem gerektiği söylendi.

Şimdi heyecan istiyorum. Yüzümde rüzgar, tenimde boncuk boncuk.

Nedense damarlarımda mutluluk uğuldarken, bakışlarım New Guy'a çevrildi.

Yine bana bakıyor.

Nabız noktalarının her biri sıçrama yapıyor. Başka ne yapacağımı bilemeyerek başımla onayladım.

"Beklemek. Ona göz mü çeviriyorsun ? " Yay talepleri.

Ne? "Numara!"

Bir şekilde etrafımızdaki gevezelikten konuşmamızı duyar ve "Evet" der. Sonra bana göz kırpmıyor.

Bow'a bakmadan önce ona bakıyorum. Onunla hayatımın küçük bir kısmını paylaşmış olabilirim ama bu beni tanıdığı veya beni suçlamaya hakkı olduğu anlamına gelmez. "Beni düşmanın olarak mı istiyorsun, Bow?"

Çenesi düşüyor. "Numara. Tabii ki değil."

Başka bir şey demiyorum, amacımı belirttim. Ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum... New Guy'a doğru.

Bana gülümsüyor ama kötü olan, sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi ve bu sinirlerimi bozuyor.

Yanından geçerken Bow'un kitabından bir sayfa alıp ayağımı sandalyesinin bacağına doladım ve çektim. Sandalye devrilir ve onu da beraberinde götürür. Şaşırmış kahkahası beni kafeteryadan çıkardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Olması gereken diye bir şey yok, sadece olan var."

-Sayısız

Koridorda sıra var. Ben kuyrukta yerimi alırken, Bow özür dileyerek arkamdan fırladı. onu görmezden geliyorum. Her zamanki gibi, bazı çocuklar "birkaç kilo vermek" için spor salonuna, bazıları ise "biraz çılgınca kaybetmek" için ortak alanlara gönderilir. Her iki durumda da süre, sınıf öncesi bir "ısınma" olarak kabul edilir.

Ayrıca her zamanki gibi, ortak kullanıma gönderildim.

Bir gardiyan Bow'a bakar ve onu spor salonuna doğru iter. İlk kez, ondan kaçır ve dener beni takip etmek için.

Uyarısını hatırlıyorum. *Bundan sonra beni yakınıınızda tutmalısınız.*

New Guy için *bu kadar* mı endişeleniyor?

Gardiyan -ona Albay Anus diyorum- onu yakalıyor. Temas anında dönüyor, tuttuğu kolu kaldırıyor ve aynı zamanda bileğini döndürerek göğsüne yaslıyor, avucunu çenesinin hemen altına koyuyor. Diğer elini avucunun etli kısmını kavramak için kullanıyor. Sonra geri çekilip bileğini büküyor.

Düşüyor, bir gümbürtüyle yere çarpıyor, kolu artık arkasında duruyor.

Kızın benim fark ettiğimden daha fazla yeteneği var. Etkilendim.

"Bugün oda arkadaşımın kalacağım. Bu fikre alışın." Anüs'ün kolunu indiriyor ve onu geçmek için başının arkasına basıyor. Burnu yere çarpıyor ve acıyla inliyor. Sorun? Ben Dover adını verdiğim bir arkadaşım var. Ben harekete geçerek Bow'u saçından yakalar ve çeker. Geriye düşerken sallanıyor.

"Tombul kızlar sabahlarını sorunları hakkında sohbet ederek geçirmezler." Yere düştüğünde ona tükürür. "Koşu bandı senin en iyi arkadaşın."

"Pekala, yumruğum senin en büyük düşmanın." Tekmeliyor ve onu bacaklarının arasına çiviliyor. "Ve ayağım. Evet, muhtemelen ayağımdan bahsetmeliydim."

Dizlerinin üzerine düşerken nefesi kesilir.

Oturuyor ve dirseğini geri çekiyor, açıkça onun dişlerini kırmayı planlıyor. New Guy, harekete geçmeden yanından geçiyor ve sanki zihni bir sigara molası vermiş gibi hareketsiz kalıyor. Ona bir şey mi yaptı? Tüm sistemleri çalıştığında, gardiyan boğazına deldiği fındıkları yutmuş ve oyuna yeniden girmiştir. Bir sonraki darbeyi kolayca savuşturur ve kendi darbelerinden birini fırlatarak onu çenesine fırlatır.

Yüksek bir çatırtı duyulur.

Bow çökerken, diğer mahkumlar yoldan çekilir. Ben dahil.

Ona yardım etmek istiyorum ve yapacağım - gerçekten bir iyilik yapabileceğim zaman. *Ne zaman saldıracağınızı ve ne zaman bekleyeceğinizi bilin. Ya da incindim.*

Diğer iki gardiyan ve bir hemşire -sevgiyle Hemşire Ratched olarak bahsettiğim bir kadın- mücadeleye giriyor.

Hemşire Ratched laboratuvar önlüğünün cebinden bir şırınga çıkarıyor. "Özel bir kız için özel bir kokteyl." Yay aşağı tutulur ve boyuna takılır. Tüm vücudu seğirmeye başlar, ancak bilinci yerinde kalır. Diğer çocukların çoğu uyuşturulduklarında bayılırlar.

Suçluluk içimi dolduruyor. Bir şey yapmış olabilir miydim?

Benim için bir şey yapardı.

"Göster." Hemşire Ratched, başka bir Rus, bana suçluymuşum gibi dik dik baktı. "İlerle. Şimdi!"

Başka çare yok. Eh, başka *akıllı* seçim yok. Diğerleriyle birlikte ortak alanlara yöneliyorum. Mindersiz sandalyelerin çivilenmiş olduğu odanın arka tarafında bana tahsis edilmiş dairemde otururken titriyorum.

New Guy, yanımdaki yeri alması için birini kenara itiyor. Biri - Hank adında bir çocuk - New Guy boğazına sert bir yumruk atana kadar protesto ediyor. Hank nefes nefese kalırken, New Guy bana o yavaş avcının sırtışını hediye ediyor.

Onu soluyorum: turba dumanı ve funda. Egzotik, biraz misk kokusu var ve yemin ederim, bir yağmur fırtınasından sonra Britanya Adaları'na taşınmış gibiyim.

Gözleri... bir yıldır görmediğim güneş kadar parlaklar ve kristal mavisi benekli altının en büyüleyici tonu.

Birinde beş benek var. Diğerinde, üç.

Beş. Duyularımızın sayısı. Görme, ses, dokunma, tat ve koku.

Üç. Üçlü. Ruhumuz, canımız ve bedenimiz var.

Bir oktavda, beşinci ve üçüncü notalar tüm akorların temel temelini oluşturur. Ne kadar uygun. O gözler bir şekilde kanımı şarkı söyledi. Ya da sadece yetersiz besleniyor ve gerginim ve beynim bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Evet. O.

Bu kadar yakından, New Guy'ın tek tek kirpiklerini neredeyse sayabilirim. Uzun, dikenli ve simsiyah... ve ona bakıyorum, anlıyorum.

"Bu çok hoş bir şey değildi," diyorum.

"Ve sandalyemi devirmek oldu mu?" Sesi alçak ve hafif İrlandalı bir kıvılcımla boğuk ve neredeyse kokusu kadar dumanlı. "Giriş işini yapalım ki

sonunda kalp atışlarım sakinleşsin. Ben Killian'ım. Ve sen şaşırtıcı derecede güzelsin."

(Açıkça) uygulanmış hattı teslim etmeyi bitirmeden önce, zaten duvarlar inşa ediyorum. "Sanırım tutumlu olduğumu söylüyorsun."

"Kesinlikle hayır. Ama şimdi eminim ki karşı konulmazsın."

"Sanırım uygunsuz demek istedin."

"Ya da sevimli."

Kahretsin. flört mü ediyoruz? "Tamam. Yeter."

Dudaklarının köşeleri seğiriyor. "Ulaşılması zor mu oynuyorsun kızım? Daha önce başıma hiç gelmedi, bu yüzden açıklamaya ihtiyacım var."

"Ben hiçbir şey oynamıyorum. Ve elde etmem *imkansız* ."

Ellerini neşeye benzer bir şeyle ovuşturuyor. "İyi o zaman. Meydan okuma kabul edilmiştir."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bakışlarım bileklerine kaydı. Sayısız marka. Şimdiye kadar gördüğüm en güzeller, yuvarlak yerine eğimli bağlantılar, durgun gözler yaratıyor. Ve bu kadar yakından bakıldığında, önkollarındaki dövmelemler Technicolor'a benziyor. Muhteşemler, ancak daha yoğun bir çalışma olmadan sayılamayacak kadar çokları var.

Daha yoğun bir çalışma yapmak istiyorum.

Ve... görüntülerde bir tuhaflık var. Basit estetikten daha fazlası. Düzenleme, belki? Kafatasında kan gözyaşları olan çizgiler var. Parçaların yıldızlara düştüğü, çatlamış ve parçalanmış ay boyunca daha fazla çizgi. Bir hikaye mi anlatıyorlar? Hiyeroglif gibi mi?

"Dövmelere mi, kızım? Size daha sonra özel bir açılış teklif etmekten mutluluk duyarım."

Yanaklarım sıcaklıkla parlıyor. Tepkiyi gizlemek için başımı eğdim.

Genelde dövmelemlerle ilgilenmem, hayır. Kendimde bir tane olmasına rağmen. Boynumun arkasında Dünya gezegeninin küçük bir yorumu. Onu aldığım da on beş yaşındaydım -ilk gerçek isyan eylemimde arkadaşlarımla gizlice dışarı çıkmıştım- ama bir kürenin neden "çalkantılı duygularımın mükemmel bir ifadesi ve *asla* pişman olmayacağım bir şey" olduğunu düşündüğümünden emin değilim. "

"Hala bakıyorsun" diyor.

dişlerimi gıcırdatıyorum. "Nerelisin?" Personel gibi, mahkumlar da dünyanın her yerinden geliyor. Ben, Myriad Evi'nin bulunduğu, babamın muazzam miktarda güce sahip olduğu Los Angeles'ın yerlisiyim. İttirmeye yardım ettiği yasalar hem insanları hem de ruhları etkiler.

Annem çok talep gören bir sanatçı. Myriad'ın resimleri her zaman müzayedede satılır.

Bazen ikisinin arkadaşlarına yokluğum hakkında ne söylediklerini merak ediyorum. Yatılı okul? Rehabilitasyon mu? Yoksa gerçek mi?

"Nereden olmamı istiyorsun?" Killian törpüleri.

Tahriş kıvılcımları. "Neden buradasın?" Nadiren bir cevap almama rağmen, her zaman yeni gelenlere soruyorum. Bow, Marlowe ve Clay istisnalar.

Omuz silkiyor. "İstediğim bir şeyi gördüğüme ve gelip onu almaya karar verdiğime inanır mısın?"

Kızarıklığım geri geliyor ve tenimin adaleti için ağıt yakıyorum. En ufak bir tepkiyi bile gizleyemediğimden bahsetmiyorum bile. En çok onun üzerimdeki etkisine üzülüyorum. "Tahmin etmeme izin ver. Beş yıldızlı mutfağı mı istedin? Sık sık kırbaçlama? Röntgenci personel mi?"

Kayıtsız, kolunu sandalyemin arkasına atıyor. "Belki de arkadaşındı. Bugünlerde kendine ne diyor?"

Garip ifadesi beni fırlatıyor. "Adı Bow, demek istediğin buysa."

"Yay." Gülüyor, alçak sesle ve samimi. "Bir okçu ok ve yay kullanır. Ne kadar tatlı."

Yine atıldım. "Sizin aranızdaki anlaşma ne?"

"O bir kaltak ve ona güvenilemez. Endişelenme ama." Burnunun ucunu kulağıma değdirecek kadar yaklaştı. "Ben seni koruyacağım."

Geri çekiliyorum, teması kesiyorum.

"Benden korkuyor musun? Hayal kırıklığına uğradım." Killian bana kaşlarını çattı. "Bir zamanlar kendi kemeriyle bir muhafızı boğan havai fişek nerede?"

Bilgilerini nasıl elde ettiğini merak etmeme gerek yok. Burada dedikodu treni hiç durmaz. Eminim o da cezamı duymuştur.

"Senden korkmuyorum. Sadece izin almadan bana dokunulmasından hoşlanmıyorum." Bakışlarıyla karşılaştım, açık bir meydan okuma. "Ve havai fişekle tanışmak istersen, ayarlayabilirim. Oda arkadaşına kaltak dediğin için biraz gergin."

Yeni meydan okumayı hevesle kabul ediyor. "Evet lütfen. Üstümde bir kirazla."

Bana gülüyor, değil mi? Hatta saçımın bir tutamını parmağına dolayacak kadar rahattı, siyah telleri bronz teniyle hoş bir tezat oluşturuyor.

elini tokatlıyorum. "Olumlu musun? O kalpsiz."

"Sadece iştahımı açıyorsun kızım."

Sadece gülmek değil, alay etmek. Bir sonraki eylemimi kolaylaştırıyor. "Unutma. Bunun için yalvardın." Boğazına yumruk attım, yakalayamadığı nefesi solumasına neden olan hızlı bir yumruk. Hank için geri ödeme. Eylem durmalı... bu her neyse.

ona gülümsüyorum. "Bilin diye söylüyorum, kafesteki bir hayvan bile karşılık verebilir."

Çabucak iyileşiyor ve - şok edici - gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. Eğlencesi gerçek görünüyor ve sanırım biraz saygıyla dolu.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama Sloan yanındaki boş koltuğa süzülüyor ve göğsünü sıvazlıyor. Bağlantıdan hoşlanmıyor gibi görünüyor ama onu da sonlandırmıyor. "Merhaba, şeker ayı." Ona patentli bir külot giymiyorum bakışı atıyor ama bu da sahte görünüyor. "Seni bilgimi isteme zahmetinden kurtarayım dedim. Ben Sloan Aubuchon'um."

Dikkati beni hiç terk etmiyor. "Hayır, teşekkür ederim kızım. Ben sadece Ten ile ilgileniyorum."

Aksanı şimdi daha kalın, saf baştan çıkarıcı ama tatlı sözler aslında bir tehdit. Hissediyorum. Onun için çok kötü, korkmuş olmaktan çok uzağım. Çektiğim dehşetlerden haberi yok. Ben solan bir çiçek değilim. Artık değil.

"Benden on öpücük?" o soruyor.

"Sana," dedim ona, "Ben Tenley." Bir isimde ne var? Sadece her şey. Takma adlar, onunla paylaşmak istemediğim bir yakınlığa izin veriyor.

Ya da ona Nutter diyebilirsin, dedi Sloan, her zamanki gibi yardımcı oldu. "Diğer herkes yapar."

Bakışları üzerimde geziniyor. "Hayalarının büyüklüğü için mi, yoksa damak zevkine göre mi?"

Sıktığım dişlerimin arasından, "Havai fişekle bir kez daha tanışmaya ihtiyacın var mı?" diyorum.

Dr. Vans odaya girerken gülümsüyor.

Akıl hastanesinde en nefret edilen erkek tek minderli sandalyede otururken çemberin üzerine sessizlik çöker. Kısık bakışları Sloan'ı buldu ve yanındaki boş koltuğa hafifçe vurdu. Her zaman onun için saklanan.

Çenesini kaldırır ve yerinde kalır.

Ona bakma şeklini sevmiyorum. Bakış açısına doğru eğilip bakışlarımla dikkatini üzerimde topladım. Bana bakmadan önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Otuzlarının sonlarında, uzun boylu, zayıf bir adam. Kısa kahverengi saçları her zaman özenle şekillendirilmiştir, kıyafetleri kusursuz bir şekilde laboratuvar önlüğünün altına dikilmiştir.

"Düşmanını mı *koruyorsun* ?" Killian bana soruyor. "Lass, her saniye daha da ilginçleşiyorsun."

"Daha fazla kıllanmaya başladığımı mı söylüyorsun," diye mırıldandım.

"Daha sürükleyici."

Dang, o hızlı.

"Tamam millet. Ailemizin yeni bir üyesi var. Lütfen ayağa kalkın ve gruba kendinizle ilgili üç gerçeği anlatın Bay—" Dr. Vans, defterine bir bakış atıyor "—Flynn."

Killian tereddüt etmeden ayağa kalktı. "İzleyicilerinizi iç çamaşırlarıyla hayal etmenin en iyisi olduğunu duydum." Bana göz kırpmıyor. "İyi seçim." Diğer çocuklar kıkırdarken ekliyor, "Plajda uzun yürüyüşler yapmaktan, okyanusta yüzmekten ve sörf yapmaktan hoşlanıyorum. Eskiden sarışınlara zaafım vardı ama hayatımın bir bölümünün bittiğine dair bir his var içimde."

Sörf mü yapıyor? Ciddi anlamda?

Olasılıklar nelerdir?

Çemberin diğer tarafında bir esmer yüzünü süslüyor. Sloan işaretleri *beni çağırıyor*.

Vans onu fark eder ve kaşlarını çatır.

"Ayrıca," diye ekliyor Killian, "Ben baştan sona sayısız bir çocuğum. Bana bir saat verirseniz, sizi ilk beş dakikayı imzalamaya ikna edeceğim ve zamanımızın geri kalanını kararınızı kutlayarak geçirebiliriz."

Ona başparmak aşağı veriyorum.

Hank elini kaldırıyor ve gözlerinde meydan okumayla, "Kabul ediyorum. Senin hücren mi, benimki mi?"

"Benimle başa çıkabilecekmişsin gibi, oğlum-o." Killian oturuyor.

Coşkunuzu beğendim Bay Flynn. Belki de Bayan Lockwood'un sizinle kaliteli zaman geçirmesi gerekiyor." Vans kitabında bir notasyon yapar. "Evet. Ben zaten fikre satıldım. Ben düzenlemeleri yapacağım."

Bir olumsuzlama çılgınlığını durdurmak için dilimi ısııyorum. Tabii ki Vans beni Myriad sadık biriyle eşleştirmek istiyor.

Onları İmzasızlar dünyasına katılmaya ikna etmeye çalışırsam Killian, ailem ve hatta Bow bundan nasıl hoşlanırdı?

Parmaklarımı çeneme vuruyorum. "Bence Bay Flynn ile kaliteli zaman geçirmek *tam* da ihtiyacım olan şey... sonunda beni Troika'nın yönüne itmek için."

Killian blöf yaptığımı anlamış gibi homurdandı.

Vans dudaklarını büzüyor ama doğrudan cevap vermiyor. "Tamam millet. Yaşadığınız sorunları dinlemek için buradayım. Benimle konuş. Buradaki konaklamanızı daha keyifli hale getirmenize yardım etmeme yardım edin."

Onun için daha zevkli . Bizim için? Daha acı verici.

Farklı çocuklar şikayetlerini sıralarken -daha önce binlerce kez duyduğum şeyler- aklımdan hiç çıkmayan çocukluk şarkısıyla dikkatimi dağıtıyorum.

On gözyaşı düşer ve ben...dokuz yüz ağaç derim ama sadece bir tanesi benim için . Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın.

"—hala yaşıyor olman hoşuma gitmiyor Vanniekins." Sloan, gözyaşlarını taklit ederek parmak uçlarını iki yanağından aşağı indiriyor. "Sorunu çözmeme izin ver?"

Ve her zamanki gibi, onu azarlamadan yoluna devam ediyor.

Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. Altı-

"—odamda örümcekler" diye patladı bir kız, sanki kelimeleri bir saniye daha tutamayacakmış gibi. O tiksinti ile titriyor.

Dr. Vans bir notasyon yapıyor.

Oh Balım. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bir dahaki sefere cezaya çarptırıldığında, odasında binlerce hologram örümceği bulacak. Zihni bunların gerçek olduğunu düşünecek ve yaratıkları ortadan kaldırmak için isteyerek cildini vücudundan soyacak.

"Onları kaldırmak için birini göndermeniz gerekiyor" diye ekliyor. "Başka bir gece gidemem..."

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum. Nazik olmak zalimlik. "Örümceklerden korkuyormuş gibi yapmak..."

"Ben numara yapmıyorum."

Aptal! Anlamıyor.

Er ya da geç, yapacak. Bu anı hatırlayacak ve ağlayacak.

Dr. Vans kara gözleri kısılarak bana odaklandı. "Bayan Lockwood, konuşmaya hevesli görünüyorsunuz. Tedavinizle ilgili herhangi bir şikayetiniz var mı?"

Orta parmağımı bir tüp rujmuş gibi yapıyorum ve birinci ve ikinci kat sürüyorum. Bana karşı kullanılması için asla isteyerek mühimmat teklif etmeyeceğim. Bunu biliyor.

Yine de, "En büyük şikayetinizi dile getirmeniz için size beş saniye vereceğim. Sessiz kalmaya devam edersen seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Nihayet. Her günün her saniyesinde boynumda durduğunu hissettiğim kılıç kesilecek ve bir sonraki işkence turunu deneyimleyeceğim.

Odadaki herkesin tek odak noktası oluyorum ama gözlerim Vans'ta.

"Bir" diyor.

"Sanırım yüzüne her baktığımda kusacağım." *O nasıl?*

"Yalnızca *meşru* bir şikayet dikkate alınacaktır, Bayan Lockwood."

"Harika. Tamamen ciddi dim."

"İki. Üç."

Killian, "Gardiyanların ellerini kendilerine saklamalarını istiyor," diyor. Benden dikkat çekmek için mi? "Yapacağımı biliyorum. Ben bir et parçasından fazlasıyım."

Toplarına hayranım. mecazi olarak! Sadece mecazi olarak!

"Bayan Lockwood?" Vans komutları.

Sloan taklidi yaparak çenemi kaldırdım. Onu inkar etmek en sevdiğim hoşgörülerden biridir. Umuyorum ki, hayatının sonunda, hasta yatağında yatarken, kendi kusmuğunda boğulurken -bir kız rüya görebilir- geriye bakıp onun en büyük başarısızlığı olduğum gerçeğinden yakınacak.

"Dört, beş," diyorum sırtarak.

Sloan bana başını sallıyor, hepiniz *aptal kalbinizi kutsasın*. Belki de birlikte oynamalıydım. Tek yapmam gereken nefret ettiğim bir şey hakkında şikayet etmek ya da nefret ettiğim bir şey hakkında yalan söylemekti ama gerçek benim için çok önemli. Yalanlardan neredeyse Vans'tan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. En kötü yalanın en kötüsü. Kendimi bir gemi dolusu kederden kurtarmak için bile onları taklit etmeyeceğim.

Birkaç mahkûm kıkırdar. Bu, ayağa fırlayan Vans'ı çileden çıkarır. Çenesini eğerek Ben Dover ve Albay Anus'u işaret ediyor. "Al onu."

Killian ayağa fırladı ve önüme çıkarak beni şok etti. O da şoktaymış gibi omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı, sonra muhafızlara kaşlarını çattı. "Kalıyor. Onunla konuşmam bitmedi."

O, bir yabancı, beni koruyor mu? Bow'u korumayı reddettiğimde bile yapıyor. Dünyamı sallamanın yolu.

Ayağa kalkıp onu sandalyesine dürttüm. "Benim için endişelenme," diye fısıldıyorum. Benim adıma onun zarar görmesini istemiyorum. "Kendin hakkında endişelen."

Baktı ama Albay Anus sol kolumu ve Ben Dover sağımı tutarken sessiz kaldı. Odama çekiliyorum. Bow zaten orada ve hala uyuşturulmuş bir uykuda, ama şimdi yatağında, bilekleri ve ayak bilekleri bir lambadan daha parlak parlayan kelepçelerle direklere zincirlenmiş durumda. Aka zincirler.

Vans arkamdan odaya giriyor. Midem, safradan tereyağı yapmaya çalışıyormuş gibi guruldadı, ama merhamet dilemek için yutkundum. Bu adamın hiçbiri yok.

O önümde yürürken hareketsiz kaldım. "On, On, On," diyor ve derin derin içini çekiyor. "Her zaman sorunlu çocuk. Neden beni sana zarar vermeye zorluyorsun?"

"Senin seçimin. Senin eylemlerin. Suçu bana atmaya çalışma."

"Hastalarım böyle davranmayı sevmiyorum, ama sizi Çok Sonlu Alem'den ya da bir Troikan kölesi olarak sonsuza dek kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

" Sen İmzasızsın." O olmalı. "Diğer çocuklara, ölmekte olan bir diyarı aşırı dolduran sayısız ruhtan biri olan Sayısız bir insansız hava aracı olarak onları sonsuzluktan kurtarmak için her şeyi yapacağını söylediğini duydum."

Omuz silkiyor. "Biri için doğru olan, diğeri için doğru değildir."

Hayır hayır! Her şeye bir cevabı var ve bu kulağa hoş gelse de, tırnaklarını bir kara tahtaya sürtüyormuş gibi siniyorum. Mutlak doğru olmalı veya mutlak yanlış yok.

Burası yanlış.

Bu *adam* yanılıyor. Pişmanlık duymadan yanlış yönlendirir ve yanlış yönlendirir, "bakımı" altındaki çocukların uzun vadeli sağlıklarından çok parasal bir getiriye önemser.

Troika bana onu affetmemi söylediler.

Myriad muhtemelen acımasızca saldırmamı söylediler.

O. Bunu sevdim. O bana saldırmadan önce sen vur.

Bir kükremler ile ona doğru atıldım. Muhafızlar beni yerimde tutuyorlar, omuzlarımı o kadar sıkıyorlar ki eklemelerim neredeyse yerinden çıkacaktı. Acı içimden geçiyor ve bir an için yıldızları görüyorum. umurumda değil. Hedefime ulaşmak için tüm gücümle mücadele ediyorum.

"İndirim Psikolojisinde derecenizi mi aldınız?" ona atıyorum. "Sadece yarım fark yaratırsın ve o zaman bile kötü olur."

Direk vuruş! Çenesinde bir kas esniyor.

Odaya iki gardiyan daha girer. D-bag ve Titball. Ne kadar üzücü. Bugün Yoldaş Douche yok.

"Mükemmel zamanlama," diyor Vans, şimdi neşeyle.

Her iki erkek de bir kova su ve bir bez taşır. Kanla kaplı duvarımın önünde duruyorlar ve paçavraları suya batırıyorlar—

Şafakları anlayınca korkudan nefesim kesiliyor. *Benim takvimim değil. Takvimim dışında herhangi bir şey* . O sayılar hayatımdaki tek sabit sayıydı. Tek arkadaşım. Bir arkadaşımı daha kaybedemem.

"Bana hakaret ettiğin için özür dilerim. Dizlerinin üstüne," diyor Vans. " Bugün davranışlarını unutmayı *düşüneceğim* . "

Aslında düşünüyorum. Numaralarım... onlar sadece arkadaşlarım değil, akıl hastanesinin dehşetinden kurtulmak için tek yolum. Tek gerçek umudum. Onlar sayesinde tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Bir sonraki doğum günüm... ve nihai kaçışım.

Fakat. Benimle her zaman bir *ama vardır, değil mi?* Bu adama -bu bir insanın bu gülünçlüğüne- istediğini veririm kendimle yaşayamam. Çünkü yaparsam tünelin ucundaki ışık artık o kadar parlak olmayacak.

Ayaklarımın üzerinde durarak dizlerimi kilitledim.

"Çok iyi." Neredeyse beklentiyle başını salladı.

Muhafızlar hatları temizlemeye başladı ve korkum yenilendi ve iki katına çıktı.

Veda etmeye hazır değil. "Durmak. Lütfen. Durmak zorundasın!" Bacaklarımı tekmeledim, ama vurucu mesafeden sarsıldım. "Malımı yok etmeye hakkınız yok!"

Yıkanmaya devam ediyorlar ve duygusal acım, şimdiye kadar katlandığım herhangi bir fiziksel acıdan daha kötü kesiyor. Et iyileşir. Ruh iltihaplanabilir.

"Değer verdiğiniz başka bir şeyi kaybetmek istemiyorsanız, Bayan Lockwood, Prynne'den ayrılmalısınız. Ve benzeri. Tek yapman gereken Myriad ile imzalamak," diyor Vans ve korumalar duraklıyor. "Hiçbir şey daha kolay olmamıştı."

Duvardan kıpkırmızı bir su damlası süzülüyor. Kanlı bir gözyaşı. Güzel takvimim ölüyor ve tek bir kelimeyle ondan geriye kalanları kurtarma gücüne sahibim. Nasıl sadece kelimeyi söylemem.

Evet de. *Evet evet evet.*

Görmek? Zor *değil*.

Kelime köpürüyor... "Hayır," diyerek bitiriyorum. "Hayır, imzalamayacağım."

Benim *sorunum* ne?

Vans öfkeyle titrer, ancak kendini çabucak sakinleştirmeyi başarır. "Söylemeyi planladığınızın bu olmadığını biliyorum, Bayan Lockwood. Son şans. Myriad ile imzalayın."

Ay ışığı...kaleler... ve bir gün, Hasat Ülkesine dönüş, başka bir ruhla kaynaşmış... kaderimi yaşamak...

Doğru Eşittir.

Güneş ışığı... kır çiçekleri... Antlaşma görevlerimi yerine getirdikten sonra sonsuz bir Dinlenme... kendi hatalarım...

Işık Görme Getirir.

Şu anda gerçeği bilmeyi tercih ederim - kim haklı, kim haksız? Geleceğimi mahvetmemeyi tercih ederim. Öğrendiğim gibi, yanlış karar, üstesinden gelmeye hazır olduğumdan daha fazla tümsek ve çöküntü içeren bir yola sürükleyebilir - ödemeye hazır olduğumdan çok daha pahalıya mal olabilir.

"Yapmayacağım," diye sıkılı dişlerimin arasından gıcırdattım. Anlık bir acının sonsuz bir kararı gölgede bırakmasına izin veremem. Duygular, ne kadar sarsıcı görünseler de geçicidir; asla sürmezler, daima değişirler. Bir antlaşma sonsuza kadar sürer.

Vans bana küfür ediyor. D-bag ve Titball işe dönüyor. Hareketsiz ve sessiz ilerliyorum, her değerli satırın kayboluşunu izliyorum.

Hiçbir şey kalmayınca grup ayrılır, ancak Vans kapıda durup "Sizin avukatınız olmak istiyorum Bayan Lockwood, ama yine de beni düşmanınız yapmakta ısrar ediyorsunuz."

"Sen ısrar ediyorsun." Gözlerim yaşlarla yanıyor. Bu adama beni kırdığını bilmenin verdiği tatmini vermeyi reddederek gözlerimi kırıştırdım. "Sadece seni mecbur ediyorum."

Parmaklarını kapı çerçevesine vuruyor, bu sinirinin geçmediğinin tek göstergesi. "Belki de bir gün Myriad seni istemediklerine karar verir. Anne babanın seni istemediklerine karar vermesi gibi, değil mi?"

Keskin bir acı neredeyse göğsümü kesecek. Vans, maksimum hasar için nasıl yaralanacağını biliyor. "İşkence hiç işinize yaradı mı?" Soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Hızlı dönüşü fark ettim. Çoğu çocuk sadece bir veya iki ay kalır.

"Çoğu zaman."

"Eşit Olabilir Doğru, ha?"

Alay etmem onun daha hızlı dokunmasına neden oluyor. "Bir karar durumunuzu değiştirebilir, Bayan Lockwood. Sadece bir."

Ona biraz fazla tatlı gülümsüyorum. "Bir kurşun seninkini değiştirebilir."

Bana verdiği gülümseme de bir o kadar tatlı. "Bu noktaya kadar sana karşı yumuşak davrandım. İttirmeye devam et, en kötü halimi göreceksin." Elini cebine attı ve siyah bir düğme gibi görünen şeyi bana fırlattı. Yere çarpan bir düğme çünkü onu yakalamaya bile çalışmıyorum. "Neredeyse unuttum. Bu annenden."

Neden bana bir düğme versin ki?

Sonunda çıkıp beni odaya kilitledi.

Gözyaşlarım özgürleşmek için can atıyor ve dizlerim bükülmek için can atıyor ama çivi gibi sert tavrımı koruyorum. Kameralar...

Titreyen elimle düğmeyi kaldırdım. Bir flash-scribe, anlıyorum. Kaydedilmiş bir mesajı göndermenin bir yolu. Şimdi kafam daha da karıştı. Yedi aydır ziyarete gelmeyen beni terk eden anne bana ne demek istiyor?

Bir heves dalgasına aldırmadan - *bilmek zorundasın, şimdi, şimdi, şimdi!* — Cihazı kendi cebime koydum ve zincirlerde kilit olup olmadığını kontrol etmek için Bow'a rastladım. Hiçbirini bulamıyorum. İyi. Onu serbest bırakabilirim, ama ah, acıtacak.

Biraz daha acı nedir, değil mi?

Her iki manşetin de dışı ısınıyor ve -tıslıyorum- her birinin üzerindeki serbest bırakma düğmesine bastığımda parmaklarımı ve avuçlarımı yedi kabarcık süslüyor.

Metalin parlaltısı azalıyor, her cihazın içindeki iğneler kemikten ayrılıp derisinden fırlıyor.

Klik, klik. Kelepçeler düşüyor, ama uyanmıyor. Memnun oldum. Onunla uğraşacak havamda değilim.

Bir lanetle gıcırdayan yatağıma yuvarlandım ve tavana baktım. Hayat berbat.

Aniden yerden kısık bir çığlık yankılandı ve ben sarsıldım.

Clay değil, Clay değil, Clay değil. O güvende. O başardı.

olacak mıyım?

Flaş çizici cebimde adeta bir delik açıyor, hevesim beni ele geçiriyor. Cihazı geri çekiyorum ve baş parmağımı üste bastırıyorum. Baskım kayıt olur olmaz annemin sesi hücreyi doldurur.

"Merhaba Ten. Bahse girerim benden haber almayı hiç beklemiyordun, ha?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve bağırsaklarım sıkışıyor.

"Sonsuza kadar seni görmeye gelmediğimi biliyorum ama bunun için çok iyi bir sebep var. Güzel bir sır. Bana yeniden anne olmayı öğreten biri. Üzgünüm tatlı kız. Her şey için üzgünüm ve seni seviyorum, gerçekten seviyorum. Baban da seni seviyor ama işini kaybetmekten korkuyor ve - şey. Bu senin sorunun değil. Yakında seni ziyarete geleceğiz ve umarım ayrılırken seni de yanımıza alırız."

Umut alevlenir, sadece hızlı bir ölümle ölmek için. Bu bir hile. Olmalı.

Arka planda bir bebek ağlıyor. Annem sanki yanında bir televizyon değil de bir insan varmış gibi "Şşş, şşş" diyor ve ben kaşlarımı çattım. Benden başka on sekiz yaşından küçük hiç kimsenin eve girmesine izin verilmedi. Annemin kuralı.

Ve anladım. Sahip olmasına izin verilmeyen şeye bakmamayı tercih ediyor: başka bir çocuğa. O da benim bir kardeş istediğim kadar hararetli bir şekilde istiyor - birinin beni koşulsuz sevmesini, yapabildiklerim için değil, ben olduğum için. Ancak, uzun zaman önce, krallıklar insan hükümetleriyle bir anlaşma yaptı. Ruhların yüzyıllar, hatta binlerce yıl yaşayabildiği Secondlife'da aşırı kalabalığı önlemek için Firstlife sırasında aile başına bir çocuk sınırı vardır. Karşılığında, krallıklar, bu flaş çizici gibi ileri teknolojilerini paylaşırlar.

Annem boğazını temizliyor. "Gitmeliyim güzelim. Seninle işi batırdığımı biliyorum ama çocuğuma daha iyi bir hayat vereceğim. Söz veriyorum."

Çocuğun önündeki tereddüt neden ?

Cihazı odanın diğer ucuna fırlatırım. O beni sevmiyor. Yapamaz. Ve babamın beni sevmesine imkan yok.

Bundan emin misin?

Bir anı, zihnimin merkezinde sahne alıyor. Ben gökyüzündeki bir yıldızı yakalamak için elimden gelenin en iyisini yaparak kollarımı yukarıya uzatırken babam beni omuzlarında taşıyor.

"Neredeyse anladım" dedi gülerek.

Annem alkışlıyor ve "Yapabilirsin tatlı kız" diye sesleniyor.

Tamam, belki bir zamanlar beni sevmişlerdi. Duygu solmuş. Kalbim gibi.

Bow'dan bir inilti kaçır. Bir saniye sonra, nefes nefese, sallanarak geliyor. Bakışları benimkini bulduğu için şaşırmış olmaktan çok uzak.

"İyi misin?"

İlk düşüncesi benim iyiliğim mi? Gardiyanlar onu yere sererken hiçbir şey yapmamama rağmen mi? Suçum geri geliyor. "İyiyim. Senden ne haber?"

"Tamam, Killian'a teşekkürler."

Onun yanından nasıl geçtiğini hatırlıyorum. "Ne yaptı?"

"Önemli değil." Battaniyesinin kenarıyla oynuyor. "Vans haklı, biliyorsun. En azından bu konuda. Bir karar durumunuzu değiştirebilir."

"Biliyorum ama..." Bekle. "Ne dediğini nereden biliyorsun?"

"Beden -yani, *benim* bedenim- uyuşturulmuş olabilir, ama ben yine de farkındaydım."

Bunu nasıl başardı? Daha önce uyuşturulmuştum ve saymak için dışarıdaydım.

"Troika ile imzala, Ten." O bakır gözler bana yalvarıyor. "Asla pişman olmayacaksın."

"Kanıtla. Bana bir garanti ver."

"Sözüm yeterince iyi değil mi?"

Hayır. "Beni neden istiyorsun ki zaten? Neden *yapıyorlar*?"

Derin nefes alır, keskin bir şekilde nefes verir. "Hiç Conduit diye bir şey duydun mu?"

"Evet. Bir yerden veya kişiden başka bir yere bir şey gönderme aracı olarak kullanılan kimse veya şey."

"Doğru. Ve Troika'da, bir Conduit, yalnızca King'den sonra ikinci olan en yüksek General türüdür. Kanallar nadir ve değerlidir, hem burada hem de orada güçlüdür. Sadece ısı ve aydınlatmadan daha fazlası olan Dünya'dan güneş ışığını emerler ve ışınları âleme yönlendirirler. Senin hakkında fısıltılar var," diyor, sadece susmak için.

"Bir Conduit olduğumu düşündüren fısıltılar mı?" Nadir ve değerli biri? Güçlü? anlamsızlığa gülüyorum. "Yanlış."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Daha iyi soru. Nasıllar ? "

"Senin gibi, tüm cevaplara sahip değilim." İç çekiyor. "Konduit olayını unutalım. Hayranlık duyacağınız çok şey var. Dövüştüğünüzde, duvara toslarsınız. Bir şeye inandığınızda - örneğin seçme hakkınız gibi - sarsılmazsınız. Çok inatçısın. Ve kabul etsen de etmesen de, güçlünün zayıftan aldığı sayısız yaşam tarzıyla asla iyi olmayacaksın."

"Bilemezsin..."

"Yapabilirim. Çünkü burada olan bu ve sen bundan nefret ediyorsun."

"Her Sayısız destekçisi böyle değil." James asla sormadan almadı. "Tıpkı her Troikan'ın bağışlayıcı olmadığı gibi."

Yorgunluk göstergesi olarak burun kemerini sıkıyor. "Evet. İşte bu. Kendime herkesin bir zararı olduğunu ve kimsenin mükemmel olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Ben hariç."

En azından sorunları inkar etmeye çalışmadı. "Her iki alem de bir kişilik değişikliğine ihtiyaç duyuyor." Ve birinde bir fark yaratma düşüncesi... biraz ilgimi çekiyor.

"Herhangi bir tür makyaj, uygun araçları gerektirir, tatlım. Ve yetenek."

"Şu anda aletsiz ve yeteneksiz olduğumu mu söylüyorsun?"

"Oh iyi. Anladın."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Ama eğlencesi uzun sürmez. "Bizimle imzalarsan Ten, benimkilerden biri olursun. Seni buradan çıkaracağım."

"Seninkilerden biri mi?"

"Arkadaşım. Ekibimin bir üyesi. Ailem. Ne pahasına olursa olsun koruduklarım."

birine ait olma ihtiyacı beni rahatsız etse de gülüyorum . Önemsenmek ve nihayet, gerçekten sevilme...sondan ziyade ilk olmak. "Güven bana. Ben senin ailede isteyeceğin biri değilim." Ben kötü haberim. Dokunduğum her şey paslanıyor. "Ve gerçek olalım. *Kendini* bile koruyamıyorsun . Burada değil, her zaman değil."

"Bu?" diyor kendi kendine, sonra etrafımızdaki odayı işaret ederek. "Ne görüyorsun? Gerçeğe yakın bile değil. Gözlerine güvenmeyi bırak ve kalbini dinlemeye başla. Senin gördüğünden daha fazlasını görür."

"Kalp...duygularda olduğu gibi mi?" Troyka genellikle hukukla daha fazla ilgilenir.

"Kalp, ruhta olduğu gibi. Gerçek Sen."

Sadece bu kadar. Ben kimim? On? Yoksa başka biriyle ruh kaynaşmış mı?

Annem bir keresinde "diğer yarım" hakkında spekülasyon yaptı. *Myriad'ın hareket tarzıyla*, dedi, *güçlü biri olmalı* .

Fused olduğumu nereden biliyorsun? diye sorduğumu hatırlıyorum.

Herkes birileriyle kaynaşmış, tatlı kız. Başlangıçta Troika ile imza atanlara ikinci bir şans vermenin bir yolu... Myriad ile imza atanlara daha fazla ruh kazanma şansı vermenin bir yolu.

Bütün bunlardan önce, sonuna kadar Myriad yanlısıydım. Gün ışığının hiç girmedığı, kraliyet balosunun hiç dinmediği, mum ışığında şatoların standart konutlar olduğu ve bir prensle evlenmenin gerçek bir olasılık olduğu büyülu bir diyar hakkında ördüğü peri masalları beni büyüledi.

Ondan sakladığım kirli küçük sır mı? Bir parçam her zaman Troi meraklısı olmuştur.

Bölge yoksulluk içinde mi? Güneş ışığı her zaman parlar mı? Evler temelde karton kutu mu? Yoksa rahatlatıcı bir sıcaklık sunan parlak ve görkemli güneş mi? Kır çiçeklerinin tatlı kokusu havayı doyurur mu?

(Eski) TL'm bana aldatmanın Myriad'ın en büyük silahı olduğunu söyledi. Kuzu derisinin gizlediği aç kurt. Hapse girdiğimden beri ondan haber almadım.

Ailemin şaşkınlığına göre, bir İşçinin, söz konusu aday istekliyse potansiyel bir adayla konuşmasını engellemek yasa dışıdır. Emekçi'nin krallığı ne olursa olsun.

Bir arkadaşım Troika ile anlaştığını itiraf edene kadar, evde sorun çıkarmak istemediğim için çoğunlukla TL'mi görmezden geldim. Şaşırtıcı bir netlik anında, tüm niyet ve amaçlar için düşman olduğumuzu fark ettim. Onu hayatımdan çıkarmam beklenirdi. Hatta ondan nefret et.

Nedenini bilmek isterdim. Bu yüzden, yardıma ihtiyacı olan insanların bir TL ile görüşme talebinde bulunabileceği bir Troikan merkezine giderek, en sonunda ceza alma riskini aldım.

Ayrılmadan önce, bana atanan TL, kurduğumu bilmediğim sert bir dış kabuğu kıran bir soru sordu.

Ailenizin rüyasını mı yaşıyorsunuz... yoksa kendinizin mi?

O zaman onunla alay ederdim, ama o gece ve sonrasındaki her seferinde merak ettim... İnandığım şeye neden inanıyorum? Gerçek nedir ve yalan nedir? Gerçek nedir? Beni doğru yapan ve diğerlerini yanlış yapan nedir? Ya *yanılıyorsam* ?

Kurnaz piç, beynimin zengin toprağına şüphe tohumları ekmişti ve ben cevaplar aradıkça, o tohumlar daha çok sulandı... daha da güçlendiler. Şimdi yapraklar o kadar kalın ki önlerini göremiyorum.

Kaynaşmışsam, ben ben değilim. Ben başka birinin parçasıyım. Ya da birkaç başkası. Ama eğer bensem, sorunlarımdan yalnızca *ben* sorumluyum. Kim *bu kadar* kötü emmek ister?

Ama en çok merak ettiğim şey? Bir kaderim var mı yoksa değiştirebilir miyim? Başka bir deyişle... daha da berbat edebilir miyim?

BÖLÜM DÖRT

"Olan her zaman olması gereken değildir."

—Troyka

onu izliyorum O gün öğle ve akşam yemeklerinde Killian'ı izliyorum. Kızlarla konuştuğunda, sanki konuşulan her kelime bilmesi gereken bir sırmış gibi, sohbete tamamen dalmış görünüyor. Ve kızlar onu yiyor. Onlara kendilerini özel hissettirdiğini söyleyebilirim. Onun için uğraşıyorlar. Ama o kızlar... onun için özel değiller. Bunu ben de söyleyebilirim.

Etrafındaki dünyanın fazlasıyla farkında, eli cebinden hiç uzaklaşmamış, sanki içinde gizli bir silah varmış gibi. Sanki her an pusuya düşürülmeyi bekliyormuş gibi. Sanki pusuya düşürülmek istiyormuş gibi.

Ne zaman kız ondan uzaklaşsa -ki bu pek sık olmaz- bakışları beni buluyor. Göz kırıyor. Onu izlediğimi biliyor ve bildiğini bilmemi istiyor.

Kendine güveni ona bir güç havası veriyor ve lütfen biri bana yardım etsin, buna hayranım.

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Vans, söz verdiği gibi yapar ve Killian'la "randevumu" ayarlar. Doktor oyununu yükseltiyor.

Önce, Hemşire Ratched hücreme bir elbise getiriyor. Pembe bir sundress. Pembe. Fırfırlı ve dantelli. yüzümü buruşturuyorum. Akıl hastanesindeki en güzel prenses olacağım.

Ayrılık sözleri (benim için) hem bir tehdit hem de (onun için) bir zafer. "Giyebilirsin... ya da çıplak gidebilirsin. Senin seçimin."

Görüşümün üzerine kırmızı bir sis çöküyor. Gerçekten bir seçim olmayan bir seçim, haklarımın ihlalidir.

Hangi haklar?

Vay canına, dedi Bow, üzerimi değiştirdikten sonra bana bakarak. "Bugün bir makyaj seansı yazık olmazdı . "

"Şey. Teşekkürler?" Ellerimi ultra yumuşak kumaşın üzerinde düzeltiyorum. "Kendimi gülünç hissediyorum."

"Durum ne?"

Bugünkü terapi seansını anlatırken gözleri kısıldı.

"Bir Sayısız trolün oğlu," diye mırıldandı. Yatağının üstüne yayılmış. "Bay Flynn'in *bu* ayrıcalık için ne kadar ödemek zorunda kaldığını merak ediyorum . "

Kollarımı genişçe açtım. "Beni istemek tamamen olanaksız olduğu için mi?"

Başını sallarken gözlerini kapatıyor. "Afedersiniz. Afedersiniz. sen ateşlisin. Harikasin ve senden tatmak istediğini biliyorum. Kim istemez? Ama o bir pislik parçası ve her zaman art niyetleri var."

Homurdanmış bir özür, ama yine de bir özür.

"Affedildin. Sanırım." Demek istediğim, Killian'ın neden yırtıcı bakışlarını bana çevirdiğini *ben bile merak ediyorum*. "Bana adamla olan geçmişini anlat."

Boğazında alçaktan hırlıyor. "O berbat. Tüm bilmen gereken bu."

Bu kız defalarca bir levyeyle sırlarımı açığa çıkardı. Kendine sahip çıkamıyor. "Ona karşı ekstra savunma yapmama yardım etmek istemiyor musun?"

"Mevcut savunmanız çökme tehlikesi altında mı?"

Kesinlikle değil. Ama... "Gerçekten şansı denemek istiyor musun? Onunla ilgili bir şey var..."

Parmağını işaret ediyor. "Senin ses tonunda duyduğum bu *nefes darlığı mı, Lockwood?*"

Ne? "Numara!" Ben? nefes nefese mi? Hiçbir zaman! "Çelik kadar sertim."

Yatağını yumrukluyor, yaylar gıcırıyor. "Ayrıntıları istiyorsun, tamam. En iyi arkadaşını sırtından bıçakladı - iki kez! Bencil ve zalimdir. İstedikini elde etmek için kızları kullanıyor ve sonra onları bir kenara atıyor."

"Kullanıp attığı kızlardan biri misin?" nazikçe soruyorum.

"Numara! Brüt! Çörekleri için hiç şaka yapmadım." O titriyor. "Sadece... seninle yatacak ve seni hayatın haline gelen enkazın içinde kalbi kırık bırakacak."

Açıkça önyargılı olan Bow, muhtemelen gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonunu görmüştür. Killian'ın kalbini hiç görmedi.

Ya da belki adam için bahaneler uyduruyorum.

"Eğer asıl amacı aşağı inmek ve kirlenmekse, hedef alması gereken son kız benim." Sağduyuya ve elleri omuzlarımdan her geçtiğinde James'i durduracak güce sahiptim ve onu *seviyordum*.

Ve Killian'ın aksine James bana tapıyormuş gibi baktı. Bana değil, bana gülümsedi. Kulağıma güzel şeyler fısıldadı...

Çok sevimli.

Çok yumuşak.

Çok mükemmel.

Heyecanlandığım kadar büyülenmişim.

"Asla evet demeyeceğim" diye ekledim.

"Ünlü son sözler. Kendinizi baştan çıkarırsanız, Killian'ın yatakta bencil olduğunu unutmayın," diyor Bow, sanki en sevdiğimiz çöreklerden

bahsediyormuşuz gibi yumuşak bir sesle. "Ey. Ve onun küçük olduğunu duydu. Mikropenis küçük gibi."

gözlerimi deviriyorum. "Bana onun hakkında seksle ilgisi olmayan bir şey söyleyebilir misin?"

"Tamam. Başlangıç olarak, senin ona âşık olacağını ve onunla sonsuzluğu geçirmek için her şeyi yapacağını düşünmeye başlıyor."

"Neden umursuyor ki? O bir insan. Onunla olmak için Myriad ile anlaşırsam—" hiçbir erkek benim kararımı etkilemeyecek, çünkü onlar da bir garantiyle gelmiyorlar "—ödüllendirilmeyecek."

Ayağa kalkıp yanağımı okşamak için yürüyor. "Vay. Sen, Süper Saf Kız gibisin."

Aklımın bir köşesinde, teninin sıcaklığını not ettim. James gibi, o da çok havalı, sanki ısıyı çekemiyormuş gibi.

Beni ısıtmaya çalış, derdi James.

"Yani... Killian *ödüllendirilecek* mi?" Soruyorum.

"İyi evet. Yaptığımız her şeyin bir sonucu var. İyi ya da kötü. Firstlife ve Everlife'da." Başını eğerek beni daha dikkatli inceledi. "ML'niz kim?"

"Her zaman iki tane içtim. Birçoğu geldi ve gitti, ama biri her zaman aynı kaldı. Madam Pearl Bennett." Sıcak bir gülümsemeyle kusursuz bir sarışın.

Hoşnutsuzluk, Bow'un özelliklerini koyulaştırır. "Madam, bir Emekçinin bir adım üstünde olan bir Liderin unvanıdır."

"Evet." Farklı pozisyonları öğrenir öğrenmez Madam Bennett'e de belirttiğim bir gerçek. Tatlı tatlı gülümseyip, *Sen, güzelim, özelsin, demişti. Davana kendim bakmak istiyorum.*

Beni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu sormuştum ve gülümsemesi daha da büyümüştü. *Bana sevdiğim ve ondan hoşlandığım birini hatırlatıyorsun, diyarımız için harika şeyler yapacaksın.*

ona hayrandım. Bir kere. Aileme beni Prynne'e göndermelerini söyleyen oydu. konuştuklarını duymuştum. İlk başta babam bu fikre karşı çıktı. Madam ona bu deneyimin beni güçlendireceğine, olmam gereken kişi olmama yardım edeceğine ve Myriad'la anlaşmayı reddetmemdeki asık suratlı ergenlikten kurtulmama yardım edeceğine söz verdiğinde, sonunda pes etti. Sonra annemi ikna etti.

"Pekala," diyor Bow ve hangi duyguyu yansıttığını anlayamıyorum. Sadece olumsuz olduğunu biliyorum. "Troika için olduğun kadar Myriad için de önemli olmalısın. Tanıdığım hiç kimse iki ML'ye sahip olmadı. "

Ben de değil. Ama... "Sayıda Kanal yok."

"Hayır, onların neshedtikleri var. Işığı söndürenler. Ülkelerindeki en güçlü insanlar." Bana dik dik bakıyor. "Myriad ile imzalarsanız, Troika'nın bir

Conduit'i reddetmekle kalmayacak, sahip olduğumuz Conduit'leri de boşaltacaksınız."

Boynumun arkasını ovuyorum. "O zaman ne olurdu?"

"Troika, Myriad'ın hemen yanında karanlığa dalacak. Diğer alemin her zaman istediği şey buydu. Her zaman savaştığımız şey bu." Bow alt dudağını ısırır. "Killian'ın...büyülerine karşı koyabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle." *Gözleri kanımı şarkı söylüyor...* "Muhtemelen. İnşallah." *Sırıtan ağzı ve bariz imaları kanımı kaynatıyor...* "Kesinlikle."

Ağır bir nefes verir. " Karşı cinsle deneyiminiz var mı? "

Bir erkek arkadaşım oldu, dedim ona aniden savunmaya geçerek.

"Burada? O insan mıydı?"

"Tabii ki."

"Nereden biliyorsunuz?" o soruyor.

"Başka nasıl? Ona dokunmama izin verildi." Her Emekçi, bir şekilde bir ruhu fiziksel dünya için somut kılan insansı bir dış kılıf olan bir Kabuk içinde dünyaya gelir.

Bu somutluğa rağmen, herhangi bir nedenle Kabuklara dokunmamız yasak. Nedenini söylemeden!

Kollarını çaprazlıyor. "O neye benziyordu? Bu erkek arkadaş mı?"

"Adı James'ti. Onunla ilk haftamda tanıştım. Aç kaldığımda bana yemek ısmarladı ve her dövüldüğümde merhem sürdü." Gerçek mucize mi? Gecenin sessizliğinde beni güldürdü. "Onunla ilgili merak neden?"

"Ahh. meraklıyım Bunu biliyor. İmzasız mıydı?"

"Numara. Gizlice sayısız sadık biriydi—" Bilseydi Vans onu kovardı "—ama benimle nadiren diyar işi konuşurdu." *Beni gördü* , potansiyel bir alem arkadaşısı değil.

"Ah." Başını sallarken yüzünü buruşturuyor. "Uzun dolandırıcılığı yapıyordu."

"Affedersiniz?" Bu ne anlama geliyordu ?

"Uzun dolandırıcılık daha fazla planlama ve hazırlık gerektiriyor. Bir hedefle daha uzun bir etkileşim penceresi ve ana hedefi gerçekleştirmek için daha uzun bir süre - sizi imzalamak."

Beyaz-sıcak öfke kıvılcımları. "Herkes sonsuzluğu saplantı haline getirmez."

"Evet, ama seni sevdiğini iddia eden adam sonsuza kadar onunla olmanı istemez miydi? Ve bir keresinde ikramiyelerden bahsetmiştiniz... Bahse girerim hem personel hem de mahkumlar onları alıyordur."

O... o... Ah! Beni gıdıklıyor!

"Onun hakkında başka neyi sevdin?"

"Kahretsin. Bu konuyu bitirdim."

Elini muhteşem bir şekilde sallıyor, tüm *kraliçe ilerlemenizi istiyor* .
"Personel miydi, mahkum muydu?"

"Personel. Ve benim için yaşadı - sonra benim için öldü." Anlaşılan konuyla işim *bitmedi* . Çenem titriyor, savunma sesim kulaklarımda yankılanıyordu.

"Kaçış girişimime yardım ederken öldürüldü."

Dr. Vans onu göğsünden vuralı dokuz ay geçti.

Bir bebek anne karnında dokuz ay geçirir. "Dokuz bulutta" ifadesi mutlu veya öforik olmak anlamına gelir.

Ben mutlu değilim. Belki de *Myriad* ile imzalamalıyım. James'i tekrar göreceğim.

Bir yanımda onun en az bir kez ziyaret etmesini bekliyordu. Diyarlar, sevdiklerinizin bir yabancından çok daha kötü bir amaca zarar verebileceğini iddia etse de, ölüm sonrası etkileşimleri önlemek için yasalar yürürlüktedir.

Bow, "Yaptıklarını gördün, ama kalbini görmedin" diyor.

O ciddi mi? "Eylemler kalbi *ortaya çıkarır* ."

"Her zaman değil. Aldatma tamamen algıyla ilgilidir."

Peki. Bu kadar. "Bu konuyu bitirdim." Bu sefer ciddiylim.

"Tabiki öylesin." Kadınsı olmayan bir homurtuyla yastığına düşüyor. "Sen bir koşucusun."

Sözler mideye bir yumruk gibi. "Ben bir dövüşçüyüm."

"Ha! Savaşçılar tavrı alır."

Kendimi yatağıma atıyorum ve alemlerin var olmadığı bir zamanda yaşamayı dileyerek tavana bakıyorum. Öyle bir zaman *yoktu* ki . Bir İlk Kral vardır ve her zaman olmuştur. Oğullarının her birine vermek için hem Myriad hem de Troika'yı yarattı. Sonra Hasat Ülkesini ve insanları yarattı. Bir krallık seçtikten *sonra* , krallıklarda yaşayacak tebaalar .

her iki diyara da hükmetmeyi umdu ve bir savaş başladı.

Bil bakalım kim hangi kardeşin suçlu olduğunu söylüyor?

Many Ends (sözde) suçlular için yaratıldı, ancak nihayetinde İmzasızların evi oldu.

"Tenley Lockwood. Ortak alanlarda bekleniyorsunuz." Ağır aksanlı kadın sesi, tavanımıza stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden aniden dökülüyor. Ardından, kapı açılır.

Peki, sıfır. Zaman geldi.

Kendime moral konuşması yapıyorum: *Güzel bir yüz seni etkilemeyecek ve güzel sözler seni etkilemeyecek. mesafeli kalacaksın. Hiçbir çocuk ona eşlik eden zorluklara değmez - burada değil.*

"Dikkat olmak." Bow'un öfkesi tükenir ve yerini endişe alır. "Çelik külotun var mı? Evetse, *hemen giydirin* ."

Homurdanarak koridora koştum ve Killian'ın beni beklediğini gördüm. Gözleri bende değil, Bow'da ve öfkeden çatırdıyor. Elleri yumruk haline getirilmiş, teslimata hazır.

Bow yerinde duruyor, yarık göz kapaklarının arasından geriye bakıyor ama elleri havada değil ve gizlice dışarı çıkıp onu öldürmeye çalışmıyor, bu yüzden bunu büyük bir gelişme olarak görüyorum.

Benim gibi Killian da tulumundan kurtuldu. Siyah bir tişört ve bir kot pantolon giyiyor ve ikisi de ona mükemmel uyuyor. Vay canına. Daha önce güzelse, şimdi mükemmel. O bir erkek - erkek - eşi olmayan.

"Kaç yaşındasın?" sorarken buluyorum kendimi.

"On dokuz." Mavi-altın rengi bakışları sonunda beni bulduğunda, bana bir kez -iki kez- tekrar verip gülümsüyor. "Bir kez olsun, yıllarımın olmamasından memnunum."

Yani büyük bir sarmaşık olmadan gol atabilir mi? "Sen yasal bir yetişkinsin."

"Ve sen değilsin. Biliyorum. Karşıtların çekimi."

"Demek *istediğim* , kimse seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Neden buradasın?" Daha önce sordum, ama bana sadece bir avuç boğa besledi. "Akşamı tüm parçaları bozulmadan atlatmak istiyorsan dürüstçe cevap ver."

Ellerini ceplerine sokup omuz silkerken gülümsemesi geri geldi.

Rahatsız edici! "Büyük bir çocuk ol ve sözlerini kullan."

"Belki de Vans seni kandırmam için bana para ödüyor. Bunu düşünüyorsun, değil mi?"

Evet! Ya James'e de aynısını yapması için para verildiyse?

Ah! Yay! O benim kafamda.

Killian bana dövmeli elini uzatıyor. "Bu arada, *her zaman* pembe giymelisin kızım."

Parmaklarımızı birleştirirken aptal kalbim tekliyor ve aptal elim titriyor. Derisi Bow ve James'inki kadar soğuk. Bu garip, değil mi? Yoksa tuhaf olan ben miyim?

"Bundan bahsetmemeliyim ama hey, neden her şeyi şansa bırakıyorsun? Bu gerçek bir randevu değil."

"Etiketi beğenmedin mi? İyi. Yenisini vereceğiz. İki kişilik pantolon partisine ne dersin?"

neredeysse güleceğim . Hemen hemen. "Pantolon giymiyorum."

"Külot mu?"

"Sanırım *ölüm maçı terimini tercih ederim* ."

"Ölüm maçı, öyle. Ve bana bak, uzlaşmaya istekli. Ben gerçekten mükemmel bir adamım."

Bu sefer gülüyorum. O utanmaz.

Beni koridordan aşağı, müşterek alanlara yönlendiriyor, görmeye alışık olduğum müştereklere değil.

Odanın bir köşesi değiştirildi. Yan yana yerleştirilmiş iki minderli sandalyenin bulunduğu mum ışığında küçük bir masa var. Yemek tabakları masanın her santimini kaplıyor. Bir şişe şarap ve çikolatalı kek bile var.

Kek! Bu cennet mi?

Killian beni masaya götürmez. Hayır, beni sola, duvarda sanal bir turun oynadığı yere götürüyor. Daha önce hiç görmediğim biri. Mehtaplı bir kumsal o kadar gerçekçi ki neredeyse tuzun ve kumun kokusunu alabiliyorum.

"En başından sonuna kadar gidiyorsun," diye mırıldandım. Dalgalar kıyıda dans ederek geride dantelli köpükler bırakır. Küçük iğne delikleri suya doğru sürünür—karanlıkta parlayan kaplumbağalar! zevkle coşuyorum. "Çok güzeller."

"Bir tane tutmak istemez miydin?"

Ve-n-ve sevincim sönüyor. "Gerçekten bu kadar kolay manipüle edileceğimi mi düşünüyorsun?"

"*Manipüle edildiğini söylüyorsun . ödüllü diyorum . Suyu seviyorsun. İnkâr etmeye çalışmayın.*"

katı giderim. Ya kulak misafiri oldu ki bu pek olası değil - onu yakında fark ederdim ya da Vans'ın kameraları ve mikrofonları Bow'a söylediklerimi aldı ve bilgi Killian'a verildi.

Öfkemdeki tasma çözülmeye başlıyor. Mesafeye ihtiyacım var, bir sonraki duvara yürüyorum. İnsanlar çatırdayan bir ateş çukurunun etrafında kamp kurdular - konuşan ve gülen, Everlife'in tadını çıkaran insanlar.

Bir sonraki duvarda, farklı bir grup voleybol ve futbolun karışımına benzeyen bir oyun oynuyor. Foleybolla uğraşmak mı?

Killian ateş çukuruna hafifçe vurarak, "Bu," diyor, "Sizi Myriad'da bekleyen şey bu."

"Troika haklı değilse ve *bu* ," diyorum, ağa dokunarak, "sadece bir yanılısamadır."

Cevap vermeyince ona döndüm. Bakışları çukura kilitlendi. Hayır, çukur değil, farkındayım, ama etrafındaki insanlar. Ondan mı seziyorum bu *özlem* ? Belki bir parça kıskançlık?

"Daha önce sörf yapmaktan bahsetmiştin," diyorum. "Sana kim öğretti?"

Gözünün altında bir kas tikleri. "Kendime öğrettim."

Kesinlikle hassas bir konuya denk geldim. "Peki ya arkadaşlar? Ailen?"

"Peki ya arkadaşların ve ailen? "

Oh hayır. Biz o oyunu oynamıyoruz. "Sen benim soruma cevap verirsen ben de senin sorunun cevabını veririm."

Birkaç saniye sessizce geçer. Sonunda, "Babam beni hiç istemedi, annem de..." diyor, dudaklarını birbirine bastırıyor, başını sallıyor. "Yapabileceğimi düşündüm, yapamayacağımı anladım. Kişisel sorular sormayacağım ve sen de kişisel sorular sormayacaksın. Anlaşmak?" Elimi tutuyor ve beni bir sandalyeye götürüyor.

"Anlaşmak." İtiraz etmeden oturuyorum ve kalbim onun için sızlarken - *zavallı çocuk, babası onu asla istemedi!* —Kendime çok önemli bir gerçeği hatırlatıyorum: Killian benim arkadaşım değil; o yem.

Ayrı kalmalıyım .

Ağzım sulanıyor, kokular daha güçlü. "Hadi yiyelim."

Kendi sandalyesini alıyor ve peçetesini kucağına atıyor. "Önce bayanlar."

"Muhtemelen buna pişman olacaksın." Tabağımı ve bir kaseyi bir yıldan fazla süredir yemediğim çeşit çeşit güzelliklerle dolduruyorum. Bir dilim çikolatalı kek—öncelikler!—bir kepçe tavuklu kek, bir dilim çikolatalı kek, bir kepçe yam güveci, bir dilim çikolatalı kek, iki kepçe patates püresi, bir dilim çikolatalı kek, bir kepçe tereyağlı yeşil fasulye, bir dilim çikolatalı kek -

"Benim için pasta ayıracak mısınız?"

"Hayır, aslında değilim. Bana ait." Kaşığımı ona doğrultuyorum.

"Dokunmayacaksın."

Ellerini kaldırıyor, avuç içi dışarı. "Ne zamandan beri çikolata bağımlısısın?"

"Doğumdan Beri. Mücadele gerçek." Dikkatimi görevime veriyorum. Şimdi. Neredeydim? Oh evet. On üzüm, bir dilim çikolatalı kek, on çilek, bir dilim çikolatalı kek ve son olarak bu öğüne sağlık katmak için bir kaşık makarna salatası.

Sorun? Tek sayıda kek dilimim var.

Devam ediyorum ve son dilimi eşitlemek için alıyorum.

"Bütün bunları yiyebilmenin imkanı yok." Bana bir bardak şarap dolduruyor. "Sen çok küçüksün."

"Her kırıntıyı yiyeceğim. Ve su içmek istiyorum, lütfen."

"Eh, elbisenin kendiliğinden yanmasını isterdim ama her zaman istediğimizi alamıyoruz, değil mi?"

Sıfır! Ya da belki bu sefer *Vans*'ı en sevdiğim dört harfli küfür olarak kullanmalıyım. Killian'ın tek yönlü zihni, *benim* kendiliğinden yanmama neden olacak.

Plan beni sarhoş etmek mi? Beni öneriye karşı savunmasız mı bırakıyorsun?

"Ben reşit değilim." Bugünlerde her şeyin yasal yaşı olan on sekiz, buraya yeterince hızlı gelemes. "Eğer alkol alırsam, yasayı çiğnemiş olacağım."

"Üzgünüm kızım ama bu senin sorunun gibi görünüyor."

Yani şarap ya da hiçbir şey. Her neyse. yudumlayacağım. Sarhoş olmama izin vermeyeceğim.

O *tsk-tsk* s. "Bu kadar kasvetli ve kötü görünme. Günde iki veya daha fazla bardak şarap, sıçma riskinizi ciddi şekilde azaltabilir."

Güzel. Bardağı kabul ediyorum ve alkollü bir şeyin ilk tadımını alıyorum. Mmm. Şarap lezzetlidir. Ahududu ve ceviz notaları, tatlı ama topraksı. "Bil diye söylüyorum, seninle Everlife'ı tartışmıyorum."

"Neyi tartışmaya *hazırsın* ? Ne var biliyor musun, boşver. Muhtemelen beni öldürmenin birçok yolunu önereceksin." Lazer bakışıyla beni sabitlemeden önce yemeğini tabağının etrafında itiyor. "Ya Myriad'a olan bağlılığının bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylersem? O zaman alemleri tartışır mısınız?"

"Evet, ama sadece saçmaladığını söylemek için bana bir tanrı kompleksi vermeye çalışıyorsun, böylece kendimi önemli hissedeceğim ve cılız bir kızın büyük bir fark yaratacağına inanacağım."

Kaşığının sapı bükülür. "Bir cimri kız mı? *İnatçı bir* kızı dene . Devam eden reddetmen her türlü-" Bir kez daha dudaklarını birbirine bastırdı.

"Muhtemelen Myriad'ın sana ihtiyacı var. Senin için çok zahmete girecekler."

Özlem ve kıskançlığın bir başka ipucunu yakalıyorum. Kimsenin ona ihtiyacı olmadığını, kimsenin onun için zahmete girmeyeceğini mi düşünüyor?

iç çekiyorum. İfadelerini çok fazla okuyorum, değil mi? Görmek istediğimi görmek. Hatta kendi duygularımın bir yansıması.

"Sessizce otursak nasıl olur?" Soruyorum.

İnterkomdan bir ses geliyor. "Alemler hakkındaki konuşmana devam edeceksin." Dr. Vans, bana nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve gecenin menfur amacını hatırlatıyor.

Parmaklarım kaşığımı öyle bir kuvvetle sıkıyor ki parmak eklemlerim derimden çıkacak diye korkuyorum. Elbette Vans her sözümüzü dinliyor, her hareketimizi izliyor.

"Biliyor musun?" diye sordum Killian'a bakarak.

Hayır, dedi dişlerini gıcırdatarak. "Kesinlikle planımın bir parçası değil."

Güzel güzel. Bir planın olduğunun *açık bir* itirafı .

Her iki erkeği de görmezden gelme niyetiyle, içindekileri korumak için bir kolumu tabağıma doladım ve ısırganı yığıldıktan sonra kürekle kürekledim. Önce pasta dilimleri yok oluyor... ardından çabucak diğer her şey geliyor.

Bitirdiğimde, memnuniyetle inliyorum. Ve pişmanım. Çoğunlukla pişmanlık. Muhtemelen Bow için *bir şeyler saklamalıydım*.

Ben peçetemle ağzımı silerken Killian kıkırdadı.

"Ne?" İstiyorum.

" *Artık bir hanımefendi misin?*"

midemi okşuyorum. "Ne? Gastrointestinal saatim ilerliyordu. Bir yemek bebeği istedim."

"İyi ki pastaya delikler açmışım."

Dudaklarımın kenarlarını bir gülümseme kaplıyor ve buna engel olamıyorum. Bu çocuktan hoşlanmak istemiyorum ama kahretsin, o esprili.

Sonra Vans'ı hatırlıyorum ve gülümseme isteğim azalıyor.

Killian köşedeki kafesli kameraya bir tabak fırlattığında nefesim kesildi. Parçalanmadan yere çarpan bir tabak. Kafes de etkilenmez. Yine de, eylem ikimizi de daha iyi hissettiriyor ve anlayışlı bir bakışı paylaşıyoruz.

"Şimdi ne yapacağız?" Soruyorum.

"Gömleğimi çıkarabilir ve sınav çekebilirdim, erkeksi gücümle seni etkileyebilirdim."

Şaka yaptığını düşünüyorum ama yine de cezbediyorum. Dalgalanıp terlediğini mi izleyeceksin? Evet lütfen. Kendimi "Hayır, teşekkürler" demeye zorluyorum. Bir fikir geliyor ve ben onunla gidiyorum. "Annen baban hakkında konuşmak istiyorum." cezbetmek için burada. Bu deneyimden zevk almasına izin veremem, değil mi? "Ve kurallarımıza bağlı kalıyorum. Ben soru sormuyorum. talep ediyorum."

Dilini bir kesici dişin üzerinde gezdiriyor. "Başka bir konu seç. Yoksa sıkılırsın."

"Beğendim demek istiyorsun."

Homurdanıyor, hatta rahatlıyor. Sonra içini çekti, bakışları ruhumu deliyor gibiydi. "Annem ben onunla tanışma fırsatı bulamadan öldü ama doğumum kaydedildi. Videoyu o kadar çok izledim ki her detayını ezberledim. Sonunda yanağıma sürtündü ve beni asla unutmayacağını söyledi. Şimdi merak ediyorum..."

Boğazımda bir yumru büyüyor. Şimdi merak ediyor, ne? Sigortalıysa? Onu hatırlıyorsa?

Uzanıp elini okşuyorum. "Acınız için üzgünüm."

Gözlerimi arıyor - ne için? "Bence bunu demek istiyorsun."

"Yaparım."

Yine sustuk ama bu sefer farkındalık çatırdadı aramızda. Cildimde çıtırtılar, beni karıncalandırıyor.

"Alemleri tartışmayacaksanız, güven oluşturma alıştırması yapacaksınız." Vans'ın ısrarlı sesi ikimizin de ürpermesine neden oldu. "On, Killian'ın önünde dur ve geriye düş. Killian, düşmeden yakala onu."

Şaka yapıyor olmalısın.

Killian çenesini kaldırıyor ama duruyor. "Eğer seni ele geçirmeye hevesli olmasaydım, o piçi yakalar ve onu kendi bağırsaklarıyla boğardım."

Beynim tek bir düşünceye kilitlendi: Killian yakında beni ele geçirecek.

Ben de ayağa kalkmadan bardağımı boşaltıyorum. Ne? Susadım. Beynime bir sis çöküyor ve tatlı bir ses fısıldıyor, *Yüksek boyu çok iyi bir şey, korkacak bir şey yok ve belki de gömleğine tutunmalısın. Denge için.*

Numara! faul diyorum!

Sis açıkça bir fahişe bol ve ben ona bir ders vermeye karar verdim ve sandalyeme geri adım attım. Hata! Kıçım biraz fazla kuvvetle çarpıyor ve yüzümü buruşturuyorum.

Killian beni ayağa kaldırdı. "Bundan kurtulamazsın kızım." Beni masadan uzaklaştırıyor. O benim arkamda hareket ederken -ya da daha doğrusu o benim arkamda hareket etmeye çalışırken- onunla birlikte döndüm. Onu arkamda istemiyorum.

Sorunu bilmeli ama beni suçlamak yerine dikkatimi dağıtıyor. "Bu sabah ne tür bir ceza verildi? Bütün gün merak ettim."

Mavi-altın gözleri şok edici miktarda öfkeyle cızırdadı. Benim adıma öfke.

Koruyucu bir çizgisi var, değil mi?

Sonunda dönüyorum. Kendime eylemlerimi düşünmek için zaman vermiyorum. İşte hiçbir şey gitmez. Ben...geriye yaslanırım. Midem boğazıma sıçradı ve dürüst olmak gerekirse yere çarpmayı bekliyorum.

Beni yakalıyor ve gülümsüyor. "Peki?"

O kadar rahatladım ki, "Duvarımda bir takvim tuttum" derken buluyorum kendimi. RIP, tatlı takvim. "Minibüsler onu yıkadı."

Doğrulmama yardım ederken Killian'ın kaşları çatıldı. "Takvim yüzünden mi çığlık attın?"

"Eh, iyi bir takvimdi," dedim savunmaya geçerek.

"Kayıt edilmiş." Parmağını döndürerek sessizce arkamı dönmemi söyledi. "Konakladığınız süre boyunca size başka neler yapıldı?"

"Hayal edebileceğiniz hemen hemen her şey. Kırbaçlar, dayaklar. Bir sığır eşyasıyla bile kızartıldım." Bu sefer daha kolay dönüyorum. "Oh, ve suya batırıldığım zamanı da unutmayalım. Çok eğlenceli!"

Kapa çeneni! sağduyu bağırır. Kasa olma zamanı geldiğinde fazla paylaşıyorum.

Kimin umurunda? Bu harika bir gün ve kesinlikle *herkesi seviyorum* !

"Dr. Vans sana *su bastı* mı?" diye sordu Killian, sesi o kadar alçak, o kadar ipeksi ki, neredeyse hipnotize oluyorum.

"Evet. Ama burada daha iyi bir soru var. Benim için hazır mısın?"

"Biri senin için hazır olabilir mi kızım? Ama endişelenme. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Düşerken nefesimi tutuyorum... düşüyorum...

Killian beni yine yakaladı. Bu sefer yüz yüze olmamız için beni kendi etrafında döndürdü. "Senin için Vans'ı öldürmemi ister misin?"

Belki . Evren tarihindeki en önemli bilgiyi ortaya çıkarmak niyetiyle bir adım daha yaklaşıyorum: Kirpikleri çok güzel ve onları ölçmek istiyorum. Kimi kandırıyorum? Ne kadar uzun olduklarını zaten biliyorum. Mükemmel inç. Ama ben, "Beynimde bir gölet var ve suyun üzerinde güzel bir sis dans ediyor" diyorum.

Killian bana gelmiş geçmiş en iyi doğum günü hediyesiymişim gibi bakıyor. Beklemek. Ona bir şey söylemeyi planladım... "Kirpikler."

"Sarhoşsun," diyor.

"Bu ne cüret. Sadece *muhtemelen* sarhoşum." Uzanıp parmak uçlarını her birinin gözlerinin çevresinde gezdiriyorum. *Yumuşak* kirpikler.

Kaşlarını çatarak bileğimi kavradı ve elimi yanına koydu. "Bugün neden savaşmadın?"

Karşı savaş... karşı savaş? Ey! Minibüsler. "Yapabileceğim sadece bu kadar. Bahse girerim hiçbir zaman bir saldırının alıcı tarafında olmadın. çok büyüksün."

"Ah, bir saldırının alıcı tarafındaydım." Öfkesi bir anda geri döner. "Ayrıca geri döndüm ve sorumlu kişiye binlerce kez geri ödedim."

Titriyorum. Neden titriyorum? "Merhamet için değil, ha?"

"Galiplere tapılır, başarısızlıklardan nefret edilir."

Akıl hastanesinden kaçmayı ve kendimi daha fazla acıdan kurtarmayı başaramadığım birçok kez, benim hakkımda en kötüsünü düşünüyor olmalı. "Sana saygısızca katılmıyorum. Zafere yanlış yoldan ulaşılsa, bu aslında bir zafer değildir."

Tek kaşını kaldırıyor ve alay ediyor, "Fikriniz çok aydınlanmış . "

Ah. Troikan gibi mi geliyorum? Bow bana sürtünüyor olmalı.

"Sıra sende" diyorum. "Arkanı dön."

"Beni gerçekten yakalayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Görüldüğümde daha güçlüyüm."

"Yine de hala emin değilim."

parmağımı çeviriyorum.

Yavaşça, isteksizce dönüyor. "Bu arada, zafer zaferdir. Ben altta değil üstte olurum."

"Neyin üstüne? Ardında bıraktığın kalp kırıklığı ve ıstırap yığını mı?"

Ağzını açar, bir çırpıda kapatır ve düşer.

Onu yakaladım, ama o ağır, beklediğimden daha ağır. Düşmeye devam ediyor, beni de yanına götürüyor. Yere düştük ve o gülüyor, sonra ben gülüyorum. Bir uzuv karmaşası içinde yerde kalıyoruz.

"Düşünmeye başlıyorum," diyorum, "Olabilir Doğrudur, güçlülerin zayıfları korumakla görevlendirildiği anlamına gelmelidir, çünkü güçlüler her zaman güçlü değildir ve zayıflar her zaman zayıf değildir. Herkes tökezler. Ve bir gün tökezlediğinde -ki düşeceksin- ayakta kalmaya yardım edecek birine ihtiyacın olacak . Bunu yapmaya istekli biri olacak mı, yoksa sen yerdeyken seni tekmelemek isteyen bir grup insan olacak mı?"

Onun eğlencesi ortadan kaybolma eylemi yapar. Abrakadabra... gitti! Bana dik dik bakıyor. "Bu konuyu bitirdim."

Sözler bana atılıyor. Bow'a her sinirine dokunduğunda attığım aynı sözler; Kabul etse de etmese de ona ulaştığımı biliyorum.

"Tamam, kendi kuralımı bozacağım ve krallıkları tartışacağım." Yere uzandım, onun yanında olmam gerekenden daha rahattım. Ve alkolü suçlayamam. Aptal oyun! Killian düşmeme izin verebilecekken beni yakaladı. "Seni Myriad'dan yana yapan ne?"

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp ihtiyatla beni izliyor. "Tek bir akşamda listelemek için çok fazla neden var."

"Öyleyse bana öne çıkanları ver." Başını salladığında, "İlk on mu? İlk iki?"

"Neden rahatsız? Nedenlerim kararınızı etkilemeyecek."

"Yani? Yine de söyle. Merak ediyorum." Söylenmemiş kalan: *senin hakkında.*

Sanki söylemediklerimi duymuş gibi bakışları ısındı. "Bir. Karanlıkta daha rahatım. İkincisi, Troika ruh kaynaşmasının bir yalan olduğunu iddia ediyor ama ben bunun gerçek olduğunu biliyorum."

Heyecan, yuttuğum şarabı şampanyaya dönüştürüyor -ya da şampanya olduğunu hayal ediyorum- güçlü bira damarlarımda aniden köpürüyor ve köpürüyor. "Somut kanıtın var mı? Başka hiçbir ruh bunun olduğunu görmemiş olsa da ve topladığım kadarıyla, Myriad'daki insanların kimin kiminle Fused olduğunu bilmelerinin tek yolu tahminler, alemlerdeki ölümleri buradaki doğumlarla eşleştirmek."

"İnanmak için görmem gerekmiyor. Bazen iki farklı yöne çekiliyorum."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Yapmıyor ve heyecanım boşa gidiyor.

Adımlarımı dikkatle atarak, annesini hatırlayarak, "Sık sık iki farklı yöne doğru çekiliyorum, ama bu mutlaka Kaynaştığım anlamına gelmiyor. Bölündüğüm anlamına geliyor, kalbimden iyilik ve kötülük potansiyeli akıyor."

Bana kaşlarını çatı. "Gerçeği görmek istemeyen yalanı kabul eder."

Peki. Kendini sığ bir sürtük olarak sunan bir çocuk için bu biraz derin. Ayrıca, bu biraz doğru. "Yalanı kabul eden biri gerçeği asla göremez."

"Ben Fused olmak zorunda. Annem *Fused* olmalı." Onun aksanı daha kalın. "Gerçek bu. "

Zavallı çocuk, tekrar düşünüyorum. Sahip olduğu her şeyle umuduna tutunuyor. "Umarım haklısındır," diyorum ve ciddiylim.

Ayağıyla kalçamı dürtüyor. "Ağzından çıkanların yarısı bende duvara yumruk atma isteği uyandırıyor, diğer yarısı da seni öpmek istememe neden oluyor... ve sadece bazen çeneni kapamak için."

ben makara. Beni *öpmek mi* istiyor ? "Anladığım kadarıyla birinin kafanı karıştırmasından hoşlanmıyorsun."

"Yaptığın bu mu?"

"İstemeyerek. Belki." Güzel kirpikleri yanaklarının üzerine gölgeler düşürüyor ama masadan dökülen mum ışığının titrek ışığı sürekli olarak karanlığı altın huzmelerle uzaklaştırıyor.

Her iki alem için de poster çocuğu olabilir. Bir an etrafı karanlıkla çevriliyken, bir sonraki an kasvetten kurtulur. Işıltılı.

Dudaklarımı yaladım ve "Hiç aşık oldun mu?" diye sordum.

Bana garip bir bakış atıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Basit bir merak."

"Basit merak diye bir şey yoktur. Ya beni analiz ediyorsun ya da benimle ilgileniyorsun."

"Analiz ediyorum," diye aceleyle dışarı çıkıyorum. *Evet evet. Mutlaka bu .*

"Çok iyi. Cevap evet, biliyorum ama hayır, size başka ayrıntı vermeyeceğim. Ticaret yapmak istemiyorsan? Myriad ile imzalama anlaşmanız için hayat hikayem."

Sıfır! Fazla merak ediyorum ama fiyatı çok yüksek. "Bana koşulsuz anlatmak zorundasın. Randevumuz var, değil mi?"

"Numara. Ölüm maçındayız."

Doğru. "Öyleyse bana kızıdan bahset, yoksa kaşığımın gözlerini oyarım."

"Eminim kaşığını yedin."

Aleti hiçbir yerde görmediğimi düşünürsek, reddedemeyeceğim bir ifade.

Peki. Bu kadar. Şarap ve güven egzersizleri beni aptallaştırıyor. Buna bir son verelim.

Ayağımı itiyorum, biraz sallanıyorum. Demek istediğim, *birbirimizin zamanını yeterince boşa harcadığımıza eminim. Yolları ayırıyoruz. Ama bana baktı, o uzun kirpikler benimle alay ediyor ve sonunda, "Muhtemelen kirpiklerini tıraş etmelisin. Dikkat dağıtıyorlar. İyi geceler."*

"Oturun Bayan Lockwood," diye emretti Dr. Vans. "Tarih bitmedi."

Killian ayağa kalkmadan önce dişlerini kameraya şaklatıyor. Bana baktı, göz kapakları kapalı, dudakları pembe ve nemliydi - dilini üzerlerinde gezdirmekle yetindi. "Seni iyi hissettirebilirim, Ten. Ayıldıktan sonra." Ve sesi...sesi şimdiden yatakta, çıplak ve beni bekliyor.

Yatakta beni bekleyen çıplak bir çocuk istemiyorum. yapar mıyım?

Ey! Ey! Ve onun kokusu. Turba dumanı ve funda etrafımı sarıyor, kafamdaki sisle birleşen nefis bir duman.

"İyi hissetmek istiyorsun... değil mi?" Neredeyse mırıldanıyor.

titrememeye çalışıyorum. *çok* titriyorum . Büyücü geri döndü ve sarhoş oldu.

Açık? Kötü bir cümle seçimi. Benim *sorunum* ne?

"Kendimi iyi hissettirebilirim," dedim ve nefes almayı bıraktım. *Lütfen bana bu sözleri sadece benim söylemediğimi söyle.* "Daha ne kadar iyi hissetmemi sağlayacaksınız?"

"Önemli mi? İyi iyidir."

Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla şey anlatan bir cevapsızlık. Vurup kaçacak ve ben başka bir reddedilmeyle baş etmek zorunda kalacağım.

"Önemli çünkü *ben* önemliyim. Bana göre! Myriad ile imzaladığım an benimle işin bitmiş olacak. Pekala, sana bir sır vereceğim ve bunu saklaman gerek." Ellerimi ağzıma kapadım ve fısıldayarak bağırdım, "Alemlerden biriyle *asla anlaşılmaz yapamayabilirim.*" Al şunu Vans.

Killian'ın özellikleri bir parıltıyla bükülür. "Bunu kendine neden yapıyorsun? Many Ends yalnızca acı ve ıstırap sunar."

"Birçok Uç gerçek olmayabilir." Onu itiyorum ama o güçlü ve sadece kendi seçtiği için geri adım atıyor. "Ben sadece müdahale olmaksızın kendi seçimimi yapma özgürlüğü istiyorum. Bu kadar."

"Özgürlüğün var. Şu anda özgürlüğünüz var. Dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün özgürlüğün vardı. Nerede olursanız olun veya ne yapıyor olursanız olun, seçim özgürlüğüne sahipsiniz. Yanlış karar vermekten çok korkuyorsun, aslında durgunsun."

şimdi hayretler içerisindeyim. O - kötü büyücü - onu çiviledi. Her gün kendi kararımı verme gücüne sahibim... her an, ama yapmadım, çünkü şüphelerimin ayaklarımın dibine gelmesine izin verdim.

Kendimi ona atıp ona sarılmadan önce uzaklaşmam gerektiğinde, onun etrafında dolandım. "Söylediklerini düşüneceğim...yarın. Ya da belki ertesi gün. Akşamdan kalma öncesiyim."

Beni takip ediyor, uzanıyor ve parmaklarının arasından saçlarımın uçlarını eliyor. "Gitmeni istemiyorum."

"Çok kötü," diyorum şimdi ondan uzaklaşarak. "Bu ölüm maçı resmen bitti." Maalesef kazanamadım. Ama sonra, o da yapmadı. Beraberliğe ulaştık.

"Hanım. Lockwood," diyor Dr. Vans.

Onu kameraya çevirdim, koridorda devam ederek hücreme doğru ilerledim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hatalarınız sizi tanımlamaz, sadece hissettiğiniz duygular."

-Sayısız

Önümüzdeki üç gün boyunca Bow ve ben hücremizde kilitli kalmamız büyük bir sürpriz değil. Bu benim hatam ve bunu biliyorum. (1) Killian ile çıktığım süre boyunca Myriad ile sözleşme imzalamadım ve (2) Vans'a hakaret ettim.

Açlık açıkça benim cezam. Bow, ikincil bir hasardır ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Her sabah, bilgi beni yeniden cesaretlendiriyor.

Dördüncü gün, diğer kızlar kahvaltı için dışarı çıktıktan hemen sonra kapımız çalındı. Meraklı bir şekilde ayaklarım sendelerken, vuruş daha yüksek ve daha şiddetli bir şekilde tekrar geliyor. Kapının ortasındaki camdan Sloan'ın güzel yüzünü görüyorum.

Cama bir kağıt parçası bastırıyor. *Keyfini çıkarın - K.* Gözden kaybolmadan önce aşağıyı işaret ediyor.

Kaşlarımı çatarak yere bakıyorum ve büyülenmiş halde, ince bir protein çubuğunun çatlağın altından kaymasını izliyorum. Gıda! Çöl gibi kurumuş ağzım aniden sulanıyor ve ödülü alırken ellerim titriyor. Yani hediye kirli betona değdi. Ne olmuş. Gerçek açlık, midenizde utanç verici bir homurdanmanın eşlik ettiği bir bükülme değildir. Gerçek açlık, sanki jiletler bağırsağınızı delip geçiyormuş gibi hissetmenizi sağlar. Göz ardı edemeyeceğin bir boşluk hissi var, vücudun her geçen dakika daha soğuk ve daha zayıf hale geliyor. Sadece güçlülerin hayatta kaldığı bir zaman ve yerde daha zayıf.

Doğru Eşittir. Ama Killian'a söylediğim gibi, olmamalı.

Açlık, Bow'un daha canlı bir şekilde halüsinasyon görmesine bile neden oldu. Eskiden duvarla konuşurdu. Son zamanlarda havada hırlıyor, " *Davet edilmediğin yere gidemezsin* " gibi şeyler söylüyor. *Gitmek!* ve bunu alamayacaksın, hıyar.

Doğrulduğumda, neredeyse rahatlayarak ağladığımda -kameraları siktir edin- Sloan gitmişti.

Her lokmayı biriktirmeye meyilli olduğumu kabul ediyorum, ama yeterince hatam var. Karışıma açgözlü ve bencil eklememe gerek yok. Barı ikiye bölüp yarısını Bow'a atarken titriyorum.

Ağız küçük bir O şeklini alıyor. Yatağında yatıyor, örtüleri ayaklarının altında toplanmış. "Benimle *paylaşıyor* musun?"

"Şikayet ettiğim gibi havamızın yarısını kullandığını söylüyorsun." Çubuğu ağzıma tikiyorum, çiğneyip yutarken gözlerim mutluluktan kapanıyor. Vay canına. Oh evet. Killian'a çok şey borçluyum. Açlığım umudumu besliyor, her gün bir öncekinden daha bunaltıcı hale geliyordu. Şu anda, korkak bir Disney prensesi gibi hücrede şarkı söyleyip dans edebilirim.

Sanırım Sloan'a da borçluyum. Bana yardım etmek için cezayı göze aldı.

Beklemek. Neden cezayı riske attı? Ve neden Killian, onca insan arasından onu gönderdi? Şimdi iki arkadaş mı? Arkadaşlardan *daha fazlası mı?*

Ellerim kıvrılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Duş suyuyla yaşıyorsun." Bow hala şokta.

"Sende." Vans borularımızı kapatırsa -ki bu onun bir sonraki hamlesi olacak gibi hissediyorum- tuvaletten su içmeye indirgeneceğiz.

"Bende kullanılmayan kaynaklar varken sen boşa gidiyorsun." Karnesini bana atmadan önce elini yuvarlak göbeğine bastırıyor. "Burada. Aç değilim."

Nasıl olabilir-

Her neyse. Onunla tartışmayacağım. Teklifi yutarım.

Ellerini başının arkasına sabitledi ve bana baktı. "Ailenin Myriad ile anlaşmanı istediğini biliyorum, ama işi halletmek için neden seni böyle bir yere gönderiyorsun?"

"Babam çaresiz. İşini, kazandığı parayı, sahip olduğu gücü seviyor."

imzalarsam , belki onların sloganlarını/mottolarını/ne olursa olsun kabul etmelerini sağlayabilirim . Ben... Bilmiyorum... Paylaşmak Önemsemektir!

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Aslında seni yenerek boyun eğdirmesi için birine para ödemenin mükemmel bir çözüm olduğunu mu düşündü?" Homurdanıyor. "Seninle tanıştı mı?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Korku insanları aptallaştırır."

"Kesinlikle. Korku yok eder. Umut her zaman cevaptır."

Bunu sevdim. "Ben çocukken annem de buna benzer bir şey söylerdi. Troikan ebeveynleri ile büyüdü."

Yay canlanıyor. "Myriad ile imzalamasına ne sebep oldu?"

"En çok babam. Ey. Ve Troikan yasasının katılığı. Çok şikayet etti."

"Pekala, dedikodulara inanmayın. Davranış kuralları olmadan hiçbir medeniyet gelişemez ve hepimiz üç kategoriden birine gireriz. Kral, krallık ve benlik. Ama her şey buna bağlı. Başkalarına size nasıl davranılmasını istiyorsanız öyle davranın ve kin beslemeyin."

Üç katmanlı kurallar... Bu mantıklı. *Troyka* , özellikle idari veya yönetsel kapasitede birlikte çalışan üç kişilik bir grup anlamına gelir. Sayılara takıntılı zihnim bağlantıyı sağlıyor ve bana biraz heyecan veriyor.

"Tek kelimeyle," diyorum, "koşulsuz sevgi."

"Bütün güzel şeylerin temeli." Sheepish, diye ekliyor, "Fark ettiğiniz gibi, bazen kin meselesiyle biraz başım belaya giriyor."

"Evet, ama bu bir yana, Troika'nın anti-duygu olduğunu sanıyordum."

"Hiç kimse duygu karşıtı değildir." Kollarını göğsünde çaprazlar. "Duygular önemlidir, ancak bir göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirler, bu da onları güvenilmez bir rehber haline getirir."

Dahili telefondan olağan ses, "Tenley Lockwood. Ailen Dr. Vans'ın ofisinde seni bekliyor."

Gerginlik, hatta belki biraz hevesle geriliyorum. Annem gerçekten sözünü tuttu mu?

Babam iki ayda bir ziyarete gelirdi. Ona annemi sorduğumda, "Şu anda ayırırız, ayrı yaşıyoruz. İnzivanın aileden daha iyi olduğuna karar verdi."

Onu ve beni terk etti.

Yay ayağına tırmanıyor. "Herhangi bir zamanda Troyka'nın sizin için doğru yer olduğuna karar verirsiniz, bağlılığınızı sözlü olarak ifade edin. Tek yapman gereken bu. Sözünüz, bağınızdır."

Doğru. Troika herkese aynı şartları sunuyor. "İstisna yok" olayının bir parçası.

"Bölge sağlık, eğitim, gerektiğinde terapi, maddi yardım ve hatta talep üzerine koruma hizmetleri sağlayacak" diye ekliyor.

Sanırım Myriad'ın MO'sunu tercih ederim. Farklı paketler ve bonuslar sunuyorlar. Daha büyük ve daha iyi istiyorsanız, bunun için çalışmalısınız. Ama daha büyük risk, daha büyük ödül.

Omzuma vuruyor. "Merak etme. Ruhumla yanında olacağım."

Sesinde bir eğlence ipliği var. Anlamadığım bir konu.

Her neyse. Heyecanımın yerini korku aldı, kapıya yaklaştıkça kanım yakıta dönüştü. Tek ihtiyacım olan bir kibrit, alev alıp yanacağım. Kilit açıldı, metal blok açıldı ve koridora girmeme izin verdi.

Kimse beni beklemiyor. Bir monitör panelinde izlendiğimi bilerek sola dönüyorum, bir köşeyi dönüyorum, boş müşterekleri atlayıp aşırı kalabalık kafeteryaya giriyorum, burada çöp kokusu ağzımı sulandırıyor. Gerçekten, protein bar sadece bir mezeydi.

Sloan'ı gördüğümde, teşekkürlerimi sallayarak başımı salladım ama hemen bakışlarını kaçırdı.

Killian'ı aradım, ayağa kalktığında onu kolayca buldum. Bakışlarımız birleşiyor. O hatırladığımdan daha büyük. *Gerçekten* büyük gibi . Büyük kaslarla dolu. Bir spor salonunda ancak yıllarca süren eğitimden sonra bulunan kas türü.

Kalbim daha hızlı atıyor ve içimi karıncalanmalar kaplıyor. Ben titriyorum. Bir an ona koşmak istiyorum. Bir umutsuzluk çukuruna düşüyorum...karışıklık...karanlık ve güven egzersizi sayesinde, beni yakalayacağını biliyorum.

dürtüye direniyorum.

Kurnaz bakışları, sanki mevcut herkesi yok etmenin üç yolunu düşünmüş gibi durumu değerlendiriyor.

Dolap koruyucusu oynamak için çıkıyor.

Ağzım, *teşekkür ederim* .

Kaşlarını çatıp kısa bir baş selamı veriyor.

Hemşire Ratched kapıdan "doğran, doğrayın" diye emir veriyor, "hastaların" ofislere girmesini engelliyor.

Ona ulaşır ulaşmaz topuğunun üzerinde dönüyor ve işaret parmağını kimlik kutusuna bastırıyor. Hızlı bir taramadan sonra kartını yana kaydırır ve bir kod girer. Kapı vızıldayarak açılır ve o içeri girer.

Görünmez bir portaldan bir peri masalına adım atmış gibi çevrem bir anda değişiyor. Soğuk ve kişiliksizden sıcak ve davetkar. Duvarlar ecza dolabı grisi yerine canlı bebek mavisi. Altı portre asılı, her bir yanımda üç tane. Her biri, gerçek bir cehennem deliğine bir güzellik dokunuşu eklemek için farklı renkte bir gül taşır. Büyük bir dövme demir şamdan bir ejderha şeklinde bükülür. Yaratığın ağzı açık, dişleri canavar gibi ama ateş yerine karakuşlar kusuyor, metal sürü koridorun sonundaki kapıya kadar uzanıyor, burada Hemşire Ratched durup bana soğukça gülümsüyor.

Uzun boylu ve iri kemikli, kıvrıkcık kızıl saçları sivilce izleriyle dolu yüzünü çevreliyor. Geçen yıl boyunca, onu doğal ortamında gözlemlemek için bolca zamanım oldu ve işini, bu duvarların dışında asla elde edemediğini elde etmenin bir yolu olarak kullandığını fark ettim. Güç.

Sayısız onun ıslak rüyası olmalı.

"Devam et," diyor. "Geleceğinle her zaman yaptığın gibi savaş. Dr. Vans'a ve anne babana o engerek diliyle hakaret et."

"Yapacağım, teşekkürler." Ne olursa olsun, hayatta kalacağım. Ailemin bana canlı ihtiyacı var.

Ne kadar üzücü? Beni yaratan insanlar hakkında söyleyebileceğim en iyi şey, nefes almaya devam etmem için bana ihtiyaçları olduğudur.

Eskiden olduğum kız bir top gibi kıvrılır ve hıçkırırdı. Olduğum kız çenesini kaldırıyor ve bastırıyor.

"Daha sonra," diye ekliyor, "sizin için ekstra özel planımız var."

Geçen sefer, bağlandım ve muştalarla dövüldüm. *Ekstra özel* beni korkutuyor.

Korkuyu görmezden geliyorum, her zaman olduğu gibi, bunun yalnızca onun güçlenme duygusuna yardımcı olacağını bilerek.

"Seninle çok tatlı." Sloan gibi, parmak uçlarımı yanaklarımda gezdiriyorum. "Sevinç gözyaşları."

Yanağımı biraz fazla kuvvetle okşadı. "Toplantının keyfini çıkarın Bayan Lockwood. Uzun bir süre *hiçbir şeyden* zevk almayacağınızı hissediyorum ." Bunun üzerine kapıyı çalar ve uzaklaşır.

Kusmak istiyorum.

Vans'ın ofisinin kapısı açıldı ve soğuk korku parmakları omurgamdan aşağı indi.

Bunu yapabilirim. "Bu" ne olursa olsun. Kendime hayatın en önemli üç gerçeğini hatırlatıyorum.

(1) İlk yaşam, iyi ya da kötü, yüz yıl yaşasak bile geçicidir. Rakamlar asla yalan söylemez. Yüz yıl, Everlife'daki binlerce yıla kıyasla hiçbir şey değildir. Yani birkaç saat...gün...haftalarca acı mı? Hiçbir anlamı yok. Çünkü-

(2) Bow'un dediği gibi ağrı geçicidir. Beni diğer tarafa kadar takip etmeyecek.

Ve (3) ölümden sonra olanlar sonsuza kadar sürecek ve ölümden sonraki yaşamı burada ve şimdi olanlardan çok daha önemli hale getirecek.

Yine de, her şeyin süslü ve abartılı olduğu geniş ofise adımımı atarken ter içinde kalıyorum. Konferans masasıyla aynı boyutta bir masanın üzerinde kristal gözyaşı avizeli kemerli bir tavan sallanıyor. Duvarlar açık renkli taş ve koyu renkli ahşaptan yapılmıştır, ikisi birden fazla kitap rafını ve aslanları andıracak şekilde oyulmuş ayaklı mermer bir şömineyi çerçeveler. Altın yakalı aslanlar boyunlarına kenetlenmiş, başları eğik.

Dedikodu, bu odanın içinde bir yerlere gizlenmiş dış dünyaya açılan bir kapı olduğunu iddia ediyor.

Vans zaten ailemin yanında konferans masasında oturuyor. Evet, annem burada. Bir memleket özlemi sarıyor beni. Pişmanlık ve üzüntüyle birlikte vatan hasreti. Acı veren sel neredeyse beni boğuyor.

Gözlerimle buluştuğunda annemin yanaklarından yağ dolu gözyaşları süzülüyor. Onu son gördüğümde beri en az yirmi kilo almış, ama yine de bir ons'u devirirdi. Öncelikler değişir.

Acı bir kahkahayı kestim.

Sessizce ona bakarken, bir hıçkırık onu terk ediyor. Ben küçük bir kızken ve biri bana kaba bir söz söylediğinde, Fısıldardı, *Nefret edenlerin yok tatlım, ön hayranların var.*

"On..." diye başlıyor.

"Tenley," diye düzelttim, sesim sakindi. "Sadece arkadaşlarım bana Ten der."

"Evet evet elbette." Tepkilerini kontrol etmeye çalışırken çenesi titriyor. "Anladım."

ona zarar verdim. İyi. *Beni incitti . _*

Sorrow, benimkine çarpıcı bir şekilde benzeyen gölgelenmiş özelliklere sahiptir. İkimiz de soluk tenli ve çillerden oluşan bir tene sahibiz ve onunki zengin bir çikolata kahvesi olmasına rağmen neredeyse yüzümüze göre fazla büyük gözlerle sahibiz. Elmacık kemiklerimiz yüksek ve keskin, burunlarımız küçük ama pert, dudaklarımız kalp şeklinde. Omuz hizasında kestane rengi saçları ustaca kesilmişti, son düzeltmem ise Hemşire Ratched'ın bir kasap bıçağından geldi.

"Beni eve götürmek için mi buradasın?" Soruyorum.

Ellerine bakıyor ve başını sallıyor.

Senatör Lockwood, "Sözleşmeyi imzalamaya hazır olmadığınız sürece hayır," diyor. Sandalyesinde dimdik oturuyor, bana bakarken yüz hatları gergindi.

O yaşlı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde yeni kaş çatma çizgileri var ve bir zamanlar zeytin olan derisi solgun. O kadar siyah ki ışıktaki mavimsi parlıyor - ondan miras aldığım bir özellik - şimdi gri ile tuzlanmış. Eşsiz gözleri, biri yeşil, biri mavi - miras aldığım başka bir özellik - kararlılıkla beni izliyor.

Eksiklerine rağmen, hala yakışıklı bir adam. Her yerde kadınlar her zaman kendilerini ona atmışlardır. Kızlar da. Arkadaşlarım ellerinin arkasında onun hakkında kıkırdarlardı. *Çok seksi .*

Masada sadece bir sandalye boş ve diğerlerinin karşısında. *Biz biriz, yalnızsınız* demelerinin yolu .

Toplayabileceğim tüm haysiyetle oturuyorum.

"Tenley." Senatör gömleğinin yakasını çekiyor. "Seni görmek güzel."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Korkması hafif, ama fark ediyorum. Beni buraya göndermekle doğru kararı verip vermediğini hiç merak ediyor mu?

Vans, bir dijital pad'i önüme iterek, zorla esenliğimi utandırıyor. "Myriad ile imzalamaya hazır mısınız?"

"Hayır. Şimdi, burada işimiz bittiyse..." Ayağa kalktım.

"Reddet," diye devam ediyor sanki konuşmamışım gibi, "ve hücrene gizlice yemek sızdırdığı için Killian'ı cezalandırmak zorunda kalacağım."

nefesim kesiliyor. Kameralar. Ya da o ve Killian bunu planladılar, düştüğümde beni yakalayan, aç olduğumda beni besleyen çocuk için kendimi çok suçlu hissedeceğimi düşünerek, sonunda pes edeceğimi düşündüler. "Sloan'dan hiç bahsedilmedi mi?" sırtıyorum.

"Kim-" diye başlıyor annem.

Senatör başını sallıyor. "Ayrıntılara ihtiyacımız yok."

Düzeltilme: Ayrıntıları *istemiyor* .

Koltuğa uzanıp kollarımı kavuşturuyorum. "İmzalamamı ister misiniz, Senatör? Beni ikna et."

Bir sonraki çekingenliği daha belirgindir. Onun unvanını kullanmamdan hep nefret etti. Yakasını bir kez daha çekmek için uzanıyor ama kendini tutuyor.

"Denedim. Bakın sonumuz nereye geldi."

"Biz?" Bu zengin!

Babam derin bir nefes verdi. "Yoksulluk içinde büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, İmzasız'ın çocuğu. Hiçbir şeyim yoktu. Arkadaş bile değil. Sayısız her şeyi değiştirdi. Onlara borçluyum. Onlara borçlusun. "

Ailemin büyükannem ve büyükbabam hakkında tartıştığını duyduğum geceye geri döndüm - annemin ebeveynleri. Troikan sadıkları.

Annem, "Sadece torunlarıyla vakit geçirmek istiyorlar" dedi.

"Riske alamayız," diye yanıtladı babam. "Bir zamanlar seninkini doldurdukları gibi Ten'in kafasını saçmalıklarla dolduracaklar."

"Yapmayacaklar. Sadece onunla anılar yaratmak istiyorlar."

"Saf olma, Grace. Herkesin bir gündemi var."

"Yanıliyorsun. Ve alaycı! Onlar harika insanlar."

"Eğer o kadar harikalarsa, neden sana öğrettikleri her şeyi reddettin?"

"Seninle olmak için , " diye fısıldadı.

Anneme bakıyorum. Hala ağlıyor. Hiç babam yerine ailesinin tarafını tutmuş olmayı diledi mi?

Çaresizliğini göstererek, "Sayısız kişi seninle ilgilenecek," diyor. "Hepimizle ilgilenecekler."

Aldatıldı , kulağıma bir ses fısıldıyor. Hafif bir İngiliz aksanı seziyorum ve hemen Bow'u düşünüyorum. Sadece ses bir çocuğa aittir. *Kullanılıp çöp gibi atılacaksın*.

Başımı sola, sağa, sonra arkaya salladım. Yanımda kimse durmuyor.

"İyi misin?" Annem elimi tutmak için masanın üzerinden uzanıyor.

Temastan kaçınarak geri çekildim. Tek bir dokunuş, kırılğan ruh halimin kaldırabileceğinden daha fazlası olacak.

Dudaklarını ince bir çizgi haline getiriyor.

"Düşün," diyor Vans. "Kabul ettiğinizde, artık acı olmayacak. Daha fazla zorluk yok."

"Ya Killian?" İstiyorum.

"Affedilecek."

Sıfır! Dr. Vans beni iyi tanır. Killian'ın manipölasyonlarının kurbanı olma ihtimali varsa, onun zarar görmesine izin veremem.

Korku, omurgamın uzunluğunu tarıyor. Bunu yapmayı gerçekten düşünüyor muyum? "Bana bir dakika ver."

Babam hevesle başını salladı. "Evet evet. Tabii ki."

Sandalyemi çevirip kapıya döndüm.

Bu hayatın basit bir kostümlü prova olarak selamlandığını biliyorum. Bir test, bazıları diyor. Bir tür okul, diğerleri inanıyor. Her halükarda, Myriad ile imzalarsam belki de ilk kez yaşayabilirim.

yaşamaya hazırım.

Ailem Myriad'ın doğru seçim olduğuna inanıyor. Onlara ne kadar kızsam da, güvenlerine hayranım. Ve kahretsin, onları hala seviyorum. Benim kendi geleceğim için endişelendiğim kadar onlar da gelecekleri için endişeleniyorlar.

Vans, "Troyka ile imzalayacak olsaydınız, savaşın karşı tarafında olurdunuz" diyor. Bir gün, anne babanı öldürmekle bile görevlendirilebilirsin."

Çifte içerledim ama onları asla öldüremedim. Hatta geçici olarak.

Arkamı dönüyorum, sonunda yapmaya hazırım. Evet demek için. Neden olmasın? Ancak ağızımı açtığımda ses çıkmıyor. Katlandığım onca şeyden sonra -fiziksel açlık, zayıflık ve yoksunluk, zihinsel yorgunluk ve travma, duygusal kargaşa- kararım kendi ihtiyaçlarımdansa onların ihtiyaçlarına mı bağlı?

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Yapamam. Henüz değil."

Babam gözlerini kapatıyor, omuzları çöküyor. Bir yenilgi pozisyonu. Akranları arasında boyun eğmez gücü ve geri adım atma konusundaki isteksizliğiyle tanınır. "Senin için sadece en iyisini istiyorum. Bunu neden göremiyorsun?"

"Belki de gözlerimde genellikle kan olduğu için," diye çıktım, onun olağandışı duygu gösterisinden etkilenmedim. Ve vay, ne zaman bu kadar soğuk ve duygusuz oldum?

A, biliyorum. Prynne'e geldiğim gün.

Burun delikleri parlıyor. Öfkeyle dolu tüfeğini boşaltarak Vans'a dik dik bakıyor. "Bu senin hatan. Bize sonuçların sözünü verdin."

Doktor duygusuz bir maske takıyor. "Çabalarımı bir sonraki seviyeye taşımak için defalarca sordum. reddettin."

ne ? Babam gerçekten bazı işkenceleri engelledi mi?

"Hatta masajlara ve diğer ayrıcalıklara karşı tavsiyede bulundum."

Ne!

"Sözünü söyle, ben de onu hayal bile edemeyeceğin şekillerde inciteyim - tabii onu kırmadan."

Çalkalanan midemi tutuyorum.

Hayır, dedi annem başını sallayarak. "Kesinlikle hayır."

Vans, "Onu öldürmeyeceğim," diye garanti veriyor onlara. "İhlal edilmeyecek. Ama acının artması elimizde kalan tek seçenek. Tek ihtiyacım olan, devam etmek için iznin."

Babam burun kemerini sıkıyor.

oturduğum yerde titriyorum. *Hayır de, baba. Hayır de.*

Evet, diye hırladı ve çığlık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. "Bu şekilde ilerlemek istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın. Bir gün bana teşekkür bile edebilirsin."

Yapamam... Yapamam...

Gözyaşlarımla savaşarak hızla göz kırpmıyorum. "Babalar küçük kızlarını korumalıdır."

"Yapmaya çalıştığım bu," diye bağılıyor. "Geleceğini korumaya çalışıyorum."

Doğru kelimeler. Sadece, onlar bir yalan. Geleceğini koruyor . Benimki de kalbim gibi paramparça.

"Sonuçlardan memnun kalacaksınız, Senatör Lockwood." Vans, ünlü dijital pedini kaldırıyor. "Size prosedürü belgeleyen resimler göndereceğim."

Troyka ile imzalayın. Ses yine farkındalığıma çarpıyor, o kadar belirgin ki onu hayal gücümmüş gibi gösteremiyorum. Hemen şimdi bağlılık yemini et, seni buradan çıkarayım. Kimse sana zarar vermeyecek.

"Sen kimsin?" İstiyorum.

Vans bana kaşlarını çatmış. "Birisi sizinle mi konuşuyor, Bayan Lockwood?"

Annem ve babam şaşkın bir ifadeyle bakıyorlar. Senatör şokta. Annem neredeyse... umutlu.

"Odada bir işçi var mı?" Babam etrafına bakıyor.

Emekçi mi? Fakat bekle! Bir hafıza parlıyor. İşçilerin bazen ruh halindeyken bir insanı ziyaret etmelerine izin verilir.

Lütfen , diyor ses . Bu travesti başlamadan bitirin.

"Onu başka kimse duymuyor mu?"

"Hayır" korosu çalar, her bir olumsuzlama farklı bir duyguyla çınlar. Tahriş, rahatlama ve kafa karışıklığı.

Yani. Bir TL bana yardım etmek için burada. Ve tek yapmam gereken sonsuzluğumu teslim etmek.

Dr. Vans'a "Neyi bekliyoruz?" diyorum. Heyecandan yenik düşmüş gibi ellerimi çırpıyorum. "Gereksiz gevezeliği bırak ve bu partiyi başlat."

ALTINCI BÖLÜM

"Ne bildiğin ve ne hissettiğin önemli, ama ne yaptığın daha önemli."

—Troyka

Akıllı bir ağzın başını belaya soktuğu ve aptal dudaklarını yapıştırmak için zamanda geriye gidebilmeyi dilediğin günler vardır. Benim için bu da o günlerden biri.

Üzücü şey? Toplantı sırasında sessiz kalsaydım bile, sonunda bu pozisyonda olacaktım.

Aileme Vans'ın ofisinden dışarı kadar eşlik ediliyor. Kapıda annem durup bana baktı. Yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş, kirpiklerine birkaç damlacık takılmıştı.

Güçlü kal , o ağızlar.

Yardım et , ağzımı geri alıyorum. Şansım varken soramayacak kadar gururlu ya da aptal değilim.

Gözleri doluyor, başını eğiyor ve gidiyor. Hıçkırıkları odanın sessizliğinde süzülürken, kalbim parçalanıyor. Kesintisiz yardım için tek şansım gitti.

Yoldaş Douche ve Titball odaya giriyor. Tek kelime etmeden kollarımdan tutup beni salona sürüklediler. Protesto teklif etmiyorum. Annem ve babamın ters yönden kapıdan süzülürken bir anlığına gözüme ilişti. Güzel bir otele mi gidiyorlar? Lezzetli bir brunch için duracak mısınız?

Mobilyasız küçük steril bir odaya götürülüyorum. Tavandan iki zincir sarkıyor ve her ikisinin de uçlarında pranga var... sadece bileklerime yetecek kadar büyük. Zincirler dışında her şeyle başa çıkabilirim.

Sonunda özgürlük mücadeleme başlıyorum, ama bunun pek önemi yok. Yetersiz besleniyorum ve zayıfım ve kolayca boyun eğiyorum, bileklerim kısa sürede kapandı. Küçük iğneler içeriden uzadıkça prangaların dış kısmı parlamaya başlar ve saniyeler içinde deriyi geçerek kemiğe delinir. tıslıyorum. Acı önemli ama daha önce dayanmadığım bir şey değil. Sorun zihinsel ıstıraptır.

Hapsolmuş! Çıkış yok!

Muhafızlar zincirleri gergin bir şekilde çekip ayaklarımdan kaldırdılar. Omuzlarım protestoyla çılgık atıyor, baskı giderek daha fazla acı veriyor. Sonunda, yapabileceğim tek şey nefes almak... içeri... dışarı.....

Yoldaş Douche, aksanı her zamankinden daha kalın bir şekilde fısıldıyor, "Seni ele geçirecek güçlü bir adama ihtiyacın var. Bu gece senin için gelip kanıtlayacağım, evet?"

Şimdi tekrar kusmak istiyorum.

Vans laboratuvar önlüğünü atıyor ve gömleğinin kollarını sıvazlıyor, Sloan'ın onu öldürme girişimlerinden birinin yara izlerini gösteriyor. Annemle babamın iyiliği için taktığı duygusuz, hatta cana yakın maske elimden alındı ve nefret etmeye başladığım canavar ortaya çıktı.

"Biliyorsun," diyor muhafızlar odadan çıkarken - Douche bana bir öpücük göndermek için duraklıyor. "Ruhunuza her zaman hayran oldum Bayan Lockwood. Ona zarar vermem çok yazık."

Ona bu zevki veremem. *Birlikte alın. Güçlü kal* . "Devam etmek. Elinden gelenin en iyisini yap."

Sağduyu bağırır, *Ne? Bunu geri al!*

"En iyin sadece şimdiye kadar gıdıkladı," diye ekledim. Sağduyu ve ben şu anda azılı düşmanız.

Gözlerinin derinliklerinde öfke titriyor ve abartılı gururunun incindiğini biliyorum.

Koşullar göz önüne alındığında memnuniyetim minimum düzeyde.

Hemşire Ratched odanın içinde büyük bir gümüş tepsiyi döndürüyor ve kapı onun arkasından kapanarak üçümüzü içeride tutuyor.

Sakin ol. düşün . Dur, durak, durak . "Bunu yapmak zorunda değilsin. Başka seçenek olmadığını söyledin, ama bu doğru değil. Bana istediğim zamanı verebilirsin."

"Zaman bitiyor." O gülüyor. "Hayır, bunu yapacağız. Para mutluluğu satın alır ve aksini söyleyen yalan söylüyordur. Paramı istiyorum."

"Everlife'de seni bekleyenlerden korkmuyor musun?"

Omuzlarını silkerek kaldırır. "Ben yarını hiç umursamadım. Sadece bugün."

"Bu yüzden mi İmzasızsın?"

"Kısmen. Troika'nın faydaları zaman ayırmaya değmez ve Myriad bana yeterince teklif etmedi."

"Yani daha iyi bir anlaşma için beklemek istiyorsun, ama benim yoluma atılan artıkları kabul etmem mi gerekiyor?"

"Evet. Aynen öyle." Başını bana doğru eğiyor. "Babanın dediği gibi, bir gün bunun için ona teşekkür edeceksin. Bir gün bana teşekkür bile edeceksin."

Hiçbir zaman! "Yalan söylüyorsun ya da aldanıyorsun."

"Aradığınız kelimenin *doğru olduğuna inanıyorum* . Ben de sizin olduğunuz yerdeydim Bayan Lockwood. Babam bu kurumu yönetti ve babası ondan önce. Sana yaptığım her şey bana da yapıldı. Ve şimdi bana bak. Ben güçlüyüm,

kırılmazım. Beni herhangi bir durumda -savaş, kıtlık, veba- bırakın, hayatta kalabilirim."

"Yaşamak, hayatta kalmakla eş anlamlı olmamalı."

Bir çift eldiven takıyor. "İstediğin kadar yüksek sesle bağırarak için iznin var. Bu duvarlar ses geçirmez."

Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. O zaman daha fazla oyalanma olmayacak.

" Çığlık atmak için iznim var ," diyorum ona. Omuzlarımdaki acının ötesine bakarak, ivme kazanmak için sırtımı büktüm ve doğal olarak öne doğru sallandım, iki bacağımı da gidebildikleri kadar yükseğe tekmeledim ve iyi doktorun çenesini çaktım. Başı yana doğru kamçılanıyor, ağzının köşesinden kan sızıyor.

Homurdanıyor. Dudaklarındaki kızılığı yalarken gözleri kısıldı. "Buna pişman olacaksın." Sözler vaat ve beklentiyle dolu.

Çenemi toplayabildiğim kadar onurlu bir şekilde kaldırdım. "Sadece doğumuna pişmanım."

Yanağıma bir tokat indirdi ve bakır tadı dilimin üzerine damladı.

Bir an sonra burun buruna geldik, sıcak nefesi yarık dudağımı yalıyor, beni yakıyordu. "Bir kelime daha söyle. Sana meydan okuyorum. Ailen sana dilediğin her şeyi yapmama izin verdi. Onları duydun. İstersem dilini bile kesebilirim."

Sadece bunu yapacak kadar acımasız.

Ona dik dik bakıyorum ama başka bir kelime konuşmuyorum.

Muzaffer, benden uzaklaşıyor ve Hemşire Ratched'a başını sallıyor.

Bir şırıngayı kaldırıyor ve karnına vuruyor, ancak oda -bütün bina?- sallanmaya başlayınca donuyor. Duvarlar gümbürdüyor ve toz havayı dolduruyor. Hem Vans hem de Ratched tökezleyip düşüyor ve zincirlerim olmasaydı ben de düşerdim.

Sarsıntı başladığı gibi aniden durur ve çift ayağı kalkar.

"Alemler yakınlarda savaşmalı," diyor Hemşire Ratched, pantolonunun tozunu alırken.

Muhtemelen haklıdır. Troika ve Myriad ne zaman savaşa girse, şiddet depremler, hortumlar, tsunamiler ve çatışmaların en kötüsü sırasında asteroitler yoluyla Hasat Ülkesi'ne yayılır.

Hemşire Ratched düşürdüğü iğneyi kaldırıp bana yaklaştı, kara gözleri parıldadı. "Deneyiminizi geliştirmek için adrenalin ve diğer güzellikler."

Bağlarıma karşı mücadele ediyorum, bir kez daha içimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum, ama şimdiden halsizim ve sınırlı hareket açıklığımla, iğneyi kolumun derinliklerine sokması çok uzun sürmedi. Keskin bir acı -

diğer her şey için asgari düzeyde - ardından bir soğuk yıkama... ardından ısı, çok korkunç bir sıcaklık. Alnım ve üst dudağımdaki ter boncukları içimde bir ateş yaktı. Alevler kalbime ulaştığında, organ şiddetli bir dörtlale fırlayıp kaburgalarım o kadar sert vurdu ki kırılacağından eminim.

Sadece anlık, diye hatırlatıyorum kendime. Yardımcı olmuyor.

Vans kalın metal bir şırıngayı yüzümün önünde sallıyor. "Alemlerin insanları öldürmek için kullandığı zehri duymuşsunuzdur, eminim. Bu küçük karışım, bunun bir varyasyonudur. *Baiser de la mort* deniyor. Ölüm öpücüğü. Ölmek *isteyeceksin* ama ölmeyeceksin."

İçimden korku geçiyor -yalvarıyorum, *yalvarıyorum*- ama yine de gülümsemeyi başarıyorum. "Büyük, kötü doktor ellerini kirletmekten mi korkuyor? Yeterince güçlü olduğunu düşünmüyor musun?" Dilimi almak istiyorsa, tamam. Yap. Sadece başım belaya girdi. "Sen küçük bir sürtüksün, değil mi? Bu yüzden zehir kullanıyorsun."

"Tut onu," diye çıkışıyor.

Hemşire Ratched beni vücuduna yaslarken, başımı ve kollarımı etkili bir şekilde kafese koyarken, boynuma yapıştırdı.

Gerginim, hemen bir tepki bekliyorum. Enjeksiyon ağrıyor, ama daha kötüsünü yaşadım. Rahatım; Hatta çifte bir gülümseme daha sunuyorum. "Ah. Görünüşe göre başka bir başarısızlığa mahkumsun."

Tepki vermiyor, ama sonra neyi bilmediğimi biliyor: Çok erken konuştum. Kanım kaynamaya başlıyor, vücudumdaki her hücre aleve dönüşüyor, damarlarım tamamen parçalanmaya yakın.

Derim, pizzadaki peynir gibi eriyor. Elbette.

"Bu sadece başlangıç," diye böbürleniyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama çığlık atıyorum. Aynı anda, damarlarımda, kafamda binlerce jilet gibi iğne deliği hissediyorum, sanki böcekler içimde geziniyor, hançer uçlu bacakları, ait olmadıkları yere vuruyor, vuruyor. Kaslarım düğümlendi. Sanırım kemiklerim kırılıyor. Şakaklarımda basınç oluşuyor ve çok fazla olduğunda gözlerimden, kulaklarımdan ve burnumdan sıcak sıvı sızıyor.

Kanıyorum ve ölüyorum. Ölmek zorundayım. Bundan kimse sağ çıkamaz.

Anlık... sadece bir an. Ama tek bir kalp atışı yüz yıl da olabilir.

Umurumda değil. Durmak. Durdurmak zorunda.

O ne isterse yapacağım. Myriad ile imzalayacağım.

Dur dur dur.

İleride geleceğimle ilgili fikrimi değiştirirsem mahkemeye gidebilirim. Bow, zorlama olasılığından bahsetti. Evet evet. Çok fazla kayıp, demişti, ama şansımı denemeye hazırım.

Durmak!

"Ben..." Zihnim kopuyor, benimle bağlantısı kopuyor, gerçeklikle ilişkisini kesiyor - bir anı benim yeni gerçeğim oluyor. Ben yedi yaşındayım. Babam evde ama ofisinde volta atıyor, para için endişeleniyor. *Bunu nasıl ödeyeceğiz Grace? Kapatıldık.*

Annem atölyesinde resim yapıyor, parçalarından birini daha erken satmaya hazırlanıyor ve beni Lina Teyze'ye emanet ediyor. Ziyarete geldi. Yatak odamda yalnızız ve o dönüyor. O bugün Kör olan Deli Lina. Kör ve yine de bir şekilde mobilyalarımı çarpmaktan kaçınmayı başarıyor.

Babam gibi yirmi yedi yaşında olmasına rağmen, "Zehir seni bu kadar çok incittiği için üzgünüm," dedi küçük bir kız sesiyle. "Ama doktorun ölmesine sevindim."

"Zehir?" soruyorum, kafam karıştı. "Doktor?"

"Sen kaçtın!"

Deli Lina her zaman çılgınca şeyler söyler.

Şimdi şaşkınım. On yıl önce zehir ve kaçıştan mı bahsetti? Ama...ama... o zamanlar bunun olacağını bilemezdi. Doğru?

Vans çenemi parmaklarının arasına sıkıştırarak beni düşüncelerimden ayırıp onunla yüzleşmeye zorladı. Odaklanamıyorum, görüşüm çok bulanık.

"Acıyı durdurmak için ne söyleyeceğinizi biliyorsunuz."

Dur...dur...evet, tam olarak istediğim bu. Her şeyi yapacak! Ona söylemeye çalışırken, nefes nefese ağzımdan hırıltılı nefesler çıkıyor...

Ne?

Ailemin rüyası mı... yoksa benim mi?

"Hayır," diye tıslamayı başardım.

Öfke, özelliklerini çarpıtıyor. Parmaklarını Hemşire Ratched'a doğru şıklatıyor. "Ona bir enjeksiyon daha yap."

Bir diğer? *Hayır, hayır, hayır* . Protesto sızlanmalarımı bastırmak için mücadele ediyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" diye soruyor Hemşire Ratched. "Bundan sonra olacak şey bu."

"Ona bir enjeksiyon daha yap!"

Numara! *Yay* , çılgılık atmaya çalışıyorum. Beni kurtaracağını söyledi. O söz verdi. Ben sadece... Ne yapmam gerekiyor? Kelimeyi söyle - hangi kelime? Troyka?

Hemşire Ratched aceleyle tepsiye gidiyor ve tepeye dağılmış kapları karıştırdıktan sonra yanıma dönüyor. Başka bir acı. Bir başka soğuk yıkama ve ardından yoğun ısı. Kafamdaki korkunç hisler milyonlarca derece büyüyor ve ruhumun derinliklerinden gelen kan donduran bir çılgılık bırakıyorum.

Vans defalarca Myriad ile anlaşmamı söylüyor ve ben de bir şekilde onu inkar edecek gücü buluyorum. *Rüyam...rüya...* Beni dürtüp dürtüyor. Bana kapalı bir yumrukla vuruyor, bana açık bir avuç içi ile geri veriyor. Bir neşterle kollarımı ve bacaklarımı kesiyor ama hepsinden öte... *hayal et, hayal et, hayal et ... direniyorum.*

Sonunda iki seçeneği vardır. Dur ya da ölmemi izle.

"Onu bırak." Nefreti belli.

Hemşire Ratched, ayaklarım yere değene kadar zincirleri gevşetiyor. Bacaklarım jöle kıvamında ve kendimi tutamıyorum. Sarkıyorum, başım öne düşüyor, kollarım ağırlığının büyük kısmını taşımaya devam ederken çenem göğüs kemiğime bastırıyor. Sonra prangalar çıkarılır ve ciğerlerimde toplamayı başardığım az miktarda havayı nakavt ederek çarparım.

Vans bir konuda haklı. Gerçekten, gerçekten ölmek istiyorum.

"Ona zarar verdin." Sessizliği çok tanıdık bir ses böldü. Hafif İrlandalı bir kıvılcımla bir erkek sesi.

Killian burada mı?

Rahatlamam sınırsız. Bir kurtarıcı! Zor durumda olan bir genç kız olmam umurumda bile değil.

Başımı kaldıramıyorum ama gözlerimi açabilecek gücü buluyorum. Bir kan şalesi görüşümü engelliyor. Tek gördüğüm yüz yüze duran iki gölge.

Vans, "Burası yasak bölge," diye havlıyor. "Terk etmek. Şimdi."

Killian, "Maalesef iplerimin sahibi sen değilsin," diyor. "Sen *kim* olduğunu biliyor musun ? Kıza karşı davranışlarımı kullanan piç. Ah evet, bunu duydum."

Üçüncü bir gölge belirir. "Senin hizmetlerine gerek yok, Killian." Bow'un sesi! O da benim için geldi. "Ayrılabilirsin. Bende bu var."

Killian'dan tehditkar bir homurtu. "On olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Onu benim cesedimin üzerinden alacaksın."

"Kabul. Ama önce çöpü atacağım."

"Şimdi biraz-" Vans başlıyor.

"Öldürme..." diyor Bow.

İkisi de susar.

Farklı sesler farkındalığımı vurdu. Hışırtılı giysiler. Havanın uğultusu. gurgling. Yüksek sesle bir *çırpıda* . Daha yüksek bir *gümbürtü* . Bir fısıltı.

"Artık her şey daha iyi olacak kızım." Killian'ın kokusu burnumu doldururken parmak uçları saçlarımın arasında yumuşak bir fırçayla dolaşıyordu.

Hıçkırığımı zar zor duyuluyor.

Bow, Pis ellerini onun üzerinden çek, dedi.

"Neden beni yapmıyorsun, Little Bow Peep Show?"

Daha çok hışırtılı giysiler. Durduğunda, nefes nefese duyuyorum.

Bow, "Minibüsler kilit altında tutulmalıydı" diye bağırıyor.

"İkinci bir şansı hak ettiğine gerçekten inanıyor musun?" Killian'a sorar.

"Yoksa aleminiz sizin adınıza mı konuşuyor?"

"Benim krallığımla aynı fikirdeyim. İkinci bir şansı hak etmiyorsun ama yine de yaşıyorsun."

"Asla ikinci bir şans istemedim. Neysem oyum. Ben ne olduğumu *seviyorum*. Bu durumda kazanan benim."

Bow sinirli bir nefes verir. "Onun adına müdahale etmek için Ten'den ya da onun ailesinden birinin iznine ihtiyacımız var - zaten sahip olduğumuzdan daha fazla. O zamana kadar elimiz kolumuz bağlı."

"*Ellerin* bağlı. Annesi, kızı ölümcül bir zarardan korumak için kendi ML'sine izin verdi. Bana geçen izin. Az önce Ten'i ölümcül bir zarardan korudum. Bu duvarların dışında da yapmaya devam edeceğim."

"Onunla kaçamazsın."

"Yapabilirim. Senin yasaların benim değil. Onu günler önce gitmeye ikna etmeliydin."

"Orada bir İmzasız mı istiyorsun? Er ya da geç ölecekti."

Huff, puf. Killian, "Benim için tehlikenin seviyesi önemli değil," diye karşılık veriyor.

Bow'dan bir lanet, sonra Killian'dan bir lanet. İkisi susar. Duyuyorum... Yazıyor musun?

Bow homurdandı ve bana yaklaştı. Sıçrayış duyuyorum. Bir şey yapmak için... çömelir. Eli hareket ediyor. Yazıyor mu? Ne üstüne?

"Ne yapıyorsun?" Killian'ın talepleri.

"Büyükannesi bir kaçış yolu açmamı istedi. Kız, kalıp kalmayacağını seçecek."

O hayal görüyor. Büyükannem öldü. Aslında iki büyükanne de öldü. Biri Troika'da, biri Myriad'da.

"Bu duvarların içinde bir İmzasız tutmak için çok fazla, ha?" Killian'ın kuru tonu havadaki nemi emer gibi görünüyor. "Bil bakalım ne oldu? Yeni emirlerim geldi. Seni durdurmam gerekiyor, pençelerini kaldır. Ben itaat etmeyeceğim."

"Teşekkür-"

"Bana teşekkür etme, Archer. Seninle gitmesine de izin vermeyeceğim."

Okçu?

"*Benimle* gidecek," diye devam ediyor Killian. "Eğer yoluma çıkarsan, seni seve seve öldürürüm."

"Deneyebilirsin."

Ayak sesleri. Mırıldanarak tartıştı. Sonra...hiçbir şey.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Bilincimin içine ve dışına sürükleniyorum, ama sonunda... *sonunda* hareket edebiliyorum. Parmaklarım titriyor. omuz silkiyorum. Kolumu kaldırıyorum, görüşümü netleştirmek için gözlerimi siliyorum ve...

Geriye doğru sürün.

Benden birkaç metre ötede, Vans sırtüstü, hareketsiz, donuk gözleri boşluğa bakıyor. Ağzı açık, dudaklarının köşeleri kıpkırmızı kurumuş. Öldü? O olmalı. Kanlar içinde yatıyor. Ellerinden biri kaldırıldı ve bir köpek yavrusu gibi ayak bileğimin yanında sarıldı.

Bunu Killian mı yaptı?

Yoluma çıkarsan, seni seve seve öldürürüm.

Ayağa fırlıyorum, farklı parçalarım isyan etmekle tehdit ediyor.

Killian ve Bow gitti. Beni kurtardılar... sonra beni geride mi bıraktılar?

Bir kaçış yolunu temizleyin...

Kaşlarımı çatarak açık kapıya tökezledim ve koridora baktım. İki gardiyan yerde hareketsiz yatıyor.

Bow yapıyor mu? Yoksa Killian'ın mı?

Önemli mi? Kaçmak için daha iyi bir zaman yok. *Git git!*

Odadan hızla geçiyorum. Sorun? Benim acelem aslında ağır ağır. Fark ettiğimden daha zayıfım, boş çalışıyorum. Vans'ın düşürdüğü laboratuvar önlüğünü yukarı kaldırmayı başardım ve içimdeki acıya rağmen kollarımı uygun deliklere soktum. Doktorun anahtar kartı yakaya yapıştırılmıştır. Mükemmel. Neşteri cebime koyuyorum, kopan eli alırken yüzümü buruşturuyorum - üstte 830543 rakamı yazılı. Bow'dan bir mesaj mı?

Bileşik bir sayı. Bir asal sayı. Asal çarpanlar: 7, 59, 2011

Beynim tek tek sayıları incelemek istiyor ama zaman yok. Elimi neşterin yanına bıraktım ve elimden geldiğince ayaklarımı döverek Vans'ın ofisine yöneldim.

Yolumdaki engellerin sayısı: en az iki. Ratched Hemşire, Vans'ın ihtiyaç duyması durumunda yakında olacak...

Tökezliyorum, sert bir gümbürtüyle iniyorum, nefesim kesiliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Hemşire Ratched'in boynu tuhaf bir açıyla duvara yaslanmış olduğunu görüyorum.

Ooo-kay. Bir engel. Ofis kapısındaki kilit.

Uzakta gümbürdeyen ayak sesleri, mahkumların çılgın tezahüratları, devrilen mobilyaların gümbürtüsü. Hayata bir alarm çalar.

Elimden gelenin en iyisi yeterince iyi değil; Daha iyisini yapmalıyım. Hızla ayağa kalktım ve koşmak yerine sendeleyerek harekete geçtim.

"On! On!"

Ses arkamdan geliyor. dönüyorum. Sloan, mahkûmların kanadını ofislerden ayıran kapıya vuruyor. Yüz hatları heyecan ve gerginlik karışımıyla alev alev yanıyor, parmakları telin etrafına öyle sıkı dolanmış ki parmak eklemleri ağarmış. Arkasında, birkaç çocuk Albay Anus ve Ben Dover'ı döverek toz haline getiriyor. Yumruklar uçuşuyor. Ayaklar tekmeliyor. Tırnaklar gıcırıyor ve dişler ısırıyor. Gardiyanlar mücadele eder... ilk başta.

"Kıçını buraya getir!" Sloan'ın talepleri.

Dövmekten-öldürmekten- sorumlu çocuklar Anus ve Ben onun yanında beliriyor, yüzleri kana bulanmış, ellerini kaplıyor.

Zayıflığıma rağmen kurtarmaya çalışır mıyım? Yoksa fırsat buldukça kaçmalı mıyım?

Sanki cevabı bilmiyormuşum gibi. Yardıma ihtiyacım vardı ve Killian ve Bow öne çıktı. Bu çocukların bana ihtiyacı var. Ben üzerime düşeni yapmak zorundayım.

"Killian veya Bow'u gördün mü?" diye soruyorum topallayarak.

"Numara." Sloan arkasına baktı. "Acele etmek!"

Kopmuş eli kimlik defterine bastırdım, kartı yana doğru kaydırdım ama... kapı tam da korktuğum gibi ekran bir kod istediğinde kapalı kaldı. Ne yapmalıyım?

Hayal kırıklığına uğrayarak Vans'ın elini pedine vurdum. Gözüm numaraya takıldı. Numara! Kod olabilir mi? Titreyen bir parmakla tuş takımına dokunuyorum. Başarı! Kilit açıldı ve çocuklar omuzlarımı silkerek yanımdan geçtiler.

Kopmuş eli yerine geri koyuyorum ve koridorda ilerliyorum.

"Geri zekalı!" Sloan bağılıyor. "Yanlış yöne gidiyorsun."

"Killian ve Bow'u bulmalıyım," diye seslendim. Benim yolumu temizlemeleri için onları burada bırakamam, yolumun temizlenmesine artık ihtiyacı kalmamışken kendilerini daha fazla tehlikeye atıyorlar.

Çocuklar, çocuklar, her yerdeler, gardiyanlar ve emirlerle aynı öfkeyle savaşıyorlar; kazanıyorlar, ama yardımcılarımdan hiçbir iz yok. Hareketsiz, kanlı bir vücudun üzerine basıyorum - Yoldaş Douche'un boğazına bir cop sıkıştırıyor.

Biri arkamdan çarpıyor, başka biri tarafından itiliyor. Öne tökezleyip başka bir kişiye çarpıyorum. Bir mahkum. Etrafında dönerken bakışları vahşi, yumruğu çoktan kalkmış ve ceza vermek için dolu. Adrenalin patlaması

ağrıyan uzuvlarımı gevşetti ve temastan kaçınarak eğildim, sonra yanından fırladım.

Her açık hücreyi, her koridoru arıyorum. Hala bir işaret yok. Sıfır! Belki çoktan gittiler?

Çocukların koğuşuna şanssız bir şekilde göğüs gererim ve kapıya geri dönerim. Kalabalık önemli ölçüde azaldı, ancak D-bag ve Titball her iki tarafta da pozisyon aldı. Her iki adam da ellerinde sopayla atış menziline giren herkesi dövüyor. Yani özgürlük için çaresiz üç kız ve iki erkek. O kadar çaresizler ki, bedenleri zaten kanlı ve hırpalanmış olmasına rağmen, enerjileri neredeyse tamamen tükenmiş olmasına rağmen, kendilerini sürekli olarak gardiyanlara atıyorlar.

Dehşet içimi kaplıyor ve durma noktasına geliyorum. Yoluma çıkan yeni engeller: iki.

Bir çift. Helyumun atom numarası. Bir kez daha seçeneklerimin sayısı.

Savaşmak mı, kaçmak mı?

Titremem büyüyor. Dışarı çıkmak istiyorum ve çocukları arkamda bırakmayacağım; savaşmak zorundayım.

Derin nefes al... ver... Omuzlarımı dikleştiriyorum, durumu değerlendiriyorum. D-bag bir eliyle çocuklardan birini yerde tutuyor, diğeriyle dövüyor. Titball diğerlerini köşeye sıkıştırdı ama gözleri bana kilitlendi.

Öldür onu.

Killian'ın sesi zihnimde fısıldıyor. Halüsinasyon, biliyorum. Ve neden olmasın? Ben Nutter'ım.

Onu etkisiz hale getir ve yoluna devam et.

Şimdi Vans'ın ofisinden bedensiz sesi duyuyorum.

Zihnim her aklamaya, itmeye, yumruklamaya ve savaşa geri dönüyor. Her seferinde koridorlarda sürüklendim. Takvimim. Bugünün zincirleri ve zehiri.

Engel. Öldüreceğim! Öne doğru koşarken bileklerim ve omuzlarım protestoyla çılgılık atıyor. Yolda Vans'tan çaldığım neşteri alıyorum. Bir an Titball tarafından yakalanmamak için dönüyorum, sonra onu boynundan bıçaklıyorum. *Jab, jab, jab*.

Yere düşüyor, vücudu seğiriyor.

Memnuniyet bekliyorum. Bunun yerine ağlamak istiyorum.

ve benden uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum, sanki hem korkunç hem de şaşırtıcı bir şey yapmışım gibi - sanki düşmanımız kadar kötüyüm.

"Burada kal ya da beni takip et." Kesik eli ve anahtar kartı çıkardım. "Senin seçimin."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Korku seni hayatta tutar. Korku sana yaşadığını
hatırlatır . "

-Sayısız

Alarm patlatma.

Ellerimi ıslatan kan.

Çocuklar yanımda gevezelik ediyor.

Birbiri ardına montaj sorunları.

Kilitleri çalıştırdığım için Vans'ın ofisindeki şöminenin arkasına gizlenmiş gizli kapıdan geçen son kişi benim. Duvarları ve zemini betondan yapılmış uzun ve dar bir koridorda hızla ilerliyorum. Başka bir açık kapıdan geçiyorum ve içeri giriyorum... buzlu cehennem. Sıfır! İnce laboratuvar önlüğü ve daha da ince olan üniforma, etrafımı saran sert kış manzarasından çok az koruma sağlıyor. bir dağdayım. Ayaklarımda kar var, ağaçlarda ve rüzgarda dans ediyor.

Aniden yüksek bir *patlama kulaklarıma hücum ediyor*. Bir yıldırım gökyüzünü delerken, altındaki toprak titreşiyor. Diyarlar hala savaşıyor mu?

Soğuktan gözlerim yaşıyor - gözyaşları anında donuyor. Tek bir nefesle burnum, boğazım ve ciğerlerim asitten yanmış gibi yanıyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüylerim diken diken oluyor ve titriyorum. Yok saydığım, kavga ettiğim, sevdiğim ve sevmediğim çocuklar her yöne koşuyorlar ama hızlı koşmuyorlar. Hipotermi zaten kamp kuruyor, kanları çamura dönüşüyor.

Burada ne kadar hayatta kalabiliriz? Birkaç saat... eğer samimiysek belki bütün bir gün?

Biz samimi değiliz. en çok ben.

Her neyse. Denemek zorundayım. Geri gidemem.

Ben ileri motor.

Boom! Ses gökten değil yerden geliyor. Birkaç metre ötede, bir mahkûm - sadece- patlıyor, her yöne uçan insan parçaları. Satın almak için çırpınıyorum ama zemin çok kaygan. O zerrecikler yere yığılırken safrayı yutarken savruldu.

Korku çığlıkları patlıyor. Kaos hüküm sürüyor.

Diyarlar arasında başka bir savaş mı yoksa kara mayınları mı? Bildiğim kadarıyla, bir krallık savaşı bir insanı asla bin parçaya ayırmadı. "Sakin ol," diye bağıriyorum ama kimse beni duymuyor. Bir dakika ayırıp bunu çözmeli ve başka bombalar aramalıyız.

Alanı taradım ve ateşleme yerini bulmayı başardım. Duman, batmakta olan bir güneş tarafından alev alev yanan bir gökyüzüne doğru kıvrılıyor. Ah... benim... Gün Işığı! Bir an için nerede olduğumu unutuyorum, az önce olanların dehşetini ve katlandığım imtihanları unutuyorum. Renkler - altın, pembe, mavi - büyüleyici.

Troyka böyle mi?

Sıcaklık beni güçlendiriyor, tenime sızıyor ve kemiklerimin üzerinde dans ediyor, sanki beni güçlendiriyor. Altın ve mavi iğneler gökyüzünü noktılıyor. Yıldızlar o kadar parlak ki onları gündüzleri görebiliyorsun? Parmağımın ucunu parlak bir ışık huzmesiyle gölgeleyerek kolumu uzatıyorum. Toz zerrecikleri havada dönerek ulaşamayacakları bir yerde takla atıyor.

Elimdeki kanı görünce tekrar odaklandım. Akıl hastanesi. Kaçmak. Bombalar.

"Muhafızlar!" birisi bağırır.

Ve şimdi avlanıyoruz. Müthiş. İleri fırlıyorum, sürekli başka bir bomba izi var mı diye zemini inceliyorum. Kopmuş bir ayağı hala içeride sarılı ve tıkalı olan kömürleşmiş bir sandaleti geçiyorum.

Önümde bir, beş, on, on sekiz çocuk koşuyor, koşuyor. Diğer sekizi ise nefeslerini düzene sokmak ve en güvenli hareket tarzını bulmak için durdu. Kötü haber, çete. Her iki seçenek de berbat. Uygun kıyafetlerimiz ve erzakımız olmasa da devam edebiliriz ya da muhafızların bizi eşekarısı yuvasına geri göndermelerine izin verebiliriz.

Ben kovalanıyor muyum? Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim şokla dönüyor, çenem düşüyor. Kurum devasa, hem uzun hem de geniş, tamamen gri taştan yapılmış on üç katlı, yapının önü dağın tepesinden çıkıyor, gerisi kaya yüzünün derinliklerinde gizli.

Anladığımdan çok daha fazla yer var.

En azından gardiyanların hiçbiri bana odaklanmadı.

Gözümün köşesinde hareket. Bu mu-

Evet! Yay! Omzunun üzerinden atlayan bir sırt çantasıyla bana doğru koşuyor. Diğerleri gibi yavaş değil, hızlı ve emin. adını haykırıyorum. Bakışlarımız kilitleniyor.

Boom!

Beyaz-sıcak bir hava patlaması beni geriye doğru fırlatırken sismik bir değişim var. Bir an için içim ısınıyor ve bu güzel. Yere inip ciğerlerim boşalana kadar. Nefes alabildiğimde, hava dumanla ağırlaşıyor. Enkaz yağmurları gibi öksürüyorum. Başka bir çocuğun tozunu ısırdığını bilmek için derinlemesine bir çalışma yapmak zorunda değilim. *Bow olma. Lütfen, lütfen Bow olma.*

Dumanı temizledi ve yanıma geldi, yavaşlamadan kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Firstking'e teşekkürler! "Dikkatli ol," diyorum ona, ileriye doğru ateş ederken.

"Dikkatli olursan yakalanırsın." Daha hızlı koşuyor. "Hadi!"

Patlak olmayan herhangi bir şey için yeri taramaya geri dönüyorum. Bir taş, donmuş bir dal. Metalin parıltısı - işte. "Bomba," diye bağırarak onu sarstım.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Adım, adım, adım...taş...dal...metal! Bir desen. Aklımın içgüdüsel olarak yakaladığı sayısal bir ritim. Bir adım, iki, üç, taş. Bir adım, iki, üç, dört, beş, dal. Bir adım, iki, üç, dört, metal. Elbette düz bir çizgide değiller, ama sendeleyerek. Bu da bir desen sunar. Sol, sol, sağ. Sağ, sağ, sol.

Kollarımı daha hızlı pompalayarak öne geçtim, bir sonraki bombanın üzerinden atladım ve Bow'u da benimle birlikte sürükledim. Yokuşun dibine ulaştığımızda, yoğun nüfuslu bir ormana doğru ilerlerken, patlayıcı aramayı bırakıp kazara bir tanesine çarpmam için dua etmeye başladım. Yanmış bir beden sıcak bir bedendir ve şu anda soğuk, tenime binlerce iğne batıyormuş gibi geliyor. Titreşimler beni birbiri ardına, ancak arada bir duraklama ile sıkıştırmaya başlıyor. Dişlerim gıcırıyor. Burnumdan sümük damlıyor ve gözyaşlarım gibi donuyor.

"Pakette ne var?" Pille çalışan bir ısı lambası için umut çok mu fazla? Bu noktada, prangalara hayır demezdim.

Tek söylediği "Temeller". Sıcaklık onu hiç etkilemedi. O titremiyor. Dişleri takırdamıyor. Gözlerinde ve burnunda yağ ve sümük yok ve dudaklarında mavilik yok. Bu nasıl mümkün olabilir?

Uzun, ince kayalardan oluşan bir banka ulaşıyoruz. Merkezde, ikisi birbirine yaslanarak baş aşağı bir V oluşturarak bir kapı aralığı oluşturuyor. Kendi tehlikeye gir havası var. neredeyiz ? _

Bow'u bırakıyorum ve yavaşlıyorum. "Dinlenmek için... bir dakika ayırmam gerekiyor. Emin değilim...ne kadar...daha uzağa..."

"Hayır hayır. Duramayız," diyor. "Tımarhaneden ayrıldığımda, içerideki her gardiyan peşimize düşmek için hazırlanıyordu. Ve birçoğu vardı! Bütün bir ordu yeraltı seviyelerinde eğitim görüyordu."

Kaçmak için koca bir ordu mu? Sıfır!

Yakalanma riskini göze alamaz. Sahip olduğumu bilmediğim bir güç deposundan çekiyorum ve askere gidiyorum, kayaları aşarak. Buz sarkıtları kılıç gibi uzanıyor ve yüzümde kesiliyor, ama önemli değil. İğne batması hissi bile soluyor, cildim uyuşuyor.

"Nerede... biliyor musun..." Ayağım düşen bir dala takıldı ve yuvarlandım, kar ve kire yüz üstü düştüm. Yay ayağa kalkmama yardım ediyor ve "dalın" aslında bir bacak olduğunu anlıyorum. Bir insan bacağı.

Killian'ın akıl hastanesinde ilk gününde yumruk attığı çocuk Hank, sırtüstü yatar. Hareketsiz, gözleri buzdan bir parıltıyla parlıyor. Teni, çok özlediğim sabah göğünün rengi ve burnunun ucundan taşan kristaller var.

Bow, elini kalbinin üzerine koymak için çömelir, ani bir vuruş hissetmemek için, sanmıyorum, ama... kayıp bir hayatın yasını tutmak için mi? "Işık Görüş Getiriyor," diye fısıldıyor ona. "Everlife, İlk Hayatınız boyunca yaptığınız iyilikler için sizi ödüllendirsin."

Sözleri beni küçük düşürüyor. Hayat onun için değerli ama yine de on beş dakika önce bir tanesini bitirdim.

Suçum geri geliyor.

Benimkiyle buluştuğunda bakışları hüznle dolup taşıyor. "O şimdi Everlife'da. Seni bunun dışında tutalım." Doğruldu ve beni ormanın derinliklerine çekiyor.

Hank nereye gitti? Troyka? Sayısız? Birçok End?

Yay köşeyi döner. Aklında bir hedef var gibi görünüyor ve ben memnunum. Düşüncelerim her saniye daha da bulanıklaşıyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Yorgunluk kemiklerime yerleşiyor.

"Devam et," diye emrediyor. "Biz iki kişilik bir ekibiz. üzerine düşeni yap."

Doğru. Benim bölümüm. Ama her adım, hareket edemeyecek kadar ağırlaşana kadar ayaklarıma bir kilo daha ekliyor ve tek yapmak istediğim... "Kek," diyorum. En azından ben söylediyimi düşünüyorum. Artık dudaklarımı hissetmiyorum.

"Numara! Uyumak yok." Beni tutmak için kolunu omuzlarıma doladı. Vücudunun sıcaklığının, ne kadar az olsa da, beni ısıtmasını bekliyorum, ama... hayır. Sadece soğuk, soğuk ve daha fazla soğuk var. "Biraz daha uzakta."

Başım öne düşüyor, çenem göğüs kemiğime çarpıyor. Gittikçe sayarak bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha. Bir, iki, üç... yüz on dörde kadar, düşmeye başlamadan önce...düşmek...

"Numara!" Bağırıyor. "Kes sesini, Ten. Uyanık kal."

Üzgünüm , söylemeye çalışıyorum . Kafamın içinde bir siyah patlaması var ve benim için ışıklar söndü.

* * *

Yer sallanıyor, beni bir sarsıntıyla uyandırıyor. Doğrudum ve nefesimi tuttum, "Dört!"

Sesimin sesi beni ürkütüyor. Numara da öyle. Dört mü?

Gidebileceğim yön sayısı. Kuzey, doğu, güney ve batı.

Dört element. Toprak, su, ateş ve rüzgar.

Ve benim şarkımda: *Beş kere dört kere üç ve o da orada olacak.*

Şakağımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Terliyorum? Son hatırladığım şey, bir Popsicle'a dönüşüyordum. Alnımı siliyorum, domino etkisi yaratan hareket, şakaklarımda korkunç bir ağrıyla son buluyor.

Yüzümü buruşturarak çevremi taradım. Ne görmeyi beklediğimden emin değilim. Sadece *bu* olmadığını biliyorum: kurumdaki hücremden daha küçük bir mağara. Önümde bir ateş parlıyor, altın ışık huzmeleri saçan kayalık duvarların üzerine... kurumuş kan mı bulaşıyor? Boyamak? Bow'un sırt çantası ayaklarımın dibinde duruyor.

"Yay?" Sesim yankılanıyor ama geri dönüş selamı yok.

Açıkça gitti, ama sırt çantasını yanına almadı. Neden? Niye? Nereye gitmiş olabilir? Bayıldığımdan beri ne kadar zaman geçti?

Paketin içini kazarken tüm mağara tekrar sallanıyor. Yakınlarda alemler arasında başka bir savaş mı var? "Essentials" dijital bir not defteri, Troika sembollü bir kolye, bir kolsuz bluz ve bir çift kot şort, ayaklarıma büyük gelen bir çift savaş botu, muhtemelen personel salonundan alınmış altı kutu bufalo kanadı ve bir şişe şaraptan oluşuyor. votka.

Çoğunlukla işe yaramaz!

Ama gerçekten kızabilir miyim? O kutular... Çok açım, kesinlikle açlıktan ölüyorum. Birinin içeriğini açıp yiyip bitiriyorum. Sadece bir tane ve sadece güç için. Diğer beşini yeme isteğine direniyorum. Çok iyi! Yay da beslenmeye ihtiyaç duyar. Kahretsin, o nerede?

Beni doğru yöne yönlendirecek bir not ya da bir şey bulmayı umarak defteri açtım. hayal kırıklığına uğramadım. Güçlü, cesur kaligrafide şunu görüyorum:

On,

Seni yaramaz meraklı. Bir göz atmaya karşı koyamayacağını biliyordum. Aferin. Bilgi öder. Yiyin, dünyanın en iç karartıcı şiirini yazın, taşları sayın ya da ne yapmaktan hoşlanıyorsanız, ama mağarada kalın. Dışarıda başka mahkûmlar varsa, onları bulup "eve" getireceğim. Merak etme. Yanımda Troika var!

Işık Görüş Getirir!

Adını imzalamak yerine ok ve yay tutan bir adamın resmini çizdi. Okçu.

Adı Bow, dedim bir keresinde Killian'a.

yay, o cevapladı. *Okçu ok ve yay kullanır. Ne kadar tatlı.*

Sonra Vans'ın işkence odasının zemininde yattığımda Killian ve Bow tartışmış ve Killian ona Okçu demişti.

Kafamı karıştıran anıları kafamdan atmak için başımı salladım. Bow, diğer mahkûmlardan herhangi birini yardım almadan bulup kurtarabilecek mi? Peki, insan yardımı. Belki, ama olası değil. Sadece elementlerle ve muhafızlarla yüzleşmekle kalmamalı, çocukları da ona güvenmeye ikna etmelidir.

Yani. Evet. Ona bir şiirim var.

Yalnızım.
asla inanmayacağım
Beni önemsiyorsun
Gerçek şu ki
Sana inanmak aptallık
sanmıyorum
benim iyiliğim senin önceliğin
Biliyorum
Birbirimizi koruyacağız
Sadece aptalca. inanıyorum
kendi başıma kalan
En akıllı hareket tarzıdır
seninle kalmak
Firstdeath'e giden en hızlı yol
Yürümek-hayır, koşmak- senden uzaklaşmak
Kolay olmayacak ama yapmaya hazırım
Ve biliyorum ki
Birlikte daha iyiyiz
Bir yalan. Bundan eminim çünkü:
Yalnızım.

İki taraf. Aşağı okuma ve yukarı okuma. Negatif ve pozitif. Bir kez olsun, pozitive doğru eğiliyorum. Bow'un bana ihtiyacı var. Sayılarda her zaman güç vardır.

Kolsuz bluzu birden fazla kumaş şeridi halinde kesmek için neşter kullanıyorum, sonra şeritleri ayaklarıma sarıp normal sandaletlerimi botlarla değiştiriyorum. Neşteri cebime geri koydum ve orada olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim. Tek silahım olarak, paha biçilemez.

Peki. Tamam. Titreyen bacaklarımı itiyorum, kafamdan kan fışkırıyor, başım dönüyor, hatta başım dönüyor. Mağaranın ağzına doğru ilerlerken yalpalıyorum. O gitmeden önce Bow, beni içeride mühürlemek için

yapraklardan ve dallardan bir örtü örttü ve çok iyi bir iş çıkardı; Kendi yolumda savaşmalıyım.

Sabah güneşi beni karşılıyor ve ah, vay canına, muhteşem - ama bu, bütün gece uyuduğum anlamına geliyor. Hapsedilmemden beri bir ilk.

Ne yazık ki hava o kadar soğuk ki arazideki buzların hiçbiri erimedi ve kaslarım anında itiraz ederek düğümlendi. En azından etrafta koruma yok ya da karda ayak izleri yok.

"Yay!" bağırırım. İstenmeyen dikkat çekersem, istenmeyen dikkat çekerim. Onu ne kadar hızlı bulursam o kadar iyi. "Yay!"

Sadece ara sıra rüzgarın ısılığıyla bozulan ürkütücü sessizlik benimle alay ediyor.

"Yay!" Ben ilerlerken göğsümde bir fırtına kopuyor. Kalp atışlarımın gök gürültüsü, ardından yoluna çıkan her şeyi yakıp kavuran bir asit yağmuru. Ya ona bir şey olduysa? Tek endişemizin gardiyanlar olmadığına eminim. Hayatta kalan herhangi bir mahkum, eşyalarını yağmalamayı düşünerek onu pusuya düşürebilirdi. Ya da daha kötüsü. Bir hayvan onu parçalayabilirdi.

Bir dal kırılır. sertleşiyorum. "Yay?" Bu sefer adı bir fısıltıdan biraz daha fazlası.

Vahşi bir adam, iki arkadaşıyla birlikte yeşilliklerin arasından çıkar. Bunlar Büyük, Daha Büyük ve En Büyüktür ve üzeri kirle kaplıdır. Kiri gözden kaçırabilirim. Her erkeğin umutsuzca istediğim bir şeyi vardır: bir palto.

Umarım İngilizce konuşurlar. Umarım arkadaş canlısıdırlar. Ama ben de güvenmiyorum.

Yine de takas etmeye çalışıyorum. "Aç mısın? Bir kutu tavuğu bir paltoyla takas etmeye hazırım." Adil olmaktan öte.

Ortadaki dudaklarını yalıyor ve bahse girerim tavuk yemeyi düşünmemiştir.

Kendini koruma içgüdüleri çılgılık atıyor, *Koş!*

Şiddetli bir rüzgar neredeyse ayaklarımı yerden kesecekken tam da bunu yapmak üzereyim. Daha da kötüsü - ya da daha iyisi - Bigger'ın paltosu havaya uçtu ve bir an için kesilmiş pembe saçlar görüyorum. Yay! Onun iri göğsüne sımsıkı tutunmuş, kıpırdamadan ve kalbim korkuyla titriyor.

Adamların önüme attıkları aya bakılırsa, iki yalnız kızıdan ne istediklerini tahmin edebiliyorum ve bu pek esprili bir konuşma değil. Onları yenme ihtimalinin berbat olduğunu biliyorum. Bir kurnaz kazıyıcıya karşı üç vahşi. Yüz beş kilo bana karşı en az altı yüz kilo kas.

"Ona zarar verdin mi?" Sözlerim cıvı cıvı.

Çarpık, sararmış dişleri ortaya çıkaran en büyük sırıtış. "Doktor için firarileri yakalıyoruz." Aksanı kalın ve Rusça. "Sığınma evine geri dönüyoruz... ama eğlenmeden önce değil."

Şimdi Vans'ın gizli kapısı çok mantıklı.

"Hoş geldin kızım." Büyük. "Biz de seninle eğleniyoruz."

"Zarar yok." Daha büyük. "Yanlış davranmadığın sürece."

Zarar yok, kıçım. Metalin parıltısını kolumun arkasına saklayarak neşteri cebimden çıkardım. Dişlerim takırdadı ve tüylerim diken diken oldu. "Karşı teklif. Kızı bırak ve uzaklaş, *ben de sana zarar vermem .*"

Büyük'ün gözleri neşeyle parlarken, daha büyük ve en büyük kahkahalar. Meydan okumayı sever. Kayıt edilmiş.

Bana doğru büyük hamleler yapınca silah saklayan tek kişinin ben olmadığımı anladım. Elinde kötü görünümlü bir hançer var, ama ben yerimi tutuyorum...bekle...

Bow'u kurtarmanın başka yolu yok.

Bana yaklaştıkça heyecanı *artıyor* . Kelimenin tam anlamıyla.

Bana doğru sallanıyor, omzuma nişan alıyor. Yumruğu düşerse, ölümcül bir darbe olmayacak ama beni çığlık attıracak.

Şimdi! Darbeden kaçınarak eğildim ve neşterimi femoral arterinin derinliklerine çarptım. İnsan anatomisi dersimdeki her *şeyi* hatırlayamayabilirim ama femurdaki en küçük çentiğin ölümcül olabileceğini hatırlıyorum.

Acıyla böğürüyor, bacağından kan fışkırıyor. O dizlerinin üzerine çökerken, yuvarlanmaya çalıştım ama parmaklarını saçlarıma geçirmeyi başardı ve beni sırtıma çekti.

Arkadaşları bize doğru geliyor. Boşta olan elini kaldırıyor -hançerli olanı-onları durduruyor. Sonra bana soğuk bir gülümseme gönderdi... ve vurdu.

Bu sefer ciddi ve kızgın. Hedefi mi? Kalbim.

Troyka'nın düşünce tarzının erdemlerini bir anda görüyorum: Duyguların yönlendirmesi yarardan çok zarar verebilir.

Darbeyi engellemek için kolumu kaldırıyorum ve bıçak bileğimi keserek diğer taraftan çıkıyor. Acı beni vahşi bir şimşekle tüketiyor, gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor, baş dönmesi aklımı kaplıyor. Bilinçli kalmak için savaşıyorum. Bayılırsam ölürüm .

Big'in yanaklarındaki renk hızla akıyor. O da bayılmaya yakın, ileri geri sallanıyor. Ama önce parmaklarını boynuma doladı ve sıktı. *Numara!* Neşteri boğazına doğru salladım, ama kolumu savurarak uzaklaştırdı, zaten çürük olan omzum neredeyse yerinden çıkacaktı.

Hadi! Ben onun tutuşuna karşı savrulup savrulduğumda, sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Gözlerimin arkasındaki yıldızların yerini siyah örümcek ağları aldı. Bu olamaz. Bu son olamaz. İşte bir saniye, puf, bir sonraki gitti. Vans'ın işkencesinden sadece bir dağda boğulmak için sağ çıkmadım.

"Yardı mı mı ister misin kızım?"

O çak ılı ve dumanlı sesi, o baştan çıkarıcı İrlanda aksanını tanıyorum.
Killian burada! Bir anda neşe korkumu tüketiyor.

"Kız mı?"

Konuşamam, sadece başımı sallayabilirim.

Yeter. "Onu bırakmak isteyeceksin, delikanlı. Bunu çekip gitmek için tek fırsatın olarak kabul et. Bundan sonra emeklemeyeceksin bile."

Siluetini seçebiliyorum. Uzun boylu, ama vahşiler kadar uzun değil. Üçe karşı bir, ciddi şekilde yaralanabilir. Ya da daha kötüsü! Onun zarar görmesini istemiyorum.

"Çok geç olmadan gidiyorsun evlat," diyor vahşilerden biri.

"Yanlış cevap."

Aniden özgürüm, Büyük benden koptu. Nefes nefese, beni tekrar sıkıştıramadan Büyük'ü savuşturmaya hazır olarak ayağa kalktım, ama onu yerde buldum, gözleri kapalı, etrafında bir kan gölü oluşuyordu.

Killian, kalan vahşilere odaklandı. Büyük'e her ne yaptıysa diğer ikisini çok korkutuyor.

Daha büyük damlalar Yay yere düşer. "O senin. Almak."

Kızdan küçük bir inilti çıkıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerini kırıştırarak açtı. Bir saniye... iki... bedeni taşa dönmüş gibi başarısız oluyor.

"Arıza," diye mırıldanmayı başarır.

Daha Büyük ve En Büyük ellerini kaldır, avuçlarını aç ve bir adım geri git.

İleri doğru koşuyorum ama Killian beni Bow'un yanında yendi. Kolunu kaldırıyor, kendi hançeri gün ışığında parlıyor ve öfkeyle bakışlarımla buluşuyor. "Bu adamlar İmzasız, bu da onları sizin kardeşleriniz yapıyor. Hayatın için gerçekten istediğin bu mu? Onlarla sonsuzluğu mu geçirmek istiyorsun?" Silahı vahşilere atmasını bekliyorum - ama bıçağı Bow'un göğsüne derin bir şekilde çarpmadan önce "Ona gerçekte kim olduğunu göster Okçu" diyor.

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: On, On, On

Yay tosttur. Aşağı Shell arızalandı ve İmzasızların beni alt etmesine ve Killian'ın beni bıçaklamasına izin verdi.

Everlife'daki en kötü ruhtan bahsetmişken, Killian şu anda kıza sahip - ve bu iyi haber. Onunla ilgilendi, tıpkı boşver. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve ikisini birbirinden ayırmaya yönelik her türlü girişimin entrikayı daha da güçlendireceğini biliyorum. Nasıl devam etmemi istersin? Ne yapmam istendi?

okçu prens

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: Affetme Kapasiteniz Alçakgönüllü

Bay Flynn'e karşı öfkeni bırakmalısın. Bayan Lockwood haklıydı. *Seni* yaralar . Ve eğer dikkatli olmazsan, bir gün masumları yaralayacak.

Sana başka bir Shell göndereceğim. Ne kadar cömert olsam da, kişisel koleksiyonundan bir tane bile göndereceğim.

Ve evet, haklısın. Nihayet! Bayan Lockwood'u Bay Flynn'den uzak tutmaya çalışmak yarardan çok zarar getirir ama Bay Flynn'in kendisinin en büyük düşmanı olduğunu hatırlamaya çalışın. Entrikalarını tek başına yok edecek. Sonuçta, saldırgan insanlar itilir ve Bay Flynn'in eylemleri onun adına konuşacaktır. Bırakın sizin adınıza konuşsun.

Büyükannesi Generallerle konuştu ve Ten yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ettiği için, ona her şekilde yardım etme izniniz var - tabii ki kız sizi reddetmedikçe. Ne yazık ki, hala hoş karşılanmadığımız yerde kalamayız.

Ayrıca, altınıza dikkat edin... daha doğrusu onunuza.

General Levi Nanne

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Her An Öğretme Anı Olmalı mı?

Can sıkıcı.

Neyse. Ten'e geçiyorum, öyle olduğumu biliyorum. Ama yine de kendi içgüdülerine güvenmek istemediği için şüpheler denizinde boğuluyor. Ona attığım cankurtaran salını tutmazsa, onu kaybedeceğiz.

Ondan hoşlanmaya başladım. Onu kaybetmek istemiyorum.

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: Başka Bir Öğretim Anına Hazırlanın

Bayan Lockwood'un doğduğu günü ve diyarlarda neden olduğu kargaşayı hatırlıyorum. O kadar çok ışık emdi ve serbest bıraktı ki monitörlerimiz kör oldu. Sen de günü hatırlıyorsun; böyle parlak bir ışığın krallığımızı neden kestiği size söylenmedi. Sayısızlar onun Generallerinden biriyle kaynaşmış olduğu için çok parlak bir şekilde parladığını iddia ediyor. Karanlığı sevdiklerini de iddia etseler de ışığımızı istiyorlar. Her zaman sahipler.

Ve biliyorum, biliyorum. Bayan Lockwood şu anda pek parlak değil. Karanlık onu örter. Ama pes etmiyoruz, Bay Prens. Durmadan. Ve yapılması gerekenleri yapmak için Generallerden izin almış olsak da, önce Bayan Lockwood'un vasiyeti gelir. Senden ne kabul ediyorsa onu ver. Neyi reddederse, başka bir yol deneyin. Can salınızı tutmazsa, ona bir ip atın. Eğer ipinizi tutmazsa, ona bir dal atın.

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Gerçekten Umut Ediyorum...

Ten için bu kadar rahatsız edici değilim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Korku, boğazına bıçak dayayan arkandaki düşmandır."

—Troyka

Soğuktan olduğu kadar şoktan da uyuşmuş durumdayım. Killian - beni Vans'tan ve potansiyel tecavüzcülerden kurtaran çocuk - Bow'u kalbinden bıçakladı.

Killian, Bow'u kalbinden bıçakladı!

Öfke, uyuşukluğumun arasından süzülüyor. Hüzün onun içinden geçer.

Bir darbe. Bir hayat - şimdi gitti mi?

Killian'ın akıl hastanesinde öldürdüğü herkesten sonra bunun olacağını görmeliydim.

Devlere dönmeden önce Bow'a tükürür.

Kızın üstüne atlarken, onu daha fazla zarardan korumayı umarak - *çok geç olamaz, olamaz* - onu kurtarmamın bir yolu olduğunu umarak - *çok geç, zaten çok geç* - dağ adamları fark ettiler. Killian az önce tek silahından vazgeçti.

"Aptal çocuk." Hepsi aç gülümsemeleriyle gülümsüyorlar, artık tepkilerden korkmuyorlar.

Gel, beni alt etmeye çalış, dedi Killian kendi gülümsemesiyle. "İlk Ölümüne kollarını açarak hoş geldin."

Acımasız bir yumruk çarpışmasıyla saldırırlar. Bir hata. Killian kemiklerini kırarken bir *pop, pop, pop sesleri geliyor*. Yumruk atarken gülüyor, savuşturuyor, sonra tekrar tekrar yumruk atıyor, burnuna, boğazına ve adamlar acı içinde ulurken böbreklere ve bağırsaklara gidiyor. Bana yemeğiyle oynayan bir ayıyı hatırlatıyor.

Bigger bana konsantre olmak için mücadeleyi bıraktığında—beni alıp kaçmayı mı planlıyor?—Killian gülmeyi kesiyor, oynamayı bırakıyor ve ölümcül bir darbe indiriyor. Adamın kafasının bir tarafı çok güçlü bir tekmeye içeri giriyor ve göz küresi dışarı çıkıyor.

Korku beni pençeliyor ve korku kalıntıları yiyor.

O kadar kuvvetli sallıyorum ki muhtemelen nöbet geçiriyor gibi görünüyorum. Killian gerçek doğasını ortaya çıkardı. O kara kalpli bir yılan ve bu savaşı kazanacak... dikkatini bana çevirecek. Sonra ne olacak?

Öğrenmek için etrafta beklememeliydim ama o gitmiş olsa bile kendimi Bow'dan ayrılmaya ikna edemiyorum.

Biggest, bir savaş çılgılığıyla Killian'a dalar. İkisi yere çarpıp bana doğru yuvarlandılar. Yüzüne bir adım atmaktan kaçınmak için geri çekildim, dağ

adamının öfke ve adrenalinle tüm kontrolünü kaybetmesini izledim, yumruklarını yüksekte bir matkap gibi Killian'a vururken. Safra boğazımı yakıyor.

Killian, dışarı vurma belirtisi göstermiyor. Hatta acı! Adamı boynundan tutarken, yüzünü bir sonraki darbeden...ya da bir sonraki ve bir sonraki darbeden korumaya çalışmıyor. Onun için darbe almış gibi hissediyorum, tüm vücudum sarsılıyor. Biggest'i ağaçların daha derinlerine fırlattı, artık adamın erişemeyeceği bir yerde olmamı sağladı ve kalbim aynı rahatlama ve panikle çarpıyor.

Bir katilden nazik bir jest.

Bow'un alnındaki solgun saç tutamlarını düzeltirken titredim. Ne...? Karışıklık beni tokatlıyor, diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Ölümü gördüm ve bu o değil. Gözleri açık ama irisi yok, göz bebeği yok, beyazları bile yok. Soketler sadece boş .

Parmak uçlarımı bir yuvaya, sonra diğerine fırçalarken kalbim çırpınmayı bırakıp dört nala koşmaya başladı. Aslında boş değiller, farkındayım ama cam gibi berrak ve pürüzsüz bir filmle kaplılar. Filmi geçmek için eğiliyorum. Kafasının içinde kan, doku veya beyin göremiyorum.

Anlamıyorum.

Ona daha dikkatli bakıyorum. Ölüm anında *herkesin* mesanesi ve bağırsakları serbest kalır. Bu sadece hayatın bir gerçeği. Son bir aşağılama, sanırım. Ölümün nihai F-you'su. Ama tulumu bacaklarının arasında ıslak veya lekeli değil.

O yaşıyor mu?

Bu düşüncenin imkansız olduğunu bilsem de umut parlıyor. O prizler...

Dikkatimi göğsünden çıkan bıçağa verdim. Nefes aldığını gösteren bir hareket yok. Ve-n-ve, kılıcın etrafındaki tulumunun rengini tek bir kan lekesi bile bozmuyor. Islak bir nokta var ama üzeri... elmas tozuyla mı kaplı?

Neler oluyor?

Yakasını çekip göbeğine kadar yırtarken aklım dönüyor ama hiçbir yere varmıyor. Bıçak kalbinin derinliklerine gömülü ama hala bir damla kan yok. Daha fazla sıvı elmas tozu var.

Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Acı, yorgunluk ve belirsizlik yüzünden hiçbir şeye anlam veremeyecek kadar buğuluyum.

Bir hırıltı dikkatimi çekiyor. Bir çırpıda. Acılı bir uluma daha.

Hâlâ devam eden savaşa odaklandım ve bir inilti yuttum. Çocuklar açıklığa geri döndüler ve En Büyük, Killian'ın vücudunun *herhangi bir yerine* bir darbe indirmek için altın yıldızını elinden gelenin en iyisini yapıyor . Ancak Killian çok hızlı - atlı bir vagonu bir yarış arabasıyla karşılaştırmak gibi - büyüleyici

bir ritimle eğilip yumruk atıyor. Yeteneği ustaca ve beynimin sayılara aşık olan kısmı ayağa kalkıyor ve dikkat çekiyor, hatta rüya gibi iç çekiyor.

Yumruk, yumruk, ördek. Yumruk, yumruk, tekme. Yumruk, yumruk - vay! Maksimum hasar vermek için vücudunun her bölümünü kullanır. O ölümcül bir silahtır.

Kusursuz bir baş kış hareketi yaptığında irkildim. Rakibi sendelerken adama dalıyor, dişleri hassas bir boğaza dönüşüyor... ve o güzel, bunu yaparken çok güzel. En Büyük ulurken, adamın etli kolunu kırar ve iyi yerleştirilmiş bir dirsek darbesi ile adamın zaten kırılmış burnunu kırar.

En büyük düşüş, ama henüz sayım için değil. Hırlayarak Killian'a doğru sürünür. "Öldürecek..."

Ağzım kuruyor - *kalk, kalk, bir şeyler yap!* —ama Killian, mizahtan yoksun, tüyler ürpertici kahkahasına gülüyor. "Yapmayacaksın. Seni çabucak bitirmemi istiyorsan, daha fazla kahretmeme gerek kalmadan ceketini bana vereceksin. Aksi takdirde acınız daha da kötüleşecek."

Konuştukça yer sallanıyor. Bakışları bana kayıyor. İyi olduğumdan veya izlediğimden emin olmak için mi? Gösteriş mi yapıyor yoksa kaçacağımdan mı korkuyor?

Koş... evet, muhtemelen koşmalıyım. Cinayete meyilli, güvenilmez ve sadece deli olduğunu kanıtladı.

Saf kötülük. Bow beni uyarmaya çalıştı.

Kalırsam, savaşıcağız. Kesinlikle sözlü, belki fiziksel olarak. Ve sonuç? Ona karşı kaybedeceğim. *Bir ejderhayı öldürmeden önce bir aslanı öldürmelisin* . Dövüşte çok daha tecrübeli. Bilgim kafeterya kavgaları ve hayırı cevap olarak kabul etmeyen gardiyanlarla sınırlı.

Ancak şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Tehlikeye rağmen yerimde duruyorum. Sorularım var - bir sürü soru - ve onun cevapları olabilir.

Önlem olarak, kalan az gücümü de Bow'un göğsünden kılıcı çıkarmak için kullanıyorum. Sıfır damla kıpkırmızı olan bir bıçak. Her şeye yeniden bayıldım. Yarası açık ama vahşi derisinin altında kas ya da kemik yok ama... nabız atan elektrotlar mı?

Karışıklık beni bombalıyor, aklım tekrar dönüyor. Bilmiyorum... Nasıl... Neden?

"Sadece kız istiyorum." En büyüğü Killian'a saldırıyor ve ıskaladığı zaman Rusça küfrediyor.

"Evet, bunu biliyorum." Killian adamın çenesine bir yumruk indirerek kan ve diş tükürürken dönmesine neden olur. "Sorun şu ki oyuncaklarımı paylaşmaktan hiç hoşlanmadım."

Yani şimdi bir oyuncak mıyım?

Karışıklığı unutun. Merhaba, öfke. Önce kesip sorularımı sonra soracağım.

Ayaklarına en büyük kereste, başka bir saldırı başlatmaya hazırlanıyor, ama artık bıktım. Oyun zamanı bitti. Hala zayıfım ve hala titriyorum ama amacım basit. Her iki adam da fark etmeden içeri girip çıkın - çok geç olana kadar.

Ben kavgaya koşuyorum. Daha doğrusu mücadeleye katılmaya çalışıyorum. Dondurucu soğuk kanımı çamura çevirdi, hareketlerimi yavaşlattı ve Vans'ın bende açtığı yaraların şişmesine, cildimin her yaranın üzerine gerilmiş olmasına yardımcı olmuyor.

En büyük yaklaşım benim yaklaşımımı fark ediyor ve bana doğru dönüyor. Gizlilik için çok fazla. Bıçağı kaldırırken, zaten yaralanmış olan boğazına gitmek niyetindeyken -şimdi geri dönmek için çok geçti- bana ters vuruş yapmak için kolunu dışarı çıkardı. Eğiliyorum ama yeterince hızlı değilim ve kafamın yanındaki darbeyi alıyorum.

Düşerken ağrı kafatasımın içinde patlıyor. Neyse ki yere çarptığımda bir adrenalın dalgası damarlarımı dolduruyor. Kararlı bir şekilde ona doğru yuvarlandım ve onu bıçaklamak için uzandım. Bıçak böğrüne batıyor, kan fışkırıyor. Bağırıyor ve bana uzanıyor.

Killian kolunu geri çekiyor ve gözünün içine bir hançer saplıyor. En Büyük'ün bir sonraki uluması, ilkiyle alay eder. Sonra sessizce gider.

Nefes nefese yere çöküyorum. Bitti. Savaş bitti.

En azından onlardan biri.

Üzerime bir gölge düşüyor. Sertleştim, bakışlarım Killian'ın kana bulanmış yüzüne doğru kaydı. Üzerinde gerçek bir yara görmesem de kanlar içinde. Daha da tuhafı, eskisinden çok daha güzel çünkü pürüzsüz kaplaması soyulmuş. Cazibesi ve baştan çıkarıcılığının yerini vahşi kararlılık alır.

Nedense korku beni terk ediyor. Ne olursa olsun, olur. ben hallederim Daha kötüsüyle uğraştım.

Elleri iki yanında yumruk. "Her şey kontrolüm altındaydı kızım."

"Evet, şey, çok uzun sürdün."

"Şikayetler? Senin hayatını kurtardım."

"Neden sakladın? Beni kendin öldürmek için - Bow'u öldürdüğün gibi mi?"

"Yay onu karşılamada fazla kaldı." Kızın karnına tekme atıyor ve memnuniyetle sırtıyor. "Sen, sana zarar vermeyeceğim. Neden yapayım? Artık ruhunun sahibiyim. Bu bir hayat kurtar kuralı değil mi?"

Ve şimdi büyücü geri döndü. "Sen Myriad'lasın. Sen kurallara karşısın."

"Senin için bir istisna yapacağım."

"Ne kadar tatlı. Ama hayır. Zor pas."

"Yeniden düşünmek isteyebilirsin. Yüzünün her yerinde kesikler ve morluklar var ve çenende bir yumru var. Sen, Tenley Lockwood, şu anda iğrençsin. Diğer tüm potansiyel kurtarıcıları korkutup kaçıracaksınız."

"Almaya hazır olduğum bir risk."

"Çok kötü." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı -bıçağı Bow'un göğsüne saplayan elin ta kendisi. Yengeç geriye doğru yürüyorum ama o iç çekip beni takip ediyor. "Sana yardım edeceğim kızım, o kadar."

Sıfır! Kazandığım her santimde kanayan bileğim yeniden çılglık atıyor. Sonunda duruyorum. Başka seçeneğim yok, vücudum işbirliği yapmayı reddediyor. Zaten taşınmak bana hiç iyi gelmiyordu. "Ben bir karmaşayım. nasılsın... iyi misin?"

O kıkırdar. "İyiyim, değil mi?"

Buna cevap vermeyecek . "Kesğin, morluğun veya yumruların yok." Kısa siyah saçları hafifçe buruşmuş. O erimiş altının gözlerindeki mavi benekler, eğlenmesine rağmen farklı derecelerde tehditlerle parlıyor. "Yalnızca on üç kan çizgisi."

Antik geçmişte, darağacına on üç adım yol açardı. Bir celladın ilmiği on üç düğümlüdür. On üç yaşında, çocuklar genç olarak kabul edilir.

On üç sayısından dünya çapında nefret edilmesine şaşmamalı. Bir yılda on üç ay olsaydı, on üçüncüsü muhtemelen Helluary olarak adlandırılırdı.

"Saydınız, değil mi?" Killian önümde çömeldi, kararlılığı daha da arttı. "Sayılara olan yakınlığını fark ettim. Biraz takıntılı, çok sevimli."

"Soğukkanlılıkla cinayete olan yakınlığını fark ettim." Dikkatimi dağıtmayacak ya da beni kazanamayacak. Cevaplar ve ardından kaçış. Bu benim planım ve ona bağlı kalıyorum.

En ufak bir utangaç değil. "Zorlu. Dağcılar nefsi müdafaa yapıyorlardı, o yüzden sayılmazlar. Okçu—Yay—hala hayatta."

Kan eksikliği... ısıltılı sıvı... o berrak göz yuvaları... derisinin altındaki elektrotlar...

İmkansız, dedim ama sesimde bir titreme var.

"Güven bana. Onu tekrar göreceksin."

"O? Bana Bow'un Archer adında bir adam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana bir şey anlatmaya çalışmıyorum kızım. Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Her ne kadar kanıtlanamaz olsa da... Bence söylediğinde doğruluk payı var. Bow Yay değildir... ve belki Bow ölmemiştir. "Onu - onu - tekrar nasıl göreceğim? Sonsuz'da mı? Ve neden onu bıçakladın?"

Ona gerçekte kim olduğunu göster...

"Bin farklı sebep." Omuz silkiyor. "Listenin başında - iyi hissettireceğini biliyordum."

Tahriş, sakın cepheme çarpan boynuzlu, koçlu, koçlu bir boğa gibidir. "Galiplere tapılır ve başarısızlıklardan nefret edilir, değil mi?"

Kuru sesimi görmezden gelip başını salladı. "Aynen öyle."

"Bu arada, ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok. Galiplerden nefret edilebilir."

Boynuzlu boğa *ona çarpmaya başlar*, sanırım. "Değerli Yayınız benim düşmanımdır" diye çıkışıyor.

"Numara. O..."

"Bir Troikan İşçisi."

Bu ifade aramızda yankılanıyor. "Ben imkansızım." Doğru? "Ona dokundum ve o asla itiraz etmedi. Beni asla suç işlemekle itham etme."

"Düşün kızım. İnsan olarak geçmek isteyenleri gizlemek için değilse, yasa neden var olsun ki? Gizli görevdeyken, bir Shell'in dilediği kişiye dokunmasına izin verilir. Karışmak zorundasın, bilmiyor musun?"

Bow'un teninin serinliği...tıpkı James'in teninin serinliği gibi...ve Killian'ın serinliği.

dudaklarımı yalarım. "Sayısız Emekçi misiniz?" Hayır hayır. O olamaz. O bir Shell değil.

Kabuklar insanlarla seks yapamaz. Yapabilirler mi? Yine de, fetihleriyle övünüyor.

Bana dikkatle bakıp "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Sen?" Israr ediyorum, şimdi çaresizliğin sınırındayım.

"Ne. Yapmak. Sen. Düşünmek?"

"Söyle bana!"

Elini uzatır. "Sadece dokun bana. Sonra anlatırsın . "_

Başımı şiddetle sallıyorum. Ona dokun? Nasıl olmaz, olmaz. Bir daha asla.

Mizah olmadan gülümsüyor. "Senden hoşlanıyorum kızım. Yapmamalıyım, ama sende bir şey var. Akıllısın ve beni düşündürüyorsun. Şimdi beynini kullan ve bunu çöz, çünkü ikimiz de sana söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacağını biliyoruz."

Elim kalbime gidiyor ve ovuyor. Şüphesiz ne biliyordum? "Myriad'ı seviyorsun. Bana diğerlerinden farklı olarak sanal bir tur verebildin. Dr. Vans beni hedef alman için sana para ödedi ama sen onu öldürdün."

Ah, evet, onu kesinlikle ben öldürdüm, dedi. "Zevkle. Ama bana ödeme yapmıyordu. Değer verdiğim hiçbir şeye sahip değildi."

Söylemesi kolay, ispatlaması zor. "Onun için çalışmıyorsan, onun zihniyetini nereden biliyorsun?"

"Binanın tamamını kabloladım ve her konuşmasını dinledim. Son işkence seansına girer girmez seni aramaya başladım. Sana zarar vermenin, benim davranışlarımı sana karşı kullanmanın uygun olduğunu düşündü. Ona yollarının hatasını öğrettim."

Aramızda şiddetli bir rüzgar esiyor, o kadar güçlü ki, bir ağacın dibine savrulmama neden oluyor. Ciğerlerimden hava fışkırıyor, çürüklerim itiraz edercesine çılgık atıyor.

Bakışlarım Killian'ın ötesine bakıyor. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

O mu, değil mi?

Ayağa kalkıyorum. Etrafında gezinip Big'in yanına çömeldiğimde dişlerim takırdadı. Üçünün en küçüğü ve daha da iyisi, Killian'ın tüm çabalarına rağmen kıyafetleri en az hasara maruz kaldı. Ceketinde sadece birkaç damla kan var. Titreyen parmaklarla çıkardım. Kollarımı deliklerden geçirip başlığı başıma çekerken yaralarım isyan ediyor.

"Bir cesetten kıyafet çalmak mı?" Killian etkilenmiş görünüyor. "Bu oldukça sert, değil mi?"

"Bunu yapmayı planlamıştın."

"Evet, ama ben aslında sert çekirdekliyim." Aksanı değişti. Hayır, değişmedi, gerçekten değil, ama ne kadar dikkatle dinlersem, dünyanın farklı yerlerinden aksanları o kadar çok algılarım.

İkimiz de kıpırdamamamıza rağmen dallar kırıldı. Dışarıda biri var mı? Kurumdaki çocuklardan biri mi? Gardiyanlardan biri mi? Başka bir dağ adamı mı? titriyorum, sallanıyorum. Ve sıfır! Baş dönmesi beynimin kapısını çalıyor.

Büyük bir gölge yaprakların üzerinden kayarken, yavaş yavaş hareket ederken odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Boğumlu korku parmakları omurgamdan aşağı kayıyor. Ne kadar savaşım kaldığından emin değilim.

"Killian," diye fısıldıyorum. "Birisi geliyor."

Kaşları çatık, bir şiddet vaadi. "Biliyorum. Ona bizden uzak durmasını söyle."

O? "Dışarıda kim var?" Bir mahkum mu?

"Ona burada istenmediğini söyle."

Gardiyan mı? "Kelimeler hiçbir işe yaramaz. Zorundayız."

"Bu durumda, ihtiyacınız olan tek şey kelimeler."

Tüm *ihtiyacım* olan. O değil? Anlamasam da Bow'da kullandığı bıçağı kaldırıyorum. "Silahlıyız. Daha fazla yaklaşma."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin kızım. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyle."

Neden? Niye? Bu durumla ilgili bir şeyler *yanlış* , donmuş kemiklerimde hissediyorum, bu yüzden başka bir şey söylemiyorum.

"Çok iyi. Elimdekilerle çalışacağım." Killian bileğimi tuttu ve beni uzaklaştırdı. "Seni güvenli bir yere götürelim."

Gölge bizi takip ediyor ama aynı mesafeyi koruyor, sanki daha fazla yaklaşmayacak ya da yaklaşamayacakmış gibi.

Yol boyunca Killian, kolunun tek bir sopasıyla kılıcımı uçuruyor. "Buna ihtiyacın olmayacak."

Omzum acıyla titriyor ve ondan uzaklaşırken inledim.

Gürültü onu ürpertiyor. "Üzgünüm," diye homurdanıyor. "Sana zarar vermek istemedim."

Cevap teklif etmiyorum. Neşter hâlâ bende, ama döndüğünde, beni kaldırıp göğsüne yaslariken, kolları güçlü, inatçı bantlar etrafımdayken kullanmıyorum. Hatta şaşırtıcı bir şekilde uysal, ona karşı boyun eğiyorum. kovuldum. Hiçbir şey kalmadı. Yarın savaşacağım.

Benim mağarama doğru gidiyor, anlıyorum. Geceyi nerede geçirdiğimi biliyor mu?

Ateş düşük ama yine de çatırdıyor. Beni yere indirdi ve gölgelere gizlenmiş kütüklerle alevleri körükledi. Alevler yeterince yüksek olduğunda, havada ısı yayıldığında, beni paltodan çıkardı.

"Ne yapıyorsun? Hey! Onu geri ver! Bu benim. Adil bir şekilde çaldım. "

"Yaralarına bakacağım. Paltoyu giymem için bana yeterince para ödeyemedin. Standartlarım var."

Öyleyse neden kavga sırasında onu kana bulamamaya çalışıyordu? Benim için?

Bu fikir beni bir döngüye atıyor.

"Derinlere inmenizi ve kendinizinkini bulmanızı öneririm" diye ekliyor. Sesindeki alay...

Sanki oyun oynuyoruz. Yeter onun oyunları! Dengemi bozuyorlar ve...

Dengemi bozuyorlar . Onları oynamasına şaşmamalı.

hareketsiz gidiyorum O *bir* ML ise, bana zarar vermez. Dediğini yapacak ve yaralarımı saracak. Çünkü ilişkimizde güce sahip olan benim. İsteddiği bir şeye sahip olan benim: geleceğimin anahtarı.

Önüme yerleşti ve bileğimi tutuşu kadar inatçı bir şekilde kavradı. Bow gibi, daha önce olduğu gibi, ondan ısı yaymaz.

"Benden korkuyor musun?" diye soruyor ve artık sesinde bir keskinlik var.

Cevabı gerçekten umursuyor mu? "Ben ... idim. Şimdi tam olarak emin değilim."

"Senden faydalanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Belki. seni tanımıyorum Tam olarak değil. Beklemek. Bunu kaşı. Senin bir katil olduğunu biliyorum."

"Hala birkaç cüretkar öldürmeyi mırıldanıyor musun?" Bakışlarım buluştuğunda ifadesi nazikti. "Sana *asla* zarar vermem. Tekrar olmasın. Tamam?"

Alt dudağımı ısırıyorum. “Sayısız Emekçi misiniz?” tekrar soruyorum.

"Öyle olsaydım, sence o güçler sen anlamadan kabul etmeme izin verir miydi?"

Belki. Belki değil. "Eğer öyleysen, kararımı vermek için büyülenemeyeceğimi ya da korkmayacağımı bilmelisin. Bağlılığım kazanılmalı."

"Büyülenemeyeceğine *emin* misin?" Elimi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öperek titrememe neden oldu. "Yoksa seni korkutan benim cazibem mi?"

"Numara?" Ah. Sadece uh. Bir soru? Yok canım?

Beni bırakıp arka cebinden ince siyah bir bez çıkarırken gülümsüyor. Malzemeyi çözdüğünde, şırıngalar, zincirler kadar parlak bir iplik makarası, paketlenmiş temizlik bezleri, ince merhem tüpleri ve bandajlar görüyorum.

Sırt çantamdaki votkayı hatırlıyorum ve unutulmaya giden yolumu içmeyi çok istesem de şımartmamaya karar verdim. Bu adamın kirpiklerini okşama çabamı çok canlı hatırlıyorum.

Ayrıca, ateşin sıcaklığı düşüncelerimi temizlemeye yardımcı oluyor ve yüzleşmek istemediğim cevaplar, inançsızlığımdan geriye kalanları hırpalayarak kristalleşmeye başlıyor. Gerçeği kabul etmek istemeyebilirim ama mecburum.

Gözlerin olmadan eğil... kan olmadan... elektrotlar... Archer adı... şüphelerim birer birer dökülüyor, ta ki tek çıplak gerçeğe baş başa kalana kadar.

O - o - bir TL. Beni işe almak için Prynn'e geldi. Benimle arkadaş oldu, beni gözetledi ve beni manipüle etmeye çalıştı.

Bunu göremeyecek kadar aptaldım.

Bir de vücudu Bow's ve Killian'ınki kadar havalı olan James vardı. O bir ML miydi? Beni bilerek mi yanılttı?

Uzun kon...

Bir belirsizlik oku kanımı donduruyor. Onu gerçekten sevdim ama bu onun beni gerçekten sevdiği anlamına gelmez.

Belirsizlik genişliyor, kalbimde yeni bir yara açıyor. Bana çocukluğuyla ilgili hikayeler anlattı, oyuncak ayılarıyla nasıl saklambaç oynadığını, kardeşlermiş gibi davrandığını anlattı ve ben de bunu anlattım. Prynne'de gardiyan olmanın

dedektif olmak için sadece bir basamak olduğunu kabul ederken göğsünü okşadım.

Vurulduktan sonra onun için ağladım. Her gece, dönüp dönüp ona olanlardan dolayı kendimi suçlayarak uyanık yatıyordum. Ondan kaçmayı, onunla bir hayata başlamayı o kadar çok istemiştim ki. Gerçek bir hayat.

Hala onun yasını tutuyorum.

Killian yanaklarımı kavradı ve beni onunla yüzleşmeye zorladı. Kaşlarını çattı. "Bu kadar sinirlenmesine ne sebep oldu?"

Ona gerçeği söylüyorum. Neden? "James."

Sanki kızgınmış gibi gözünün altında bir kas gıdıklıyor. "Erkek arkadaş."

"Evet." Ve oh, sıfır. Gözlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyor ve şakaklarım zonkluyor. Tüm dünyam alt üst oldu ve alt üst oldu ve aklım kırılmak üzere. Acele etmeden önce konuyu değiştirmek için acele ediyorum. "Dışarıda başka çocuk var mıydı?"

"Kullanışlı." İhtiyacı olan aletleri kumaştan kaldırırken daha fazlasını sunmaz.

"Kaç tanesi hayattaydı?"

"Bir avuçtan daha az. Diğerleri dağcılar tarafından ele geçirildi." Yaramın üzerine şeffaf bir jel sürüyor.

Ani bir bulantı dalgası beni neredeyse ikiye katlıyor. "Onlara ne olacak?" diyerek acıyı geçtim.

"Bilmiyorum. Onlar benim sorunum değil."

"Pekala, senin sorunun da ben değilim." Bir plan şekillenir. Dağcılar tarafından yakalanan mahkûmları kurtarın, yaralarımıyla sonra ilgilenin. Zaman esastır.

Ama her zaman değil mi?

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Killian beni tutuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen benim sorunumsun. " Bakışları benimkiyle buluşuyor ve kilitli kalıyor, aramızdaki hava yoğunlaşıyor. "Neden biliyormusun. Söyle."

"Ben... nedenini biliyorum." Sonunda kabulü seslendiriyorum. "Sen... Sen benim ML'imsin."

Sözlere bir rahatlama şelalesi eşlik ediyor. *Ve gerçek seni özgür kılacak.*

"Ben." Rahatlamayı bana geri yansıtıyor. "Birçok farklı Emekçi türü var. Benim alt bölümüm, insan bunu çözene kadar kökenlerimizi itiraf etmek değil, bu da bizim istediğimiz gibi hayatlara girip çıkmamızı sağlayarak görevimizi daha az karmaşık hale getiriyor."

"İnsanlarınla gerçekten seks yapıyor musun?" diye sorarken yanaklarım ısındı.

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Kabuklar hissediyor. Kanama dışında her türlü insan hissini yaşadım. Sadece kanamam oldu."

"Kanama kanama değil mi?"

"Ruhlar için değil." Başparmağını bileğimdeki nabzın üzerinde gezdiriyor. Sadece daha hızlı atan bir nabız. "Sana krallığımdan daha fazlasını göstermeme izin ver. Diğer sorularınızı yanıtlayacağım ve ne kadar mükemmel uyduğunuzu göreceksiniz. Davamız için ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız."

"Benim ne kadar önemli olduğumu düşündüğünü tahmin edebiliyorum." Kendime söylediğim kadar ona da acı geliyor muyum? "Troika beni bir Conduit olarak görüyor, bu da Myriad'ın beni bir Feshedici olarak gördüğü anlamına geliyor."

"İlk başta görmedim. Senin başka bir ordu dronu olduğunu sanıyordum. Ama sen çok daha fazlasın kızım ve sana ihtiyacımız var. Bir Liderler ve İşçiler lejyonuna komuta edecek, stratejik saldırılar planlayacak ve kişisel ordunuzu savaşa yönlendireceksiniz."

"Yani, *kolay bir iş*."

Bir sonraki gülümsemesi megawatt.

"Belki de İhraç olarak ilk eylemim, herkesin önünde kırbaçlanmanızı sağlamak olacaktır."

Omuz silkiyor. "İlk kez olmayacaktı."

Aceleci kabul aslında... beni *üzüyor* .

"Troika sizi kazanırsa, onların ışığı yoğunlaşacak ve bizim krallığımıza girecek. Daha önce oldu. Sadece bir kez, ama milyonlar kaybettik. Onların ruhları nasıl karanlıkta yaşayamıyorsa, bizim ruhlarımız da ışıktaki yaşayamaz."

Savaşın kaderi kararına mı bağlı? Kesinlikle değil. Baskı... çok fazla. "Seni ışıktaki gördüm ve Archer'ı karanlıkta."

"Numara. Benim Kabuğumu aydınlıkta ve onun Kabuğu'nu karanlıkta gördünüz . "

Baskı...artıyor... "Başka bir turla veya yanıtlarla ilgilenmiyorum." Şimdi olmaz. Bir halat çekmenin ortasındayım, ip boynuma dolanmış ve bana verdiği her cevapta biraz daha gevşeklik oluyor. "Yapacak çok şey var. Beni düzeltir bitirmez diğer mahkûmların peşine düşeceğim."

"Göreceğiz bakalım." Killian, uyguladığı jeli nemli bir havluyla temizliyor ve jel sokuyor, ama sadece ilk başta. Bezin içine batırılmış bir çeşit uyuşturma maddesi olmalı.

Bir şırınga seçiyor ve parmağı göbeğe değdiğinde içindeki sıvı kabarmaya başlıyor. Yaranın derinliklerine köpüren sıvı enjekte ediyor. Tüm uyuşukluk izleri geçer, köpük merkezden yükselir ve yanlara dökülür. tıslıyorum.

"Saint James'in bir İşçi olduğunu öğrenmek kalbini kırar mı?" çalışırken soruyor. "Sizi Myriad ile imzalamaya ikna etmek için mi gönderildiğini?"

Zihin...yine yıkılmakla tehdit ediyor... "Beni seviyor—seviyor."

"Emin misin? Bu gerçek için hayatını tehlikeye mi atacaksın?"

"Evet," demeye başladım, sadece tereddüt etmek için. Sıfır! Sırf hoşuma gitmiyor diye kanıtları görmezden gelemem.

"Yaptı mı?" usulca soruyorum. "O yaptı mı?"

"Sen söyle."

Yine bu saçmalık değil. Gerçeğe ihtiyacım var, beni paramparça etse bile. En azından kendimi toparlayabilirim. "Onun bir İşçi olduğunu kabul ediyorum, tamam. Şimdi *sen* söyle . _ Ben onun için sadece bir görev miydim?"

Gözlerinde büyüyen bir sıcaklıkla bana bakıyor ve sanki aniden bir ateş *beni ele geçirmiş gibi* . "Unutma, gerçekler bir süreliğine acıtır. Yalanlar sonsuza kadar acıtır." Sesi benimki kadar yumuşak. "Evet, sen onun için sadece bir görevdin. Üzgünüm."

Ona inanıyorum. Ona inanıyorum çünkü yalan söylemek için hiçbir nedeni yok ve böylesine zarar verici bir gerçeği saklamak için her türlü nedeni var.

James beni kullandı. Beni kandırdın. Benim için çok değerli olan o çalıntı rahatlık anları, Vans'ın işkencesi kadar bir manipülasyon aracıydı. Ama en kötü kısmı? Aşağılık bir paralı asker olan Vans, niyetleri konusunda dürüsttü, beni sevdiğini iddia eden James ise sadece beni aldattı.

Bana nasıl gülmüş olmalı, kör, çaresiz aptal.

"Üzgünüm," diye tekrarladı Killian. "James bir komut dosyası kullanıyor. İstedikini elde etmek için bir aldatma yöntemi."

Uzun bir kon.

Onunla sonsuza dek mutlu olma hayalim, onun sözde ölümüne rağmen kalbimde kaldığını bilmediğim bir rüya, binlerce şiddetli ölümle ölüyor.

Bir kez olsun, ölüm gerçekten sondur.

Bir arada tut. "Senin de bir senaryon var," diyorum hiçbir duygu bükümü olmadan.

"Görevlerimde asla yalan söylemedim. Ve bir senaryom *vardı* . Sana Myriad'ın seveceğini bildiğim bir parçasını göster, gücümle ilgili hikayelerle seni etkile. Benim senaryom onunki kadar iyi çalıştı." Killian parlayan iplik makarasını tenime örüyor - pranga kadar sıcak iplikler, etimi birbirine çektikten sonra yarayı dağılıyor. "Şimdi yeni bir şey yapıyorum. kanatıyorum."

Alnımdaki boncuk boncuk terler ve bir tıslama daha kaçıyor içimden. "Bu da senin için işe yaramayacak."

"Bunu da göreceğiz." Bana bir sürü sırrı ima eden küçük bir gülümseme gönderdi. Geçmişi daha yeni paylaşmaya başlamıştı. "Acı eşiğin beni şaşırtıyor. Çılgılık atacağını düşünmüştüm."

"Neden çılgılık atayım? Fiziksel acı asla zihinsel acıyla karşılaştırılmaz."

Eğlence boşalıyor. "Üzgünüm," diyor tekrar. "Yalnızca şımartılmanız gerekir."

Benimle *flört* mü ediyor? Şimdi burada? Yoksa sadece *kanat mı ediyor* ?

"Sadece dur, tamam mı? Diğer hedeflerinizden farklı olarak, insan çekiciliğinin kararsızlığını anlıyorum." Duygularımın çoğu tarafından yönlendirilebilirim, ama şehvet değil. Asla şehvet. "Vücut her zaman kendisi için iyi olanı istemez. Bu yüzden cazibe benim için asla yeterli olmayacak. Bu yüzden daha fazlası olmalı. Aşk. Özveri. Belirleme. *Bana* teklif edemeyeceğin şeyler ."

"Ne önerebileceğimi nereden biliyorsun? Ve sadece şehvetin üstesinden gelebileceğini *düşünüyorsun* . Eğer gerçek bir fiziksel zevk yaşamış olsaydın, kulağa ne kadar gülünç geldiğinin farkına varırdın."

Öfkem - vahşi bir şey - kafesinden kurtuluyor. "Dreg! Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Asla *bilemeyeceksin* ." Sakinleşmek için nefes alıyorum. "Şehvet asla bağlılıktan daha önemli olmayacak. Bağlılık, başarılı bir ilişkinin şansını benim lehime yığıyor."

Yine de küser. "İlişkilerin yüzyıllarca hayatta kalabileceğini mi düşünüyorsun? Etrafta çok lezzetli ikramlar var... örneklenecek çok güzellikler var."

"Güzellik kaybolur." Bow bir keresinde güzellik sadece bir dış kabuktur demişti. Kalp ve saygı - bunlar sonsuza kadar sürer. "Karakter sonsuza kadar sürer."

Kaşlarından biri yukarı kalkıyor. "Kıbarca bana dışımı sevdiğini ama içimi sevmediğini mi söylüyorsun?"

"Kibar mıydım? Pekala, benim için bir puan ver. Bir şey için kasıtsız sayılır, değil mi?"

Dikişleri bitirirken hafifçe kıkırdadı. Yavaşça bileğimi bir bandajla sarıyor. "Orası. Hepsi tamam."

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama minnet borçluyum. "Teşekkürler."

"Ah, kızım. Henüz bana teşekkür etme." Tekrar gülümsüyor, bu tamamen baştan çıkarmayla ilgili. "İyileştiğin zaman, sahip olduğum her şeyle senin peşinden geleceğim."

Bir uyarı. Meydan okuma. Kalbim göğsümün içinde bir dizi takla atıyor. "Unuttun" diyorum. "Seni iş başında gördüm. Benim için uygun değilsin."

Gülümsemesi sadece genişliyor. "Böylece?"

"Öyle. İlk yenilgini yaşamaya hazırlan Killian."

BÖLÜM DOKUZ

"Son, her zaman araçları haklı çıkaracaktır."

-Sayısız

Yaralı bileğimi göğsüme çekerek bir çelişkiler bolluğu olduğu kanıtlanan adamla olan tüm temasımı sonlandırdım. Nazik ama acımasız. Sevimli ama acerbik. Endişeli ama umursamaz. Duyguların neredeyse altın olduğu bir ülkede yaşayan biri için, kendini nasıl yöneteceğini bilmiyor gibi görünüyor. Ve belki de mesele bu: duygularını serbest bırakmak onları arındırır.

Ama temizlemek seni her zaman boş bırakır.

Boş, doldurulabilirsin.

bir nefes veriyorum. Bu halat çekmeyi hiç durdurabilecek miyim?

Killian beni inceledi, ifadesi okunaksız, "Seni kaybetmenin ilk yenilgim olacağını düşünmene ne sebep oldu?"

Yüz ifadesini maskeleyebilirdi ama sesindeki kırgınlığı gizleyemiyor ve ben de merak ediyorum. "Benden önce neyi - ya da kimi - kaybettin?"

Bir saniye diğerine kayar, aramızdaki gerilim kıvılcımlar saçar. Gerilim... ve inkar edilemez bir farkındalık. Sanki ruhunun içini görüyorum ve daha önce söylediklerime rağmen içinde bir güzellik var. O benimki kadar güçlü ağırları olan ve en az onun kadar canlı rüyaları olan bir çocuk.

"Şu anda," diyor sonunda, "sabırımı kaybetmeye başlıyorum. Myriad'ın sizin için mükemmel olduğunu biliyorsunuz ama yine de antlaşma yapmaya direniyorsunuz. Bizimle uyumlu olduğunu biliyorsun. Bizimle daha mutlu olacağını bil."

Ay ışığı...güneş ışığı.

İntikam... affetmek.

Kaynaşmış... solo.

O yanılıyor. Nasıl *bilebilirim* ki?

Ayağa kalkıyorum, dizlerim titrediğinde sallanıyorum. "Diğer mahkumları buluyorum ve..."

"Hayır kızım, sen uyuyacaksın." Belirli bir komut. "İlaç-"

"Bana bir iyilik yap ve döndüğümde burada olma," diye araya giriyorum. Öne doğru adım attığımda, üzerimden bir siyah dalga geçiyor. Düştüm. ne...

Güçlü kolları beni yakalarken, "—her an etkinleştirin," diyerek sözlerini tamamladı. Beni yere yatırıyor ve ben daha fazlasını bilmiyorum.

* * *

Nefes nefese, gözlerimi açtım ve doğruldum. Anılardan oluşan bir kolaj bir anda içeri girer. Kaçışım. Devlerle savaş. Karşımda oturan kurtarıcım, aramızda çatırdayan ateş, mağaranın çatısına doğru kıvrılan duman dalları. Duvarlar titriyor, ama yakında duruyor. Başka bir bölge savaşı mı?

Killian fark etmiş gibi görünmüyor. Karanlıkta rahat, tanıdık derinliklerde bir hayalet.

Bileğinden mavi bir ışık çıkıyor ama parmaklarının tek bir dokunuşuyla ışık sönüyor.

"Sen... o..." diye kekeliyorum.

Şaşkınlığımı bir el hareketiyle geçiştiriyor. "Uyuyan güzel sonunda uyandı."

Tahriş çiçek açar. "Daha önce bana çirkin dedin. Temelde bir dişi canavar."

"Daha önce *çok* çirkindin. Tam bir *dişi* canavar. Şimdi ilaç devreye girdi."

İlaç... "Ne kadar süre dışarıdaydım?" ısırarak soruyorum.

"Kabaca altı saat."

Davut Yıldızı'nda altı nokta vardır. Altı, karbonun atom numarası. Altı paket bira - şu anda ne kullanabilirim.

"İşte daha iyi bir soru" diyor. "Göründüğün kadar iyi hissediyor musun?"

Ben... iyi hissediyorum, anlıyorum. Bileğimdeki yara uzun, ince bir kabuktan başka bir şey değil, dikişler yok. Çözüldü mü? Kaslarımdaki düğümler gevşedi ve çenemi hafifçe vurduğumda şişliğin azaldığını fark ettim.

"Teşekkür etmeyeceğim," diye mırıldandım. Benim için değil, *kendi* kazancı için bana yardım etti. "Tekrar olmasın."

"Bunun yerine bana eylemle teşekkür etmeyi mi tercih ediyorsun? Pekala, kabul ediyorum."

Ona çifte kuş selamı veriyorum. Bu nasıl *eylem* ?

Açıkça gülüyor, sesi paslı. "Orta parmağını göstermenin hakaretini hiç anlamadım. Kitabında bir numarayım - bundan nefret edilecek ne var?" Konuşurken uzanıyor, cebimden neşteri çıkarıyor ve dönerek metali mağaranın üzerinden fırlatıyor.

Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla nefesim kesiliyor. Sonra bir davetsiz misafirin boğazına gömülü neşter görüyorum. Maskeli adam yüzüne düşerken acı dolu bir homurtu yankılandı.

Killian ayağa fırlıyor. "Burada kal kızım. Her zaman korunmanı istiyorum. Ancak seni tanıdığım için kaçmaya karar vereceksin. Eğer öyleyse, tek yapmanız gereken hayatta kalmak. Seni bulacağım."

Çıkıştan uçarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yaralı adamın maskesini çıkarmak için yanına koştum ve üzerime bir ürperti geldi. O Prynne'den bir gardiyan. Orada dört ay, altı gün ve sekiz saat çalıştı, bu süre zarfında on altı kaş kıpırdamasına, yirmi yedi açık saçık

sırıtmaya ve pantolonunun içinde üç parti davetine katlandım. Eğer "onu emersem", bana bir şekerleme vereceğini söyledi.

Şekerleme çubuğu. Sanki tüm değerim buymuş gibi.

Hatıra hala kanımı kaynatıyor.

Çılgına dönmüş, ağzının kenarlarından kıpkırmızı bir hışırtı fışkırarak bana bakıyor.

Onun kalbini bilmiyorsun. O değişme yeteneğine sahip - hepimiz öyleyiz.

Archer muhtemelen *ona ikinci bir şans verin , derdi.*

Çöpünü çıkarıp ağzına tık, derdi Killian kesinlikle. Kendi şeker çubuğunu yiyebilir.

"Sana yardım edeceğim. Çikolata için." Öfkem benim adıma konuşuyor, bağışlama kapasitemden daha güçlü. "Sende yok mu? Ah, çok kötü." Onu kışlık giysilerini -maskesini, gözlüklerini, yalıtımlı önlüğünü, ısıtmalı eldivenlerini ve çoraplarını... kana bulanmış eşarbi dışında her şeyini- kurtardığımda o ölmüştü.

Kendimi suçlu hissetmiyorum. Yapmıyorum!

Yapmam dışında. Bana hiç şefkat göstermedi... ve ben de onun gibi davrandım.

Ödülümü diğer mahkumlarla paylaşmak umuduyla devin paltosunu sırt çantasına koymadan önce olabildiğince çabuk giyiniyorum. Killian'ın burada kalma emrini boşver. Benim gibi çocuklar avlanıyor. Başlangıçta planladığım şeyi yapıyorum ve bulabildiğim kadar çok mahkum buluyorum. Biz yolumuza devam edeceğiz... başka bir yere. Sığınma evinden uzakta bir yerde. Ebeveynlerimizden uzakta. Düşünmeden kullanan Emekçilerden uzak.

Neşteri muhafızın boğazından çekip atkısının kuru ucuyla metali temizliyorum - neşteri cebime geri koyduktan sonra ateşe attığım bir atkı. Bir silah hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Sırt çantamı omuzlarıma sabitliyorum, zihnimde adı çıkmış findıkları parlatıyorum ve mağaradan çıkıyorum. Gece intikamla geldi, ay karla kaplı ağaçların uzun gölgesi tarafından korunuyor. Çevrem felaket ve kasvetten başka bir şey değil... ta ki gözlükler otomatik olarak açılıp etrafımdaki dünyayı aydınlatana kadar. Bilgisayarlı bir tarama sistemi, Killian'ın ayak izlerini bile tespit ediyor. Benim için harika, ama gardiyanların kovaladığı çocuklar için kötü. Ters yöne doğru ilerliyorum ve işte, teçhizatın geri kalanı harikalar yaratarak beni sıcak ve kızarmış tutuyor.

Sorun? Ne kadar uzağa gidersem, o kadar çok karanlık düşünce denizi beni bombardımana tutuyor, çok geçmeden o kadar gürültülü ki, etrafımda bir insan kalabalığı olmadığımı şaşıyorum. Ya da... belki *etrafım* sarılmıştır.

Göremediğim insanlar tarafından. haberciler. Kabuklar olmadan onlar ruhlardır ve bu nedenle benim için görünmezler.

Rakip bir diyarın üyelerinin giriş kazanmasını engellemek için bazen evlerin ve binaların etrafına Haberciler gönderildiğini duydum.

Sanırım mağaraların içinde uçuş risklerini korumak için de kullanılabilirler.

Geri dön, geri dön , diyor biri . Burası güvenli değil. Öleceksin.

Öleceksin, öleceksin, öleceksin. Çok geç olmadan arkanı dön.

Geri dön! Zamanın doluyor!

Sözcükler korku uyandırıyor ve öğrendiğim kadarıyla korku Myriad'ın en büyük silahı. Kalbim var olmayan bir bitiş çizgisine doğru hızla atıyor. Ateş, göğsümün ortasını yakıyor, buz ise damarlarımdaki kanı donduruyor. Boynumun arkasında boncuk boncuk terler içinde nefes almaya başlıyorum.

Neredeyse çok geç... geri dön!

Yer sallanıyor ve fısıltılar aniden kesiliyor. Rahat bir nefes alıp ilerlemeye devam ediyorum. Ölmeyeceğim ve korkuya yaltaklanmayacağım, ona benim üzerimde bir güç, eylemlerimi yönlendirme gücü verecek değilim.

Yaptığım şey benim seçimim olacak, duygularımın seçimi değil.

Troyka'nın lehine bir puan.

Ve şu anda ihtimaller *benden* yana olmasa da çaresiz değilim. benim zekam var

Dağdan aşağı inerken adımlarımı sayıyorum. Bir, beş, on...yirmi...elli...yüz. Yüzde yüz, tam miktar. Yüz santigrat derece, saf suyun deniz seviyesinde kaynama sıcaklığı. İlk on tek sayının toplamı. $(1 + 3 + 5 + 7 + 9 + 11 + 13 + 15 + 17 + 19 = 100)$

Herhangi bir kalıcı korku sonunda tükenir, fiziksel tepkilerim normale döner. *İyi, bu iyi* . Hızımı artırıyorum, iki yüz adım daha atıyorum. İki yüz yıllık. Bu sayının *Latincesi ducenti* , aynı zamanda "önde gelen adama" anlamına gelir. Numerologlar bu özel sayının yetersizliği ifade ettiğini iddia ediyor.

Yer yine eskisinden daha sert sallanıyor ve dengemi bozuyor. Kıcımların üzerine düşüyorum, acı içimde titriyor. Lanet olsun! Diyarlar bugün kaç savaş yapacak?

Ayağa kalkıp saymaya devam ediyorum. İki yüz elli... iki yüz yetmiş beş... üç yüz—üçgen bir sayı ve bir çift ikiz asal sayının toplamı: $149 + 151$. Bowlingde mükemmel bir puan. İki yüz bin Pers ordusuyla savaşmakla ünlü Spartalıların sayısı.

Üç yüz seksen bir adımda, bir ağaç yığınının içinden geçiyorum. Zemin kaygan ama botlarımla tabanlarımda metal çiviler bulunan kalın kauçuk bir çerçeve var ve bu da sabit kalmama yardımcı oluyor.

Dört yüz altıncı adımda, tiz bir zil sesi kafamda patlayarak beni korkuttu. Durup kulaklarımı örten bezi ovuyorum. Yüzük soluyor ve duyuyorum...

"—bir tane daha efendim." Tanıdık olmayan bir ses. "O zaten öldü."

Nefes nefese, arkamdan kimin geldiğini görmek için dönüyorum ama yalnızım. Ağaçlarda birinin saklandığını gösteren bir hareket bile yok.

Başka bir ses, "Onu tesise geri götürün," diye emrediyor. "Ailesine haber verilmesi gerekecek."

Gerçekleşme doğar. Sesler, maskenin kenarlarına takılı hoparlörlerden dökülüyor. Artık Prynne Radio'ya bağlandım.

"Kızdan iz yok" diyor başka bir ses.

kız. Ben? Kesinlikle hayır. Burada başkaları da var.

"Onun için endişelenme. Onu görüyorsun, uzaklaşıyorsun. Ona zarar vermeden."

"Ama efendim..."

"Argüman yok. Emir yukarıdan geldi. Sadece... diğerlerini bul ve sessiz ol. Frekanslarımız tehlikeye girdi."

Hızımı artırıyorum ve karmakarışık bir dizi boğumlu uzuvları itiyorum. İleride, karanlıkta parlayan bir yumru görüyorum. Tanıdığım biri. Prynne üniforması. Bir mahkum! Olmalı. Rahatlama bana koşmam için ihtiyacım olan gücü veriyor...koşmak. Yeterince yaklaştığımda dizlerimin üzerine çöküp buzun üzerinden kayıyorum. Ulaştım - bir çocuk. Onun tarafında yatıyor. Hafif bir itme ile onu deviriyorum.

Cam gibi gözleri uzaklara bakıyor. Saçında, burnunda, ağzında ve çenesinde buz parıldıyor. Onun geri kalanı mavi renklidir.

Umuduma tutunurken paniğimi görmezden gelebiliyorum. Bu onun öldüğü anlamına gelmez.

Dışlerimle eldivenimi yırtıyorum. Nabzını hissediyorum ama... umudum tükeniyor. O öldü. Ruhu çoktan ilerledi.

Myriad'da mı? Yoksa Troyka mı? Yoksa benim gibi İmzasız mıydı?

Pek Çok Sonun Diyarında mı?

Arkamdan bir buz çatırtısı geliyor ama araştırmak için zamanım yok. Veya bir saldırıya hazırlanın. Bir şey - birisi - sırtıma çarparak beni yüzüme çarptı. Çarpma anında pürüzlü bir buz parçası yanağımı kesiyor ve ciğerlerim düzleşiyor. Tutamadığım nefes için savaşıyorum, gözlerimin arkasında yıldızlar yanıp sönüyor.

Öfke beni sarıyor. Artık taciz yok! Bir kükremeyle dirseğimi gövdesine bastırıyorum. Gecenin içinde bir acı feryadı yankılanıyor, ağır yük bir anda üzerimden kalkıyor. Dönüp tekmeliyorum, suçluyu çenesine çiviliyorum.

Düşüyor, kışının üzerine düşüyor ve ben ona bakıyorum. Bir gardiyan! Aynı maskeyi, paltoyu ve botları giyiyoruz. Ama...neden bir gardiyan diğerine saldırırsın?

"Büyük hata," diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

"On?" Maskesini çıkararak koyu renk saçlarını ve tanıdığım kana bulanmış yüzünü ortaya çıkardı. Bir mahkum. Clayton Anders—Clay! Seyreltilmemiş sevinç gözlerime yaş getiriyor.

Ayağa kalkıyor, çok canlı.

"Kil." Ayağa kalkıp kendi maskemi yırtıyorum, soğuk tenimi ısıtıyor ve gözyaşlarımı donduruyor. Dişlerim gıcırıyor. "Sen buradasın. Sen benimlesin." Mesafeyi kapatıyoruz ve tam bir teslimiyetle birbirimize sarılıyoruz. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

"Aynen, numara kız. Seni her gün özledim. Senin düşüncelerin devam etmemi sağladı." Beni tutuşu sıkılaşıyor. "Altı neden yediden korkar?"

Güldüm. Bu çocuk! Beni kızdırmayı her zaman sevmiştir. "Neden başka? Çünkü yedi sekiz dokuz."

Başını omzuma gömüyor. Montumun içinden bile sıcak ve ıslak bir şey hissediyorum. Kendi gözyaşları mı? "Kaçmış olmanı ummuştum. Bazen çığlıklar duydum..."

"Evet." Bir titreme onu sallıyor ve içime sızıyor. "Evet. ben kaçtım. Akıl hastanesinin dışına çıktım ama geçen sefer soğuğa hazırlıksızdım. Bir grup Rus beni yakaladı. Yaptıkları... Yaptıkları..."

"Biliyorum. Biliyorum." Tahmin edebiliyorum. saçlarını okşadım. "Bitti, bitti. Artık güvendesin."

Bir sonraki titremesi daha güçlü. "Ertesi sabah beni Vans'a geri getirdiler. Gardiyanların eğitildiği bir yeraltı tesisinde kilitli kaldım."

Geri çekilip eldivenlerimi ellerime geçiriyorum. "Dün nasıl serbest kaldın?"

"Pembe saçlı bir kız içeri girdi ve kapımı açtı."

Yay. ona borçluyum. O. Her neyse! "Burada başka mahkûm buldunuz mu?"

Sesi alçak ve sayısız pişmanlıklarla doluyken, "Yaşayan kimse yok. Sen?"

"Aynısı." Yapabileceğimiz daha çok şey olmalı. Başarısızlığı kabul etmeyeceğim.

Rüzgarda bir inilti yükseliyor ve ben sese doğru dönüyorum. "Bunu duydun mu?"

Daha yumuşak ama daha az acılı olmayan bir inilti daha.

"Evet." Maskesini yüzüne kapatıyor. "Haydi," diyor ve ileri atılıyor.

Maskemi de değiştiriyorum ve ölü çocuğu açıkta bırakmaktan nefret etsem de Clay'i takip ediyorum. Yaşayanlara dikkat edin ve ölülerin ölümlere

bakmasına izin verin. Ses, bizi her zaman yeşil olan bitkilerle çevrili küçük bir açıklığa götürüyor, ancak Prynne üniformasından hiçbir iz yok.

Risk alıyorum, "Bu Tenley Lockwood. Burada birinin olduğunu biliyorum ama seni bulmakta zorlanıyorum. Seni incitmek istemiyorum. Ben sadece-"

Bir kaya yığını şingırdatıyor ve titreyen, eldivensiz bir el uzanıyor.

"Burada!" Hızla koşarken çaresizce Clay'e bağırdım. Keşfetmek için taşları kazıyorum—

Sloan. Kısmen donmuş yüzü mavi renkte ama nabızı atıyor. Soluk, ama orada. Titremiyor ve bunun kötüye, kötüye işaret olduğunu biliyorum.

Clay yanıma düşüyor ve onu enkazdan kaldırmama yardım ediyor.

Sırt çantamdan ceketini alıp omuzlarına sardığımda çaresizliğim artıyor, sonra eldivenlerimi bir kez daha çıkarıp ellerine geçiriyorum. "Ateş yakmayı biliyor musun?"

"Hayır, ama yapsam bile, gardiyanlar..."

"Bizi bulurlarsa onlarla savaşırız ama onu *şimdi ısıtmamız gerekiyor*." Mağara çok uzakta. Yokuş yukarı tırmanıştan sağ çıkamayacak ve bunu yapacak kadar güçlü olduğumuzdan emin değilim.

"Tamam. Peki. Ben elimden geleni yapacağım."

Sıfır! Yardıma ihtiyacımız var, diye mırıldandım.

Archer'a uzak durmasını söylemek aslında onu uzak durmaya zorluyorsa, belki onu çağırmak onu ortaya çıkmaya zorlar?

Bir kızın denemesi gerekiyordu.

"Okçu," diye seslendim. "Yay. Adın ne olursa olsun. Yardım istiyorum." Killian'ın teklifinde gölgeye ne bağırdığımı, koyduğum kısıtlamaları hatırlıyorum ve ekliyorum, "Beni duyabiliyorsan, şimdi daha yakına gelebilirsin."

"Ah, seni duyabiliyorum." Uzakta buz kırıntıları.

Ayağa fırlıyorum, neşter kenetlenmiş ve harekete hazır. Her ihtimale karşı. Clay yanımda hareket ediyor, elinde bir taş, tıpkı hazır. Geri çekilmelerini hatırlıyorum, ne kadar kararsızdı. Şimdi temiz ve ayık görünüyor.

Tanımadığım bir adam açıklığa adımlarını atıyor, iki elini de kaldırmış, avuçlarını açıkta bırakıyor. Bir teslimiyet işareti. Saçları bükülmüş altın rengi ve inanılmayacak kadar yakışıklı. Bir dergide göreceğiniz türden bir yüzü var. *dünyanın en seksi erkeği*.

Killian'ın günahkarının azizidir.

Killian gibi, o da paltosuz. Pazılarının büyük kesimini saran bir tişört giyiyor. Ayrıca Killian gibi, uzun boylu ve muhteşem kaslı.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Clay. "Sana zarar vermek istemiyorum ama yapacağım."

"Neden bana zarar veriyorsun? On benden yardım istedi." Yeni gelen bir adım daha atarak bir ay ışığı huzmesine indi. "İşte buradayım."

Archer'ı aradığını duydun, ondan faydalanmak için oymuşsun gibi davranmaya karar verebilirdin.

Bakışları benimkilere kilitlendi, gözleri tuhaf ama büyüleyici, bakır rengi ve herhangi bir kişinin kontrol edemeyeceği bir yoğunlukta için için için yanan. Onlar *Bow'un* gözleri.

"Ben *Okçuyum* ."

Hafif bir İngiliz aksanı, bir zamanlar kafamın içinden fısıldayan sesin ta kendisini algıladım ve yeniden sendeledim. Killian bana Bow'u tekrar göreceğimi söyledi - Bow, Archer adında bir erkek olarak.

Onu görüyorum.

"Sen nedin?" Onun söylediğini duymak istiyorum.

O gülüyor. "Benim ne olduğumu biliyorsun... Sperm Bankası." geri çekiliyorum.

"Pekala, kim *olduğunu* bilmiyorum. Neden bir sperm bankasından bahsediyorsun?" Clay bana döndü. "Ve ne demek istiyorsun , o *ne* ?"

"Sen bir TL'sin," diyorum Archer'a. "Tam olarak TL'm."

Başıyla onayladı ve hemen istifa etti. "Ve Sloan'ın yaşamasını istiyorsan en azından bir süreliğine bana güvenmen gerekecek. Onu ısıtabilir ve yaklaşan gardiyanlardan saklayabilirim."

Ben de aynı şekilde rahatladım, aynı şekilde çözüldüm ama aynı zamanda yeniden kızgınım. Nasıl bir kız gibi davranmaya cüret eder, mahremiyetimi ihlal eder? Benim arkadaşımış gibi davranmaya nasıl cüret eder?

Ona *güvenmiyorum* , artık değil. Killian kadar kötü, tek bir şey istiyor. Ama yine de ona kısa bir el salladım. Şu anda, Sloan'ın hayatta kalmak için en iyi ve tek şansı.

Daha fazla cesaretlendirmeye ihtiyacı yok ve harekete geçiyor. Clay ve ben yerimizde durup Archer'ın çömeldiğini, ellerini uzattığını ve parmaklarını avucunun üzerine vurduğunu izliyoruz. Etinden parlak mavi bir ışık fışkırıyor - Killian'da gördüğüm gibi - ve çenem düşüyor.

"Gerçekten neye benziyorsun?" Soruyorum.

"Aynen böyle." Sanki yazıyormuş gibi parmaklarını ışıktan dans ediyor. Sanırım... Bence yazıyor . Ayağa kalkıyor, birkaç metre uzaklaşıyor ve çömelerek ve yazarak işlemi tekrarlıyor. Bunu, ortada bizimle bir kare oluşturana kadar toplamda dört kez yapıyor.

"Ne oluyor?" diye sordu Clay, şüphesi benimki kadar şiddetliydi. "Nasıl *parlıyorsun* ?"

"İşin avantajlarından biri. Ben her zaman Grid'e bağlıyım."

Kafes?

Bizimle meydana gelene kadar ilerliyor, sonra bir kez daha mavi ışığa giriyor. Işık kaybolur - yalnızca yarattığı dört köşede yeniden ortaya çıkar. Kirişler yukarı, dışarı, altımızdan fırlıyor, duvarlar oluşturuyor ve bizi ısıyla, o kadar lezzetli bir ısıyla sarıyor ki. Ve duvarlar o kadar güzel ki elmas tozuyla parlıyor. Gökyüzünün üzerimize düştüğüne ve yıldızların parıldadığına kendimi neredeyse inandırabilirim.

Titreyen bir elimle uzanıyorum ve parmak uçlarımı duvarın üzerinde gezdiriyorum. Ve tam olarak bu. Jöle kıvamında bir hava duvarı—jellyair. *Ticari marka beklemede*, bence kuru. Şaka yapabilirim ya da ağlayabilirim. Bunlardan herhangi biri nasıl mümkün olabilir?

Dalgalar bir duvardan diğerine yayılarak beni büyüledi. "Nasıl gizlendik?"

"Işığı görüyoruz." Archer, Sloan'ın yanına çömelir ve nabzını ölçer.

"Diğerleri ormanın yansımalarını görür."

"Ya bize çarparlarsa?"

"Yapmayacaklar. Işık etkinleştirildiği an Troikan Haberciler geldi. Onları göremezsiniz, ama oradalar."

"Korku temelli mi?" Soruyorum, Sayısız Haberci ile karşılaşmamdan dolayı hala kırgınım.

Bana bir bakış attı, *kiminle uğraştığını sanıyorsun, cılız insan?* "Dikkat dağıtmaya dayalı."

"Mesajcılar." Clay ensesini ovuşturuyor. "ML'm ve TL'nin Everlife'da sahip olacağımı söylediği iş bu."

"Alemlerden biriyle imzaladın mı?" düşüncesiyle panikliyorum. Ya farklı taraflarda olursak?

"Henüz değil. Ama düşünecek çok zamanım oldu ve Troika'ya doğru eğiliyorum. Ailem Troikan ve sonsuzluğu onlarla birlikte geçirmek istiyorum."

"Ama... Seni Prynne'e gönderdiği için aileden nefret ettiğini sanıyordum."

Ayaklarına bakıyor. " *Kendimden* nefret ettim . Ve Prynne'deki deneyimim ne kadar korkunç olursa olsun, buraya geldiğim için pişman olamam. Ayıgım. Seninle tanıştım... ve Marlowe."

Şu anda Troyka'da olan ya da olmayan Marlowe.

"Sloan'a yardım ettikten sonra, sana krallığı gezdirebilirim." Archer bileğindeki kınından bir hançer alır ve bileğini keser. Yarayı Sloan'ın dudaklarının üzerinde tutuyor.

"Beklemek. Sen ne..." En azından vampir işini yapmıyor. Kan yerine parlak sıvı sızıyor.

"Ona Can damarı veriyorum" diyor. "İyileşecek."

Damlalar peş peşe ağzına süzülürken tepki vermiyor. Ama Archer yarası iyileşene kadar tatmin olmuş görünüyor. Gözlerimin önünde iyileşiyor, et tekrar birleşiyor. Hiç böyle bir şey görmedim.

Kolunu indiriyor ve Clay'e gülümsüyor. “Şimdi tur için.”

Sözler Clay için, ama tur benim yararına, eminim. Harika numaralarına rağmen Archer'a olan öfkem azalmadı ve şu anda onun krallığıyla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Tekrar koluna girdi ve birkaç saniye sonra duvarlarda görüntüler oynamaya başladı. Killian gibi bana bir kumsal gösteriyor. Sadece bu güneşte ıslanmış, gökkuşağı rengindeki suyun kristal berraklığını ortaya koyuyor. Dalgalara ve balinalara binen sörfçüleri gördüğümde gözlerimi kapatıyorum, vücudumdaki her kas kasılıyor. Topladığı bilgileri bana karşı kullanıyor. Sahip olmaması gereken bilgiler.

Sırf ben olduğum için kimse beni sevemez mi? Her zaman sevinecek bir insan olmaktansa kazanılacak bir meta mı olacağım?

ON BÖLÜM

"Çim diğer tarafta daha yeşil değil. Çim, suladığınızda daha yeşildir."

—Troyka

Omuz bıçaklarımdan bir damla ter damladı ve yastık olarak kullanmak için üniformam dışında her şeyi çıkardım ve Sloan'ın yanında dinlenmek için rahat bir yer yarattım. Hâlâ baygın ama yanaklarına pembe bir renk sızdığını fark ettiğim için mutluyum. Archer'ın Can Kanı işe yaradı.

Sanırım tam bir göt değil.

Clay turdan sonra benzer bir striptiz yapıyor, yanıma oturuyor ve TL'ye odaklanıyor. "Yıllarca TL'mle konuşmayı reddettim. Sanırım ailemi cezalandırmanın bir yolu. Belki kendimi. Bir süredir kararımdan pişmanım."

"Beni kabul ederseniz vekaleten TL'niz olmaktan memnuniyet duyarım."

"Bunu yapabilirsin?"

"Zaten talep ettim ve izin aldım."

"Seni kabul edeceğim, teşekkür ederim." Clay, titreyen ellerine baktı. "Yıllar önce bana bir antlaşma teklif edildi. Ailem bana teklifin iptal edildiğini söyledi. Çok fazla şey yaptım..."

"Hayır," diyor Archer. "Numara. Her çocuğa bir teklif yapılır ve bir kez yapıldığında İlk Ölüme kadar etkin kalır."

İfadesi acı içinde, diye fısıldıyor Clay, "Ama... yaptığım şeyleri bilmiyorsun."

"Bilmeme gerek yok. Yaptığın hiçbir şey benim yaptığım şeylerle karşılaştırılmaz ve yine de hazır olduğumda açık kollarla karşılandım."

Merhaba, entrika. Okçu ne yaptı? O kadar kuralcı ki, bilerek bir kuralı çiğnediğini hayal edemiyorum.

"Ben sadece... Söz vermeden önce hatalarımı telafi etmek istiyorum." Clay elini saçlarının arasından geçirdi. "Değerli olmak istiyorum."

"Neden?" Archer yürür, omzuna vurur, yasak dokunuşla onu açıkça şaşırtmıştır. "Gerekli değil ve Hasat Ülkesinde ne kadar kaldığını asla bilemezsin."

Farkındalık birdenbire bana çarpıyor. *Hasat* bir çiftçilik terimidir ve burada Troika ve Myriad ruhları biçer. Şu anda, hakarete uğradım mı yoksa gururlandım mı emin değilim.

"Ben gencim. Sonunda temizim. Zamanım var," diyor Clay.

Archer'ın omuzları çok hafif kamburlaşıyor. Az önce en sevdiği tatlıdan mahrum bırakılan bir çocuk gibi. "Dikkat olmak. Günü ve saati kimse bilmiyor."

İki Prynne muhafızı iyi aydınlatılmış meydana bizi yaklaşıyor. Ancak bize ulaşmadan hemen önce, sanki derinlerde, derinlerde gözlerinin göremediğinden kaçınmayı biliyorlarmış gibi sola dönüyorlar.

Haberciler iş başında. Ben de onları göremiyorum ama sonuçlarını görebiliyorum.

Sürpriz! Dünyada mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlası - dünyalar - var.

"Düzenli." Kil esner ve uzanır.

Esneme bulaşıcıdır. Daha önce dinlenmeme rağmen, zaten çökmüş ve yanmış bir adrenalın dalgalanmasının dumanından başka bir şey üzerinde çalışmıyorum. Killian'ın üzerimde kullandığı ilaç etkisini yitiriyor, ağrım geri geliyor. Ben de açım, huysuz ve zayıfım.

"Yorgunsun. İkinizde." Archer bana sivri bir bakış attı. "Seni güvende tutacağım. Bir kere uyu. Onunla savaşmayın."

Hakkımda gereğinden fazla şey bildiğini bir kez daha hatırlattı. "Önünde duş almadan önce bana erkek olduğunu söylemeliydin," diye tersledim ona.

Utanmadan, "Bir ruh halindesiniz. Sizin için de ayın o zamanı mı? Döngülerimiz sonunda senkronize oldu mu?"

Oh, onlar kavga ediyor kelimeler.

Tekrar esniyorum, çenem çatırdıyor. Tamam iyi. *Yarın* kavga sözleri olacaklar. "Ya Killian? Beni bulmak için her şeyi yapacak." Çocuğun adı anılınca, kanım ateş gibi ısınıyor ve çatırdayarak içimi ürpertiyor. Aptalca! "Ya da seninle anlaşmamı engellemek için."

"Killian?" diye soruyor.

Archer'ın bakır gözlerinde bir kırgınlık parladı. "Sayısız kötülüğün özü. Ve o da bizi göremiyor."

İyi. Bu iyi. Tabii ki.

Archer'ın bakışları beni kıstı. "Önemini kabul ettin mi? Bardağın taşmasına neden olan son su damlası olduğunu fark ettin mi?"

Baskı... Tek kelime etmeden ondan uzaklaşıyorum.

Clay, Archer'a odaklanmadan önce bana bir öpücük yolladı. "Kaç yaşındasınız Bay—"

"Bana Okçu de. Ve ben on dokuz yaşındayım."

"Ne zamandır Troika ile birliktesin?"

"Bir krallıkta büyüdüm."

"a" alanında . Garip ifade dikkatimi çekiyor, ama gitmesine izin verdim. Onunla fikir alışverişinde bulunamayacak kadar yorgunum ve ayrıca dikkatinin bana dönmesini istemiyorum.

"Sonsuz'da insanların yaşlandığını her zaman biliyordum." Clay kaşlarını çattı. "Ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir Emekçi otuz yaşından büyük göstermedi."

Archer, "Fiziksel bedenlerin aksine ruhlar ebedidir ve asla çürümez" diyor. "Belirli bir eşiğe, Mükemmellik Çağına ulaşırlar ve donarlar."

Sorumluluk Çağımız gibi, sadece daha iyi.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda savaştan vazgeçip Sloan'ın diğer tarafına uzandım. uyuyacağım. Koşullarım değişti, evet, ama zihniyetim değişmedi. Clay'e ne kadar güvensen de, tamam, tamam, bu konuda Archer'a da güveniyorum, sadece kendime güvenebilirim.

Zihinsel ışıklarım sönüyor...

Ve tekrar açın—

Boynuma bir iğne batıyor ve içime bir acı saplanıyor. Vans yüzüme gülüyor. Onu tekmelemeye çalışıyorum ama bileklerimdeki zincirler hareket alanımı kısıtlıyor...

"On. On."

Eller omuzlarımda, beni sallıyor.

"Uyan. Şimdi!"

Tehlike! Saldırı altında!

Göz kapaklarım açıldı ve doğruldum, kolumu salladım.

Sloan yanağına bir yumruk atmaktan kaçınarak ördekler. "Vay. Sabah insanı değiliz, değil mi?"

Nefes alıyorum, kalbim göğsümde bir delici. Çevremi, parlayan kareyi taradım. Archer en uçta duruyor, kolları iki yanında sallanıyor. Sloan sağımda oturuyor, yüzü bana dönük. Clay solumda oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, gözleri kapalı. Yakınlarda gizlenen düşman yok. Kimse bana zarar vermeye çalışmıyor.

Sakinlik. İstikrarlı. İşkence... sadece bir hatıra.

Sloan, alay etmesine rağmen solgun ve titriyor, ama en azından yaşıyor.

"Sorun nedir?" Neşterime uzanıyorum.

"Uykunda çığlık atıyordun. Bu nedir?" Parlayan duvarları işaret ediyor ve ardından Archer'ı işaret ediyor. "Kim o?"

Doğru. Dünkü introları kaçırdı. "Bu Okçu."

"Harika. Müthiş. Ama bu bilgi bana hiçbir şey söylemiyor. O ne?"

Ona ikinci kez baktığımda, daha önce gözden kaçırdığım detayları fark ettim. Ölüm kadar hareketsiz, gözünü kırpmıyor ve göz yuvaları cam gibi berrak. Yani. Ruhu artık Shell'in içinde değil. İsteddiği zaman bırakabilir mi?

Nereye gitti?

Çizdiği ayaklarının etrafına dağılmış çok sayıda giysi var ve biz uyurken bütün bir muhafız birliğini indirdiği açık.

En önemli gerçeğe başlıyorum. "O bizim tarafımızda."

"İyi. Ateşli biri," dedi Sloan bir sahne fısıltısıyla. Duyup cevap vermesini mi umuyorsun? Sonra tüm ürkek numarası yapmaktan vazgeçip eli sıkı tutuyor.

"Nefis yum yum, bebeğe biraz şeker ver."

gözlerimi deviriyorum. "Onu Bow olarak daha iyi tanıyorsun. Kahvaltıda tökezlemeye çalıştığın kız."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Oh, ve o bir TL."

Şimdi yüzünü buruşturuyor. "Birkaç bin do-me puanı kaybetti. Her iki alem de güneşin parlamadığı yerlerde değerlerini doldurabilir, ancak Myriad buna uymaktan mutlu olur ve Troika gücenmez."

Yorgunluğu, bitkinliğini tüylü bir tavşan yavrusu gibi gösteriyor.

Örümcek ağlarını yerinden oynatıyormuş gibi başını sallıyor. "Sanırım şoktayım. Bay Bow Archer, sıcak bir dilim biftek."

Clay kıpırdanırken, meydanın dışındaki ormanı taradım. Bir iki dakika uyumak için çok fazla. Açıkçası, *saatlerce* komaya girdim . Güneş gökyüzünde yüksek ve görkemli bir şekilde parlak. Ağaçlar hâlâ parıldayan buzla kaplı ama muhafızlardan hiçbir iz yok.

"Peki?" Sloan avuçlarındaki tozu silkeliyor. "Oyun planı ne?"

dikkat çekiyorum. Doğru. Bir oyun planına ihtiyacımız var. "Benimki basit. Kahvaltı yap. Archer'ı hendekleyin, Killian'dan kaçının." Baskı altında olmaktan bıktım. "Oh, ve vurulmadan dağdan kaç. On sekiz yaşına kadar hayatta kal." Belki üniversiteye giderim ve muhasebeci olmak için okurum.

Akıl pornosu! Ani bir heyecan patlamasıyla titriyorum.

Belki o zamana kadar Everlife'ımı çözmüş olurum.

Başkaları nasıl seçer? Harika bir fikir gibi görünen şey, bir an sonra kabusla dönüşebilir. Bunu biliyorum. Genç annemin yeni permasının resimlerini gördüm - merhaba kıvrıcık. Birkaç yıl önce hamakta yapmak zorunda kaldığım şekerleme - merhaba şiddetli güneş yanığı ve olası melanom. On beş yaşında yaptırdığım dövme - merhaba Dünya gezegeni, asla temizleyemem. Ve bunların hiçbirisi, şeylerin büyük şemasında hiçbir şey ifade etmiyor. Bu yapar.

"Kulağa iyi geliyor. gemideyim." Şakaklarını ovuyor. "Ve beynim patlamadan önce, sanırım sana söylemeliyim...teşekkür ederim? Kıymetlimi kurtardın." Vücudunun kıvrımlarını belirtmek için elini sallıyor.

"Seni kurtarmadım. O yaptı." Çenemi eğerek Archer'ı işaret ettim.

"Ah, çok şükür. Bir dakikalığına sana borçlu olmaktansa sonsuza kadar osuruk gibi kokmayı tercih ederim."

burnumu çekiyorum "Sana osuruk gibi kokmadığını düşündüren ne? "

Kaşlarını çatarak kolunu kaldırıyor, çukurunu kokluyor. Yüksek sesle gülüyorum ve o beni tersliyor.

" *Yapmıyorum* " diyor.

Sanki gökyüzünde havai fişekler patlıyormuş gibi bir *bum, bum, bum sesleri geliyor*. Yer sallanıyor ve Sloan nefesi kesiliyor. Normalde, diyarlardan gelen herhangi bir şiddet belirtisi olmadan aylarca gidebiliriz. Son birkaç gündür olanlar bizim için iyiye alamet değil, değil mi?

Orada işler kızışıyor. Ve alemler aslında nerede savaşıyor? Myriad'a bağlı ruhlar Troyka'nın içine giremez ve bunun tersi de geçerlidir.

Kil duruyor ve uzanıyor. "Kendimi bu özel konuşmadan muaf tutacağım." tereddütle Archer'a doğru yürür ve omzunun üzerinden bakar, kaşları şaşkınlıkla çatılır. "O'nun nesi var?"

"Yemek için yeterince iyi görünmenin yanı sıra?" Sloan Shell'de ona katılır ve elini uzatır, temastan hemen önce elini bırakır, temassızlık kuralı köklemiştir. "Evde kimse yok gibi görünüyor."

"Ebedi Yaşam'dakiler istedikleri zaman bir Kabuğa girip çıkabilmelidir," diyorum. Bu da Archer'ın neden bizim hücremizde Killian'a küfrettiğini açıklıyor. İrlandalı baştan çıkarıcıyı göremedim ama o görebilirdi.

Ayrıca seslerini neden garip zamanlarda duyduğumu da açıklıyor. Bana yardım etmeye ve beni manipüle etmeye çalışıyorlardı.

Ellerim sıkı küçük toplar halinde kıvrılıyor.

"Haklısın. Yapabiliriz ve yaparız. Sıklıkla." Archer'ın sesi duyulur.

"Eldivenden bir eli çıkarmak kadar kolay."

Sloan çılglık atıyor ve geriye doğru sendeliyor.

Kil sırtıyor. "Şu anda ciddi bir Shell kıskançlığı yaşıyorum."

Archer, Sloan'a yardım eli uzatıyor ama o kararlı bir şekilde başını hayır anlamında sallıyor. Omuz silkerek onun etrafından dolandı, uhrevi bakır bakışları üzerime indi. "Güneyimizde bir kasaba buldum. Şimdi yola çıkarsak, akşam olmadan varabiliriz."

"Henüz bir yere gitmiyorum." Belki onu hemen bırakmam. Belki onun beni kullandığı gibi kullanırım, beni gitmek istediğim yere götürmesine izin veririm. "Yemek zorundayım." Midem gurulduyor. Sırt çantasını karıştırdım

ve hem Clay hem de Sloan'a bir kutu yiyecek verdim. Archer, protein barını geri çevirdiği zamanı hatırlatarak kendi teklifini reddetti. "Yemek yemene gerek yok, değil mi?"

"Sadece manna."

"Ama tımarhanenin pisliğini yedin." Hatta girerken de çıkarken de aynı görüldüğünden bahsetmişti. "Ara sıra."

"Kabuk'ta istediğim zaman içip dışarı atmama izin veren bir bölmesi var ve..."

"Söylediklerinle ilgileniyorum, gerçekten ilgileniyorum." Bakışlarımı tavuk konservemden ayıramıyorum. "Ama aslında söylediğin hiçbir şeyi *duymuyorum*." Gıda!

Üstü açıyorum, Clay ve Sloan da takım elbiseyi takip ediyor ve esintide acı sos ve mavi peynir kokusu yükseliyor. Ağzım sulanıyor.

Vahşiler gibi, külçe külçeleri ağzımıza tıkıyoruz.

Kutunun dibine yaklaştıkça kendimi yavaşlamaya zorluyorum ama faydası olmuyor. Yakında teneke boş. Peki, sıfır. Her lokmada bir gram protein, yirmi üç lokma. Günü geçirmeme yetecek kadar yakıt var mı? Öğreneceğiz.

Clay midesini ovuyor, acı sos yüzünün her tarafına bulaşıyor. "Sonsuza kadar yediğim en iyi yemek."

Bu üzücü, dedi Archer.

"Şimdi gidebilir miyiz?" diyor Sloan ve canı sıkılıyor. "Hendek edilecek bir İşçimiz ve inecek bir dağımız var." Utangaçtan çok kararlı bir şekilde kirpiklerini Archer'a vuruyor. "Oop. Şimdi sürpriz unsurunu kaybettik. Ne yapalım?"

Clay başını sallıyor. "Archer'a ihtiyacımız var. O olmadan hayatta kalamayız."

Archer, gözlerinde suçlamayla bana bakıyor. "Beni bırakmayı mı planlıyordun?"

"Yaptım." Ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. "Sonra fikrimi değiştirdim. Şimdi. Bir anlık mahremiyete ihtiyacım var." Mesanem ciddi dikkat istiyor.

Şaşırtıcı derecede sabit ayaklar üzerinde duruyorum ve başım yukarıda, "İzin verirsiniz," diyorum.

"Huzur meydanımızdan çıktığınızda, soğuk size çarpacak." Archer hızla aşağı indi ve ceketimi bana doğru fırlattı. "Yerinde olsam ilk ben giyinirdim."

Doğru. Palto, eldiven, maske ve gözlük takıyorum. Hala botlarımı giyiyorum ama onları Archer'ın ayaklarının dibine saçılmış daha uygun bir çiftle değiştiriyorum.

"Burada." Önce gömleğinin altından sonra başının üzerinden bir kolye çıkarıyor. Sonunda küçük bir şişe sarkar. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, şişeyi uzatıyor. "Sıvılaştırılmış manna."

Az önce kahvaltıda yediklerimi düşünürsek sabah nefesim DEFCON Five'da olmalı. "Bana ruh yemeği mi veriyorsun?" demeden önce yüzümü ondan uzaklaştırdım.

"Evet. Onu iç. Eğer cüret edersen."

Meydan okuma açık. "Tahmin etmeme izin ver. Onu içeceğim ve ya sana sıırıslıklaa aşık olacağım ya da sonunda şiddetli ishal olacağım. Sana o kokuşmuş çizmeyi vermek istemenin cezası."

"Beni artık daha iyi tanıyor olmalısın."

Hoşnutsuzluk algılıyor muyum? Ve kahretsin, bu konuda ve tüm bu hendek olayından dolayı kendimi suçlu hissediyorum .

Vazgeçmeden önce şişeyi kaptım, mantarı açtım ve içindekileri boşalttım. Sıvı ılık ve tatlı, erimiş bal gibi ama o kadar yoğun değil ve içime akarken içten dışa sarılı hissediyorum. Damarlarım, kanım köpürüyormuş gibi karıncalanmaya başladı.

"Bana neler oluyor?" İstiyorum.

"Eminim akıl hastanesinde yaşarken güzel koktuğumu fark etmişsinizdir. Manna sadece beslemekle kalmaz, aynı zamanda temizler."

Ve bağımlılar. *Daha! Ver bana!*

"Bu özel man çeşidi *sadece* Troika'da bulunur," diye ekliyor ve ona dik dik bakıyorum. Yine manipüle edildi. "Gitmek. İşini yap." Beni biraz itiyor ve meydanın dışına çıkıyorum.

Jellyair ıslak görünüyor, ama ben diğer taraftan tamamen kuru çıkıyorum. Ve saniyeler içinde donmaya yakınım. Bir ağacın arkasına geçip işimi hallediyorum. Pantolonumu bağlarken -soğuk rüzgar tokatlarından kışım sızlıyor- bir tutam dal. Kalbim duruyor. hareketsiz gidiyorum

Tehlike!

Burnuma tanıdık bir koku geliyor. Turba dumanı ve funda... Saf baştan çıkarma.

Killian? Yakında?

Kalbim tekrar vitesa geçiyor, sert ve hızlı atıyor. İşememi izledi mi?

Yanaklarım yanıyor.

Ona göre ben kazanılacak bir ruhtan başka bir şey değilim, diye hatırlattım kendime. Uzun bir ruh dizisinde tek bir ruh. Bir sayı.

İroni.

Archer'dan nefret ettiği kadar yenilgiden de nefret eder. Bazen ne kadar tatlı olabilse de, benim en iyi çıkarlarım asla onun asıl endişesi olmayacak.

Meydana geri koştım - sadece meydanı göremediğimi fark etmek için. Sıfır! Ne yapmam gerekiyor?

Archer birkaç adım önümde belirdi, sırt çantam omzuna asılmıştı. Sloan ve Clay öne çıkarak aniden onun iki yanından geçtiler. Eski mahkûmlar kışlık giysiler giymişlerdi, ancak Archer tişörtünü ve kotunu değıştirmede. Güzel yüz hatları kaşlarını çatarak bükülmüş, avucundaki yıldızlar parlak mavi parlıyor.

"Killian," dedik bir ağızdan.

"Beni şimdi yanında istiyor musun? Bu yoldan." Archer harekete geçiyor ve biz de onun topuklarına yakın durmak için elimizden geleni yapıyoruz.

"Killian... yeni çocuk mu?" diye sordu Sloan, hırıltılı bir şekilde. "Neden *ondan kaçıyoruz* ? Bocher'den daha seksi! Bu Bow artı Archer, cılız beynin benim için uygun değilse."

"Myriad için çalışıyor," diye açıkladım. Henüz hırıldamama rağmen, her adım bir öncekinden daha zor, uyluklarım yanıyor ve zorlanıyor.

"Az önce ne duydum biliyor musun?" o soruyor. "O genç, asılmış ve aptal. Benim tipim!"

"Standartlarının üzerinde çalışılması gerekiyor," diyorum ve tamam, evet, şimdi hırıltılı nefes alıyorum.

"Mükemmelliği geliştiremem ama ow, ow, ow, kabarcıklar! Daha ne kadar ilerleyebileceğimden emin değilim."

Archer omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Neden bir şiir okumuyorsun ve Sloan'ın *tüm* dayanıklılık eksikliğinden dikkatini dağıtmıyorsun? Bir kereliğine canlandırıcı bir şey. Ve kafiyele olduğundan emin olun. En iyi şiirler *her zaman* kafiyelelidir."

O ciddi mi? "Bir şiir, geliyor." Sanki çok önemli bir şey söyleyecekmişim gibi yanan boğazımı temizledim. "Pek çok yönden berbatsın, ama en azından derneğimiz ödüyor. Bizi sıcak ve sürüden uzak tuttunuz ve gerçekten çok güzel bir formunuz var. Ama sen tam bir baş belası ve bu sadece küstahlık değil, küçük tatlı bir kızın ağzından çıkan gerçek bir tokat."

Tek dilinde boğuluyor. "Bu canlandırıcı *değildi*."

"Öyleyse dinlememiş olmalısın. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Sloan bir kriz geçiriyormuş gibi kalbini tutuyor. "Tek sorun, sanırım ölüyorum."

Archer önce ona sonra Clay'e baktı ve kaşlarını çatı. "Kil?"

"Kasabaya vardığımızda ya da her nereye gidiyorsak," dedi Clay hiç umursamaz bir tavırla, "Troika ile imzalayacağım. Artık beklemek yok. Haklıydın."

Kendi ayağıma takıldım, zar zor dik kalmayı başardım. "Bu acele neden? Dün vaktin olduğunu söyledin ve..." *Hayır! Kapat!* Onun geleceğı kendinedir. Başkalarının bana baskı yaptığı gibi ona baskı yapmaya hakkım yok.

ben bir karar verene kadar beklemesini istiyorum, seçtiğim alanı seçmesini istiyorum.

Ben de ebeveynlerim kadar kötüyüm.

"Bütün gece düşündüm," diye devam ediyor, "ve sonra *bu* oldu. Yine kaçıyoruz. Sonun ne zaman geleceğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Ve ne kadar hata yaparsam yapayım, benimki için hazır olmak istiyorum."

Onun güvencesi, belirsizliğimle alay ediyor.

"Bunu şimdi yapıyoruz." Archer bizi küçük bir mağaraya götürüyor. "Kasabaya ulaşana kadar beklemeye gerek yok."

Birkaç kalp atışı boyunca kimse tek kelime etmiyor. Nefes almakla çok meşgulüz. Ve öğürmek. Konserve tavuk midemi kan davasına davet etti.

Okçu, etinden yayılan yumuşak mavi bir ışıkla koluna girdi. Jellyair girişin en üstteki kayalık çıkıntısından düşerek sonunda buzlu zemine çarparak bizi içeri hapsetti. "Hazır mısın?"

Kil başını salladı. "Ne yapmaya ihtiyacım var?"

"Basit bir bağlılık taahhüdü sunun. Ne fazla ne eksik."

"Ama unutma," diyorum, yanıma tutunurken, "bu basit yemin kalıcıdır. Geri dönüş olmayacak."

Ona tekrar baskı yapmak. Durmak!

"Aptal olma." Her nefeste çalışmaya devam eden Sloan'ın yüzünün önünde sis uçuşuyor. "Krallıklar savaşları için yalnızca işçi arılar ve askerler istiyor."

"Bu gerçekten önemli mi? Bir bölge seçmesi gerekiyor. Diğer tek seçeneği Many Ends." Titriyorum, varlığını artık inkar edemeyeceğimi bilerek. Yaptığım bir şey çünkü orada bulunma olasılığını kabul etmek istemiyordum. "Ülke, Ebediyetin Prynné İlticasıdır, ceza ve acıdan başka bir şey değildir. Ben sadece... Düşmanın olmak istemiyorum, Clay."

Bir tutam saçımı çekiştiriyor. "Yapmayacaksın. Asla."

"İkiniz de yutturmaca satın alıyorsunuz. Birçok Uç, İşçilerin iddia ettiği kadar kötü olamaz," diyor Sloan. "Sırf Myriad veya Troika ile anlaşma yapmamayı seçmenin sonsuz cezası mı? Bullcorn!"

Archer ona acıyarak bakar. "Troika'ya verilen bir söz, krallıkla bir bağ oluşturur. Myriad'da da öyle. Bölgeye giriş sağlayan bir bağ. İmzasızlar bağımsızdır, bu yüzden ruhlarının gidecek tek bir yeri vardır. Birçok Son."

Bunu daha önce duymuştum ama ilk defa merak ediyorum... "İmzasızların çocukları Many Ends'e mi gönderildi?"

"Numara. Çocuklar bir şekilde hem Troyka'ya hem de Myriad'a bağlıdır. Sık sık ölmekte olan bir çocukla oturma görevi bana verildi, böylece ölüm anında orada olacağım, ruhu Troyka'ya kadar eşlik edebilecektim. Hesap Verebilirlik

Çağında bağlar kırılır ve ruhun tıpkı bir insan gibi bizi veya Sayısız seçmesine izin verilir."

Sloan kamburlaştı ve söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi elini salladı, ama artık umursayacak kadar bitkindi.

Buz gibi kayalık duvara yaslandım, Clay için mutlu, benim için üzgün. "Kararını destekleyeceğim," diyorum ona. "Her ne ise."

Archer tekrar omzuna vurdu. "Troyka'nın tamamı senin ailen olacak. Yardımımıza ihtiyacınız olduğunda, sadece istemeniz yeterlidir. Ve Everlife'a girdiğinizde, size en uygun pozisyonda eğitileceksiniz. Messenger, sanırım dedin."

Kil, ancak salya salgılıyor. Ve sonra yapar. Tüm çocuklara Emekçilerden en az biri tarafından öğretilen yemini - hayatının gidişatını sonsuza dek belirleyecek yemini ediyor. "Kalbim, zihnim ve bedenim ile Troika'nın benim için krallık olduğuna inanıyorum. Firstlife'a söz veriyorum. Everlife'ıma söz veriyorum. Her şeyim Troyka'nın ve Troika benim."

Archer büyük bir sırtısla, "İşte bitti," dedi.

Sadece. Beğenmek. O. Şimdi sonsuza dek çizilen bir gelecek.

Gizli bir yerden parlak ışıklar ya da tezahüratların yankılanmasını bekliyorum. Bir şey. Herhangi bir şey! Ama hiçbir şey olmadı.

Okçu, Clay'i ensesinden yakalar ve bir erkek kardeş kucaklaması için onu kendine çeker, ikisi birbirinin sırtını okşar.

Archer, "Aileye hoş geldin dostum," diyor.

"Teşekkürler." İşçiye gülümserken Clay'in gözlerinde yaşlar var ve neredeyse bayılacaktım.

Bu. İşte bunu bekliyordum. O an çok... çok önemli. Clay'in omuzlarında taşıdığı ağır yükü bu saniyeye kadar bilmiyordum - çünkü gitti, ağırlık gitti. Başı daha yüksek, omuzları artık kambur değil, dik ve gururlu. Sanki yılların yorgunluğunu atmış gibi, hoşnutluk saçıyor ondan.

Bunu istiyorum. Bunu çok fena istiyorum.

"Troika'da" diyor Archer, "bu hayatta yaptıklarınızın karşılığını alacaksınız. Yaptıklarınızın buradayken alacağınız faydaları etkilediğini söylemiyorum, sadece bizim için yaptığınız fedakarlıkların asla unutulmayacağını söylüyorum."

"Ne tür ödülleri?" Sloan birdenbire meraklanarak ellerini ovuşturdu. "Mücevherlerden mi bahsediyoruz? Nakit? Altın?"

Funda kokusu rüzgarda savruluyor ve Archer ile ben aynı anda kaskatı kesildik. Ah... sıfır! "Bu görüşmede duraklatma düğmesine basıyorum. Gitmeliyiz."

"O haklı." Archer jellyair duvarını devre dışı bırakır.

Onu soğuk soğuğa kadar takip ediyoruz. Koşuyoruz, koşuyoruz ve koşuyoruz, güneş ışığı ayaklarımızın altındaki buzdan parlıyor. Hırıltılarım geri geliyor, sadece bin kat daha kötü, ciğerlerimdeki yanma kısa sürede uyluklarımdakiyle yarışıyor.

"Fikrimi değiştirdim... başka bir molaya ihtiyacım var."

Archer'ın bileğinden bir ışık fışkırır. Parmakları içinde dans ederken, yazarken, yazarken yavaşlamıyor. İleride, gökten mavi bir ışın fırlıyor ve yere çarpıyor, söndüğünde geride bir şey bırakıyor.

Archer yanından koşarak geçerken o bir şeyi yakalar. "Burada." Her birimize birer uzunlukta ip atıyor. "Onları beline bağla. Onlara ihtiyacın olacak."

Ben soru sormuyorum. Koşarken, komuta edileni yapıyorum.

Arkamızda yeni bir gürültü patlıyor - bir öfke uluması. Savaş çılgılığı mı?

Karanlık bir şey yanımdan vızıldayarak geçti ve Archer'a çarptı. Emekçi dağın yamacına öyle bir kuvvetle atılıyor ki ayaklarımda bir titreşim var. Yumruklar ve tekmeler gibi karışık bir şekilde yere indiğinde, bir an için koyu renk saç ve karmaşık dövmelerle kaplı kolu görüyorum.

Killian bizi buldu.

Clay ve Sloan'ı tuttum, onlar da aynı şeyi yaparken durdum. Birlikte kalkarız ya da birlikte düşeriz.

"Seni öldüreceğim." Killian, Archer'ın burnuna yapışkan bir darbe indirir.

"Hiç hakkın yoktu..."

"Her hakkım vardı!" Okçu, bir sonraki öfke turundan kaçınarak ördekler. Killian'ın yanına üç yumruk indir. "Seni istemiyor."

"Ne istediğini bilmiyor."

beni kastediyor . Midem bulanıyor.

Archer sıkıdığı dişlerinin arasından, Dior'u incittiğin gibi onu da incitmene izin vermeyeceğim, dedi.

Dior?

"Sevgilinle işim bittiğinde," dedi Killian, ses tonu ipek ve sıcaktan başka bir şey değildi ve yine de öfkesinin altında yatan notu anladım, "bana daha fazlası için yalvarıyordu."

Bu öfke...bir kıza karşı... Killian duygularını gizlemek için elinden geleni yapıyor ama başarısız oluyor.

Dior'u seviyordu, değil mi?

Akıl karıştır!

Şiddetli kavga tüm şiddetiyle devam ediyor, çocuklar kayalara ve jilet gibi keskin buza ve birbirlerine çarpıyorlar. Her iki Kabuktan da et parçalanırken

siniyorum, her püskü parça elmas tozuyla parlıyor. Archer buna can damarı diyordu.

Kazananı taçlandırmak için etrafta beklemeyelim. Sloan kolumdan çekiyor.

"Ben gidemem. Archer'a yardım etmeliyim." Kil zaten ilerliyor. "O bir aile!"

Bu kadar çabuk hissettiği bağı anlamıyorum. "Kil-"

Boom!

Patlama gökten yankılanıyor ve yine havai fişekler atılmış gibi geliyor. Yukarıda bir savaş olurken, aşağıda da bir savaş oluyor. Belki... Archer'ın arkadaşları Killian'ınkiyle kafayı bozuyor? Bu şekilde mi çalışıyor?

"Beklemek." Onu yerinde tutmak için Clay'in bileğini sıkılaştırdım. Birbirini öldürmeye niyetli iki vahşi hayvanın arasına girersek, uzaklaşmış olmayacağız, emekliyor olacağız. Ve eğer şanslıysak. Ve ve...

Ayaklarımdaki titreşimler güçleniyor mu?

"Diğer mahkumların bize ihtiyacı olduğunda kaç kez kenarda oturduk ve hiçbir şey yapmadık?" Clay'in gözleri bana yalvarıyor. "Artık kenarda oturamam." Sloan bana bir römorkör daha çekerken o da tokamı çekti.

Karşı kuvvet beni endişelendiriyor. İstemiyorum ama onu benimle birlikte yere götürüyorum. Etki sarsıcı ve hatta belki de bana biraz mantıklı geliyor. Kil haklı. Artık kenarda oturmak yok. Archer ve Killian'a yardım edebilirsem, birbirlerini İkinci Ölüm'e göndermeden önce onlara yardım etmeliyim.

Ben dururken, yukarıdan bir başka yüksek sesli patlama yankılanıyor. Başımı kaldırıyorum ve bunun gökten değil, bir çığın başlangıcını haber veren dağdan geldiğini fark ediyorum. Gökyüzü kar, buz ve kayadan başka bir şey değil ve bize doğru geliyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Bir son olmadan, yeni bir başlangıca sahip olamazsın."

-Sayısız

Hayat rakamlardan ibarettir.

Bugün bu sayılar, güvenliğe ulaşmamız gereken saniyelerdir. Tonlarca üzerimize çökmek üzere. Düşmek üzere olduğumuz fitler/metreler/miller, kendimizi durduramıyoruz.

"Hadi." Sloan'ın ipinin ucundan tutup koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Hazır değil ve onu arkamda sürüklemek zorundayım. Clay'e ulaştığımda ipinden tutup onu da sürükledim. Henüz birbirimize bağlı değiliz ama koşarken bunu düzeltmeye çalışıyorum; Çok kötü titriyorum. "Okçu! Killian! Hadi!"

Rakamlar asla yalan söylemez ve bunun gibi bir kütlenin merkezi her zaman en ağırdır, bu yüzden çığın en hızlı hareket edeceği ve en sert vuracağı yer burasıdır. Kenara yeterince uzaklaşabilirsek belki gömülmeekten kurtulabiliriz.

yukarı bakıyorum. Sıfır! Kenara yeterince yaklaşmayacağız.

Yakınlarda halatlarımız için çapa görevi görecek ağaç yok. Kendimizi sandıklara bağlayacak vaktimiz olacağından değil. Bir sonraki adımda ne yapmalıyız? Destek mi?

Kar gümbürtüsü daha da yükseliyor, ta ki kar tanelerinin altında bir yük treninin gizlendiğine yemin edene kadar. Evet. Destek. Okuduğum bir kitabı anımsıyorum ve "Silinirseniz bir an önce yokuş yukarı yüzmeye başlayın" diye bağıriyorum. Ne kadar uzun gömülürsek, hareket o kadar zor olacak. "Durma-"

Darbe!

On bin kilo kar gibi görünen bir şey tarafından aşağı, aşağı, aşağı atıldım. Kurutucudaki giysiler gibi yuvarlanırken ipleri tüm gücümle tutuyorum. Sağduyu bana bir elimi yüzümün önünde tutmamı söylüyor -nefes almak için bir tünel kazmam gerekebilir- diğer elimi de oryantasyon bozukluğuna yardımcı olması için başımın üstünde tutuyorum. Ama bir seçeneğim var, her zaman bir seçeneğim. Kendime yardım et ya da arkadaşlarıma iplerini tutarak yardım et.

tutuşumu koruyorum.

Sonunda durduğumda, üstüme kar ve moloz yığıldı. Nefesimi toplamaya çalışıyorum ama yeterli oksijen yok. Çaresiz, panik yapmamaya çalışarak bacaklarımı savuruyorum, yukarı doğru çıkıyorum... yukarı...

Doğru yoldan mı gidiyorum?

Önemli mi? Bir ayak veya daha fazla altına gömülürsem, tek başıma zirveye çıkmayacağım. Bu sadece gerçek.

Sonsuz gibi görünen bir süre sonra -evet!- Yüzeyi kırıyorum ve ciğerlerimin kaldırabileceği kadar havayı geri çekiyorum. Beyaz denizi taradıkça çılgına döndüm, diğerlerinden hiçbir iz göremiyorum. "Kil! Sloan!" Cevap yok. "Okçu! Killian!" Yine cevap yok.

Bir ipi, sonra diğerini çekiyorum ve ikisinin de aynı yöne bakan karın üzerinde olduğunu fark ediyorum. Tufanın geri kalanında savaşmak için uzunlukları kullanıyorum...

"On!" Clay çağrıları, çılgınlığın ötesinde. "Bana yardım et. Bana yardım etmelisin."

Ayağa kalkıyorum ve sesini takip ediyorum... bir uçurumun kenarına ulaştığımda savruluram duruyorum. Kar ve kaya yığınları düşüyor... ve düşmeye devam ediyor.

"On!" Kenardan devrilmiş bir ağaca tutunuyor, onu yerinde tutan tek şey kökleri.

"Seni yakaladım." Topuklarımı kazıyorum ve onu iple yukarı çekmeye çalışıyorum. "Merak etme."

"1010..."

Sağımda bir hıçkırık. Başımı çevirip Sloan'ı görüyorum ve neredeyse kahvaltımı kaybediyorum. Aynı uçurumun üzerinde asılı duruyor ve Clay gibi, sahip olduğu her güçle bir ağaç dalını yumrukluyor.

"Lütfen. Bana yardım et."

Paniğim intikamla geri dönüyor. Onları aynı anda kaldıramam. Onlar sadece çok ağırlar. Birini seçip diğerinin biraz daha dayanması için dua etmeliyim.

Başka bir nefret edilen seçim. Bir hıçkırık boğazıma yerleşerek hava yollarımı daraltıyor.

Clay'i seviyorum. Beraber güldük, beraber ağladık. Nazik, dürüst ve bugün de kanıtladığı gibi gerektiğinde yardım etmeye istekli. Onu deniz kenarındaki evimde yanımda sörf yaparken hayal edebiliyorum.

Öte yandan Sloan, bir yıldan biraz fazla bir süredir benim için bir baş belası. O kelimenin tam anlamıyla bir acı. Sinir bozucu ve kavgacı ve ona arkamda güvenmeyi hayal bile edemiyorum.

Ama Clay artık öldüğünde nereye gideceğini biliyor. Sloan, Many Ends'te sona erecek.

"Özür dilerim Clay. Seni sonra ben çekerim, tamam mı? Sadece bekle. Hatta beklemek!" Kendimden nefret ederek ipini bıraktım ve Sloan'ın ipini iki elimle kavradım. Ayaklarım kayarken etrafa baktım - Clay dışında her yere. Ulaşılabilecek hiçbir kaya parçası veya köklü ağaç yok, bu da kendimi demirleyemem demektir. Peki. Tamam. Yardım edilemez.

"On" diye ağlıyor.

"Dalı bırak," diye bağırdım ona. "Lütfen."

"Hayır hayır-"

"Yap! Ağaca tutunursan seni yukarı çekemem." Sallanan bir ağaç. "Sloan! Seni yakaladım, söz. Sadece gidelim!"

"Yapamam," diyor ağlarken.

"Mecbursun. Sana yardım etmeme yardım et."

Sadece daha çok ağlıyor.

Öfke, duygu selime katılıyor. "Üç deyince, Clay'e yardım ediyorum. Bir. İki."

Bırakıyor, ağırlığının tüm ağırlığını bana veriyor. Ayaklarım kenara daha da yaklaştı ve dengemi sağlayamadım. Kıçımın üzerine çöküp daha hızlı kayıyorum. Korkunç bir havlama ondan kaçır.

Hadi hadi. Çizmelerimi karın ve buzun derinliklerine kazıyorum, ivmemi durdurmayı ve tüm gücümle çekmeyi başardım. Bir inç kazanıyorum... sonra bir tane daha... yüz yirmi pounddan daha ağır olamaz, ama omuzlarım yanıyor ve sanki birkaç ton çekiyormuş gibi titriyor. Spazmım olduğunu bilmediğim kaslarım.

Hayatta kalma içgüdüğü onu serbest bırakmamı ve kendimi kurtarmamı gerektiriyor, ama ben sadece çekmeye devam ediyorum...çekmeye...

Biraz daha uzakta...

Clay'e yardım etmeye çok yakın...

Ellerinin üst kısmı uçurumun kenarına ulaştığında, "Yandan tut ve yukarı tırman" diye homurdandım.

Tutuşu sabit olur olmaz bir bacağına tekmeliyor. Birkaç saniye sonra -bir sonsuzluk- vücudunun üst tarafı yan tarafını temizliyor.

"Acele etmek! Lütfen." Nefes nefese kalırken sis yüzümün önünde dans ediyor ve gözlerimden yaşlar akıyor. Kar uçurumun kenarından yuvarlanırken Clay'e baktım. Her hareketiyle biraz daha sallanan bir ağaç gövdesi olan ağaç gövdesinde umutsuzca ilerlemeye çalışıyor.

"On." Clay'in paniği benimkinden daha kötü. "Lütfen."

"Sloan," diye yalvardım. "Hadi!"

Kolları titriyor ve gerilirken yolun geri kalanını pençeliyor, sonunda güvende. Firstking'e teşekkürler! İpini bırakıp Clay'e uzandım, hareket

kenardan başka bir kar yığını gönderdi. Şimdi tam yüzüne çarpacak kadar yakın... ve onu serbest bırakacak kadar güçlü.

"Numara!" Daldım, kolumu uzattım. Onu yakalayacağım, onu yakalamam gerek ama ayak bileklerime bir şey kilitlendi ve havayla, sadece havayla karşılaştığımda uçurumdan düşmemi engelledi. "Kil!"

Düşerken çılgık atıyor... düşüyor... ve ses beni içeride parçalıyor, ama sonra gelen korkunç sessizlikten daha iyi. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* O değil - olamaz - ama onu görüyorum. Başka bir platoya indi ve kıpırdamıyor, garip bir şekilde bükülmüş vücudunun etrafında büyüyen kıpkırmızı bir havuz.

Korku beni bunaltır. Onu yeni buldum ve şimdi gitti mi?

Sloan beni kaldırdı. "Burada kalamayız. Güvenli değil." Kolunu belime doladı ve beni ayakta durmaya zorladı. "Benimle hareket et!"

Şimdi acelesi mi var? Yerimde kalmak için savaşıyorum. Clay'i bırakamam. Ben... yapamam.

Daldaki tutuşunu kaybettiği andan dağın dibine çarptığı ana kadar - kabaca sekiz saniye. İki tane daha alsaydım, Sloan'ı biraz daha erken bıraksaydım, elini yakalayabilirdim.

İki. saniye. Tek ihtiyacım olan buydu.

Yüzüme tokat atıyor. "On!"

Kanın bakır tadı alıyorum ama umurumda değil. Aşağıda. Arkadaşım aşağıda. Çok daha iyisini hak ediyor.

"Sen beni dinle." Omuzlarımdan tutup beni sallıyor. "Gerekirse seni tekmeleyip çılgıklar atarak sürüklerim ama gidiyoruz. Hayatımı kurtardın. Şimdi seninkini kurtarıyorum."

Onu kurtardım ama Clay'i kurtarmadım. Onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama sözleri istenen etkiye sahip. Sonunda beni uzaklaştırmasına izin veriyorum. Öldüm, Clay'e karşı iyi değilim.

"İyi olacağız," dedi dişlerinin arasından. "Benim için yaptıklarından sonra, ben senin hayatın boyunca senin kaltağım. Bunu yapmak için bir grup seksi adamla yatmam gerekse bile seni buradan çıkaracağım. Biliyorum biliyorum. Ben bir vericiyim."

Uyuştukça zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Dağdan indiğimizi biliyorum. Dinlenmek için durduğumuzda Archer'ın bize katıldığını biliyorum ama Killian'ı değil. Archer, makine öğreniminden gizlendiğimizi açıklıyor ama ben cevap vermiyorum. umurumda değil. Sloan ve ben yemek yiyebilmek için ikinci kez durduğumuzu biliyorum ama nerede olduğumuzu ya da mideme ne koyduğumu bilmiyorum.

"—iyi olacak mı?" diye soruyor Sloan.

"O güçlü," diye yanıtlıyor Archer.

Güçlü? Ben? Değilim. Ben zayıf halkayım. Arkadaşımın ölmesine izin verdim ama tek suçlu ben değilim.

Gazap alevleri kıvılcımlar saçarak uyuşukluğun bir kısmını eritir.

"Clay'i kurtarmadın." Başımı salladım, göz kırptım ve Archer'ın bakır bakışıyla kafa kafaya karşılaştım. Melting... "Onun yanında olacağına, ailesi, kardeşi olacağına, sana ihtiyacı olduğunda ona yardım edeceğine söz verdin. Eh, sana ihtiyacı vardı!"

Okçu irkilir. Kabuğu zarar görmüştür, ama eskisi gibi değil, eti -ya da her neyse- yeniden bir araya gelme sürecinde. "Bir sürü şey yapabilirim Ten, ama aynı anda her yerde olamam ve özgür iradeyi geçersiz kılamam."

Erime... gitti! "Clay'in ölmeyi seçtiğini mi söylüyorsun? Seni temin ederim, yapmadı. Onu kurtarmam için bana *yalvardı*." Bana yalvardı ve ben onu yüzüstü bıraktım. Gözyaşlarım geri geliyor, çenem titriyor.

"Sana yalvardı, ama bana sormadı."

Onu yumruklamak üzereyim ki, "Bunun benim hatam olduğunu söylüyorum, krallığımın değil. Bana Killian'ın yaklaştığı söylendi ve meşgul olmamam gerekiyordu. İtaat etmedim ve yeni kardeşim bu yüzden öldü. Takviye çağırmak yerine düşmanımla çarpışmayı seçtiğimi söylüyorum, bu gerçeğin geri kalan günlerimde beni rahatsız edecek. Bir daha asla yapmayacağım bir hata. İki seçeneğiniz olduğunu ve doğru olanı yaptığınızı söylüyorum."

"Arkadaşımın ölmesine izin verdim," dedim yavaşça, yumuşak bir sesle. "Bu *asla* doğru bir şey olmayacak."

"Acı çekmiyor. Mutlu, eve dönüş için hazırlanıyor."

Clay'in gülümsediğini hayal etmeye çalışıyorum. Onu kendi kanından oluşan bir havuzda yatarken görüyorum.

Sloan kollarını beline sararak, "Kendimi Many Ends'de bulurdum," diyor. "Hiç ziyaret ettin mi?"

Dörte dörtlük başka bir karede oturuyoruz, ama sıcaklıktan hiç rahatsız olmuyorum. Ben soğuğu hak ediyorum.

"Numara. Denedim," dedi Archer. "İçerideki insanların çıgıllıklarını duyuyoruz ve hatta peçeden ruhları takip etmeye çalıştık ama her zaman engellendik."

Sloan ürperir ve belki de gerçek dışı duruşunu yeniden düşünür.

"Eğer birinin girmesinin bir yolu varsa," diyorum, sesim artık bomboştu, "diğerlerinin girmesi için bir yol var."

"Öyle düşünüyorsun, evet." Ayağa kalkıyor, elini kaldırıyor, avucundaki yıldız parlıyor. Işğın içine yazarak, "Gel. Daha katetmemiz gereken dört mil var."

Etrafımızdaki duvarlar soluyor ve soğuk içeri giriyor.

Yürürken sessiz kalıyoruz ve memnunuz. Aklım karışıyor. Sloan gibi ben de İmzasızlardanım. Şu anda ölürsem, büyük olasılıkla bir işkence dolu varlığı bir başkasıyla değiştirerek, Many Ends'e varırım. Fakat...

Belki bu alternatiften daha iyidir.

Archer, Clay'i kurtarmayı başaramadı. Bir vuruş, Troyka.

Killian'ın eylemleri, ilk etapta Clay'i tehlikeye atan çığa yol açtı. Bir vur, Myriad.

Ailem. Yeterince söylendi. İkinci vuruş, Myriad.

TL'lerin sorulmadan bir insan hayatını kurtarmasını engelleyen kurallar. İkinci vuruş, Troika.

Gün batımından yaklaşık iki saat sonra Archer'ın bahsettiği küçük kasabaya varıyoruz. Gümüş direklerin tepelerine monte edilen ısıtıcılar sokakları sıralıyor ve yolumuzu yumuşak kırmızı bir parıltıyla aydınlatıyor. Altın ışık, dağın yamacına oyulmuş çok sayıda kutu şeklindeki binadan parlıyor. Her bina bir tür tünelle birbirine bağlanır. Pencere yok, gerçek *kişilik yok*.

Okçu, elindeki ışık parlarken durur. Yazmak için gölgeli bir köşeye giriyor.

"Ne yapıyorsun?" İstiyorum.

"Liderimden gelen bir mesaja yanıt veriyorum."

Jellyair yaratımı...Dünya ve bir krallık arasındaki iletişim. Cihaz başka ne yapabilir?

"Onun anlamasını sağlamalıyım..."

Archer'ın hayal kırıklığı açık ve birdenbire kulağımın arkasına yerleştirilen cep telefonunun Prynne'e geldiğim gün devre dışı bırakılmasına sevindim. Vans beni izole hissettirmeyi umuyordu. Hapsolmuş. Onun hatası. Ulaşılamazsam, takip edilemez veya sipariş verilemezim.

Sloan ona kirpiklerini vurarak, Vaktimizi boşa harcarken, dedi, bize nerede olduğumuzu söyleme nezaketini gösterir misiniz?

"Urallar." Yazma hızı artar, parmakları görünmez tuşlara vurur.

Urallar. Rusya'nın batısından geçen bir dağ silsilesi. Aklım ilk tarih derslerimden birine döndü. Neredeyse bir asır önce, kar dağları kapladı, ancak önceki yıllardan farklı olarak, tufan mevsim değişikliği ile erimedi. İklim kötüleşti, çok sert ağaçlar oldu ve vahşi yaşam kısa sürede öldü. Diyarlar sonunda devreye girdi ve sürdürülebilir bitki örtüsü dikti.

"Bu kasaba da diğerleri gibi. Troikan ve Myriad sadıklarının yanı sıra İmzasızların bir karışımı var. Birkaç hafta önce üçü arasında bir isyan çıktı ve tansiyon hala yüksek." Işık sönüyor ve Archer kolunu yanına indiriyor. Dönüp elime bir torba bozuk para koyarken omuzları düştü. "Eminim akıl hastanesinde, vatandaşları ve mahkûmların kaçması ve buraya gelmek için

yeterince uzun yaşaması durumunda takibe almak için burada yaşayan insanlar da vardır."

Müthiş. "Silahlara ihtiyacımız var. İyi olanlar."

"Ve onları alacaksın. Sokağın sonunda bir oda kahvaltı var. sahibini tanıyorum İhtiyacın olan her şeye sahip olacak... Seni gitmek istediğin yere götürecekt."

"Güvenilir mi?" diye soruyor Sloan.

"Öyle."

İyi. "Artık gidebilirsin," diyorum ona. Onunla işim bitti, hepsiyle.

Ağzını sadece kapatmak için açar. Özgür iradeyi geçersiz kılamaz. "İnsanları koşulsuz sevin" yasasının bir parçası, eminim.

Vedalar üzücü, dedi Sloan, imza niteliğindeki hareketiyle parmak uçlarını yanaklarından aşağı doğru kaydırarak. Canımız dondurma yemeye başlamadan ve sokaklarda aday göstermeye başlamadan önce bunu kapatalım.

Archer'ın bakışıyla karşılaştım, bakır süsenlerin perili ve musallat oldu.

"Tek başımıza iyi olacağız."

"Gerçekten yapacak mısınız?"

Bundan emin olacağım. "Gitmek."

"İtaat etmeye zorlanmadan önce bir iki dakikam var." Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Ben olmadan Killian sana ulaşabilir. Ve yapacak. Senin için geliyor."

"Onunla başa çıkabilirim." Gerçek bu. Gerçek olmalı. "Kız kim? Dior?" Sorunun neden şimdi beni terk ettiğinden emin değilim. Aslında biliyorum. Killian benim için geliyor ve alabileceğim tüm bilgileri istiyorum. Bilgi güçtür.

Archer, "Beni tekrar davet et, sana anlatabilirim" demeden önce hafif bir tereddüt.

"Oh hayır. Entrika kartını oynayamazsın. Bana borçlusun."

"Tıpkı bana borçlu olduğun gibi."

Nasıl cüret eder! "Sana hiçbir şey borçlu değilim..."

"Ya kendine yalan söylüyorsun, ya da bana. Hangisi?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. Sağ elini kalbinin üzerine, sol elini de sağ elinin üzerine koyuyor ve bir saniye sonra gitti.

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Günlük Anlamı GÜNLÜK

Vans'ı kaynakla işimizi bitirmeden öldürmekle kalmadınız, şimdi de birkaç raporu kaçırdınız Bay Flynn. Bayan Lockwood benim için, hepimiz için önemlidir. ŞİMDİ onunla nasıl ilerlediğini söyle. Archer'la kavganızdan sonra Generaller başka şeylerin yanı sıra yeniden atanmanız konusunda tartışıyorlar.

Annenle kaynaşmış kişinin kimliğini unutup unutmamayı tartışıyorum.

Madam Pearl Bennett

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: P_B_4/65.1.18

Konu: Beni Tehdit Ederseniz Sizi Mahvederim

Beni yeniden atamak mı istiyorsun? Lütfen. On beş yaşımdan beri sahadayım. Matematikte sorun yaşarsan diye dört yıl. O birkaç yıl içinde, yüzyıllardır çalışan İşçilerden daha çok İlk Hayat Arkadaşı topladım. Generallerin bana ihtiyacı var ve bunu biliyorlar. Bu kıza başka kimse ulaşamayacak. Başka kimse denemese iyi olur. Yapıyorlar ve önce öldürüp sonra soru soracağım. O benim.

O şimdiye kadar uğraştığım herkesten farklı ve onu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Ayrıca bir daha annemi bana karşı kullanmaya kalkarsan konu satırında söz verdiğim gibi yaparım.

Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Siz KİMsiniz?

Genellikle küçümseyici yorumlar yaparsınız, ancak nadiren sinirlenirsiniz. Ve başka bir Emekçi'nin görevinde bir şans vermesine izin vermemizi ASLA umursamadın. Bunu her zaman kişisel bir meydan okuma, üstünlüğünüzü kanıtlamanın bir yolu olarak gördünüz.

kıza mı aşıksın

Bu mantıklı, sanırım. Birlikte olduğu general kızım Killian. Ashley'i bir zamanlar seviyordun. Unutma? Çünkü ben yapıyorum. Ben asla unutmadım.

Ten'i imzalamak için daha çok çalışın. Lütfen. İmzasız kaldıkça Troika'nın onu kazanmak için daha fazla zamanı olacak. Düşmanın yanında yer almasına izin veremeyiz. Yapamayız.

Bunun olmasına izin vermeden önce onu kendim öldüreceğim. O zaman anneni öldürürüm.

Ben de tehdit yerine sözler veririm.

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: P_B_4/65.1.18

Konu: İçinizdeki Kaltak Gösteriliyor

Ne hatırlıyorum? Dokuz general tek bir savaşta öldü. Evet, kızınız onların arasındaydı ama benim için bir kız kardeş gibiydi. Daha fazlası değil. Ten Lockwood ile Fused olan o değil. bilseydim; hissederdim.

Yapmıyorum.

Ve *Ten'i* imzalayacağım. Şimdi beni rahat bırak ve çalışmama izin ver.

ON İKİ BÖLÜM

"İlk Hayatınız, İkinci Hayatınız için zemin hazırlıyor."

—Troyka

Sloan'ı arkamda, gölgelere yapışarak dağ kasabasından geçiyorum. Ben bir görevdeki bir kızım. (1) Algılamayı önleyin. (2) Barınak edinin. (3) Yeniden gruplandırın.

Minyatür bir nükleer santrale benzeyen bir yerde bulunan pansiyona vardığımızda ayaklarım zonkluyor ve sırtım ağrıyor. Diğer binalar üç katlı ve ufalanan taşlarla kutu şeklindeyken, bu bina uzun ve yuvarlak, tıpkı bir soğutma kulesi gibi, tepesinden buhar fışkırıyor.

İçeride lavanta kokulu sıcaklık sarıyor beni ve listemden bir numarayı kontrol ediyorum. Duvarları duvar resimleri kaplıyor, burada bir yaz bahçesi, orada bir bahar çayırı. Halı, en yumuşak çimlere benzemek için yapılmış, yeşilin çarpıcı bir tonudur. Ücretsiz çay ve kurabiye sunan küçük bir mutfağın etrafında dönen insanlar var.

Sloan öne çıkıyor ve kurabiyelerden birini kapıyor. Her şeyi ağzına tıkıyor ve öğürüyor. "Ah, iğrenç. Bu şimdiye kadar ağzımda yaşadığım en kötü şey."

"O halde bir Myriadlı olmalısın," dedi yanındaki kadın ve sesindeki alaya bakılırsa, bahse girerim şef o. "Onları ısırsa iyi bir şey bilemezler."

"Şu anda İmzasızım."

Kadın, kız bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi Sloan'dan uzaklaşır.

"Zevkinizin kötü olduğunun açık bir göstergesi. Kurabiyem beslenmeyle dolu."

"Bunu kırmak istemem ama *beslenme*, *dışkı* için kullanılan başka bir kelime ."

İkisini tartışmalarına bırakıyorum ve arka tezgahı yöneten yaşlı kadına yaklaştım. Sahibiyle konuşmak istediğimde bana *tsk-tsk veriyor* .

"Ondan bir parça mı istiyorsun? İnkâr etmeye çalışmayın. Kızlar ellerini onun mallarından ve hizmetlerinden çekemiyor gibi görünüyor." Güzel kara gözlerinde neşe parlıyor, onu iki milyon yaşından biraz daha genç gösteriyor - ya da ne kadar uzun yaşarsa yaşasın. Çarpık omuzları ve çok kırıışmış derisiyle, daha yaşlı bir insanla tanıştığımın emin değilim. "Bay. Brando saygıyla karşılanmayı hak ediyor, öyle."

"Saygı duyacağım, söz. Ben..." Sesimi alçaltarak, "Beni Archer gönderdi," diye fısıldadım. Kendi adımları kullanmama gerek yok. "Bir oda istiyorum." Diğer şeylerin yanı sıra.

Başka bir bilgi istemiyor ama yıpranmış elini sessizce para talebiyle uzatıyor. İşçinin bana verdiği madeni paralardan birini teklif ediyorum. Çeyrek boyutunda kesilmiş bir Ametist jeodu. Işıktaki koyu mor parıldıyor ve ortasına oyulmuş bir taş var. Bu Troika'dan geldi ve çoğu insanın bir yılda kazandığından daha değerli.

"Öyle mi... Öyle! Zenginiz, dedi Sloan yanıma gelerek. Yaşlı kadına bakıyor. "Bu madeni para akşam yemeğini de kapsasa iyi olur. İki kraliçeye yakışır bir şölen. Ve kıyafetler. Kesinlikle kıyafete ihtiyacımız var."

Başka bir *tsk-tsk* . "Aldığını alacaksın ve hoşuna gidecek, alacaksın."

En azından anlayacağız ve listemdeki iki numarayı işaretleyebileceğim.

"Sabahları," diye ekliyor kadın, "sahibinden bir ziyaret alabilir ya da almayabilirsiniz." Bir başka doyurucu neşe dozuyla gülümsüyor. "Eminim her iki şekilde de seni görecektir."

* * *

On gözyaşı düşer ve ben ararım. Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için . Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın. Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. Saklanmak için altı saniye, yukarı, yukarı ve hayatta kalacaksınız. Beş kere dört kere üç ve olacağı yer orası. İki kurtaracağım, cesur olacağım, cesur, cesur. Sevdiğim kişi için geri geleceğim.

Uyuyamadan dönüp dönerken, kafamda Loony Lina'nın şarkısı çalıyor. El ele tutuşup daire çizerek okuduğumuz aptalca bir kafiye. "Sevdiğim kişi için geri geleceğim" dediğimizde yere yığılıp kıkırdadık. Ama Çılgın Lina'nın kıkırdamaları her zaman hıçkırıklara dönüşmüştü.

Ölmek zorunda kaldığın için üzgünüm, özellikle de korkunç bir şekilde , derdi. Seni özledim.

Hiç yaşanmamış olaylar hakkında her zaman geçmiş zamanla konuşurdu. Deli Lina. Benden çok daha yaşlı ama daha akıllı değil.

Ölmedim , ona söyledim. Burada seninleyim.

On üç yaşına bastığımda babam onun gelmesine izin vermeyi bıraktı. Sanki artık yokmuş gibi onun hakkında konuşmayı tamamen bıraktı. Ve ne zaman onu sorsam, konu aniden değişti.

Aklıma başka bir konuşma geliyor.

Muhasebeci olmadın, aptal. Asla bir rüya olmaması gereken kayıp rüya , demişti. Çok üzücü.

O zamanlar muhasebeci olmak radarımda bile yoktu.

" Ben ne oluyorum?" sormuştum.

"Bir kimse!"

Biri... Bir Conduit veya Abrogate gibi mi?

Sonunda, sabah güneş ışığı pencereden içeri girer. Erteleyip rahatlamaya çalışmaktan vazgeçip elimi gözlerimi ovuşturdum. Yeni bir gün. Karşılaşılacak yeni bir dava.

Komodinin üzerinde parlayan dijital notu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

On,

Archer'ı boğmak istersen diye.

senin,

Killian

Gizlice odaya girdi ve ben onu tespit edemedim.

Elimi ışığın içinden geçirdim ve kelimeler kayboldu. Komodinin üzerinde, her birinin ortasında küçük bir metal kanca bulunan iki deri bilek manşeti bulunur. Kancaları çektiğimde, bir tel uzuyor ve bir... garrote oluşturuyor.

Sıfır! Bilezikler tam bana göre. Kesinlikle mükemmel. Ona... beni soğuktan kurtaran Archer'a borçlu olduğum gibi. Sevmesem de sonunda gerçeği kabul ediyorum.

Deri güzellikleri yerine sabitliyorum ve tıpkı lobi gibi bir bahçe cenneti olan odanın içinde dolaşıyorum. Duvarlarda gül portreleri asılı. Yorganın içine kır çiçekleri dikilir ve zümrüt yeşili halı boyunca zambaklar dokunur.

Banyoda duş alırım, saçımı kuruturum ve dişlerimi fırçalarım. Temiz bedenimi kirli giysilere sokmak yerine dolapta bulduğum sabahlıklardan birine giriyorum. Bitirdiğimde Sloan uyandı.

Sabahlardan nefret ediyorum, diye mırıldandı. "Ve öğleden sonraları. Ve akşamlar."

O duş alırken ben kahvaltı ısmarladım ve yeni bir şans daha verdim. Her şey bir buçuk saat sonra gelir ama Sloan hala banyodan çıkmamıştır.

kapıyı çalıyorum. "Orada iyi misin?"

"İyi, iyi," diyor. Kapı sallanarak açılıyor. O da benim gibi bir bornoz giyiyor. Gergindir, yanakları solgundur, ama kahvaltı yaparken gözü aydınlanır. "Gıda!"

Yemek yumurta, domuz pastırması, krep, bisküvi ve sostan oluşur, her şey bir kutudan ve kesinlikle lezzetlidir. Eski hayatımda açlıktan ölmeyi tercih ederdim.

Eski hayatımda aptaldım.

Hiçbir şey kalmadığında, dolu karnımı ovuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Saatim sıfırlanmak üzere, biliyor musun?" Kolları boyunca mavi çizgili düğün çiçeği sarısı bir gömlek ve zambaklarla süslenmiş parlak mavi tayt giyiyor. "Minibüsler beni aramayı bırakmayacak."

O bilmiyor. "Vans öldü."

Gözleri umutla ve hayal kırıklığıyla mı açıldı? "Emin misin? Nereden biliyorsunuz?"

"Vücudunu gördüm. Ben de kapıyı açıp seni kurtarmak için onun kesik elini kullandım."

"Onurları kim aldı?" Sesi gergin.

"Killian." Hareketlerim kaba, onunkine çok benzeyen bir kıyafet giyiyorum. Kollarına yeşil çiçekler dikilmiş pembe bir gömlek ve pembe çizgili yeşil tayt. Malzeme hafif ama esnek, vücudumu ikinci bir deri gibi şekillendiriyor.

Vans'ın ölmesini istedim ama onu öldüren *ben* olmak istedim, dedi ve ayağını yere vurdu. "Bu adil değil."

"Hayat adil olsaydı, Clay yaşıyor olurdu."

Kızar ve arkasını döner. "Yani. Plan nedir?"

"İstese de istemese de otel sahibiyle görüşün, silahlarınızı kuşanın ve dağdan inmenin bir yolunu bulun."

"Evet ama nereye?"

"Kurumdan ve ailelerimizden alabileceğimiz kadar uzağa. On sekizinci yaş gününe kadar saklanmam gerekiyor ve eminim sen de öylesin. Ondan sonra sahilde bir ev satın alıyorum."

Bir an düşünüyor, başını sallıyor. "Beni kaydet."

"Hiç sörf yaptın mı?"

"Hayır ve asla istemiyorum. Margarita içerken güneşi içinize çekeceğim ve sizi neşelendireceğim. Sonra, on sekiz yaşına bastıktan sonra Savannah'daki evime gideceğim ve..."

Vur, vur.

Tutmayı başardığım neşteri avucuma alıp çerçevenin kenarına doğru ilerlemeden önce Sloan'a endişeli bir bakış attım. "Evet?" Ararım. Bir gözetleme deliği var ve hızlı bir bakış atıyorum.

Küçük bir çocuk mu?

"Annemi gördün mü?" Titriyor ve her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor.

Şaka yapıyor olmalısın, diye mırıldandı Sloan.

Kapıyı açtığımda, muhtemelen üç ya da dört yaşında olan ve içi doldurulmuş bir oyuncak ayıyı göğsüne bastıran çocuğu buldum. O, sümüklü burnunu gömleğinin koluna sildiğinde bile gördüğüm en tatlı şey. Kıvırcık siyah saçları paspası andırıyor ve gözleri iri, teninden biraz daha koyu. Tanıdık gözlerdir. Onları nerede gördüm?

"Odamızdan çıkmadık, evlat." Sloan yürür ve onunla göz göze gelmek için çömelir. "Annenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Hıçkırıyor. "Ama ama..."

"Onu bulmana yardım edebiliriz," diye ekledim aceleyle.

İfadesi bir anda kasvetliden neşeliye değişir. Odamıza girerek "Dostum. Bu işte çok iyi oluyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Kıkırdadı. "Kabuk olduğumu söyleyemez misin? Utanmalısın. Peki? Sadece orada durma. Kapıyı kapat," diyor, oyuncak ayıyı basamak olarak kullanmak üzere yere bırakarak. Yatağın kenarına tünür.

"Sen bir Shell misin?" Sloan kapıyı kapatıp kilitler. "Peki. Bunu yapar. Kafam kesilmiş tavuk gibi hissediyorum. Cehennem gibi işedim ve biraz kaybettim."

Gerçekleşme beni sular altında bırakıyor. O gözler... dün gece tezgahı yöneten yaşlı kadına ait.

Çılgın bir evde yaşamaya alıştığım yüzümle çocuğun -kadın, her neyse- önüne geçtim. "Sen kimsin?"

"Sıska kıcını kurtaracak olan. Archer, ikinizin dağdan çıkmanın bir yolunu aradığınızı söyledi." Bu kadar sevimli bir yüzden bu kadar alaycı bir ton gelmesi *garip*.

"Archer'ı tanıyorsun." Soru değil açıklama.

"Tabii ki." Bacaklarını birbiri ardına tekmeliyor. "Ben Steven ve buranın sahibiyim."

"Sahip misin?" Sloan elini alnına bastırıyor. "Kaç yaşındasın? Yok canım?"

"On yedi yaşındayım." Göğsü gururla kabarıyor. " *Olgun bir on yedi.*"

Bu sevimli küçük sümüklü çocuk benim yaşımda. Bugün dünyadan uzak durmam gerektiğini düşünüyorum. Yetişkin olmamın imkanı yok. Aklım yine karıştı.

Sloan, "On yedi yaşındaki bir serseri tarafından oynanmadım," diye *mırıldandı*.

" *Deneyimli bir on yedi,*" diye ekliyor kaşlarını oynatarak.

Ağzıma kusmamaya çalışıyorum. "Troika'yla birlikte misin?"

"Ding, ding, ding," diyor Steven. "Şu anda izinli olmama rağmen." ona bakıyorum. "Ne demek...?"

"Karaborsa Lifeblood sattığım için başım belaya girmiş olabilir ya da olmayabilir." Tırnaklarını gömleğine parlatıyor. "ÜST olarak adlandırmış olabilirim veya olmayabilirim. Zevk Tadı."

"Ve sen, ne, tatlı küçük kalbinin iyiliğinden bize yardım etmeyi mi planlıyorsun?" Sloan şekerli bir ton kullanmış olabilir ama çocuğa kötü koku veriyor. "Ancak daha sonra, Everlife'ımızın haklarını devretmemizi beklediğinizi anlayacağız, değil mi?"

"Dinlemedin mi sarışın? Yoksa kafanızdaki hava kulaklarınızı mı tıkar? Görevde değilim, bu yüzden kimseyi imzalamayacağım. Senden tek beklediğim bir el işi." Kaşlarını oynatıyor.

Ah! ağzıma kusuyorum. Ben de ona kirli bir çorap fırlatırım.

O sırtıdır. "İyi. Yardımımın seninle hiçbir ilgisi yok." Zıplıyor ve dolaba, içinde mini bar bulunan gizli bir panele doğru yürüyor. Bir şişe votka ikram ediyor ve onu geri çevirdiğimizde -bizim yerimizde ayık kızlar hayatta kalıyor- içindekileri boşaltıyor. "Archer'a bir iyilik borçluyum. İçeri çağırdı."

Bu tuhaf küçük yabancıya güvenmek mi güvenmemek mi? Bir seçim. Sevdığım biri değil, kendi özgür irademle yapacağım bir tane.

"Sizi bir uçağın sizi eyaletin yanında uçurmaya hazırlandığı bizim havaalanı versiyonumuza götürmek için ön tarafta bir arabam var. Nereye gitmek istersen. Ah, bir de döşeme tahtasının altında her biriniz için birer silah var."

Güven, ben karar veririm. Bir kereliğine kolay yolu seçeceğim. "Teşekkürler."

"Evet evet. Artık işim resmen bitti."

Sloan o kadar kolay ikna olmuyor. "Belki seni alıp yanımıza alırım. Herhangi bir tuzak kurarsan, kalkanımız olacaksın."

"Devam etmek. Beni hanın dışına taşıdığına neler olacağına dair bir ön izleme ister misin?" Boş şişeyi çöp kutusuna atar, iskalar, sonra oyuncak ayıyı almak için atlar. Alt dudağı somurtarak aşağı kıvrılan Sloan'ın bakışlarıyla karşılaşılıyor. Gözlerinde iyi yaşlar. "Onu durdurmaya çalıştım memur bey, ama o benim özel evime dokundu."

"Sen neden küçük-" Sloan öne atıldı ama bileğini tutup onu durdurdum.

Steven, gözleri kurumuş, kapıya doğru yürürken kıkırdıyor. Kapı koluna ulaşmak için parmak uçlarında uzanması gerekiyor. Salona giriyor ve omzunun üzerinden bakmak için duruyor. "Archer sen uyurken ziyaret etti. Bir iyilik yaptı ve sana yardım etmemi istedi. Aksi takdirde, kendi başınızın çaresine bakmanıza izin verirdim." Bununla, o uzaklaşır.

Archer bana doğrudan yardım edemedi, bu yüzden bana uzaktan yardım ediyordu.

Sıfır! Ondan hoşlanmak istemiyorum. Olan onca şeyden sonra değil. Ama ben yaparım. O iyi bir adam ve belki... belki de sadece kararımı değil, beni gerçekten önemsiyor. Ya da belki ben yanılım. Nasıl bilebilirim ki?

Sloan ve ben cılız eşyalarımızı topluyoruz, yeni paltolarımızı giyip dışarı çıkıyoruz. Hava, güneşten yayılan parlak ışık ve sıcaklık ışınlarına rağmen hatırladığım kadar soğuk, ama her rüzgar estiğinde, giysilerimiz gerçekten ısınıyor. Archer... Killian için çevredeki kaldırımları taradım. Her iki çocuktan da iz yok.

Ben onu davet edene kadar Archer bana yaklaşılamaz. Killian her an gelebilir. Söz verildiği gibi, kaldırımda siyah bir sedan bekliyor. Öne doğru adım attığımızda, arka kapı dışarıdan yardım almadan açılıyor. Minderli deri koltuklara kaymadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Bizi sürücünden engelleyen bölüm gölgeli, kimliklerimizi saklıyor. Ve onun. Beni gerginleştiren bir gerçek, ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece tetikte kalıyorum. Havaalanına git, Amerika'ya git.

Dağın yamacında bir düşmeyi önlemek için hiçbir korkuluk sunmayan ince, tehlikeli bir yolda kısa süre sonra kıvrılıp dönerek ilerliyoruz. Yol boyunca asılmış tabelalar var.

Işık Görüş Getirir!

Doğru Eşittir!

Size HAREKET EDİYORUZ! Alem Kargaşasına Karşı İnsanlar!

Yalanlara İnanmayın! Diyarlar Sizi Kontrol Etmenin Bir Yoludur!

Sloan pencereden uzağa bakar ve içini çeker. "Sahildeki evinizi alıp sörf yapmayı öğrendikten sonra ne yapacaksınız?"

"Kendimi Twinkies ve Ding Dongs ile doldur ve sonunda sonsuz geleceğimi çöz." Ve kolay olacak... belki. Bana baskı yapacak kimse olmayacak.

Bana çift başparmak aşağı veriyor. "Bulduğum ilk uygunsuz taliple evleneceğim." Kollarını açar ve başını geriye atarak güler. "Büyükanne soooo işaretli olacak."

"Sırf mülkünü kurtarmak için seni yaşlı bir osurukla evlenmeye gerçekten zorladı mı?"

"Ah, evet, kesinlikle yaptı." Öfke ve acılık ifadesini çarpıtıyor. "Bir gün, atalara ait mülkü yakacağım. Ama intikamımı tartışmak istemiyorum."

Fikrini değiştirmeye çalışmamdan mı korkuyorsun? "Prob yok. Zaten beni sıkıyordun."

Homurdanıyor. Sonra gergin bir şekilde koltuğunda kıpırdanıyor ve ellerini kalçalarına sürüyor. "Yani... Seninle bu konuyu konuşmadan önce ayrıntıları kafama takana kadar beklemek istedim, ama, şey, çok hevesliyim. Yeni İşçilerim var. TL'm Deacon ve ML'm Elena. Duşumdan önce ziyaret etti ve daha sonra TL'mi aradım. *Az önce Troyka'dan biriyle konuşmak istiyorum dedim ve o ortaya çıktı.*"

Daha yüksek alarmlara geçiyorum. "Ve?"

"Sayısız bana kendi tasarımı olan bir ev, istediğim arabayı ve doğrudan banka hesabıma yatırılan yüz bin dolarlık ikramiyeyi teklif etti. Everlife'ım için bir İşçi olarak yetiştireceğim."

Kalbim çırpınıyor. "Kabul ettin mi?"

"Hayır, ama hayatımda ilk defa gerçekten bunu düşünüyorum. Many Ends'in duyduğumuz kadar kötü olduğundan emin değilim ama uzak bir ihtimal varsa, yeni bir Everlife planına ihtiyacım var."

"Deacon denen adam ne teklif etti?"

Archer'ın Clay'e sunduğu şeyin aynısı. Aile, istendiğinde yardım, gerisini biliyorsun."

"Bununla ilgileniyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ailemden nefret ediyorum. Neden isteyerek bir başkasına imza atayım? Ama kızım, Deacon seksi, o yüzden *tabii ki* düşüneneceğimi söyledim. Davasını savunmasına izin vermeyi düşünüyorum... yatakta."

gözlerimi deviriyorum. "Killian kadar kötüsün."

Araba durduğunda pencereden dışarı bakıp bir sıra mağara görüyorum - havaalanı mı? Ciddi anlamda? Mağaralardan birinde, bir uçağın burnunu seçebiliyorum, kanatlar ufacık deliğe sığacak şekilde geri çekilmiş.

Sloan, "Kötüden kötüye gitme yeteneğimiz olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Kabul." İleride uzun bir düz buz parçası var. Büyük ihtimalle pist. *Tamamen* güvenli görünüyor .

Kapı sallanarak açılıyor, ama bu sefer bir adamın, yani şoförün nezaketi.

"Merhaba, On." Killian bana gülümsüyor, yavaş ve kötü. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Kelebekler midemde dans ediyor, öfke kanatlarını parçalayıp üzerlerine üşüşmeden bir saniye önce. ona göz kırpıyorum. "Davranışların arkadaşımın ölümüne yol açtı."

Gülümsemesi kayboluyor. "Clay artık Everlife'da. Onun için mutlu olmalıyız."

Mutlu? *Mutlu?* "En sevdiğin küçük slogan - Galiplere Hayran Olur ve Başarısızlıklardan Nefret Edilir - çöptür. Archer'la girdiğin çatışmayı kazanmış olabilirsin ama saygımı kaybettin."

Yüz hatlarına okunamayan bir maske düşüyor. " *Olması gerektiğini* söyledim , On, olduğumdan değil. Sözlerini unutamadım. *Zafere yanlış yoldan ulaşılsa, bu aslında bir zafer değildir* . Arkadaşının ölmesini istemedim. Özellikle bu şekilde değil."

"Yine de onu öldürmeye yardım ettin."

Bakışları yukarı kalkıyor, dağın diğer tarafına bakıyor. "Bir gün onu tekrar göreceksin."

şimdi hissettiğim kaybı ortadan kaldırmıyor . İlk hayatı önemliydi. Bana göre! Ona! Umutları ve hayalleri vardı." bir hıçkırık yutuyorum.

Sonunda Myriad'ı seçersem, aksini iddia etmesine rağmen Clay benim düşmanım olacak ve bu fikirden nefret ediyorum. Ama savaş savaşır.

"İlk hayat önemlidir," diye tekrarlıyorum.

"Duy, duy," diye sesleniyor Sloan. "Kırıksık cilt, gri saçlar ve özellikle çocuk bezi kullanımını dört gözle bekliyorum."

"Belki önemli," dedi, sanki konuşmuyormuş gibi davranarak, dikkati bendeydi, "ama yine de son değil. Bizim kadar uzun yaşadığınızda, kayıp kaçınılmazdır. Vazgeçmeyi öğrenmelisin."

Hiçbir zaman! "Bazı şeyler, bedeli ne olursa olsun tutunmaya değerdir. Kaybedecek bir şeyin yoksa, sana acıyorum."

Bana kaşlarını çattı. "Bana *asla* acıma."

ona bir öpücük gönderiyorum. "Gurur zayıflıktır."

Elini bana uzatırken somurtması derinleşiyor.

Sıkıttığım dişlerimin arasından "Arabayı nereden biliyorsun?" diye sordum.

Güneş ışığını gözlerimden uzak tutarak tam önümde duruyor. Steven bana bir iyilik borçluydu, ta. Ben paraya çevirdim."

Aksanı her zamankinden daha güçlü, sesi daha boğuk. "Bir Troikan, bir Myriadlı'ya iyilik mi borçluydu? Bu nasıl oldu ?"

"Büyük bir beceriyle." Maske düşüyor ve bana çaresizliğe benzer bir ifadeyle bakıyor. "Casusluk yapıyorum ve bekliyorum. Koşullar umutsuz görüldüğünde, bir bedel karşılığında umut sunarım. *Binlerce* borcum var."

Şeytanla anlaşma. Ama... bir yanım, bir kez daha gücüyle beni etkilemeye, eski alışkanlıklarına dönmeye çalıştığından şüpheleniyor. Biraz sevecen olabilir ve ona karşı güçlü kalmayı çok istediğimde beni yumuşatıyor.

Bakışları bileğime kaydı ve adeta mutluluktan titredi. "Hediyeni beğendin." iç çekiyorum. "Yaparım." Ben hediye kabul edemeyen kızlardan değilim. Ver. "Teşekkürler."

Sloan arkamdan kayarak, "Belki beni görmedin ya da duymadın, yakışıklı," dedi. Sürpriz! İşte buradayım! yakalamayı çok isterim." Kolunu onunkine bağlamak ve onu benden uzaklaştırmak için etrafımda dönüyor.

Nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi omzunun üzerinden kaşlarını çatarak buna izin verdi.

Yine, sevimli.

"Kendi başımıza çok *savunmasız olduk*" diye devam ediyor. "Çok zayıfız ve işte buradasın, büyük, güçlü bir dilim biftek, günü kurtarmaya hazır." Uçağın burnunun dışarı baktığı mağaranın duvarına ulaştıklarında, kız onu tüm gücüyle iter ve bir diş fırçası gövdesini karotisine bastırır. "Ya da değil. Şuna bak. Senin tipini biliyorum. İşler istediğin gibi giderken tatlı, ama yolunda gitmediğinde ıslak bir panterden daha acımasız." Şeker ses tonunu tamamen

terk etti, geriye sadece öfke kaldı. "Ten'e zarar vermene izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Yeniden ifade et. Ten'e zarar vermene izin vermektense seni öldürmeyi tercih ederim."

"Böylece?" Şimşek hızında bir hareketle bileğini yakalar ve onu döndürerek sırtını göğsüne ve yanağını buzlu, kayalık duvara bastırır. "Sana ne yapmayı tercih edeceğimi söyleyeyim . "

"Ona zarar verme," diye bağırdım aceleyle.

Ellerini kaldırarak, avuçlarını öne uzatarak kadının gitmesine izin verdi ve benim rahatlamam elle tutulur cinstendi.

Kaşlarını çatan bir Sloan, bir kez daha şaftı ona doğrultarak dönüyor.

"Hayır," diyorum aralarına girerek. "Silahı yerine koy Sloan. Beni incitmek için burada değil."

Beni arkasından çekerek gövdeden koruyor. Sanki şimdi bana zarar verecekmiş gibi. Hala. Koruyucu jest - çıldırtıcı - sevimli.

Bu kelimededen çok sıkıldım!

"Yeter, siz ikiniz. Lütfen." Onları kendi hallerine bırakıp mağaraya girmeden önce ikisinin de başını sallayana kadar bekliyorum.

Uçağın altında bir şeyi kontrol eden biri var.

"Merhaba," diye seslendim, üzerime bir huzursuzluk çöküyor. Neden olduğundan emin değilim. Bana Killian'dan kaçarken yaşadığım korkuyu hatırlatıyor ama yine de korkmuyorum. Sadece dikkatli ol.

Troyka'dan gelen haberciler burada bana rehberlik etmeye mi çalışıyor?

"Dışarıdan sesler duyduğumu sandım." Tanıdık olmayan bir adam kapağı kapatıyor ve beni selamlamak için adımlıyor. Gri saçlı ve sarp tenli, uzun boylu. "Sen benim en yeni kargom olmalısın."

"Evet." Elimi tek bir nedenden dolayı uzatıyorum ve bu arkadaşça davranmak değil. Titriyoruz ve onun bir Kabuktan ziyade insan olduğu sonucuna varıyorum, derisi nasırlı ve sıcak. O da bir İmzasız, ellerinde ve bileklerinde marka yok.

Ama... huzursuzluğum daha da artıyor. Bunu görmezden geliyorum, burayı terk etmeye kararlıyım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Killian, sesi duygudan yoksundu.

"Seni gitmek istediğin her yere götürecek kadar yakıtım var."

"Hawaii," diyorum, anlık bir karar vererek. Los Angeles'tan - ve ailemden - uzakta olacağım ama suya yakın olacağım.

Pilot, "O zaman karar verildi" diyor. "Devam edin ve uçağa binin, biz de yola çıkarız."

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gerçeklik, duyularınızın kapsamı içindedir. Eğer hissediyorsan, gerçektir."

-Sayısız

On beş dakika sonra havadayız. Uçak küçük ve inişli çıkışlı ve yüz yüze gelmemeyi tercih edeceğim bir kesinlik ile çıplak kalıyorum: Yükseklik korkum var. Peki, düşmekten kork.

Clay'in düşme şekli...

Ürperirim.

"Soğuk?" Killian'a sorar. Yanımdaki koltuğa tünemiş, saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Yoksa korkmuş mu?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum. Neden Sloan gibi olamıyorum? Yardımcı pilot koltuğundaki bir patron kadar mutlu.

Korku engeller, asla yardımcı olmaz. Geçip bak.

Dikkatini dağıtabilirim, dedi. "Ya da sessizce oturabiliriz."

"Sessizliği seçiyorum."

"Çok iyi."

Sözüne sadık kalarak *saatlerce hiçbir şey söylemez*. Rahatsızlığıma rağmen, birkaç tane daha kestirmeyi başardım. Ama uyandıktan sonra, bir saat daha kayıp, huzursuzca kıpırdanırken ve uçakta ölmenin birçok yolunu zihnimde canlandırırken, sonunda soğuk omuz tedavisinin sadece kendime zarar verdiğini kabul ediyorum.

Vazgeçtim, "Geçmişini kazan. Dikkatimi dağıtacak bir şey yap."

Kıkırdaması sıcak, beklediğim soğukluk değil. "Dans et, maymun, dans et?"

"İyi. Anladın."

"Anlaşmanızın şartlarını müzakere etmeye ne dersiniz?"

Neden? Biraz meraklı ve çok çaresizim. "Tamam. Myriad'ın bana tam olarak ne teklif etmek istediğini söyle."

Hala gidiyor. "Sen ciddisin?"

Bir lokma yutuyorum. "Evet. Ben ciddiylim."

Sanki fikrimi değiştireceğimden korkuyormuş gibi, aceleyle, "Sözleşmen, İkinci ölümünün sonuna kadar sürecek. İlk Hayatınızın, ailenizin şimdiye kadar elde ettiği her şeyi aşan bir ün ve zenginlikle dolmasını sağlayacağız ve Ebedi Hayatınızda, arzu ettiğiniz diğer herhangi bir evin yanı sıra sarayın içinde size onurlu bir yer verilecek. İstiyorsan, dolu da olsa alırsın. Hiçbir şey

için asla eksik olmayacaksınız. Hizmetkarların olacak ve yalnızca Kralımıza hesap vereceksin."

"Şöhret ve zenginlik için hiçbir arzum yok." Her birinin ağır bedelini zaten yaşadım. "Ve birinin evini çalmak istemiyorum."

Sanırım onu yine şaşırttım. Bana sorgular gibi bakıyor. "Arzunun adını koy o zaman. Arzun benim için emirdir."

Ona sahil evinden bahsetmeme imkan yok. Mirasımla satın almak istiyorum ve kimseye borçlu değilim. "Peki ya bir iş?"

"Bir Abrogate olarak, diğer pozisyonlar için eğitim almanız gerekecek. Haberci. İşçi. İzci. Önder. Her biri hakkında ne kadar çok şey bilerseniz, o kadar iyi Neshedersiniz."

"Fakat... benim nesh olduğumu nereden biliyorsun?"

"Yeni başlayanlar için, bir Generalle Kaynaşmışsınız."

Sanki heyecandan havlamam gerekiyormuş gibi haberleri bırakıyor. İşin aslı, birazcık bile şaşırmadım. Bunun her zaman, benle değil, kaynaştığımı sandığım ruhla ilgili olduğunu tahmin etmeliydim.

"Nasıl bildiğini bir kez daha soruyorum - şüphesiz."

Hafif bir duraklama. "Biz... yapmıyoruz. Sadece tahmin edebiliriz, ancak tüm Generallerimiz bir anda yok edildi ve onların İkinci ölümleri sizin doğumunuzla aynı zamana denk geldi."

"Evet, pekala, doğumumun birçok İkinci Ölümle aynı zamana denk geldiğine eminim."

"Evet, ama ruhun teninden parlıyordu. Bu ancak bir ruh daha güçlü konumlardan biriyle Kaynaştığında olur."

"Ya da Troikanların inandığı gibi, ruh bir Kanaldır." En azından, tahmin ediyorum.

Resmi bir selam veriyor.

"Federaller Generaldir ve Generaller belirleyicidir, değil mi? Savaş planları yaparlar. Kitlelere önderlik ederler. Büyük bir karar konusunda kararsız değiller. Benim gibi."

Generallerin *ne* olduğunu bilmiyorsunuz . Hiç biriyle konuşmadın." Duraklıyor. "Arzu eder misiniz? Bir görüşme ayarlayabilirim."

Yine merak beni alt ediyor. "Evet. Tamam. Ama sadece benim için bir soruya daha cevap verirsiniz."

"Herhangi bir şey."

Dudağımı yaladım, içimden küçük bir titreme geçti. "Benden hoşlanıyor musun, yoksa senin için sadece bir iş miyim?"

Bir yanıt için boğuşuyor ve sonunda "İkisi birbirini dışlayan şeyler değil" diye karar veriyor.

Hayır, değiller. "Yapmak. Sen. Beğenmek. Ben?"

"Yapıyorum," diyor ve sanki kabul etmek acı veriyormuş gibi kaşlarını çatı. Belki öyledir. Dostların, düşmanların asla yapamayacağı şekilde sana zarar verme gücü vardır.

Aniden küfrediyor ve omzunun üzerinden arkadaki koltuğa bir bakış atıyor. "Yeter! Bizi bırak."

Gözlerim genişliyor. "Birisi burada mı?"

Tekrar yüzüme baktı, ifadesi taş gibiydi. "Numara."

Kelime oyunları. "Kim *buradaydı* ?"

"Flanker'larımdan biri." Dilini bir kesici dişin üzerinde gezdiriyor.

"Sormadan önce, Flankers, Laborer'ın bir alt bölümüdür. Başarısızlıklarımı kayıt altına almak için beni takip ediyorlar."

Bir, kuyruğu olduğunu bilmiyordum. Ve iki, biri gerçekten de onun *istismarlarını kayıt altına alıyor* mu? Sanki o ne, eski zamanların ozanlı bir şövalyesi mi?

Ona gülüyorum – elimde değil – ve çok geçmeden o da benimle birlikte gülüyor.

Özellikle kötü bir tümseğe çarptığımızda, nefesim kesiliyor. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve ben de itiraz etmeden izin verdim. Hatta başımı turba dumanı ve funda kokusunun beni rahatlatığı boynunun çukuruna dayayarak kendi isteğimle ona yaslandım.

"Neden bir şekerleme daha yapmıyorsun?" diyor. "Tek taraflı konuşmalarınızı dinlemeyi seviyorum."

Uykumun konuşmasını duydu mu? Harika! "Ben ne dedim?"

"Ten'in gözyaşları düşer..."

"Numara. On gözyaşı düşer. On numara."

"Numara. Açıkça *Ten'in gözyaşlarını* söyledin . Adınız."

Yaptım? "Evet, yaralandığında sıvı parıltı sızdırırsın."

"Parıltı? Bu ne cüret. Erkekliğim bozuldu."

"Erkekliğin hayatta kalacak."

Sanki beni okşuyormuş gibi omzumu okşuyor. "Ruh bir beden gibi işlev görmez. Kasımız ve kemiğimiz olsa da, yalnızca Lifeblood tarafından destekleniriz ve onu kaybettiğimizde gücümüze kanarız."

Dokunuşuna tepki vermemeye çalışıyorum... evet, *deniyorum* . "Yani, tüm Can Kanını kaybettiğinde..."

"İkinci ölümü yaşıyoruz."

"Böylece Shell'in içinde bile ölebilirsin."

"Evet. Bu şekilde birçok arkadaşımı kaybettim."

Haber... hoş karşılanmıyor. Daha sonra ne olur? Füzyon mu, Gerisi mi?

Başka bir hava cebi yalpalamamıza neden oluyor ve içeride üşüyorum.
Başka bir dikkat dağıtmaya çalışır. "Sloan'ı bırakmalısın. İsteklerini her zaman ihtiyaçlarınızın önüne koyacaktır."

"Başkasının eylemleri asla benimkileri belirleyemez." Özgür seçimimin bir yüzü. Gönülden kucakladığım biri.

Mavi ışık bileklerinde yanıp sönüyor ve küfrediyor.

"Bir mesaj?" Soruyorum.

"Evet."

"Cevap vermeyecek misin?"

"Numara. Madam'dan."

"Madam... ne?"

"Madam Kıç Ağrısı." Dişleri sıkılmış, ses tonu tiksintiyle doluydu. "O benim Liderim."

"Bir kadın için çalışmaktan hoşlanmıyorsun, ha?"

"Onu sevmiyorum, nokta."

"O ne yaptı-"

"Oh hayır. Kirli geçmişimi onunla yayınlamayacağım. Yine de onunla uğraşmak zorundasın."

Ah. Madam Bennett.

Işık ikinci kez yanıp sönüyor ve bileğini tokatlıyor. "Başka bir ilerleme raporu istiyor."

başka . Onunla kaç tane etkileşimimizi paylaştı? "Tam açıklama. İndiğimizde *senden* uzaklaşıyorum ."

"Ben? Ben ne yaptım?"

"Senin bildiğini Myriad biliyor ve Myriad'ın bildiğini ailem biliyor."

"Annenle babana senin kaçışın söylenmedi...henüz."

Bu da bir şey, en azından. "Neden tecil?"

"Prynne sadece merhumun ebeveynlerini bilgilendirdi ve Myriad'dan senin hakkında sessiz kalmasını istedim. Anne baban... beni rahatsız ediyor. Annen bir şey saklıyor ve baban zina yapan bir hıyar."

Şok ve korku neredeyse beni boğacaktı. "Annemi mi aldatıyor?"

Killian hareketsiz kalıyor. "Bilmiyor muydun?"

Uçak başka bir kötü hava cebine çarptığında başımı salladım, burun aşağı indi. İç organlarım büzüşüyor ve bir an için zihnim bir karnaval yolculuğunda dönüyor ve dönüyor.

Omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Türbülans doğaldır kızım. Kaza yapmayacağız."

"C kelimesini kullanmayın!"

Gölüşü de diğerleri kadar güzel. "Bence krallıklardaki herkes seni duydu. Ama endişelenme. Ben büyük, güçlü erkeksi bir adamım ve zayıf küçük kızımı güvende tutacağım."

"Pislik," diye mırıldandım ama ona karşı gevşemeye başladım. Babamın sadakatsizliğini ve anneme yaptığı zihinsel balta işini düşünmeyeceğim.

Killian eğiliyor, ağzı kulağımın üzerinde geziniyor. Sanırım lobu öpecek ama "İkimize de bir iyilik yap ve Myriad ile imzala" diye fısıldıyor.

Başımı kaldırdığımda kalbim çarpıyor. "Killian-"

Bakışlarımız birleşiyor, aramızdaki hava ısınıyor, çatırdıyor. Alnını benimkine dayadı ve enseme kavradı, baş parmağı yukarıya, saçıma ve gömleğimin yakasının altına indi.

"Ben sadece seni istemiyorum" diyor. "Seni *istiyorum* ."

"Aradaki farkı anlamıyorum," dedim dürüstçe. Yine de, kabulü içimi ürpertiyor.

"Kolayca uzaklaşabildiğim ilk kişi. İkincisi... beni hissettiriyorsun — *beni hissettiriyorsun* ."

Sözler hoş değil, ama düzensiz. Sesi tatlı değil, ham.

Neredeyse bittim. O gerçek mi? Yoksa bu beni kazanmak için başka bir hile mi?

Uçak tekrar sallanıyor, ama ilk başta gerçekten umurumda değil. Artık değil. Devam ettiğinde, giderek daha şiddetli hale geldiğinde, çıldırıyorum. gerçekten *çok* önemsiyorum . Uçağın burnu daha keskin bir açıyla alçalırken, üstümüzdeki çöp kutusu açıldı ve sırt çantam dışarı fırladı. Emniyet kemerlerimiz olmasaydı, öne atılırdık.

Bu normal değil.

Pilot, omuzlarına bir çanta asılmış halde kokpitten indiğinde tam bir paniğe kapılıyorum. Bizim bakışlarımızdan kaçınarak hızla hareket ediyor.

Killian adama "Ne yapıyorsun?" diyerek beni serbest bıraktı.

Pilot anahtarlar yan kapıyı açıyor ve soğuk bir rüzgar darbesi ve sert bir şok tekmesiyle havaya uçuyorum. Saçlarım yanaklarıma çarparken o...

Zıplıyor!

"Yardım! Yardım! Killian, On. Bana vurdu!" Sloan'ın çığlık atan sesi, hava akımının acımasız böğürmesini kesiyor. "O gitti!"

Evet. O gitti. O, tek iniş aracımız. Şok panikle çarpışıyor ve beynim neredeyse kapanıyor. Killian'a odaklandım. "Ne yapmalıyız?"

"Burada kal." Emniyet kemerini geri çekiyor, ifadesi kasvetli. "Ve Myriad ile imzala. Sunduğum şartlarla ilgili anlaşmanızı sözlü olarak belirtin. Everlife'ını riske atma, Ten. Lütfen. Uçağı indiremezsem..." Başını sallıyor, sanki bu olasılığı düşünmek istemiyormuş gibi. "Lütfen," diye tekrarlıyor.

Kendime artık sıkıntı içindeki bir küçük hanım olmadığımı hatırlatıyorum. Bunu düşünebilirim. Ne yapamam? Kararımı korkuya dayandır. Çünkü şu anda seçimimi yapmakta özgür olsam da, bu seçimin sonuçlarından asla özgür olmayacağım. Ve sanırım kendimi Troika'da Killian'la veya Myriad'da Archer ve Clay'le savaşmaktansa Many Ends'de bulmayı tercih ederim.

"D-uçağı nasıl uçuracağını biliyor musun?" Ben fırtınanın üzerinden bağırırım.

Yüzü asık kalır. "Bir İşçi olarak, her türlü durum için eğitim aldım."

Bunu "hayır" olarak kabul edeceğim.

Tokası nihayet veriyor, ancak uçak bir dalış daha yaptı ve dalış yaptı. Önünü arkadan ayıran duvara çarpıyor. Tuttuğu bir duvar, kendini kenara çekiyor; Şiddetli rüzgarı dikkate alan Herkülvari bir görev.

Gözden kaybolur ve birkaç saniye sonra Sloan duvarın arkasından dışarı bakar. Aptal kız! O emilecek!

Eğilip kollarımı uzatıyorum. "Bileziklerdeki kancaları tut!"

Sıkıca tuttuğunda, duvara tekme atarken ben de onu çekiyorum. Midair, vücudu açık kapıya doğru kıvrılmaya başlar. Sahip olduğumu bilmediğim bir güç deposunu kullanarak tüm gücümle çekiyorum.

Killian'ın boş koltuğuna atlıyor. Titriyor, kemerlerini sıkıyor. Solgun, yanakları kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmiş.

Gözler perili, soruyor, "Öleceğimizi mi düşünüyorsun? Hayır de, sana inanacağım. Asla yalan söylemezsin."

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sessiz kalıyorum.

Titreyen eliyle ağzını kapatıyor. "Her iki bölge de bir bölge seçmeliyiz. Birçok Son..."

"Evet," diyorum ona. "Seçmek." Archer'ın Clay'e söylediği son sözleri hatırlamaktan başka ne yapacağımı bilemeden, "Okçu. Senden yardım istiyorum. Lütfen."

Parlak ışık yok ve sihirli bir şekilde görünmüyor.

Sloan dudaklarımı okumuş olmalı. Bir titreme onu bana karşı sallıyor. "O nerede? On, *nerede o*?"

Paniği benim için alevleniyor, ama onu bastırmayı başarıyorum. "Burada olduğunu bilmek için onu görmemize gerek yok." Zor yoldan öğrendim.

"Ya sadece Troikalılara yardım etmesine izin verilirse?"

"Biz potansiyelleriz. Kalifiye oluyoruz." Yapmalıyız.

"Onu görmek istiyorum. Onu görmem *gerek*."

Ben...hayır, anladım, şok oldum. Ona güvenirim. Her şeye rağmen -ya da belki her şey yüzünden- bizi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Asıl soru şu: Yeterli olacak mı?

Uçak düşmeye devam ediyor. Sanki binlerce şişe *baiser de la mort* enjekte edilmiş gibi nabız noktalarım daha sert ve daha hızlı yarıyor .

Pencereden dışarı bakıyorum ve bulutlardan hiçbir iz görmüyorum - sadece kara. Yeşil. Yemyeşil. Tatlı. çökeceğiz. Durdurmak olmayacak. Şimdi herhangi bir an...

Sloan'a, "Darbe için hazırlanın," diyorum.

"On." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Seçtin mi?"

Başını iki yana sallarken, solgun saçlarının uzun bukleleri yanaklarını tokatlıyor.

Bazı insanlar, tüm hayatınızın sona ermeden hemen önce kafanızın içinde yanıp söndüğünü söylüyor. Benimki öyle değil. Tüm cevaplarla ilgili inanılmaz bir aydınlanmam yok. Sadece ölmeye hazır olmadığımı ve cesaretimin beni yüzüstü bırakmasına izin vermeyeceğimi -yapamam- biliyorum. Bugün yaşamak için savaşıyorum ve savaşmak için yaşıyorum.

Ölmeyeceğim . _

Sloan'ı kendime yasladım ve ona sarıldım ve fark ettim ki...

Hayır. Lanet olsun, hayır!

Killian bize dönmek için mücadele ediyor. Gözlerindeki mavi benekler, gözbebeklerinin karanlığı tarafından tamamen gölgelenmiştir.

"Git," diye bağıriyorum. "Şimdi terket." Kabuğunun içinde ölmesine izin vermeyeceğim. "Gitmek. Gitmek!"

O değil, hareket alanını Archer'ın yaptığı gibi kullanıyor.

"Sayısız ile imzalayın. Lütfen." Kendini üzerimize atıyor...

Boom!

Neredeyse aynı anda bir ileri bir geri yalpaladım, o kadar güçlü bir kuvvet ki ikiye ayrılmamış olmama şaşırdım. Metal gıcırdatıyor ve çatırdıyor, sesler kulaklarıma saldırıyor. Her iki motor da patlarken ateş, uçağın göbeğinde dans eder. Adrenalinim o kadar yüksek ki, uçak sıkışırken sıcaklığı ya da kemerin ısırışını ya da vücudumun önümdeki koltuğa çarpmasını hissetmemeliyim, ama acı... beni bir anda tüketiyor, beni yutar-

Yardım istemek için ağzımı açtım ama sonunda bir ağız dolusu su yuttum. Su? Okyanusa mı düştük?

Çılgın düşünce: *Artık sörf yapabilirim.*

Baş dönmesi beni kaplarken histerik bir şekilde gülüyorum. Karanlık, hemen arkasından hızlıdır—

* * *

Yüzdüğümün farkına varıyorum... hayır, düşüyorum, aşağı, aşağı... *güm.*

Sırt üstü yatarken gözlerimi aralıyorum ve etrafımdaki ay ışığıyla ıslanmış bir ormanın, boğumlu ağaçların ve sık bitki örtüsünün ortasında olduğumu keşfediyorum. Tek ışık, çoğu etrafımda vızıldayan binlerce yıldırım böceğinden geliyor.

Ah! Birkaçı koluma inip beni yaktı. Sonuçta yıldırım böcekleri değil. Sanırım onlar... yaşayan közler? Onları uzaklaştırmak için ellerimi sallıyorum ve yerlerinde kabarcıklar buluyorum.

Hava kuru, beyaz-sıcak ve benden ter dökülüyor. Çıglıklar, pek çok çıglık, esintiyle esiyor. Acı dolu, ıstıraplı, sayılar kadar kesin bir hikaye - bu en saf haliyle ıstıraplıdır. Çatallı dilleri bana tıslayan yılanlar, bana doğru uzanan dallar boyunca kayıyorlar. Bir tür maymun benzeri yaratık, kor böcekler tarafından vurgulanıyor ve jilet gibi keskin dişleri varmış gibi görünen yaprakların arasından bana bakıyorlar.

Neredeyim? Burası daha önce bulunduğum *hiçbir yere* benzemiyor .

"Sloan?" Ayağa kalkarken adını seslendim. "Kilian mı? Okçu?"

Cevap yok.

Maymunlar benden birkaç metre ötede yere atlıyorlar ve sonuçta onların maymun olmadığını anlıyorum. Dev bir örümceğin alt yarısına sahipler - ki bu başlı başına bir kabus. Sekiz bacak, her biri kıllı ve keskin fildişi boynuzlarıyla kaplı.

Bir adım geri atıyorum. Beni takip ediyorlar.

Burası Hasat Ülkesi'nin bir parçası değil, değil mi?

Bu Çok Uç olabilir mi?

Bir kez olsun, cevap kolaydır. Hayır. Bu Many Ends değil. Ben ölmedim; çok canlıyım

Boom!

Yer o kadar sallanıyor ki ayaklarım yerden kesiliyor. Maymun-örümcekler yaprakların arkasından fırlarlar, gövdelerin çoğu şimdi kaplumbağa benzeri kabuklara doğru çekilir. Gökyüzüne doğru kalın, korkunç bir kara bulut mantarı görüyorum ve sararmış bulutlara ulaştığında, bir şelale gibi devriliyor ve yağmur yağıyor, aşağı, ağaçların tepelerine, milyonlarca parçaya ayrıldığı yere, bu parçalar her yöne fırlıyor, duman bir şekilde iskelet gövdeli, sivri uçlu gagalı ve metal pençeli büyük, siyah kuşlara dönüşüyor.

Yılanlar bu pençelerle yakalanır. Maymunlar bu gagalara takılır. Bir çıglığı yutup koşuyorum, adımlarımı ve dönüşlerimi sayıyorum. Sekiz adım, sağa dönüş. On bir adım, sola dönüş. Buraya nasıl geldiğimi veya nasıl ayrılacağımı bilmiyorum ama ilk geldiğim yere nasıl döneceğimi bilmem gerekiyor. Eve gitmenin anahtarı buysa diye... eve... Ev nerede?

Yirmi üç adım, bir sağ daha. Bazı hava parçaları perdeler gibi pırıl pırıl, ama içinden geçtiğimde farklı hissetmiyorum, bu yüzden ne yaptıklarından emin değilim.

Havaya savrulduğumda altı keskin iğne beni arkadan mızrakladı. Çığlık atıyor ve sallanıyorum, panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Köz böcekler arkamda kabarcıklar bırakarak bana çarpıyor.

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım!

Kavga!

Doğru. Neşterimi avuçladım - sıfır! Sırtımda kıyafetlerle geldim ama silahımla değil. *Tamam, sorun değil* . Geçerken bir dalı tutuyorum, ivmemiz avucumun ucunu ve derisini koparmama izin veriyor. Kanama olmadığını fark ettim ama kalın, ısıltılı bir sıvı sızdırıyor.

Can.

ben öldüm_ Ve bu... bu *Many* Ends.

Bilgi içimi parçalıyor, içimi paramparça ediyor. Sarıldım, yeni gerçekliğimin şokunu neredeyse sindiremeyecek kadar fazla. Bunun anlamı... Hayır, hayır, hayır. Firstlife'im bitti ve resmi olarak Everlife'a girdim.

Yapamam... Yapamam... İhtiyacım var...

Birlikte alın!

Bir çıldırmak yardımcı olmuyor. Gücüm tükeniyor -hemoraji- ve hızlı hareket etmem gerekiyor. Boş olduğum her an endişelenebilir ve ağlayabilirim.

Elimden geldiğince bükülüyorum, dikenli bir gaga ve çukurlu kemikten başka bir şey olmayan yüzüme bakıyorum ve kolumu kaldırıp dalı yaratığın yan tarafına saplıyorum. Asit gibi yanan sıcak, siyah sıvı elimin üzerinden fişkirirken bir ciyıklama çınlıyor. En azından o pençeler açılıyor ve sırtımdan kayıyor. Ben düşürdüm.

Boğumlu bir ağaç tepesine çarptığımda, nefesim kesiliyor ve hızla dallara ayrılıyorum... sonunda bir gümbürtüyle yere iniyorum. Bir kaya yanıma deldi, emmeyi başardığım az miktarda oksijeni çaldı.

Baş dönmesi intikamla geri dönmüş olsa da, oturup yeni yerimi değerlendirebiliyorum. kaşlarımı çattım. *Hiçbir* şey farklı değil. Aynı boğumlu ağaçlar, aynı dişlek bitkiler şimdi bana doğru kayıyor - sanki koşup bir o yana bir bu yana dönmek ve kabaca üç yüz metre uçmak beni başladığım yere geri götürdü.

Ayağa kalkarken içimden bir inilti kaçıyor. Bir kemik kuş sürüsü yukarıdan ciyaklıyor.

Üç yüz fitlik hesaplamalarıma bağlı kalarak geri dönüyorum. Etrafımda böcekler vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır vızır

Neredeyse onu yakalayacağım, neredeyse sallayacağım. "Bana ruhunun hayatta kaldığını söyle."

"Yapamam. Çarpışmadan önce Shell'den ayrıldıysa, umut var demektir. Bağlantıyı kesti mi?"

bir hıçkırık yutuyorum. Bir zamanlar Firstlife'ı baş belası olarak gören çocuk benimkini kurtarmak için elinden geleni yaptı. Güçlü kollarını etrafıma sararak her saniye yanımda kaldı.

Many Ends'e girmemi istemedi. Ve bunun için İkinci Hayatını kaybetmiş olabilir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Görebilir veya hissedebilirsiniz, değiştirebilirsiniz.”

—Troyka

Hareket etmeye ya da ayakta durmaya hazır değilim ama Archer, “Yetkililer gelmeden gitmemiz gerek” diyor, ben de ikisini birden yapıyorum. Hareketle, sürdürdüğüm kesikler kasları daha derinden yırtıyor ve kemiklerim titriyor. Uzunlarım su dolu. En az iki ton ağırlığındalar.

Archer, “Uçak suya düştüğünde yanıyordu” diyor. “Seni tamponlamasaydık, ölecektin.”

“Teşekkürler.” Kelimeler yeterince iyi değil, ama sahip olduğum tek şey onlar. Ağrı içimden geçerken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. “Neredeyiz?” Pilot rotadan mı çıktı?

“Doğu Yakası. New York.” Beni bir kaya çemberinin içinde oturan Sloan'a götürüyor, su ayaklarının etrafında köpürürken dizlerini göğsüne çekmiş. Alnında bir kesik ve yanaklarının her birinin üzerinde müstehcen kan çizgileri var. Bakışları, gökkuşağı ışık huzmelerinin gökyüzünde dans ettiği yukarıya odaklandı. Ya kuzey ışıkları hareket etti ya da devam eden başka bir bölge savaşı var.

“Pilot bana üzgün olduğunu söyledi ama ona istediği tek şey teklif edilmişti.” Çenesi titriyor. “O zaman anlamadım. Bana vurdu ve gözlerimi açtığımda gitmişti ve biz... biz...”

“Biliyorum.” Ölüm fermanlarımızı isteyerek, bilerek imzaladı. Ama neden? “Geleceğimizi devretmeden önce kim ölmemizi ister ki?”

“Sayısız” diyor Archer. “Senin bir seçim yapmanı beklemekten yorulduklar ve Troyka ile bir anlaşmayı riske atmak istemiyorlar.”

Hayır. “Buna inanmıyorum. Killian bizi kurtarmak için savaştı.” Yaşıyor. O yaşıyor olmalı.

“Evet ve bunun için cezalandırılacağına eminim. Sana karşı farklıydı, emirlere karşı geldi, hatta Vans'ı öldürdü.”

Kemiklerime kadar sallandım, gökyüzüne baktım ve bağırdım, “Killian sakatlanırsa, Myriad ile *asla* anlaşma yapmam.”

Bir rüzgar ıslığı var ve sınırlarımı tırmalıyor. Ama ses yok. Heceleyen ışıkların patlaması yok, *O güvende*.

Gerçekten uzun boylu, gerçekten kaslı bir adam—Deacon?— bize yaklaşıyor. Özellikleri kaba; savaş alanında yaşamış ve düşmanlarının kanında dans etmiş bir savaşçınıninkilerdir. Saçları kırpılmış ve koyu renk ama gözleri

yazın rengi, yeşil ve hayat dolu, abanoz tenini mükemmel bir şekilde kapatıyor. Burnu biraz fazla uzun ve ağzı biraz fazla ince ama ikisi de onun için çalışıyor ve iyi çalışıyor. Asla bir derginin kapağında olmayacak, ama bahse girerim birçok fantezinin yıldızıdır.

Sloan'ın ayağa kalkmasına yardım ediyor ve omuzlarına bir ceket örterek Archer'la daha önce hiç duymadığım bir dilde konuşuyor. Dilinden yuvarlanan güzel bir dil.

Archer aynı dilde cevap verir.

Gel, dedi sonunda bana.

"Ne..." diye başlıyorum.

Ne soracağımı zaten biliyor. "Troikan dili. Bu şekilde, eğer yakınlarda Myriad'dan herhangi bir ruh gizlenirse, ne dediğimizi anlamayacaklar."

Aldığı bir minibüse koşturduk. Sırt boş, uzanmak için mükemmel.

Sürücü kendini tanıtıyor - evet, o Deacon. Archer virajları biraz hızlı aldığından yaralarımızı sarmak için elinden geleni yapıyor. En hassas dokunuşa sahip değil ve inişli çıkışlı yolculuk sadece onun cüretkar bakanlıklarını daha da kötüleştiriyor. Bandajı koluma biraz fazla sıkı bağladığında irkildim.

Boom!

Minibüs tıkırdadı ve hem Sloan hem de ben nefesimiz kesildi.

"Alemler arasında bir savaş," diye onayladı Archer. "Patronumun adamları, Madam Bennett'in adamlarının size yaklaşmasını engelliyor."

Savaşların beni takip etmesine şaşmamalı. Bunlar. "Ya Killian?"

"Kimse onu gördüğünü bildirmedi."

Korku ve hayal kırıklığı birleşerek beni dümdüz etmekle tehdit ediyor. "Neden bize Can Kanını vermiyorsun?" Sloan'ı soğuk ısırmasından böyle iyileştirdi.

"Çarpışmadan önce size ulaşmak için çok fazla savaş kaybettik ve sizi sudan çıkarırken daha da fazlasını kaybettik."

Şimdi kanamam olduğuna göre anlıyorum.

"Daha fazla kaybedersek," diyor, "günlerce işe yaramaz olacağız. Yaraların hayati tehlike oluşturmadığı için kendimi zayıflatmayacağım. Bana güçlü bir şekilde ihtiyacın var."

"Anladım," diyorum ve anlıyorum.

Sessizliğe dalıyoruz. Sloan titriyor, bu yüzden onu yaklaştırdım. Ben de onun kadar travmatize olmalıyım ama her şeye rağmen bir şekilde sakinim. Sakin ol. Ve yorgun, yoldan gelen titreşimler beni uyumaya ikna etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Uyanık kalmak için savaşırım. Bir yanım gözlerimi açıp Many Ends'e döndüğümü öğreneceğimden şüpheleniyor.

"Tamam millet." Araç aniden durduğunda Deacon'ın sesi minibüste yankılandı. "Biz geldik."

Dikkatlice oturdum ve Archer'ın yardımıyla çıktım. Deacon arkaya tırmanıyor, Sloan'ı yakalıyor ve dışarı çıkarıyor. Hiçliğin ortasındayız, kilometrelerce uzaktaki yeşil çimenler ve dağlardan başka bir şey yok. Güzel, ama huzur içinde toparlanabileceğimiz iyi korunan bir saklanma yeri benim fikrim değil.

Gümüş astar: Ben donmuyorum.

"Bu yoldan." Archer öne çıkıyor ve gözden kayboluyor.

Doğru. Jellyair. Bir iç çekerek onu takip ediyorum ve aniden bir rüyanın gerçekleştiğinin önünde duruyorum: çatısının etrafına parıltıyan ışıklar asılmış iki katlı bir kütük kulübe. Lavanta tarlaları havayı kokuyor. Yemyeşil ağaçların dallarından sarkan gerçek arı kovanları vardır. Kulübenin çevresinde, kenarlarından taşan yabani çileklerle dolu yalaklar var ve ağzım tadına doyumaz.

Burası bir ev . Sevecen ebeveynlerin verandada oturdukları, el yapımı sandalyelerde sallanan ve çocuklarının koşup oynamasını izlediği yer.

Archer öne geçti ama eli kapı kolunda durup omzunun üzerinden bana baktı. "Bu bir Troikan güvenli evi. Myriad'dan hiç kimse sınırlardan geçemeyecek."

Yani Killian. "Milyaryalıları dışarıda tutan nedir?"

"Işıklar ışıkla dolu. Bir Myriadlı onlara dokunur ve yanarlar. Kötü."

"Ama Kabuklar ışıkla yanmaz." Killian'a göre sadece ruhlar.

Deacon komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. Ben mi? Alemler hakkında bilmediğim çok şey var.

Archer, arkadaşına dik dik bakarak, Bu özel bir ışık, dedi. "Sayısız Kabuk saniyeler içinde parçalanır." Konuşmayı bitirdikten sonra eve girer.

Olduğum yerde kalıp duvarın ötesindeki Killian'a bakıyorum.

"Dünyanın her yerinde güvenli evlerimiz var. Zengin değiller ama ihtiyacınız olan her şeye sahip olmalılar." Deacon yanıma gelip Sloan'ı ayağa kaldırdı. "İçeri gir kızım."

"Buranın sıcak suyu ve küveti olduğu sürece," diyor, güçlkle ilerleyerek, "bu benim umursadığım her şey için bir mezbaha olabilir."

Verandadayken Deacon'a "Buraya sık sık insan getirir misin?" diyorum.

"Yalnızca ölüm için işaretlenenler. Bu arada rica ederim."

"Çok yüksek ve güçlü. Troyka da muhtemelen bir şüpheli."

"Bizim yuvarlanma şeklimiz bu değil." Deacon bana bakarak ekledi, "Birçok insan senin için ciddi sıkıntılara girdi, ama istediğin buysa gitmene izin verecekler."

"Konduit olmama rağmen mi?" Güya. Kendimi her zamankinden daha fazla , gezegendeki en güçlü insanlardan biri gibi hissetmiyorum .

"Rağmen. Seçme hakkınızı korumak için öleceğiz. Seçiminiz sizi yok ediyorsa -bizi yok ediyorsa- öyle olsun. Ve olacak. İkimizi de yok et, yani. Son beş yüz yılda iki Conduit kaybettik. Sadece iki tane daha var. Biri ölse bile, insanlarımızı birkaç on yıldan fazla sürdürecektir kadar ışıığımız olmayacak."

Baskı yapmak...

İç çekiyor. "Umarım yaptığımız her şeye değersindir."

"Seni merak etme zahmetinden kurtaracağım. Değilim." Kararsızım ve neredeyse iç çamaşırı değiştirdikçe taraf değiştiriyorum.

Az önce yaşadığım korkuyu düşünürsek, muhtemelen bir başkası için zamanım var.

"Bu tavırla mı?" diyor. "Numara. Değilsin."

"Narsist şarkı söyleyip dans etmemi mi tercih edersin? Ben çok harika ve harikayım." Saçlarımı kabartıp kirpiklerimi ona vuruyorum. " *Elbette* zahmete değerim."

Gözlerini deviriyor. "Anların var ama kendini Archer'ın gördüğü gibi görmeni tercih ederim."

"Ve bu nasıl?" Belki ben de yapardım.

"Sana ilk atandığında, seni biraz fazla deli olan şımarık zengin bir kız olarak gördü. Annem ve babam bana kötü, boo-hoo. Bütün bu işkence, wah-wah."

"İkinizi de siktir edin. Acı acıdır ve hiç kırbaçlanmadıysanız, dayak yemediyseniz ya da zehir enjekte edilmediyseniz, bu konudaki fikriniz Jack anlamına gelmez."

"Işık yapıyorum çünkü hiçbirinden geçmek zorunda değildin. Bizimle imzalayabilirdin—"

"Yapabilirdim, evet, ama yapmadım çünkü nereye sığacağımı bilmiyorum. Nereye ait olduğumu bilmiyorum."

"Siz yapıyorsunuz. Herkes biliyor. Herkes her zaman bilir. Derinlerde, önemli olan yer. Ama başka bir şey istiyorlar, görünüşte daha iyi bir teklif, belki de, bu yüzden kendilerini şüphe ve kafa karışıklığıyla -zihin karanlığıyla- konuşuyorlar. Sonunda, şüphe ve kafa karışıklığı, başlangıçta yanıldığın kesinliğe dönüşüyor."

"Numara." başımı sallıyorum.

"Senden daha uzun yaşadım. Daha fazlasını gördüm. Biliyorum ve sen de biliyorsun. Sadece gerçekle yüzleşmek istemiyorsun."

"Ya gerçek Myriad ise?"

"O zaman senin için, Myriad."

onunla dalga geçiyorum. "Fikrimi değiştirmeye çalışmayacak mısın?"

"Asla gerçeği tartışmam. Cevabını biliyorsun, bu yüzden bir çift top büyüt ve kabul et. Zamanımızı boşa harcamayı bırak. şimdi, sana hikayemi anlatmayı bitirmeme izin verecek misin?" O sorar.

Elimi kraliyet emriyle sallıyorum.

"Kurumdan sonra Archer bana sende bir şeyler olduğunu söyledi... çok az insanın sahip olduğu bir içsel güç. Etrafınızdaki kötölüklerin dokunmadığı bir iyilik. Başkalarının güvenliğini kendinizin güvenliğinden üstün tutmanıza izin veren bir ruh cömertliği. Ve umarım haklıdır, çünkü bugün bir haber geldi. Archer'ın arkadaşınızın zamansız ölümündeki rolü için, Değişim'i deneyimleyecek."

* * *

Güvenli evde geçirdiğim zamanı yaralarımın kurtulmak ve bir sonraki hamlemi planlamak için kullanıyorum.

Myriad ölmemi istiyor ve Troyka'nın yardımını olmadan onlardan saklanamam. Ben sadece insanım. Ama sonra, krallıktan saklanmak istemiyorum ve birine diğerine güvenmek istemiyorum. Killian'ı görmek, ona teşekkür etmek, belki ona sarılmak ve hayatını riske attığı için tokatlamak istiyorum.

Ondan hiçbir iz yok, hayatı ya da ölümü hakkında hiçbir söylenti yok.

Öldüğünü ve şimdi yeni doğmuş bir bebekle kaynaştığını, başka birine bağlı yeni bir Firstlife olduğunu düşünmeyi kesinlikle reddediyorum. Dışarıda. O ne yapıyor?

pisliği özledim

Yedinci günün şafağında, tek bir geçerli seçeneğim olduğunu fark ettim. Bu basit, ama işe yarayabilir. Tüm bu saçmalık başladığından beri istediğim tek şeyi isteyeceğim: müdahale etmeden düşünme zamanı. On sekiz yaş günümünden bir gün önce kararımı dile getireceğime söz vereceğim. Tabii ki, tarihe ne kadar yaklaşırsak, o kadar fazla tehlikeyle karşı karşıya kalacağım, krallıklar benim kaçmamdan korkuyor. Ama gerçek şu ki: Kazandığım her zaman şu anda sahip olduğumdan daha fazla.

Bu, Killian ve Archer'a veda etmek anlamına gelecek - sahip olduğum en iyi arkadaşlarımı sonsuza dek kaybettiğimde kalbimi paramparça edeceğim - ama bu sadece kısa bir süre için olacak. En azından biri için.

İç çekerek, bir biftek bıçağının ucunu parmağıma bastırıyorum, bir damla kan akıyor. Arkamda kıpkırmızı bir leke bırakarak yatağımanın yanındaki duvara bir damla sildim.

Yeni takvimim. Yatak odamın penceresinden içeri giren güneş ışığı sayıları vurguluyor.

"Nasıl rahatlayacağını bilmiyor musun?"

Archer'ın sesi odamı dolduruyor ve onunla yüzleşmek için yavaşça dönüyorum. Kapı eşiğinde duruyor, kollarını kavuşturmuş.

"Numara. Tıpkı önemli detayları arkadaşlarınızla nasıl paylaşacağınızı bilmediğiniz gibi." Ben ona kırgınım. Bana Borsa hakkında bir şey söylemeyi reddediyor.

"İyi. Kötü olacak. Kan için kan. Bir suç işlendi ve bir ceza verilmeli. Bu yasa, Myriad için bile, inkar etseler bile. Her insan değerlidir, paha biçilemez ve bunu yansıtan bir bedel ödeyeceğim. Şimdi mutlu?"

Yakınında bile değil. Belki de kaza bana biraz mantıklı geldi çünkü artık cezalandırılmasını istemiyorum. Yeterince acı çekti. "Peki ya merhamet?"

"Güven bana. Bunda bana büyük merhamet gösteriliyor. Öldürmeye yardım ettiğim kişi gibi ölmeliydim ama yine de yaşıyorum."

"Fakat-"

"Bu adalet, Ten. Beğendiğiniz bölümleri seçip geri kalanını görmezden gelemezsiniz. Bu, tarafgirliğin kapısını açar."

İyi bir noktaya değiniyor. Kabul edeceğimden değil. "Neden buradasın?"

"İki sebep. Birincisi, cep telefonunuzu yeniden etkinleştirmek isteyip istemediğinizi sormak. Seni uyutmam gerekecek ama birkaç dakikadan fazla sürmeyecek."

"Hayır, teşekkürler." Hala ailemin veya Prynne'in beni aramasını veya takip etmesini istemiyorum.

"Şimdi ikincisi. Sana dövüşmeyi öğreteceğim."

becerilerime saygısızlıklarının nesi var ? "Ben savaşmayı biliyorum." Kasap bıçağını tutuyorum. "Gösteri ister misin?"

Başını sallıyor. "Yaparım. Ama ifademi değiştirmeme izin verin. Sana nasıl dövüşeceğini ve kazanacağını öğreteceğim."

"Nasıl olduğunu biliyorum-"

Her seferinde kazanın " diye ekliyor.

Yeterince adil. Ondan ayrılmadan önce pratiği kullanabilirim. Bıçağı belime yerleştiriyorum. "Bu dersin bana maliyeti ne olacak?" İşin aslını aradan çıkaralım.

"Yalnızca bir şiir. Bir kereliğine neşeli bir şey."

kaşını kaldırıyorum. "Kafiye olması gerekiyor mu?"

"Tabii ki. İyi şiirler *her zaman* kafiyelidir."

O ve Loony Lina birbirlerine taparlardı. "Tamam. İşte gidiyor." Boğazımı temizliyorum. "Sen, erkek adam, bana dövüşmeyi öğreteceksin. Ben, küçük bir güce sahip küçük bir kız. Ama bu kız hakkında bilmediğin şey, senin kıcını tekmelemeye çok kararlı olduğun."

Bir kahkaha patlatıyor ve parmaklarını bana doğru sallıyor. "Hadi öyleyse. Ücretin tamamı ödendi" dedi.

Ayağımı en sevdiğim ev terliklerimden çıkarıyorum, bir yılı aşkın süredir yaşamadığım bir lüks. Eskiden böyle şeyleri hafife almam komik. Büyük zenginlik tanıdım ve büyük kayıp tanıdım. Her iki durumda da mutluluğun ve kederin tadına vardım.

Duygular asla ayırım yapmaz.

Bir çift savaş botu giyip onu aşağı kata kadar takip ediyorum. Gözüm bağlı herhangi bir odaya giden yolu bulabilmem için evin düzenini ezberledim. Böyle bir şeyin ne zaman gerekli olacağı asla belli olmaz. Üst katta her biri kendi banyosuna sahip dört yatak odası vardır. Sloan, zamanının çoğunu yatakta geçirdi ve Deacon, onun yaralarını görerek ve onu yemeye ikna ederek büyük bir kısmını harcadı.

"Fikrinizi değiştirme şansı verilse bile bugün yine Troyka'yı seçerdiniz" diyorum. "Yapmaz mısın?"

"İsterim. krallığımı seviyorum. Ailemi Seviyorum. İşimi seviyorum."

Killian da aynı şeyi söyler miydi?

Killian. Neredesin?

Büyük boy deri bir kanepa, iki yatar koltuk ve yanan bir şömine ile döşenmiş geniş oturma odasından geçiyoruz. Archer, kütüklerden yapılmış bir sehpadan büyük siyah bir çanta çıkarıyor. Sola dönüyor ve pastırma ve yumurta kokusu beni neredeyse ters yöne çekiyor. Sağdan gitseydim, gri taştan, gül damarlı mermerden ve meşe dolaplardan oluşan, rustik ama gösterişli bir cennet olan mutfağa girerdim. Deacon kahvaltı hazırlıyor olmalı.

"Sonra," diye duyuruyor Archer, düşüncelerimin yönünü sezerek.

Şımarık bir bebek gibi inliyorum.

Dışarı çıkıyor ve evden birkaç metre ötede çantayı düşürüyor. Bacakları, bir silahı, iki hançeri ve tanımlayamadığım bir şeyi çıkarmak için çömelirken kaslarının her esnemesini ortaya çıkaran derilerle kaplıydı.

Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Duygusal olarak Killian'dan daha güvende, ama bence daha iyi bir destek sistemine sahip. Bana ihtiyacı yok, ama beni kullanabileceğinden oldukça eminim, hem de sadece krallığı için değil. Prynne'de kendisine isim takan çocuklara davranış tarzından sonra, ihtiyacı olanlara Troikan ışığı dağıtmayı ne kadar çok istediğini tahmin edebiliyorum. Ve hatta Myriadlılara. Sadece bunu yapmanın bir yolunu bulamamış. Bir köprüye ihtiyacı var.

Başını kaldırıyor, baktığımı fark ediyor ve yavaşça gülümsüyor, bakır gözleri eğlenceyle parlıyor. "Lütfen bana benden bir parça istediğini söyleme."

"Brüt! Kesinlikle katılmıyorum."

"İyi. Killian'a ne dersin? Ondan bir parça mı istiyorsun?"

Ben... sanırım biliyorum, ama Archer'ın cevabı duymaya hazır olmadığını da düşünüyorum.

Bana parmağını sallıyor. "Seni onun hakkında uyarmayacağım. Tekrar olmasın."

Sanırım ifadem beni ele verdi. "Teşekkürler. Takdir ediyorum-"

"Ama sana onunla olan *kavgamı* anlatacağım. O-"

Ona şimdi, şimdi, şimdi, bir kasırga kubbenin tepesinden yuvarlandığında dökmesini söylemek üzereyim. ağzım açık Çit direkleri ve diğer döküntüler, hissedemediğim bir rüzgar girdabının içinde dönüyor.

Archer, "Yalnızca bir F-2," diyor. "Alemler arasında devam eden bir savaş var, ancak kritik seviyeye ulaşmadı."

"Bu seferki savaş ne?"

"Sayısız güvenli evimizden çıkmanı istiyor."

Sebebin ben olduğum gerçeği, ayak bileklerimde bir ağırlık, beni gitgide daha derine suçluluk denizine çekiyor. Yakında boğulacağım. Benim yüzümden masum insanların zarar görmesi düşüncesinden nefret ediyorum.

gece güvenli evden ayrılmaya karar verdim .

Madam'a niyetim hakkında bir hızlı yazma mesajı göndereceğim ve Archer'a bir not bırakacağım. Beni durdurmaya çalışacakları bir şans olamaz.

"Peki. Bana Killian'la olan düşmanlığından bahset," dedim.

Çenesini çalıştırır. "Bir kız vardı."

Başarmak. "Dior?" diye sordum ikisinin birbirine tükürdükleri ismi hatırlayarak.

"Evet. İkimiz de ona atandık. Onu sevdim. Güldüğünde tam burada bir gamzesi vardı." Yanağına dokunur. "Doktor olmayı, tıbbi bakıma gücü yetmeyen herhangi bir alemden birine bakmayı hayal ediyordu."

Tereddüt ederek, "Onu senden çaldı mı?" diye soruyorum.

Onun başı kırılır. "Sonra onu Myriad ile imzalaması için kandırdı."

Neredeyse nefes alamıyorum, göğsüm çok dar ama "İşini yapıyordu, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu" demeyi başardım.

Archer'ın burun delikleri parlıyor. "Genellikle Sayısız İşçi, insanların mümkün olan en az miktarı kabul etmesini sağlamak için daha fazla kazanır, ancak bana inat olsun diye onun mümkün olan en kötü anlaşmayı almasını sağladı ve anlamadığı ince yazıları ekledi."

"Yani süslü bir ev ya da araba almadı. Ne olmuş? Hayata daha çok var."

" *Anlamıyorsun* . Şu anda tıp fakültesinde ama o zaman bile, bir Troikan sadıkının hayatını kurtarırsa Firstlife ve Everlife'da bir ceza alır. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Killian'ın yaptığı... evet, kötüydü. Bu gerçeğin etrafından dolaşmak yok. Ama o aynı Killian değil. O zamanlar Firstlife onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi insan hayatına değer vermeyi öğreniyor. Yoksa beni kurtarmak için neden kendini tehlikeye atsın ki?

"Onu sözleşmesinden çıkarabilir misin?" Soruyorum. "Ya mahkeme?"

"Mahkemede bir gün talep etmesi için ona yalvardım ama kaybetmenin sonuçlarından çok korkuyor."

"Onunla tanışmak istiyorum." Bir şekilde ona yardım etmek istiyorum.

"Ben ayarlayacağım." Doğruldu, silahların üzerinde elini salladı. "Şimdi. Nereden başlamak istersin?"

"Bu şeylerin yarısının ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu bir Oksi." Silahlardan birini tutuyor. "Tek bir patlama ile Kabukların çürümeye neden olur."

Ya tekleme yaparsam ve *kendime vurursam* ? "Hayır, teşekkürler."

"Bu, Geyik, bir Kabuğa gömüldüğünde ruhu içine hapseden ve hareketliliği kapatan dartlar atıyor. Bu, kenarlarında dönen jiletli bir kalkan."

"Ateş kılıcına ne dersin?" Onların nihai ruhsal silah olduklarını duydum.

"Ateşten bir kılıç kullanabilirim. Yapamazsın."

Serseri.

"Yani. Seçimlerinize geri dönün. Bir de hançer var, bir-"

"O. Bir hançer." Bildiklerimle gideceğim. Şimdilik.

"Çok iyi." Hançerlerden birini havaya kaldırıyor. "Ders bir."

Gözlerimi kırıştırdım ve soğuk ve keskin bir şey boynuma bastırdı, Archer tam önümde. "Sen... Nasıl..."

"Dikkat dağıtmak, bu bıçak kadar kesinlikle öldürür" diyor. "Yoğunlaşmak."

Şimdi ona tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Ukalalık da bu bıçak kadar kesin öldürür." Bögürtlenlerini biraz okşamak için silahımın ucunu kullanıyorum.

Bir kahkaha patlatıyor. "Dokun. Yoksa testis mi demeliyim?" Birkaç adım geri giderek, "Bunu tekrar yapalım. Bu sefer bıçağı kaldırdığımda sağ kolunla bloke et ve solunla beni bıçakla."

"Seni gerçekten bıçakla ya da sadece..."

Ama bir saniye sonra önümde, bıçak boynumda.

Hayal kırıklığına uğrar. "Tekrar."

Sonraki birkaç saati eğitimle geçiriyoruz. Nazik değil, ama aşırı kaba da değil. Bana bir Shell'in yanı sıra bir insanın en savunmasız noktalarını gösteriyor, sonra hançerle, yumruklarıyla, iyi niyetli tekmelerle üzerime geliyor. Hâlâ iyileşmekte olan bedenim ağrıyor ve titriyor ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermiyorum. Bunu severim. Buna ihtiyacım var. Ve

Archer beni nasıl yere serdiğini ve bunun tekrar olmasını nasıl önleyebileceğimi açıklamakta iyi.

Günlük bırakmaya karar verdiğimizde terli ve titriyorum. Yere yığılıp sıcak güneşin açıkta kalan tenimi okşamasına izin verdim. Ve çok fazla açıkta kalan cildim var. Bir yıldan fazla bir süredir ilk defa bir atlet ve şort giyiyorum.

Yanıma yürüyor, gölgesi beni kaplıyor. "Gözlemcilerimizden uçak kazasının emrini kimin verdiğini bulmalarını istedim ama cevabı bulamadılar."

Gözcüler. Bu işin ne anlama *geldiğini* sormaya gerek yok. "Everlife işleri listesinde bir Gözcü hatırlamıyorum."

"Scout'un alt bölümüne giriyorlar."

Öğrenecek çok şey var. Düz tutmak için çok fazla.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama solumdaki bir hareket dikkatimi çekti ve arkamı döndüm ve nefesim kesildi.

Killian yaşıyor ve jölenin dışında!

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

"Bizzsiz, hiçbir şeyiniz yok."

-Sayısız

Koşarım. Archer adımı sesleniyor, sesi bıkkın ama kızgın değildi. Killian buradaysa, bu iki şeyden biri demektir. Troikanlar gökyüzündeki savaşı kaybetti ya da TL'm ML'imın yaklaşmasına izin verdi. Tahminimce? Archer bir istekte bulundu.

Sanırım—umut—beni bir fetihten fazlası olarak görüyor. Peki, olası bir fetih. Umarım beni arkadaşları olarak görür.

"Sen tam bir baş belasıydın" diye bağıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Oh evet. Beni arkadaşları olarak görüyor.

Jöleli havadan geçerken sırtıyıyorum. Bir sıcaklık düşü. İpeksi bir okşama. Sonra karanlığın kasvetinde duruyorum, oniks gökyüzünde asılı kalın gri bulutlar, önceki kasırgadan devrilmiş ağaçlar. Çekirgeler şarkı söylüyor ve cırcır böcekleri ötüyor. Bir kurbağa vıraklıyor. Bir rüzgar nefesi ağaç dallarını birbirine vurarak yaprakların dans etmesine neden olur.

İçimdeki beklenti çözülüyor ama Killian çoktan gitti. Ondan bir iz bulamayınca bir o yana bir bu yana dönüyorum. Lanet olsun! O nerede? Beni jöleden göremediğini biliyorum, ama kesinlikle gitmeyecekti.

"Güzel güzel. Bakın sonunda kim ortaya çıkmaya karar verdi."

Bir tur daha atıyorum ve kendimi kısa boylu siyah bir kızla karşı karşıya buluyorum. Boyundaki eksikliğini kıvrımlarla ve yüzüyle kapatıyor... vay canına! Ağır kirpikli iri kahverengi gözleri, şimdi bile hırslayarak sımsıkı geçen kalp şeklindeki dudakları ve yuvarlak yanakları olan canlı bir oyuncak bebeğe benziyor.

Beni baştan aşağı taradıktan sonra, "Söylemeliyim ki," diye ekliyor, "üçüncü bir memeniz falan olmasını bekliyordum."

Bir çocuk onun yanına gelir. İkisinden daha uzun, ama çok değil ve zayıf kaslı. Asyalı ve güzel, koyu renk saçlarının uçları kırmızıya boyanmış ve mohawk stilinde.

Bana da aynı aşağı yukarı taramayı yapıyor. "Kıskançlık gözlüğü takıyor olmalısın E, çünkü çekiciliğini tamamen görebiliyorum."

"Şimdi tanışma için iyi bir zaman," diyorum. Her iki çocuğun da bileklerinde sayısız marka var. Uçak kazasının başlattığı şeyi bitirmek için mi buradalar?

"Veya?" kız çınlayan bir kahkahayla sorar.

Sanırım o bir Shell ama emin olmak için ona dokunmam gerekiyor. "Ya da bir insanın kalbine giden yolun kaburgalarından geçtiğini ispatlarım."

Çocuğa gülümsüyor. "Dibi! Bir dahaki sefere Ts ile karşılaştığımızda bu tehdidi kullanacağım."

"On." Killian görüş alanıma girdi ve kalbim yerinden fırladı. "Sen buradasın."

Kızın da benzer bir tepkisi var sanırım. Yüz hatları yumuşar ve göğsünün inip kalkması hızlanır.

Asit uçlu hançerler içimi tırmalıyor. İkisi romantik bir ilişki içinde mi?

Killian'ın bakışları üzerimde kilitli kaldı, yoğun ve alev alevdi. "On, Charles, Flanker'ım ve Elena ile tanışmanı istiyorum."

Elena. "Sen Sloan'ın İşçisisin."

"Ben de senin en kötüsün-"

"Yeter." Killian elimi tutuyor, turba dumanı ve funda kokusu duyularımı tatmin ediyor - Ben yeni bir çare bulan bir bağımlı gibiyim. Beni saray gibi bir çadıra götürüyor. Omzunun üzerinden, "Bizi rahatsız etmeyin," diyor.

Duvarlar mücevher tonlarında eşarplardan yapılmış ve zemine saçılmış suni kürk battaniyeler ve peluş yastıklar var. Merkezde yumruk büyüklüğünde küçük bir taş çemberi duruyor, her birinden gelen ışık tüm çadırı aydınlatıyor. Büyük bir ahşap küvet en sol köşeyi tüketiyor, sudan yükselen buhar.

"Burası Myriadlıların güvenli evi mi?" Soruyorum.

"Sadece geçici bir kamp. Aptalca bir seçim yaparlarsa Troikanlar girebilir."

"Archer'a yönelik tehdit not edildi," dedim kuru bir sesle. Şimdi, burada olmamın asıl sebebine gelme zamanı. Ellerimi belime yerleştirip ona bakıyorum. "Uçakta benimle kaldığın için teşekkür ederim."

Sıradan bir omuz silkiyor. "Güçlü olduğum kadar cesurum."

"Ama uçakta kaldığın için teşekkürler," diye ekledim ısrarak. "Ve gerçekten kendine iltifat mı ettin?"

"Yaptım. Çünkü asla yapmazsın."

Suçlama gözlerimi kırıştırtıyor. Ve gül. Böyle ciddi bir tartışmanın ortasında gülmemeliyim. "Benimle kaldığın için başın belaya girdi mi?"

Arkasını dönüyor, duygularını okumamı engelliyor. Neyi gizleyemiyor? Duruşunun sertliği. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. yaptın mı? Belaya bulaşmak?" Beni asla pes etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanımalı.

"Evet," diye tıslıyor. "Evet."

Suçluluk bir boa gibi boynuma dolanıyor. "Sana ne yapıldı?"

"Bunu, sana söylemeyeceğim."

Önüme atladım, ama menzilden fırladı - sadece aceleyle geri dönmek için.

"Taze morlukların var," dedi sesi sertleşerek. "Neden taze morlukların var?" Sorularıma cevap vermiyor ama onunkini cevaplamamı mı bekliyor? Üzgünüm ama benim oynama şeklim bu değil. "Neden kazayı... ve krallığınızın katılımını tartışmıyoruz?"

Dudaklarını büzerek, yan adımdan memnun olmadığını anlamamı sağladı. "Eğer Myriad sorumluyorsa, hiç kimse resmi kredi almamıştır. Troika'nın suçlu olmadığından seni bu kadar emin yapan ne?"

Sadece biliyorum. "Bir kız nasıl savaşta devrilme faktörü olabilir? Bir kız kazanana nasıl karar verebilir?"

Gergin bir duraklama. "Sadece burada ve şimdi varmış gibi davransak nasıl olur?" Bir yastığın önüne tünemiş bir tepsiye işaret ediyor. "Sana çikolatalı kek aldım."

Kek? "Ver!" Evet, *o kadar* kolayım.

Acele ettim, sadece kaymak için durdum, "Elena ben yokken yedi. Böylece meyve alırsınız."

Kaltak kesilecek! "O bir Shell'de. İnsan yemeğine ihtiyaç duymaz, hatta sevmez."

"Kabuklar hissedebildikleri gibi tadabilirler."

Aptal Kabuklar. Tepsinin yanına oturdum ve bir çileği krema kasesine batırdım. Çiğnerken, ağzımda gaz olduğundan oldukça eminim. Archer beni iyi besliyor - biftek, karides, domuz pastırması - ama tatlı dişimi ihmal etti.

Killian karşımda oturuyor, öne doğru eğiliyor ve dudağımın kenarındaki kremayı nazikçe siliyor. Biraz yalıyor, bağırsaklarımda bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Kalbim - hain organ - kontrolden çıkıyor. Kanım ısınıyor ve sadece o geri dönebilir.

Başka bir meyve parçası seçerken titriyorum. Bir saniyeden diğerine, planımı değiştiriyorum: Killian'a burada ve şimdi söyle. "Beni kurtardığın için sana teşekkür etmeye, beni kurtardığın için sana bağırmaya... ve veda etmeye geldim."

Killian hareketsiz kalıyor.

"Üç yüz kırk üç gün istiyorum. Yalnız."

$343 = 7 \times 7 \times 7$

Haftada yedi gün. Yedi Cüceler. Yedi genellikle kutsal bir sayı olarak kabul edilir.

"Zamanımı geleceğimi anlamak için kullanacağım," diyorum.

"Numara." Kesik bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle hayır. Bir gün bile çok uzun. Bir karar vermelisin Ten ve şimdi vermelisin. Artık beklemek yok. Bu yüzden ruhumdan önce buradayım..."

Ruhundan önce... ne? Bir cezadan iyileşmek için zamanın oldu mu?

Killian, diyorum, görünmez boa tekrar sıkıyor.

"Biri senin ölmeni istiyor. Doğru seçimi yapmak için yalnızca elli elli şansınız varken geleceğinizi belirlemenize izin vermek artık gündemde değil."

"Bu, almaya hazır olduğum bir şans."

"Eh, değilim." Kelimeleri haykırıyor, öfkesi şimdi tamamen devreye girdi. şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Genellikle sakın, sofistike ve kötü baştan çıkarıcıdır.

Derin bir nefes alır, yavaşça bırakır. "Sana bir tur daha vereyim. Seninkini kurtarmak için benim hayatımı riske attığım için bana verdiğin hediye. Rahatlayıp eğleneceksin, ben *de bir şeyler yapacağım*."

Bu bir manipölasyondur. En büyük yeteneklerinden biri. Ama öncekinden farklı olarak, ilk tanıştığımız zaman, bu sadece kazanmak için beni imzalamakla ilgili değil. Beni önemsiyor, ikimizin de bildiği bir gerçek.

"Tamam."

"Teşekkürler." Ayağa kalkarken gülümsüyor, yürüyor ve yanıma uzanıyor. Beni sırtıma zorluyor.

Başımı omzuna yaslarken kalbim hızlanıyor. Kolunu etrafıma doladı, parmakları tankımın kenarlarında ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Ben sadece James'le böyle yattım ve iki çocuk arasındaki fark beni hayrete düşürüyor. Vücut açısından James zayıftı. Killian tamamen kastır. Etrafımda... korunduğumu hissediyorum.

Bileğindeki cihazdan aniden ışık fışkırıyor ve çadırın çatısında bir resim oluşuyor. Gecenin kararttığı bir gökyüzüne doğru bir gökdelen bıçaklıyor. Her kattan parlayan çok renkli ışıklarla taş, krom ve cam.

"Yaşadığım yer burası" diyor. "Birçok İşçinin Kulesi. Bir Fesih her pozisyon için antrenman yapmalıdır, bu yüzden bir Emekçi olarak antrenman yaptığınız süre boyunca burada da yaşayacaksınız."

Video belirli bir pencereye doğru yaklaşıyor ve bir masanın etrafında oturan, altın gofret yiyen bir grup kız görüyorum, konuşurken canlanıyorlar. Başka bir pencerede, bir baba parmak boğumlarını küçük bir kızın başının tepesine sürüyor. Kıkırdarak onu uzaklaştırır.

Bir memleket özlemi beni şaşırtıyor. Eskiden benimle alay eden ebeveynlerim vardı ve onları çok özledim.

Killian, "Çok çalışıyoruz" diyor. "Daha sert oynuyoruz. Kulede gördüğünüz herkes izinli. Ya bir davayı bitirdiler ya da tatildeler." Video, mum ışığında lambaların muhteşem bir mermer kaldırımı aydınlattığı binanın dışındaki alanı gösteriyor. İnsanların giydiği kıyafetler ilk ve uygundan mega punk rock'a kadar uzanıyor. Bu insanların bazıları yürüyor, diğerleri... yüzüyor mu?

Hayır, yüzmüyorlar ama şık, parlak hava taşıtlarının üzerine biniyorlar. Yakınlarda biri at kadar büyük bir aslanın sırtına biniyor.

"Bu çok güzel," diyorum.

"Havalıdan daha iyi ve bunu sen de biliyorsun."

Başka bir binanın içinde bir parti öfkelenir. Müzik parlıyor ve insanlar birbirine çarpıyor ve birbirine çarpıyor. Viktorya dönemine ait bir kız, kafeste asılı duruyor. Got bir çocuk alttan sarkan zinciri tarar, kapıdaki kilidi açar ve içeri girer. Sanki bir ödül kazanmış gibi onu bir öpücükle ödüllendiriyor.

Killian yumuşak bir sesle, "Böyle bir partide çok eğlenebiliriz," dedi.

"Kesinlikle yapabiliriz." Ailem büyük, kötü dünyada hayatımı tehlikeye atmamak için evde kalmamı her istediğinde katılmayı hayal ettiğim türden bir parti. "Sana karşı dürüst olmam gerekirse, gördüğüm hiçbir şey fikrimi değiştirmedir. Hâlâ zaman istiyorum."

"Benden vazgeçme. Tur daha bitmedi."

Kamera caddede hızla aşağı iniyor ve sonunda başka bir kulenin içine süzülüyor. Her biri farklı bir mücevherden yapılmış birden fazla sütun var. Zümrüt. Yakut. Safir. Elmas. Şelale - sanki kule bir dağın yamacına baskı yapıyormuş gibi bir iç şelale - tepesine tünemiş fildişi bir deniz kızı var, devrilmiş ve dökülen bir kabuk... su değil. Sıvı altın? Duvarlar farklı duvar resimleriyle boyanmıştır: bulutların üzerinde melekler, savaşta savaşçılar, uçuşta görkemli bir ejderha. Kanepelerde çiçek desenleri var. Her sandalye çerçevesi farklı bir hayvana benzemek için oyulmuştur. Zemin cilalı inci denizi gibi parlıyor.

Aynı inciler, eski yatak odamın büyüklüğündeki ocağın kenarlarını oluşturuyor. Yukarıda gördüğüm en güzel erkeğin portresi asılı. Altın bukleler, gerçek olamayacak kusursuz özellikleri çevreler. Gözleri canlı mavi ve tropiklerdeki bir okyanus kadar berrak. Başına bir taç konur.

Onun sağında daha küçük bir portre var. Altının daha koyu bir tonu olan saçları ve cilalı bakırdan gözleri olan bir kadın. Sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi gülümsüyor, Mona Lisa'nın sakladığından daha gizemli.

Büyük portrenin solunda bir... beş... on... kabaca dörte dört boyutlarında yirmi portre var, o kadar küçük ki bu mesafeden yüzleri seçemiyorum.

"Kralımız ve Kraliçemiz," dedi Killian açık bir huşu ile.

"Kral... o biraz benziyor..."

"Okçu. Evet." Acılık, korkusunun yerini aldı. "Archer onun birçok oğlundan biridir. En büyük hayal kırıklıklarından biri."

Beklemek. Durmak. Geri dön . "Archer'ın babası *Myriad Kralı* mı?"

"Archer'ın asla takdir etmediği bir ayrıcalık."

Vay! Akıl karıştır!

Küçük kanatlı bir ejderha Kralın omzuna konduğunda nefesim kesildi.
"Portre-"

"Bir portre değil, bir tür hologram. İnsanların izlediği televizyonlar gibi."

Düzenli! Video, diğerleri kadar ayrıntılı bir yemek odası olan yan odaya yakınlaşıyor. Kral, resmi askeri kıyafete benzeyen uzun, kare bir masanın başında oturuyor. Geniş omuzlarına tutturulmuş madalyalarla formda. Masanın yanlarında dokuz çocuk var; çoğu on altı yaşından küçük görünüyor. Oğlanlardan ikisi -ikizler- on üçten büyük olamaz.

"Generallerimizle tanışın. Rollerine yükselmeye hazır değillerdi ama akıl hocaları katledildikten sonra başka seçenekleri yoktu."

Dokuz çocuk... ve ben onuncu olacağım. Tam döngü. Geri sayımın başlangıcı. Tesadüf? Kader?

"Bir gün sen de bu masaya oturacaksın."

Yine huşu duyuyorum... Kıskançlık duyuyorum. Bir gün -eğer-- geldiğinde, küskünlük ve acı duyacak mıyım?

Kral ayağa kalkar ve masanın kenarları boyunca yürür, her çocuğun omzunu okşar. "Ülkeninle -Kralınla- gurur duyuyorsun. Birlikte yapamayacağımız hiçbir şey yok. Ulaşamayacağımız yükseklik yok. Fethedemeyeceğimiz hiçbir alan yok."

Çocuklar anlaşıyor çatal bıçak takımlarını masaya vururlar. *Klan, klan.*

Killian, "Bizi seviyor" diyor. "Bizim için sadece en iyisini istiyor."

"Ve onu seviyorsun." bundan eminim.

İnkâr etmeye çalışmıyor. "Archer çok küçükken benimle arkadaş oldu ve beni birçok kez kraliyet sarayına davet etti. Kralın yoğun programına rağmen, ben oradayken bana her zaman zaman ayırdı."

Bir yapboz parçası tıkırdayarak yerine oturur. Archer, Killian'ın açıkça kendi babası olmasını istediği adamı reddetti.

Archer'ı ailesinden ve krallığından vazgeçmeye iten şey neydi? Ve Killian, arkadaşı?

Archer gittiğinde Killian ne kadar harap olmuştu?

"Kralın oğlunun Sorumluluk Çağı'na geldiğinde Troyka'yı seçmesine şaşırdım," dedim ağlamaya başlamadan önce.

"Güven bana. Hepimiz öyleydik."

Kelimeler sanki kilometrelerce kırık camdan itilmiş gibi geliyor.

Sohbeti yeni bir yöne çekiyorum. "Neden aksanınız var da Kral'ın yok?"

"Öğrenim Merkezi müdürüyle çok zaman geçirdim. Yetimhane dediğin yer." Başparmağı göbeğime değiyor ve titrememe neden oluyor. "James de yetimhanede büyüdü." Sesi tereddütlüydü ve tepkimi ölçmek için elinden geleni yaptığını biliyorum.

Artık James'in anıları beni incitmiyor ama... "Onu bana göster." Bu, kaçıramayacağım bir fırsat. Kapatmak için bir fırsat.

"Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum," diye homurdandı Killian, kamera uzaklaşırken. "Merak benden üstün geldi."

Karanlık bir caddede hızla ilerliyoruz, sonunda bir barda duruyoruz... kapıdan giriyoruz. Koyu renkli ahşap panelli duvarlar, gaz lambalarına benzemek için yapılmış parıltılı kayalarla aydınlatılıyor. Cam zemin, birden fazla yatak odasının...yatakların...ve üzerlerinde kıvranan çiftlerin manzarasını sunar. James'i gördüğümde -gerçekten- başka tarafa bakmak üzereyim. Yakışıklı James, diğer iki adamla bir masada oturuyor. Üçü soğuk olanları geri atıyor ve gülünç bir şekilde gülüyor.

"Göğüsleri..." Oğlanlardan biri, spagetti tadını övüyormuş gibi, kısırılmış parmakları öpüyor.

Diğer iki adam -James dahil- başlarını sallayarak onayladılar.

Eski erkek arkadaşım, "İmzaladığınızı biliyorum," diyor, "ama yine de onunla bir görüşme ayarlayabilirim."

Üçüncü adam kolunu tokatlıyor. "Geri kalanımıza biraz bırakın. Sarışınımı çaldığın için hâlâ kızgınım."

"Ne söyleyebilirim? Onları büyük seviyor."

Peki. "Bitirdim," diye çıkışıyorum ve görüntü kayboluyor.

İçimden binlerce farklı duygu geçiyor. Öndekiler mi? Aşağılanma - böylesine aptal bir kız, yaptığı işe kanıyor. İnançsızlık—sevgi için o kadar çaresizdim ki gerçeği görmeyi reddettim. Hayal kırıklığı - insanlar berbat. Fury—İki yüzlü yalancı bir pislğin beni tutmasına izin verdim.

Erkeklerde zevkim ciddi anlamda alt üst oldu.

"Üzgünüm." Killian'ın ses tonu öfke ve pişmanlıkla dolu. "Onu birazdan öldüreceğim."

"Zahmet etme. *James'in* kendi yıkımının yazarı olmasını tercih ederim ." yan tarafıma dönüyorum. "Archer bana Dior'dan bahsetti."

Yanına yuvarlanırken sertleşiyor . Bakışlarımız buluşuyor. Çok yakınız. İnsan olsaydı, nefesinin sıcaklığını tenimde hissederdim.

"Onu Archer'ı incitmek için mi, ruhunu kazanmak için mi yoksa ona karşı hislerin olduğu için mi çaldın?"

İstifa, özelliklerini karartıyor. "Onu incitmek ve ruhunu kazanmak için yaptım. Bana vurursan iki kat daha sert vururum. Ama..." Tekrar uzanmadan önce uzanıp yanağımdaki bir tutam saçı düzeltti. "Ara sıra onu kontrol ediyorum. Eskiden gülerdi. Artık yapmıyor."

Bu çocuklar öyle karışık bir ağ örmüşler ki. "Ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey olmalı. Archer'ın adına değil, onun adına. O senin ailenin bir parçası."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. "Onun özgürlüğünü sözleşmenizin bir koşulu haline getirebilirsiniz."

Başka bir manipölasyon. O kadar ukala biri ki, denemesine gerçekten şaşırdım.

"Tamam. Sarılma zamanı bitti. Planımı değiştirmiyorum."

Beni durdurmak için bileğimi tutuyor. "On-"

Archer'ın hareketlerinden birini kullanarak boştaki kolumu savurdum, yumruğumu Killian'ın çenesine vurdum. Kafası çarpmadan döndüğünde, Shell'in en savunmasız olduğu yere ikinci bir yumruk attım: kulağın arkasındaki sadece bir kare dövmesiyle işaretlenmiş küçük kontrol paneli.

Hareketsiz kalıyor ve tekrar hareket edebilmesi için bir, belki iki dakikam olduğunu biliyorum. Archer, "Bağlantıyı bozuyor" dedi.

Ayağa kalkıyorum ve Killian beni ancak bakışlarıyla takip edebiliyor. Bu gerçekten bir veda, dedim çenemi kaldırarak.

"Korkma kızım." Eli dışarı fırladı ve baldırımı kavradı ve beni ayaklarımdan çekti. Geriye yuvarlanıp bir yastık yığınının üzerine düşüyorum. Bir saniye sonra üzerime geliyor. "Sayısız ile imzalayın."

"Birçok Uçlara Git. Ve üzerimden kalk!"

"İşaret!"

"Kahretsin." Onu itip kendi buharımın altında ayağa kalktım.

Ben daha yolun yarısına gelmeden ayağını bileklerimin arkasına attı ve beni geri itti. "Akıllıca olanı yapıp imza atmayacaksan, kendini korumayı öğrenmelisin."

"Archer bana öğretti..."

"Umurumda değil. O en iyisi değil. Ben." Killian yüzüstü halime elini sallıyor, *işte tüm bunlar senin kanıtın* . "Ders bir. Rakibinize her zaman o yerdeyken vurun."

ona bakakaldım. "Archer tam tersini söyledi. Düşmanıma yardım etmem ve muhtemelen ömür boyu sürecek bir dost kazanmam gerekiyor."

"Yapılacak en mükemmel şey bu. Daha sonra sırtından bıçaklanmak istersen."

Belki. Belki değil. Akıl hastanesinde yaşarken ben de aynı şeyi düşündüm. Ama Sloan'a bakın. Biriyle tanıştığımızda kavga ettik. Birbirimizi öldürmeye çalıştık. Şimdi birbirimizi koruyoruz.

Killian bana yardım ediyor.

tereddüt ediyorum. "Bana birkaç numara öğretmene izin vereceğim, ama o kadar. Daha sonra ben yokum."

"Çok iyi. Takip edeceğim."

İnatçı, sinir bozucu çocuk! Sanki sadece bacağımı tekmelemek için uzatılan eli alacakmış gibi uzanıyorum.

Düşüyor ve ben onun üzerinde takla atıyorum, dizlerim omuzlarını sıkıştırıyor ama beklediğimden daha kurnaz ve çevik. Bacaklarını yukarı kaldırıp kollarımın altında sallıyor, beni sırtıma doğru itiyor. Ayak bileklerini başımın üzerinde çaprazladığı zaman, baldırları yüzüme bastırdığında, resmen kafese kapatılmış oluyorum. Beni boğabilir ama dizlerini iki yanıma büküp oturmayı tercih ediyor.

En ufak bir özgürlüğe sahip olduğum an, ben de oturuyorum. Belimi sarıyor, bu da avantajı elinde tuttuğu anlamına geliyor.

Oyunuma başlama zamanı. "Killian." Ona gülümsedim ve ellerimi yavaşça göğsünde gezdirdim.

Bir an gözlerini kapatır. "Bunun sonu benim için iyi olmayacak, değil mi?" diyor, sesi kuru.

"Numara. Değil." Ellerimi ensesine kitledim ve tüm ağırlığımı geriye doğru düşmek için kullandım, onu yanımda getirdim, kalçalarımı yarıya indirip onu yuvarladım ve vücudumu onunkinin üzerine koydum.

Parmaklar aniden saçıma yumruk attı ve beni geriye doğru çekti. Düşerken siyah saçları ve öfkeli yüz hatlarını görüyorum. İndiğimde Elena'nın silahı göğsüme doğrulmuştu.

Killian bir kükremeyeyle ona doğru atıldı, ona çarptı ve onu yanımda yere savurdu. Silah patlıyor ama bileğini sıkıca tutuyor ve kurşunun benim etimden ziyade çadırın çatısını delip geçmesini sağlıyor.

Silahı elinden alıyor, ayağa kalkıyor. "Kıza dokunma. Durmadan."

"Sana saldırıyordu." Elena ayağa fırlıyor. "Kabuğuna zarar verebilirdi."

"Bu bana bir sorun gibi geliyor. O benim. Benimle uğraşacak. Senin değil. Asla senin."

Çenesini kaldırıyor. "O *senin* olabilir ama *sen* benimsin ."

Killian gülmeden önce uzun bir süre ona baktı. Korkunç bir gülüş. Sonra sessizleşiyor ve bu daha da korkutucu. "Değilim. Ve şimdi bunu kanıtlayacağım."

Silahı kaldırır ve...

Boom!

ON ALTINCI BÖLÜM

"Bizimle her şey mümkün."

—Troyka

Elena yere yığılır, kurşun gözlerinin arasına isabet eder. Yaradan kan sızmaz veya sızmaz ve yere çarptığında kendi kendini yok eder, çadırdaki yeni ay panelinden yukarıya doğru yükselen külden başka bir şey yoktur.

"Nasıl..." diye başlıyorum.

"O ölmedi. Kabuğu hizmet dışı bıraktım, içindeki ruha zarar vermeyen bir noktadan vurdum. Bir Emekçinin Kabuk'tan ayrılmaya gücü olmadığı, ancak yapması gerektiği zamanlar için bir güvenlik önlemi." Biraz duraksayarak yanaklarımı kavradı ve ekledi, "İyi misin?"

"İyiyim." Ve ben. Bir Shell'in soğukkanlılıkla öldürülmesi, olayların planında pek önemli değil. "Sanırım pastamı yiyerek hak ettiğini buldu, ha?"

"Kek. Asıl endişen *bu mu*? Seni anlayacağımı hiç sanmıyorum." Silahın haznesini boşaltıyor, silahı bir kenara atıyor ve etrafımda bir daire çiziyor. Yavaş bir sinsilik. Bir sonraki yemeğini fark eden bir yırtıcı. "Bu gece ölebilirdin. Elena tetiği çekebilirdi. Bu hızla öleceksin ve yakında . Ölüm açıkça seni takip ediyor. Kaç işarete ihtiyacın var? Sayısız, On'u seçin. Şimdi."

"İhtiyacım olan şey zaman."

"Zaman geçirdin. Sana bir faydası olmadı."

Lanet olsun! Myriad'la kalma kararından hiç pişmanlık duydun mu?

Önümde duruyor ve "Sadece bir kez. Archer'ı kaybettiğimde." Çenemi çimdikledi ve kaldırdı, dikkatimi onun üzerinde kalmaya zorladı. "Ne *istiyorsun* Ten? Myriad size ne verebilir? Bir amaç? Kendine ait bir yer mi? Anne babana karşı intikam mı?"

Bu hayattaki her şeye kendi başıma sahip olabilirim."

"Yani. Burada bulamadığınız şeyi istiyorsunuz." Beni serbest bırakır.

"Garanti istiyorsun."

Evet! "Kararımdan sonsuza kadar pişman olmamak istiyorum." *Baskı yapmak...*

"Kimse sana garanti veremez."

"Biliyorum!" *Büyüyor...* "En azından burada, olanların geçici olduğunu söyleyebilirim. Everlife'da bunu yapamam. Kalıcıdır."

"İkinci Ölüme Kadar."

"Pekala, bir ruhu öldürmenin bir insanı öldürmekten çok, çok daha zor olduğunu anlıyorum."

"Belki *sana* imza atmazsam öldürülürüm."

Basınç... patlıyor . Başka bir manipölasyon. En son tahammül edeceğim.

Bir çığlık atarak ona bir yumruk savuruyorum. Eğiliyor ve kolum havada süzülüyor. Ama şimdiden diğer kolumu geri çekiyorum, sallıyorum. Bu sefer temas kuruyorum. Parmak eklemlerim elmacık kemiğine giriyor. Ağzının kenarındaki Can Kanını silerken, acı koluma doğru fırladı ve omzumda birikiyor.

"Şuna bak, Myriad'ın önerdiği gibi duygularına teslim oluyorsun," diye alay ediyor. "İyi gelmiyor mu?"

" İyi *hissettim* " diye bağıriyorum. "Şimdi kırık bir elimle sıkışıp kaldım." Ve suçluluk! Her zaman Vans'ın tüyler ürpertici öfkesinden şikayet ettim ve bugün tıpkı onun gibi davrandım. Suçluluk en kötüsüdür, korku kadar düşman da!

Killian nazıkçe bileğimi kavradı, zonklayan elimi inceledi. "Kemikler kırık değil, sadece çürük."

Kolumu yanıma çekiyorum, öfkem yatıştırılmaktan çok uzak. "Troika'yı seçersem öldürülecek misin?"

İç çekiyor. "Numara. Ama Myriad'a ait olduğun gerçeği değişmedi. Öyle olması gerekiyordu."

Olacağı varmış. Olacağı varmış.

Sözler beynimde yankılanıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Yıllarca annem bana ' *Her şeyi biz yaparız' dedi* . Sonra bir gün eve geldi ve *yanıldığımı söyledi*. *Olması gerekiyorsa, olur. Olmazsa olmaz.*

Fikrini değiştirdi çünkü Myriad onların duruşunu değiştirdi. *Gerçek gelişir* , demeyi severler.

Babam bile kabul etti. *Büyüdükçe öğreniyoruz.*

Bu kesinlikle doğru olsa da, ruhsal yasaların sağlam ve uzlaşmaz bir temele dayanması gerekmez mi?

Sonra, Archer'ın bir keresinde bana söylediklerini hatırlıyorum. Myriad'ın kader fikrine inanmak, insanların her gülünç, her felaket ve her karar için suçu bir dış güce kaydırmasına izin verir. Bu, hangi seçimi yaparsam yapayım, olması gerekenin olacağı anlamına gelir, bu da nihayetinde seçimlerimin önemsiz olduğu anlamına gelir.

Yani... hayır, kadere inanmıyorum. İplerimi çeken hiçbir dış güç yok. Bir amaç, ilahi bir kaderle doğmuş olabilirim ama kararlarım, hatta kararsızlıklarım bile bana ait. Eylemlerim - ve eylemsizliğim - benimdir. Çünkü günün sonunda, sonuçlarına katlanmak yalnızca bana ait.

Deacon haklıydı. Her zaman cevabım vardı. Sadece onu görmek istemedim çünkü sözde yapmak için savaştığım seçimi yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Ama tamam. Tamam. Öğreniyorum ve güçleniyorum. Ben de değişiyorum. Ne asla değişmemeli? Doğrusu. Gerçek, her zaman ve sonsuza dek aynı kalmalı, ayaklarımda sabit bir temel; aksi halde bir zamanlar yalandı - bir kez yalandı, her zaman yalandı - ve üzerinde durabileceğim somut bir şey yok, yalnızca batan kum veya ilk baskı belirtisinde yırtılan ipek ipek.

Bu, Troyka'nın lehine bir başka nokta. İnandıklarını asla değiştirmezler. Biri için doğru olan herkes için doğrudur.

Ve Myriad'ın katmanlı paketleri? Bir zamanlar övdüklerim? Bir hayat diğerinden daha değerli olmamalı.

Sürpriz! Troika'yı severim.

ben makara. *zor* sarıyorum . Bu noktaya gelmek için çok uzun zaman uğraştım ve şimdi buradayım ve bu harika ama... aydınlanmamın ortasında bile, hala tetiği çekmeye ve antlaşma yapmaya hazır değilim. Gerçekten Myriad halkıyla savaşmak istiyor muyum?

Çadırın dışında bir gürültü var . ne...

Killian beni tekrar arkasına iterek olası bir saldırıya geçmemi engelliyor. Giriş yana doğru kıvrılıyor ve Archer ile Deacon içeriye adım atıyor.

Peki. İçimden dayak yemiş gibi hissetsem de, uzun zamandır hasımların arasında durmak için ileri atıyorum. "İyiym Okçu. Kurtarmaya ihtiyacım yok."

"Bu yüzden burada değilim."

Killian'ın elleri yumruk haline geldi. "Hiç burada olmamalısın."

Archer ona doğru bir adım attı ve Killian *ona doğru bir adım attı* . Deacon, Archer'ı yakaladı ve onu geri itmek için avucumu Killian'ın göğsüne yaslادم.

"Herkes...sadece... *sakin olun* . "

Tamamen bana odaklanan Archer'ın öfkesi uçup gitti. "Yeni bir gelişme oldu. Annen... Üzgünüm, aşkım..."

"Aşk?" Killian'ın talepleri.

"Ama o hasta," diye bitiriyor Archer.

"Hasta?" Ellerimi karnıma bastırıyorum. "Onun nesi var?"

"*Baiser de la mort*" diye itiraf etmesi için bir an geçer .

Hayır hayır Hayır Hayır Hayır. "Biri onu *zehirledi* mi? Kim? Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Kalbim göğsümün içinde tekrar tekrar patlıyor, akıl almaz yıkıma sahip sonsuz bir bomba. Annem hasta. O... o ölüyor. umursamamalıyım. Kadın beni bir yere hapsetmek, üzerime işkence üstüne işkence yapmak için iyi para

ödedi. Bir yıl içinde beni toplam üç kez ziyaret etti, işi tek çocuğundan daha önemliydi. Sadece sonlara doğru varlığını hatırlıyor gibiydi.

Yine de çocukken dizimi yüzdüğümde gözyaşlarımı silen kadını, saçımı ören, bana sıkıca sarılıp, beni güneşten ve yıldızlardan daha çok sevdiğini söyleyen kadını hala hatırlıyorum.

Onu görmeliyim. Zaman ve yalnızlık arayışımı boşver.

Bakışlarım Archer'a kilitlendi. "Bir saate çıkıyorum. Beni durdurmaya çalışma."

"Seni neden durdurmak isteyeyim ki? Seninle gidiyorum."

Seninle geliyorum, dedi Killian, sesi metal kırıkları ve ateşten başka bir şey değildi.

Biri beni öldürmeye çalışıyor ve dikkatim dağılmışken korumayı kullanabileceğimi bilecek kadar akıllıyım. İki taraftan. "İşte teklif edeceğim tek anlaşma. İkiniz de birbirinize zarar vermeyeceğinize ve ikiniz de benimle gelebileceğinize yemin edersiniz."

"Hayır," diyor Archer. Sulu, noktaya.

"Cehennem, hayır," diyor Killian. Sidik ve sirke.

"Yoksa yalnız giderim," diye bitirdim. Evet, korumayı kullanabileceğimi bilecek kadar akıllıyım ama aynı zamanda onsuz da devam edecek kadar inatçıyım.

Archer dudaklarını büzdü. Killian lanetler.

Tüm iş, diyorum ki, "LA'ye ulaşmamız ne kadar sürer?"

"Seni kimin öldürmek istediğini öğrenene kadar araba kullanmamız gerekecek. Uçak yok. Toplu taşıma yok, nokta." Killian titriyor. "Kırk iki saatlik yolculuğu kabaca otuz altıda yapabiliriz. Belki."

Kesinlikle. "Sırayla araba kullanacağız. Ve yinelemek gerekirse, yolculuk sırasında birbirinize hakaret etmeyecek, saldırmayacak veya zarar vermeyeceksiniz. Tek istediğim bu."

"Evet. Hepsi bu." Killian bana baktı.

"Sormuyorsun." Archer kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Emir veriyorsun."

ona bakıyorum. "Hiçbir şey için pişman değilim. Şimdi. Eşyalarımı toplamak ve Sloan'la konuşmak için kulübeye gidiyorum. Döndüğümde ikiniz de burada olursanız -canlı ve zarar görmemiş- havalanırsınız."

Güneşin doğuşunu bulmak için dışarı çıkıyorum, gelen fırtınayı kovalıyorum. Gökyüzüne boyanmış pembe ve altın renginin canlı tonlarında bir kez olsun kendimi kaybetmemek için nefesimi düzene sokmak için duraklıyorum.

Bir inilti dikkatimi yere çekiyor. Charles bir yaprak yığınının içine yayılmış, saçlarına dallar dökülüyor. Archer ona acıdığı yerden vurmuş olmalı. Onu iyileşmesine bırakıyorum ve eve gidiyorum, mutlu bir şekilde başka bir kasırğa demlemesi yok.

Sloan beni fuayede bekliyor, volta atıyor. Siyah bir atkuyruğu, siyah kot pantolonu ve bir çift savaş botu giymiş, atkuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Hey," diyorum.

Mesafeyi kapattı ve sarılmak için beni kendine çekti. "Archer ve Deacon'ın konuştuğunu duydum. Annen için üzgünüm."

İlk başta nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Yavaşça kollarımı ona doladım ve sırtına sarıldım. Rahatlatmak, ama umarım onu da vermek. "Evet. Berbat."

"Onu görecek misin?"

Başımınla onayladım.

İç çekiyor. "Öyleyse yollarımızı ayırdığımız yer burası."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum. *Numara! Birlikte kalırız.* Ancak istifa yerleşir ve hızla yerleşir. Bunun bir noktada olması gerekiyordu. Kararları kendisine ait ve arkadaşımı yanımda tutabilmek için yapmak istemediği şeyleri ona yaptırmaya çalışmayacağım.

"Eve mi gidiyorsun yoksa burada mı kalıyorsun?" Soruyorum.

"Eve gitmek. Doğum gününe kadar beklemek istedim ama çok sabırsızım. Müsrif kızı döndükten kısa bir süre sonra haber istasyonları Aubuchon ailesinin evinin yanıp kül olduğuna dair haberler yayınlayınca şaşırmanın. Mülk yok, evlenmek için bir sebep yok."

Sesindeki acı çiğ ve düzensiz. "İlk uygun olmayan erkekle evlenme konusundaki fikrini mi değiştirdin?"

"Evet." Saçlarını kabartıyor. "Kimse beni hak etmiyor."

İşte benim kızım. "Ailen için üzgünüm," diyorum ve üzgünüm. Her çocuk kendini değerli hissetmelidir. İpler olmadan sevilir.

"Anladığınızı biliyorum."

"Evet. Ben para ve şöhret biletliydim, başka bir şey değil." Ona bir kucak daha veriyorum. "Güvende kalın, yoksa işaretleneceğim. Bizi kimin öldürmeye çalıştığını hâlâ bilmiyoruz."

"Endişelenme. Bir korumam olacak. Deacon benimle gelmeyi kabul etti."

"İyi." Onun dışarıda tek başına olduğu düşüncesinden nefret ediyorum.

Gözlerinde heyecanlı bir parıltı parlıyor. "Sanırım Savannah'a ulaşana kadar ona beyefendi sevgilim olma onurunu vereceğim."

gülmekten boğuluyorum. "Beyefendi sevgilisi mi? Yok canım?"

"Ne? Ona gösteri midillim demenin kibar olacağını düşünmemiştim."

Birbirimize gülümsüyoruz, gerçekten kıkırdayarak ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yatak odamda dişlerimi ve saçımı fırçalıyorum ve Archer'ın bana verdiği kıyafetleri ve banyo malzemelerini bir çantaya koyuyorum. Her *ihhtimale* karşı sakladığım protein çubuklarını alıp, tıktırtıyı önlemek için neşterimi ve birkaç mutfak bıçağımı gömleklerin içinde yuvarladım.

Kararlı bir şekilde aşağı iniyorum. Şaşırtıcı bir şekilde - ve gerçekten şaşırdığıma şaşırdım - Archer beni oturma odasında bekliyor.

Kaşlarını çattı. "Uçak kazasının hedefinin sen olduğunu söylemek güvenli. Biri senin ölmeni istiyor ve seni eve çekmek için anneni kullanmayı planlıyor."

Evet. Muhtemelen haklıdır. "Biri beni iyi tanıyor çünkü onu görmeye gidemem."

"Ölecek. Ona gitmek değişmeyecek..."

"Ölmeyecek!" Derin nefes al... ver. "Geleceği bilmiyorsun. *Baiser de la mort'tan* sağ çıktım . O da yapabilir."

"Zayıflanmış bir versiyondan kurtuldun. Tam doz verildi."

Çenem titriyor ve başımı sallıyorum. "Bunu bilmiyorsun."

"Yaparım. İlerlemesini izlemek için etrafta dolaşan arkadaşının TL'si ile temasa geçtim."

Arkadaşının TL'si mi? Annemin bir Troikan arkadaşı yok. Benim bilgime göre değil. "TL'ye söyle can damarını versin."

"Onun. Aslında birçok doz. Ama Cankurtaran her derde deva değil, Ten. Manevi güçlendiricidir. Bir güç kaynağı. İyileşme sürecini hızlandırabilir, ancak onarılamayacak şekilde hasar görmüş olanı *onaramaz* ."

Söylenmemiş sözlerini duyuyorum - Onarılamaz *durumda*.

Omzumu onunkine vurarak Archer'ın yanından geçtim. "Bütün gün sohbet mi edeceğiz yoksa sürmeye mi başlayacağız?" O cevap vermeden kapıdan çıktım.

Bahçe boyunca yürüyorum. Troikan çevresinin dışında, Killian siyah bir SUV'un yanında duruyor. Güneş gözlüğü takıyor, gözlerini saklıyor, Shell'de bulunan tek gerçek özellik. Siyah saçları rüzgarla dalgalanıyor.

Çantamı aracın arka koltuğuna atmak için etraftan dolaşıyorum.

Arkamdan geliyor. onu hissediyorum. Vücudunun ısısı değil, kendisi. Hepsi o. Dönüyorum ve o *orada* . O kadar yakınız ki, bir bütünün iki yarısı.

"Geri çekilin," diyorum sıkılı dişlerimin arasından. "Manipülasyon denemenin zamanı değil."

Dudakları düz bir çizgi halinde incelik. "Senin için endişeleniyorum. Ben... konfor sunmak istiyorum."

"Hayır, korkunç bir durumdan yararlanmak istiyorsun. İkimiz de *konforun* tekerlek yuvasında olmadığını biliyoruz."

Dilini bir kesici dişin üzerinde gezdiriyor. "Sanırım öyle. Senin için."

İyi oynamak için fazla hamım. "Senin için özel değilim Killian."

"Sen."

"Değilim. Bunu bugün çok net bir şekilde ifade ettin." ona göz kırpmıyorum. "Beni kendi isteğine boyun eğdirmek için elinden gelen her şeyi yaptın. Ama ben yarı general değilim, tamam mı? Ben sadece benim. Sadece On. Kadere veya Füzyon'a inanmıyorum ve asla da inanmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı, ondan bir gerilim yükseliyor. Sonunda, "Sen *özelsin* . Bana baktığında, yalnızmışım gibi hissediyorum. Beni düşündürüyorsun ve beni iyileştiriyorsun." Aksanı her zamankinden daha kalın, çenesinde bir kas tıkırdadı.

İç çekiyorum, öfkemi dışarı atıyorum. "Killian-"

"Nas." Aramıza mesafe koyarak, nefret edilen mesafeyi, gerekli mesafeyi koyarak bir adım geri gidiyor. "Seni manipüle etmeye çalıştım, evet, ama sadece senin için en iyisini istediğim için. Geleceğinin yerleşmesini istiyorum. Güvenli."

Sıfır! Ham halimde, ona saldırdım ve onu incittim. Onu çok incittim ve kendimden çok gıcık oldum.

Direksiyona geçti ve kapıyı çarparak beni korkuttu.

Archer aniden belirir, görünmez duvardan atlar. Benim yönüme bakmıyor ama ön yolcu koltuğunu talep ediyor.

Başka bir iç çekişle, muhtemelen birbirlerini öldürebilecekleri tüm yolları düşünen savaşçıların tam arkasına, sıranın ortasını alıyorum. Yanlış bir kelime onları harekete geçirebilir.

Killian yolsuz arazide hızlanırken lastiklerden çimen ve çakıl fışkırıyor. Köşelerden kıvrılıp kütüklerin ve kayaların üzerinden sektiği için hiçbir güvenlik kavramı yok gibi görünüyor, ama adamlar birbirini öldürmeye çalışmıyor ve kimse bana küfür savurmuyor, bu yüzden bunu büyük bir kazanç olarak görüyorum.

Yakında ağaçların yerini her biri bir öncekinden daha uzun binalar alır. Sonunda göz kapaklarım ağırlaşıyor ve esniyorum.

Uyanık kalmalıyım. "Tüm yol boyunca sessizce oturacak mıyız?"

"Evet," diye bir ağızdan çıkıyorlar. Sonra birbirlerine hırlarlar.

"Sorduğumu unut." Saatleri sayarak geçiriyorum. Arabalar. Ağaçlar. Binalar. Bulutlar. Arabanın aküsünü şarj etmek için durduğumuzda -bölgeler sayesinde artık gaza ihtiyaç yok- gücü ödemek için Archer'dan borç alıyorum.

"Bekle, ben de gideceğim" diyor.

"Araçta kalın ve hiçbir şeyin kurcalanmadığından emin olun. *Onunla* gideceğim." Killian bir kolunu belime sardı ve beni öne doğru çekti.

Archer onu görmezden gelir. "Ne istiyorsun Ten?"

"Sizin bu konuda kavga etmemeniz için."

Protesto etmek istiyormuş gibi görünüyor ama Killian'a başını sallıyor.

Uzaklaşıyorum ve Killian kapıyı açmak için ileri atılıyor. "Sen benim korumam mısın?" Beni içeri doğru hareket ettirirken soruyorum.

"Evet. Rica ederim."

İçeride on bir kişi var. Dördü kız ve ona bakıyorlar. Fark etmemiş gibi yapıyor.

"Üç Kabuk var." Sözleri doğrudan kulağıma fısıldıyor, beni ürpertiyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Acele etmek."

"Bir bakışta kimin ne olduğunu nasıl anlarsınız?"

"Ben *o kadar* iyiyim."

Evet evet.

Doğruca çikolatalara gidip en sevdiğim beş tane aldım.

Kasaya giderken dijital gazetelerin bu haftanın manşetlerinde yanıp söndüğünü fark ettim. Fazladan beş dolara en son haberleri doğrudan cep telefonuma yükleyebilirim. Peki, eğer hücrem aktif olsaydı.

Psişik Tutuklandı. Geldiğini Hiç Görmedim!

Adam Eski kız arkadaşını kaçırdı. Ütülemesini İstiyor!

Mezarlıkta Ölü Adam Bulundu. Kasaba Çıldırdı!

Esrar vermek mi? Konu Ortak Komite Tarafından Tartışılıyor.

Realm Politics Today'in ekranında babamın resmi yanıp sönüyor .

Senatörün metresi hamile! Eşi ünlü sanatçı Grace Lockwood'un yarım yıldan fazla bir süre inzivada yaşamayı tercih ederek onu terk ettiğini düşünürsek kimse şaşmaz. Bir sevgiliyle saklanmak, belki? Aynı zamanda başka biriyle evli olan Dr. Dewayne Reynolds, birden fazla yerde görüldü. Ama Bayan Lockwood ve Dr. Reynolds'ın çoktan ayrılmış olma ihtimali var çünkü Bayan Lockwood kocasına geri döndü. Senatörün aşk çocuğu sorulduğunda, yorum yapmadı.

Ben -tamamen- şaşkınım. Ben yokken çok şey oldu. Babam, annemin inzivada yaşadığını söylerken yalan söylemiyordu. Onun da dönmesini beklemedi. Bir kaçamak yaptı ve kadın şimdi bebeğini alıyor.

Yakında hep istediğim ama hiç beklemediğim erkek veya kız kardeşime sahip olacağım.

Gülüyorum. lanet ediyorum. Babam, yasalar kadınlara yönelik olduğu için nüfus kontrolüne bir kaçamak buldu. Sadece bir çocukla sınırlıdılar.

Tipik kız tepkisi ile yalan söylemek yerine -*Hiçbir şey, ben iyiyim*- arabaya yerleştim ve öfkeyle ilk çikolatamı açtım. Bir kızın şeker tedavisine ihtiyacı olursa...

Korkunç bir sis kafamı doldurduğunda daha yolun yarısındayım. Kulaklarımda korkunç bir çınlama çınıyor. Kalp atışlarım... çarpıldı, çarpıntıdan başka bir şey olmayacaktı, sanki biri içime uzandı ve organı göğüs kafesime çiviledi. Ağrı sol omzumdan parmak uçlarıma kadar yayılıyor.

Kalp krizi için çok genç.

Mırıldanma farkındalığıma giriyor.

"—ses başımı ağrıtıyor. Kapa çeneni." Killian.

"Onun yerine kulaklarını kessem nasıl olur?" Okçu.

Killian'ın yanıt verip vermediğinden emin değilim. Omzumdaki ağrı katlanarak artıyor ve nefesim kesiliyor. Benden kovalarca ter dökülüyor ama damarlarımdaki kan donuyor. Yardım istemek için ağzımı açıyorum - *lütfe!* - ama tek yapabildiğim bir nefes daha. Sonra *kalbimin* ölümü hoş karşıladığını, bir an çırpındığını, bir sonraki an hareketsiz kaldığını hissediyorum. Ciğerlerim düğümleniyor ve aniden nefes alamıyorum, *nefes alamıyorum, nefes almam gerekiyor* .

Kafamdaki sis daha da kalınlaşıyor -

Sis bir anda yok oluyor. Ve acı da öyle. Aniden ağırlıksızım ve düşüyorum... düşüyorum... *güm* .

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Şimdi Ne?

Ten'le birlikteyim ve ölmekte olan annesini görmek için Los Angeles'a gidiyoruz. Killian bizimle ve şimdi saldırma ve sonra özür dileme dürtüsü güçlü. Tavsiye lütfen.

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: En İyi Tavsiyem

Yapmayacağım hiçbir şeyi yapma.

General Levi Nanne

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Vay canına! Teşekkürler!

Bilgelik incileriniz gerçekten plastik mi?

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: A_P_5/23.43.2

Konu: Pekala, Buna Ne Dersiniz?

Sadece kızı korumayın, onu daha iyi tanıyın. Dior'la olanlardan dolayı görevlerine biraz mesafeli davranmayı sevdiğini anlıyorum ama birine değer vermek seni zayıflatmaz evlat, bu seni daha güçlü yapar. Sevmek, daha iyi bir şey için savaşmak için bir nedene sahip olmaktır.

Ayrıca, Bayan Lockwood'un büyükanne ve büyükbabası Troikan Gözcüleri ve Myriad'da Bayan Lockwood'un hayatına kasteden başka bir girişimden söz edildiğini söylediler. Yanından ayrılma.

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: ciddiim

Korozyona uğramış plastik. Ama onun yanında seçim yapmayacağım. Söz veriyorum.

TROİKA

Gönderen: Bilinmiyor
Kime: A_P_5/23.43.2
Konu: Merhaba

O öldü. Onu kurtarmalıydın. Neden onu kurtarmadın? Bu yıl 12 Kasım'da 10:17'de öldü. Ayrıntılar ektedir.

TROİKA

Gönderen: A_P_5/23.43.2

Kime: Bilinmiyor

Konu: Bu Kim?

Rütbeme ve kimliğime nasıl eriştin?

Ve o - her kimse - bu yıl 12 Kasım'da 10:17'de nasıl ölmüş olabilir? O tarihe bir hafta kaldı.

"Ayrıntılar" ile ekinize gelince? Bir çatlak evin kabaca çizilmiş bir haritası. Teşekkürler ama hayır teşekkürler.

ON YEDİ BÖLÜM

"Gerçek gelişir. Bugün doğru olan yarın doğru olmayabilir."

-Sayısız

Engibeli zeminde yuvarlanıyorum, ciğerlerimden hava çıkıyor.

Karnıma sert bir şey çarpmadan hemen önce neşeli kahkahalar kulaklarıma hücum ediyor. Bot mu? Sonra bir kuş ciyaklıyor ve kahkahalar duruyor. Ayak sesleri. Bir adam acı içinde çığlık atıyor. Bir saniye sonra, birçok kişi çığlık atıyor.

Kalkmak! Kalkmak! Tehlike!

Killian ve Archer'ı bıçaklarını birbirlerinin boğazlarına dayamış görmeyi umarak göz kapaklarımı kaldırarak açtım. En azından asfalt yollar, ağaçlar ve binalarla çevrili SUV'nin içinde olmalıydım. Bunun yerine ay ışığını ve kor-böcekleri görüyorum, bana çarpan dişlek yapraklı budaklı ağaçlar.

Birçok Sonun Alemi mi?

Hayır hayır hayır. Ben ölmedim. Tekrar olmasın. olamam.

Ama ben. Açıkça.

Kalbim - sonunda tekrar çalışıyor - panik içinde atıyor. En azından gökyüzünde maymun iskeleti yok. Zaten avı yakaladılar mı? Derin bir nefes alıyorum ama yoğun duman ve kara bulutlar boğazımı yakıyor ve öksürmemeye neden oluyor. Bir fırtına çıkıyor. Böyle bir yerde, sıradan bir yağmur gibi muamele göreceğimi sanmıyorum.

Silah yukarı. Şimdi. Ne kadar çok, o kadar iyi.

Doğru. Yeri ararım, düşmüş bir dal bulurum. Tuttuğum an, keskin bir acı parmaklarımdaki kasların spazmına neden oluyor. Dalı düşürdüm ve avucumun içinde üç kan boncuğu kuyusunu izliyorum.

Üç... bir üçlü. Tüm sayıların en soylusu. Altındaki sayıların toplamına eşit olan tek sayı.

Troyka.

Kuyular... delinme yaraları mı? Çömelerek kısa, bilek kalınlığındaki tahta parçasını inceledim, ancak o zaman her yerinde küçük kahverengi böceklerin gezindiğini gördüm. Ve-

Ey. Vay vay vay. Baş dönmesi neredeyse beni devirecek. Ayakta kalmak için savaşıırken, bir gök gürültüsü o kadar yüksek sesle patlıyor ki kulak zarlarım gerçekten yırtılıyor. Yüzümü buruşturuyorum, duruyorum. Yine sallıyorum.

İleriye doğru tek bir adımla, neredeyse yüz dikiyorum. Köz böcekler yakınlarda bekliyordu ve şimdi topluca saldırarak beni yakıyorlar.

kollarımı sallıyorum. Bir başka gök gürültüsü çatlağı, ağrının kafatasımda patlamasına neden oluyor. Kulaklarımı kapatıyorum ama üçüncü çatırtı duyulduğunda, hiçbir şeyin bomun gücünü boğamayacağını anlıyorum. Çığlığım hala çalan binlerce kişiye katılıyor. Gözyaşlarım kızarmış yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum.

Çocukluk şarkısı farkındalığımı tüketiyor, mükemmel dikkat dağıtma. *Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için.*

Sırtıma sert bir şey çarptı ve beni yere devirdi. Köz böcekler etrafa saçılır, ancak bunun pek önemi yoktur. Kuş iskeletleri geri döndü ve işi bitirmeye geldiler! Dirseğimi geriye doğru dürttüm, bir homurtu duydum.

"Onu tut."

Ağrım ve yaralarım yüzünden sesim boğuk çıkıyor ama kuşların ciyakladığını ve insanların konuştuğunu bilecek kadar berrakım. Sırtımda bir insan ve yakınlarda bir yerde başka bir insan—hoparlör—var.

İkiye karşı bir.

İki çift el sıkı bir tokayla bileğime kilitlendi. Bir kelepçe. Önüme çıkanı yerinden oynatarak ayağa kalktım.

Sağımdaki çocuk "Sana yardım etmeye çalışıyoruz kızım" diyor.

Belki doğruyu söylüyor, belki de değil. Archer ve Killian'ın bana öğrettiklerini hatırlayarak, beni tutan elleri tutmak için bileklerimi çevirdim. Her ikisini de kaldıraç olarak kullanıyorum, kendimi yukarı kaldırırken sahiplerini çekiyorum, aynı anda geri tekme atıyor, diğer kişiyi - üçe bir - göğsüne çiviliyorum.

Kolumdaki ikisi satın almak için tökezledikçe serbest bırakıldım ve sonunda çömeldim. Böceklerle kaplı dalı yukarı kaydırıyorum, yeni sokmaları görmezden geliyorum ve onu kişiye fırlatıyorum - kabaca bir buçuk metre boyunda, kahverengi saçlı, yabancı ve kirli ama kesinlikle insan olan bir adam. Dalı yakalıyor, içgüdüsel olarak sanırım ve böcekler onu ısırırken homurdanıyor. Onunla, oyun alanı artık en azından eşit. İkimiz de ısırıldık. Zehirlendin mi? Baş dönmesi...

Doğruluyorum ve dönüyorum, ellerim yumruk haline geldi, bacaklarım birbirinden ayrıldı. Ben hazırım. Bir erkek ve bir kız kaldı. Çocuğun omuz hizasında sarı saçları var. En azından sarışın olduğunu düşünüyorum. Kir ve kanla keçeleşmiş, tellerin arasından örülmüş kuru yapraklar. Benden daha uzun olmasına rağmen bir erkeğe göre zayıf tarafta ve sanki yıllardır düzgün bir yemek yememiş gibi zayıf.

Kız örgülü sarı saçları ve bir meleğin yüzüyle daha kısa ve daha temiz, spor yaptığı kir çizgilerine rağmen. Bakışlarım ona kaydığında başını eğiyor. O çekingen. Kayıt edilmiş.

"Geri zekalı!" Daha kısa olan çocuk bana kaşlarını çattı. "Senin aptal hayatını kurtarmaya çalışıyoruz."

Bir başka gök gürültüsü patlaması beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktecek, ama üç dost sadece yüzünü buruşturdu.

"Yağmur yağdığında burada olmak istemezsiniz" diye devam ediyor. "Cildin kemiklerini eritecek."

"Beni tanısaydın," diye yanıtladım dişlerimi sıkarak, "güvenin kolay elde edilemediğini bilirdin. Yani. Beni tuzağa düşürerek hayvanlar kadar kötü olmadığını nereden bileceğim?"

Esintide pis kokulu bir şeyin kokusu uçuşuyor ve ben öğürüyorum. Bu ölümün kendisi ve yaklaşıyor.

"Burada kal ya da bizi takip et" diyor. "Seçim senin."

her *zaman* "Sen kimsin?"

"Buradan dışarı? Ben yemeğim." Döner ve ormanın sıklığına doğru koşar. Diğer ikisi onu takip ediyor ve uzun süre düşünmeme gerek yok. Ben de onun peşinden koşarak, çiğneyen uzuvlardan ve parıldayan hava parçalarından kurtulurken zikzak desenini taklit ederek koşuyorum. Ölümün kokusu solmaya başlar.

Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için.

Şarkı yeniden başlıyor ama kelimeleri temizlemek için başımı sallıyorum. *Şimdi değil. Yoğunlaşmak!*

Sonunda en kısa boylu olan çocuk, "Benim adım Brett" der.

Kayla, dedi kız.

Sıradaki uzun boylu çocuk. "Ben Reed'im."

"On yaşımdayım."

"Nasıl öldün?" diye soruyor Reed.

çekiniyorum. "Bilmiyorum. Sen?"

"HART'ı hiç duydun mu?" Brett bir kayanın üzerinden atlar. "Bir toplantıdaydık, bir barış mitingi planlıyorduk. Bir patlama oldu ve biz burada uyandık."

Beynimi haber raporları için zorluyorum ama boş çıkıyorum. Ben Prynne'de kilitliken olmuş olmalı.

"Nereye dayandın?"

"LA."

"Eski ezilme yerim. Alemlerin savaşmayı bırakıp sarılmaya başlamasını sağlayabileceğine gerçekten inandın mı?"

Kayla bana bir bakış fırlattı ve önündeki kayayı kaçırdı. Tökezliyor. Benden farklı olarak, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. Brett ve Reed hemen ona yardım etmek için yanına koşuyor. İyi yağlanmış bir makine gibidirler. Açıkçası, bunu daha önce yapmak zorunda kaldılar.

Bir ciyaklama sesi -kuş iskeletleri!- ve otomatik olarak neşterime uzanıyorum. Sıfır! Ne zaman öğreneceğim?

Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın.

Beklemek. *Uçuyorlar* . Onlar. Kuşlar?

Şarkı bu yere atıfta bulunamıyor...değil mi? Lina burada olacağını bilemezdi. *Doğru?*

Her zaman geçmiş zamanda konuşurdu. Sanki gelecek çoktan gerçekleşmişti. Prynn'e'den kaçacağımı her zaman biliyordum.

Yaratıklardan biri tam önüme kondu ve kaymak için kayarak durdum. Kemikten ve metalden yapılmış kanatlar uzar, ağaçları devirir. Oğlanlar silah çekiyorlar - kabaca yapılmış tahta hançerler. İyi, bu iyi. Birimize karşı dördümüz. Mükemmel oranlar.

Kayla bir ağacın dibine sürünür ve inleyerek bir top gibi kıvrılır.

Peki. Bire karşı üç. Kötü ihtimal değil. Ama şimdi bile, deriyi eriten yağmur yaklaşıyor. Sadece... ıslanmak *istiyor muyuz? Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın.*

Kuru kalmayın. Ama... yağmur bizi eritiyorsa, o su değildir; bir tür asittir.

Yani yağmur dışarıda.

"Su" diyorum. "Suya ihtiyacımız var." Denemeye değer.

"Numara." Brett bir ayağından diğerine atlayarak sıçramaya hazırlanıyor. "Göl, yaratıklardan daha tehlikelidir."

Yaratık ileriye doğru atılırken, boynu gerilirken...gerilirken...gagası son anda yoldan çekilen Brett'e çarparken pençeli ayakları yere gömülü kalır.

Reed, "Gölden hiç kimse geri dönmedi," diye ekliyor.

Ama şarkı—

Muhtemelen anlamsızdır. *AŞ bunu. Yoğunlaşmak.*

silahsızım Çocukların dövüşmesine yardım *edemem* ama yem gibi davranabilirim.

"Hey," diye bağıryorum. "Buraya. Gel ve beni al."

Yaratık bana odaklandı. En azından, bence öyle. Kafa bana doğru dönüyor ama göz yuvaları temiz.

Çocuklar niyetimi anladılar ve bana doğru adım atan yaratığa daldılar. Başka bir ciyaklamayı, diğerlerinin hepsinden daha yüksek bir gök gürültüsü daha takip eder. Kulaklarımdan sıcak sıvı fışkırıyor. düşerken cıglık atıyorum - "On!"

Göz kapaklarım açılıyor. Killian üzerimde belirdi, güneş gözlükleri gitti, gözlerindeki altın benekler parladı. Nabızı azalırken kulaklarımı okşuyorum. Yapamam... Yapamam...

"İyisin. Buradayım, buradayım."

Evet, evet, o. O burada ve ben yaşıyorum. Teşekkürler Firstking! aracı tarıyorum. Durduk, yolun kenarına çekildik. "Archer nerede?"

"Merak etme. Birazdan dönecek... bir ayak işi yapmak zorunda kaldı."

Sinapslarım henüz tam kapasiteyle çalışmıyor olsa da, çift konuşma algılıyorum. "Kabuğunu yok ettin mi?"

Dışleri kısmen zevk, kısmen kötü niyetli bir gülümsemeyle parlıyor. "Yıkıldı tanımla."

Yani evet.

"Ona yumruk atmadım," diye ekliyor Killian, "sadece yumruklarımı çok hızlı gösterdim."

Bunu ele almamız gerekecek, ama şimdi değil. Şimdi geri dönmeliyim. "Birçok Sonun Alemi," diyorum. "Orada çocuklar var. Bana ihtiyaçları var." Eğer zaten ölmedilerse... öldüler... tekrar öldüler. Ölmeden geri dönemem.

Ölmek istemiyorum.

Çenemi tutuyor ve ona bakamıyorum. Fazla rahatlamış, fazla yürek burkan derecede nazik. Çoğu zaman telafi edilemez davranıyor, ancak bu harika şefkat anlarına sahip.

"Birçok Sonun Aleminde miydin?" nazikçe soruyor.

"Ben ... idim. Ama nasıl öldüm?" Aklımdaki sis... göğsümdeki acı. Ah... sıfır. Bağırsak kontrolü!

İnsanların bu hayatta benimle ilgili son hatırasının kirli pantolonlar olmasını istemiyorum.

Aşağıya ihtiyatlı bir bakış atmayı başardım. Temiz.

"Nasıl geri getirildim?" Soruyorum.

Killian alnını ovmak için beni serbest bıraktı. "Sen zehirlendin. Sana baktım, bir enjeksiyon yeri buldum." Elini sırtımın altına kaydırarak hassas bir noktaya dokunuyor. "Kalbin durdu ve ben boğazından aşağı Can Kanı döktüm."

Ben hayattayken zehirlendim mi? İmkansız. "Ben ne zaman...? Nasıl?" Kimse nerede olduğumu bilmiyor. "Kim?" Aptal gibi konuşuyorum ama umurumda değil.

"Tahminimce? Şarj istasyonundaki çocuk. Sana bilerek çarptı, taktığı yüzükteki taşın altına bir iğne gizlemiş olmalı."

Sırtımdaki acıyı hatırlıyorum. Ama...ama... "Neden?"

"Her kim ölmeni isterse, New York ve LA arasındaki her şarj istasyonunda bekleyen biri olabilirdi." Killian gözlerini kapar, derin bir nefes alır. "Alemler kesinlikle senin kararını vermeni beklemekten bıktı. Sana daha fazla zaman vermeyecekler."

"Bu bana bir sorun gibi geliyor, Killian. Rahatlayabilirsin-"

"Numara! Rahatlamayacağım." Omuzlarıma biraz sarsılıyor. "Bu *bizim* sorunumuz."

Sessizce birbirimize bakıyoruz ve ifademizin onunki kadar işkence görüp görmediğini merak ediyorum.

Diyarların cinayet işlemeye muktedir olduğunu biliyorum. Sadece uçak kazası ve zehir yüzünden değil, aynı zamanda HART'taki çocuklar yüzünden. Birisi nihai hedeflerinden onları bombalayacak kadar korkmuş.

Beni alemden kovalayan baş dönmesiyle savaşıyor ayağa kalktım. Arabalar, SUV'umuzun yanından vızır vızır geçiyor. Güneş batma sürecinde, bu da başka bir gün uyuduğum ve pislik içinde uyuduğum anlamına geliyor.

Koluna yazarak, Madam Bennett'e bir mesaj gönderiyorum, dedi. "Ona bizimle imzalamaya çok yakın olduğunu söylemek."

"Fakat-"

"Sana biraz zaman kazandırmalı. *Ölmeni* isteyenler Myriad'dansa. Olmazsa ve bu söylenti duyulursa Troyka yeniden saldıracak ve daha sert vuracak."

Katılmıyorum. Gizlice saldırı Troika'nın tarzı değil.

Onları çok iyi tanıyorum, değil mi?

Hayır, ama Archer ve Deacon'ı tanıyorum. Kanunlarının onlar için bir anlam ifade ettiğini biliyorum. Hayatın onlar için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. "Benim için yalan söylemeni istemiyorum, Killian."

Yazmayı bırakıp başını benimkine doğru eğdi, aramızdaki yoğun turba dumanı ve funda kokusu baş döndürücü ve baş döndürücü, beni titretiyor. "Değilim. Bizimle imzalayacağınızı düşünüyorum. Neden olmasın? Onurlu bir yerin olacak, vatandaşlar tarafından hayran kalacaksın... ve benimkilerden biri olacaksın."

yutkunuyorum.

"Bu seni ikna etmiyorsa -umarım bu seni ikna eder- Many Ends'te seni bekleyen dehşetleri hatırla."

Sanki hiç unutacakmışım gibi. "Bunun üzerine zar atıyorum." En azından bir süre daha. Eğer gerçekten savaşın devrilme faktörüysem, doğru insanları – birlikte yaşamak zorunda kalacağım insanları – desteklemek her zamankinden daha önemli.

"Kendinizi korumayı neredeyse imkansız bir görev haline getiriyorsunuz, hanımefendi."

"Beni koruma o zaman. Kendi başımın çaresine bakabilirm. Uzun zamandır yapıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." Tekrar yanaklarımı kavradı, tutuşu daha güçlü, başparmaklarını okşadı. "Yaşamak için üzücü bir yol ve bunu senin için istemiyorum."

Parmaklarımı bileklerine dolayarak onu yerinde tutuyorum. "Üzücü olduğunu nereden biliyorsun? Elena ve Charles'ın var."

"Doğrudan Madam Bennett'e rapor veriyorlar. Archer gittiğinden beri tek başımayım."

Ellerimi kollarından yukarı kaydırıp yanaklarını *kavradım* . "O zaman birbirimizi kollayacağız."

Bakışlarımı tuttuğunda, ilişkimizde bir şeyler değişiyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama değişimi derinlerde, derinlerde hissediyorum. Bence o da yapıyor ve bu onu fırlatıyor.

Geri çekilip teması kesiyor. "Yola dönelim. Zaman bizim düşmanımızdır."

Birden fazla şekilde. "Kabul." Archer için endişelenmiyorum. Beni bulacağını biliyorum. Her zaman yapar.

Killian arabadan indi, kapıma yürüdü ve sarsıntılı hareketleriyle inmeme "yardım etti" ve beni ön yolcu koltuğuna götürdü. Direksiyonun arkasındaki yerini alırken tokamı tuttum.

Sessizce oturuyoruz... Myriad'ın sahip olduğu bir sanal gerçeklik tur tesisinin dışında bir grup gözcünün yanından geçerken devam eden sessizlik. En az elli kişi olmasına ve her birinin bir işaret taşımasına rağmen, iki slogan var. Çoğunluk Mahkûmdur'u okur! Diğerinde ise Senin Kudretin Doğru Değil!

Emekleri boşa gidiyor. Bu şekilde daha iyi bir seçim olduklarına kimseyi ikna etmeyecekler. Troyka'nın bir parçası olsaydım, ben...

Ne? Bunu kesinlikle değiştirmeye çalışın. Ama nasıl? Hiçbir zaman kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmadım. Hiçbir zaman bir takımda olmadım ya da birçok kişinin iyiliğini benim iyiliğimin önüne koymadım.

"Aç mısın?" diye sordu Killian, sessizliği bozarak.

"Aslında açlıktan öldü."

Otoyoldan çıkıyor ve bir burger lokantasına dönüşüyor ve arabadan geçiş hattı boyunca ilerliyor. Bir hamburger ve patates kızartması sipariş eder ve parasını toplayan kız nefesi kesilir.

"Killian." Gözleri şok, umut ve öfke karışımıyla faltaşı gibi açılıyor. "Seni bir daha göremeyeceğimi sandım."

Sertleşir, dümdüz ileriye bakar.

"Nasılsınız?" Bir an bana baktı, sonra bakışlarını tekrar Killian'a çevirdi. "Kız kim?"

Sonunda onun yönüne bakmaya tenezzül ediyor. "Bizim yemeğimiz?"
Vay canına. O soğuk.

Yüzünden renk akıyor. Altında yağ lekesi olan bir çantayı ona uzatırken titriyor. Kabul eder ve yola devam eder.

Nezaketiniz gözlerimi yaşarttı, dedim kuru bir sesle. "Beni bekleyen bu mu?"

"Kibar olmak için zalimdim." Parmakları direksiyona kenetleniyor. "Ve seni neyin beklediğini bilmiyorum. Daha önce hiç keşfedilmemiş bir arazideyim."

Kendi titrememi gizlemek için burgeri kazıyorum. "Bir zamanlar senin hedefindi, değil mi?"

"Görev demek istiyorsun. Ve evet, öyleydi."

"Senin bir İşçi olduğunu biliyor muydu?"

"Numara."

"Ve yine de onu imzalamayı başardın."

"Ben *o kadar* iyiyim."

En sevdiği cevap. Ağzıma bir kızartma atıyorum, yut. "Ona vurmak ve onu bırakmak için denenmiş ve gerçek yönteminizi kullandınız mı?"

"Evet," diyor sadece hafif bir tereddütle. "Onunla yattım. Ama değerli James'in aksine, ona onu sevdiğimi söylemedim. Asla sonsuza kadar söz vermedim."

Ah. "Ama kızları sonsuza dek *umut* ediyorsun, bunu teklif etme şansın olmadığını bilmene rağmen."

"Teklif etmemiş olmam, gelecekte de yapmayacağım anlamına gelmez. Doğru kıza *her şeyi* vereceğim."

Yoğun bir özlem dalgasıyla savaşıyorum. Doğru kız olmayı çok isterim. Ama sadece benim için doğru çocuksa.

Ben miyim? O mu?

"Myriad neden Bayan Cashier'i bu kadar çok istedi ki, değerli bir kaynak olan sizi gönderdiler? İmzaladıktan sonra neden onu bir fast-food restoranında angarya bir hayata terk ettiler?"

"Bilmiyorum."

"Elbette tahmin edebilirsiniz. Tüm hayatın boyunca krallıkta yaşadın, Kral tarafından tercih edildin. Nedenlerini açıklamayı reddettiklerinde bile yöntemlerini biliyorsun."

Çenesini çalıştırır. "Troika ona bir İşçi değil, bir Lider gönderdi ve bize onun onlara göre tekil olduğunu söyledi. Onu geri çevirdi. İçeri daldım ve krallığın ona sahip olamayacağından emin oldum. Ve Everlife'da yapması gerekeni yapması için olağanüstü bir Firstlife'a ihtiyacı yok."

Bu. Bu, Prynne'e ilk gelen çocuk. ondan hoşlanmıyorum. "Onun ne yapmasına ihtiyacın var?"

"Ordumuza katılın. Bizim için savaşın. Savaşı kazanmaya yardım et. Ama daha da önemlisi, Troika'nın yapmasını istediği şeyi yapmasına engel olun."

Ne kadar soğuk. "Bana bir asker gibi vurmadı."

"Ama o *bir* ses. Bir başkasının kulağına bir fısıltı, başka bir fısıltıyı ve bir başka fısıltıyı, gürültü sağır edici hale gelene kadar tetikleyebilir."

Bir sayı oyunu, dedim ironiye bir kez daha ağlayarak. "Neden babam gibi insanlara bu kadar çok şey veriliyor?"

"Bazı insanlar - çoğu insan - ilk teklifimizi kabul ediyor. Ancak başkalarına, yani bizim imrendiğimiz bir şeye sahip olanlara ayrıcalıklı muamele gösterilir. Babanızın sözleşmesi çok az fayda ile geldi. Sen doğana kadar ona yeni ve daha iyi bir anlaşma teklif edilmedi."

"Bir çocuğu metaya dönüştüren bir anlaşma." Üzüntüm kendini gösteriyor.

"Bu bana hatırlatıyor" diyor. "On sekiz yıl önce, Madam'ın bir kızı vardı, Ashley. Daha önce birçok kez kaynaşmış ve yeniden doğmuş bir kız. O zamanın en genç generali idi ve her zaman bir erkek kardeş istemişti. Karşı konulmazdım, bu yüzden seçildim. Ama kısa süre sonra öldü ve ben Merkeze geri gönderildim."

Kalbim onun için acıyor. Bu çocuk ne kadar kayıp biliyor?

"Yine benim için üzülyorsun, değil mi?" Sesinde sinirlilik yok, sadece entrika var.

"Eh, sen sadece küçük bir çocuktun ve terk edildin. Keşke daha iyi olsaydın."

Uzaniyor, elimi tutuyor ve ağzına götürüyor. Parmak boğumlarımı öptüğünde, içimi ürpertici bir sıcaklık kaplıyor. Her neyse, dedi boğazını temizledikten sonra. "Madame'nin Ashley ile *aranızda bir bağ* olduğunu düşündüğünü geçenlerde öğrendim."

Vay canına. Madam Bennett'in benimle kişisel çıkarı daha da mantıklı. "Bu biraz ürkütücü. Demek istediğim, bana kaç kez pas attın?"

"Ashley ile bağın olduğuna inandığımı söyledim. Yapmıyorum. Öldürülen diğer generallerden biriyle bağın olduğundan eminim."

"Peki, belirli bir zamanda kaç General var?"

"On."

"Ne?"

"On."

"Ne?" Tekrarlıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bir seferde on general."

Ah. burnumu çekiyorum

"Şimdi ye" diyor. "Gücünü yüksek tut."

"Tabii şey... kardeşim."

Bana göz kırpmıyor. "Bu komik değil."

"Bir bakıma öyle."

Bana tekrar ters ters baktı ama bir an sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Işık parlaması var. Döndüğümde Killian, "Brace-" diye bağırıyor.

Boom!

Diğer yöne savrulmadan önce ona doğru savruluyorum, sadece kemerim beni koltuğumda tutuyor. Kafatasım pencereme çarparak camı kırıyor. Farklı kemikler parçalanırken ağrı kafamda patlıyor. Görüşüm kararıyor, zihnim bir panik okyanusu, çarpmanın yarattığı titreşimler, tekrar tekrar baş aşağı savrulduğumda sefalet dalgalarına neden oluyor, ta ki sonunda o tarafa inip, temelde kemerimden sarkana kadar.

Uyan, On. Şimdi!

Kelimeler ağrıyan kafamda çılgılık atıyor, İngiliz aksanı tanıdık. Archer geri mi döndü? gözlerimi kırptıştırarak açıyorum. Görüşüm artık siyah değil ama yine de bulanık... ta ki kanı silmek için titreyen ellerimi kullanana kadar. Archer'dan iz yok.

Konsoldan yarı otomatik olanı alın. Güvenliği kapatın, nişan alın ve tetiği sıkın.

İrlanda aksanı o zaman. "Killian?" Bakıyorum ama o da burada değil. Ancak, kül parçaları arabanın içinden süzülüyor.

On! Silah!

Kabuğu gitmiş olsa da Killian'ın sesi yine. Arabaya ne oldu? Ona?

Bir enkaz, buruşmuş kapıma bakarken anlıyorum. Bir enkazdaydık ve hayatta kalabilmek ve bana yardım etmek için Kabuğu'nu devre dışı bıraktı.

Yukarıda iki adam var ve ikisi de silahlı. Silahı al kızım. Arabayı bırak. İçinde, sen mükemmel bir hedefsin.

Tehlike. Doğru. Kemerimle boğuşuyorum ama sonunda onu çözmeyi başardım. Düşüyorum ve çatıya çarpıyorum. Konsolu açarken titremem şiddetleniyor. Bir silah düştü ve namlunun benden başka herhangi bir yere doğrultulmasına dikkat ederek onu yukarı kaydurdım. Eskiden pencerenin olduğu açıklıktan soğuk hava esiyor ve ben sürünerek içeri giriyorum.

İlerleyip yeni çevremi listelerken nefesimi tutmak imkansız görünüyor - araç yoldan ve bir vadiye atıldı. Uzakta, sık sık ağaçların olduğu bir tepe var. Yol boyunca, gölgeler bir arabanın farları tarafından kovalanır.

Gitmek!

Archer'dan bir komut.

Adımlarımı hızlandırırken bacaklarım bin pound ağırlığında. Bir araba kapısı çarparak kapanıyor, ardından bir diğeri. Ayak sesleri.

Daha hızlı! Killian'ın talepleri.

Seni bırakmak istemiyorum ama mecburum, dedi Archer. Sadece birkaç dakikalığına. Shell ve yedek almak için Troika'ya dönüyorum. Tek yapman gereken hayatta kalmak. Killian-

Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim.

İkisi de ıstıraplı geliyordu.

Adamlar beni Shells mi kovalıyor? Ya da insan? Gerçekten önemli mi? Her ne iseler, beni öldürmeyi umuyorlar. Ve onlar sadece olabilir. Olasılıklar benim lehime değil. Onlar yaralanmamışken ben yaralıyım, iz bırakıyorum. Araziyi bilmiyorum. Onlar olabilir.

Koşmak bana bir şey kazandırmaz. Hatta ölümümü hızlandırabilir. Hâlâ ayaktaiken şimdi vurmam gerekiyor.

durup dönüyorum. Karnıma düştüğümde içimi bir baş dönmesi dalgası sardı - *yeni bir şey değil, odaklandım* . Mükemmel zamanlama. *Pop! Pop!* Ateş edildi, susturucu kullanıldı. Adamların geldiği yöne bakıyorum ve bana doğru gelen bir gölge görüyorum. nişan alıyorum.

Biraz sola kızım. Killian. O hala benimle.

Hedefimi ayarlarken bilgiden teselli buluyorum.

Şimdi!

tetiği sıkıyorum.

Gürültülü patlama kulaklarımın çınlamasına neden oluyor ve silahın geri tepmesi bileklerimin ve omuzlarımın titreşmesine neden oluyor. Gölge çöker.

İyi bir kız.

Biri vuruldu. Gidecek biri. Ama nered-

Başka birinin silahının musluğu bana bir şey söylüyor: Kendi atışımı yapacak zamanım yok. Başka ne yapacağımı bilemeden, olabildiğince hızlı bir şekilde yana yuvarlandım. *Pop! Pop!* Yanımdaki keskin bir acı tıslamama neden oluyor. Derin bir nefes alarak nişan alıp silahımın tetiğini sıktım. Saldırganım bu sefer tıslıyor ama düşmeden sadece sendeliyor.

Durduğu zaman silahını kaldırır. Sonunda bir krallık seçmek için ağzımı açıyorum - ikisinden biri. Budur. Benim için son. Ama önümde iki parlak ışık parlaması beliriyor ve bunlar söndüklerinde yerlerinde beni koruyan bedenler oluyor.

Pop! Pop! Pop!

O cesetlerden biri çarpılmış gibi sarsıldı ve Deacon'ın engebeli yüz hatlarına bir an için baktım.

Beklemek. Sloan'la birlikte olmalı.

"Kız korunuyor." Diğer vücut Archer, atıcının koluna yumruk atarak silahı havaya uçurur. Bir sonraki darbesi adamın burnuna. Acılı bir feryat geceyi

yarıp geçerken, silaha doğru yalpaladım. Onu aldığım an, her iki silaha da nişan alıyorum. Archer adamı -yüzünden süzülen kana bakılırsa bir insan-yerde, çizmeli bir ayağını boynuna bastırmış.

Deacon, kolumu indirmem için beni zorlamak için bir elini bileğime doladı. "Numara."

"Bizim yolumuz bu değil," diyor Archer. "Ölüm cevap değil. Nefesin olduğu yerde umut vardır."

"Katılmamayı kabul et." Killian, gölgelerden arabanın farlarından yayılan bir ışık huzmesine adım attı. Archer ve Deacon atıcıları silahsızlandırırken, yeni bir Kabuk almak için Myriad'a dönmüş olmalı. "Kızı incittiler ve bu benim için sorun değil. Ölürler."

Kendi silahını kaldırıyor ve ateş ediyor.

18. BÖLÜM

"Baskı olmadan elmas olmazdı. Testler ve denemeler olmadan, kendi gücünüzü veya zayıf yönlerinizi bilemezsiniz."

—Troyka

Adrenalinim bir anda çöküyor ve aldığım her yeni yaralanmayla baş etmemi sağlıyor. Dizlerim bükülürken silahı düşürdüm, ağırlığım birden dayanamayacak kadar fazlaydı. Kabuklardaki çocukların aksine, ben sadece bir insanım.

Ben yere düşmeden önce Killian oradaydı, kollarını belime sardı ve beni göğsüne bastırdı.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor.

Başımı boynuyla omzu arasındaki boşluğa yasladım.

Archer, "Tetikçiyi sorgulayabilirdik," diye çıkıştı. "Bize Ten'i kimin hedef aldığını söyleyebilirdi."

Yalan söyleyebilirdi, dedi Killian.

Archer ona doğru bir adım atıyor, vücudu harekete hazır. "Ya da söyleyeceğinden korktun."

"Ten'in hayatına kast edilenlerden ben sorumlu değilim." Her kelime tehditle damlıyor. "Ben asla-"

"Hayır, ama senin krallığın öyle. Onun bilmesini istemiyorsun çünkü Troyka ile aynı hizaya gelmesini istemiyorsun. Sonunda Many Ends'de olmak daha iyi," dedi Archer alayla. "Bu doğru değil mi?"

"Onu Many Ends'de istemiyorum. Ve Troyka'nın bir darbe vurma olasılığının daha yüksek olduğunu daha kaç kez söylemem gerekiyor..."

"Numara! Sen daha iyi bilirsin, ama bunu asla kabul etmeyeceksin, kendine bile. Ve bu senin sorunun, Killian. Bu her zaman senin sorunun oldu.

Kazanmayı o kadar çok istiyorsun ki, gerçeğe karşı kör oldun. Ve anladım.

Yaparım. Babam bize galiplere hayran olunduğunu, başarısızlıklardan nefret edildiğini ve her şeyden çok sizin birileri tarafından, herhangi biri tarafından seilmeyi istediğinizi söyledi." Archer o kadar yüksek sesle bağırıyor ki sesi ağaçlardan yankılanıyor. "Pekala, *sana* bayıldım. *seni* sevdim Ama sen değiştin ve daha iyisi için değil. Her şeyi bir savaşa çevirdin. Ve o zaman bile anladım. Hiç bir ailen olmadı ve sen bir tane istedin, koşulsuz sevgi istedin. Ama şimdi neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin - gururun mu yoksa Ten'in hayatı mı? Çünkü bu durumda ikisine birden sahip olamazsın!"

Hiç bir ailem olmadı...saygıya can,sevgiler . Killian o kadar gerilirken, kelimeler beynimde yankılanıyor, neredeyse cam gibi kırılacak diye korkuyorum.

"Yeter," diye mırıldanıyorum. "Yapılanlar yapılır ve geri alınamaz." Baş dönmesi intikamla geri dönüyor ve midem isyan etmekle tehdit ederken inliyorum. "Sadece buradan devam edebiliriz."

Sessizlik. İyi, bu iyi.

"Deacon... Sloan...?" Diyorum.

"O iyi. Bana onu bırakmamı, yeterince göz kamaştırıcı olmadığımı söyledi." Hakaretini onun ses tonundan duyuyorum.

Sloan'ı tanıyorum. Çocuğu ilgi çekici bulduğunu biliyorum. Hikayenin daha fazlası olmalı. "Cep telefonunu yeniden etkinleştirdi mi?"

"Numara. Senin gibi o da takip edilmek istemiyor."

"Senin adına ona bir mesaj göndereceğim." Killian kendi yanaklarıyla yanağımı okşadı, üzerindeki gerilimin bir kısmı boşaldı. "Onun için endişelenmeyi bırak ve iyileşmeye başla."

Sesinde emir var ama aynı zamanda endişe de var. Endişe içimi ısıtıyor çünkü bunu herkes için hissetmediğini biliyorum. Veya sık sık. "Biraz General olacağım, ha?"

"Bir General yönetir ve öğrenir. Sen altınsın."

Archer elini yüzünü sıvazladı. "Bir saat sonra güvenli bir evimiz var..."

"Numara." Killian tek ama şiddetli bir şekilde başını sallıyor. "Onu yanımda götürüyorum. Yarın görüşürüz - ailesinin evinde."

"Güvenli ev yok" diyorum. "Zaman yok." Annem ben ona ulaşmadan ölürse...

"Seni oraya götüreceğim," diye yemin ediyor Killian. "Yarın."

"Seyahat ederken arabada dinlenebilirim..."

Dudaklarını benimkilere bastırdı, beni susturdu, bal ve şekerin tatlı tadı dilime dokunuyor. Şok oldum - *daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım* var - ve kendimi onu öpmekten, dilimi onunkine karşı yuvarlamaktan alıkoyamıyorum. Seyircimiz olduğunu unutuyorum. Acı çektiğimi ve kanadığımı unutuyorum. Dünyanın varlığı sona erer. Kafam yüzüyor... ve yüzüyor, ama baş dönmesinden farklı, katlanarak daha iyi.

Uyuşukluk damarlarımdan gizlice giriyor ve uzuvlarımı işgal ediyor. "Killian-"

Başını kaldırır. "Şimdi uyu." Çok uzaktan geliyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Yeterince uyudum. Çok fazla. Ama bir hiçlik denizine gitgide daha çok çekildiğim için ihtiyaçla mücadele edemiyorum.

"Ona uyuşturucu mu verdin?" Archer nefesini dışarı veriyor.

O yaptı? Şu anda, öfke beni aşıyor. Ben sıcakım, nefis sıcakım, sürüklenirken etrafıma sarılmış iki güçlü grup... sürükleniyorum...

Kulağımda yumuşak bir fısıltı duymadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

"Seninle ne yapacağım Ten Lockwood?" Killian'ın sesi.

Çapa olmadan sürüklenmeye devam ediyorum—

Yanağımda keskin bir acı. Böcek ısırığı mı? Parmaklarımı yüzümde gezdirmek istiyorum ama kolum işbirliği yapmayı reddediyor. Başka bir acı, bu daha derine batıyor, deriyi geçiyor. Sanki sinir uçları nihayet hayata dönüyormuş gibi omzumda karıncalanmalar patlıyor.

"Uyan." Üçüncü bir acı.

Bu sefer kollarım düzgün çalışıyor ve bir bilek tutuyorum. Göz kapaklarım açıldı ve Elena ile yüz yüze geldim. Sanmıyorum, sadece rol yapıyorum, boştaki elimi yumruklayıp yumruk atıyorum. Burnu kırılıyor ve homurdanıyor. Kan yok. Doğru. Deniz kabuğu. Onun için kalıcı bir hasar yok.

Onu bırakıp doğrulurken, burnunu tıslayarak düzeltiyor. stok alıyorum. Başka bir saray çadırındayım, etrafımı saran eşarplar morun canlı bir tonu. Etrafa saçılan yastıklar kobalttır. Küvet var ama boş. Ortada, yarısı yenmiş meyve ve buruşuk çikolata ambalajlarından oluşan bir tepsinin yanında parlayan taşlar istiflenmiştir. Benim için daha fazla çikolata demek... bu kızın açıkça yemiş olması.

İlk görüşmemizde ona söylediğimi yapacağım ve kaburgalarını inceleyeceğim. Hasta-

Hiçbir şey yapma. On metrelik bir sılıkla Killian'ın çikolatasına dokunmam. Affetmem için bir rüşvet, başka bir şey değil. Ama... sonra ambalajlardan birinin tamamen boş olmadığını görüyorum ve bunun için bir dalış yapıyorum. Tamam tamam. Çikolataya on metrelik bir direğe dokunmazken, parmaklarımla dokunacağım.

İyiliği ağzıma tıkıyor ve tadını çıkarıyorum.

Beni uyuşturmak için öptü. Öfke ateşlenir. Affedilmedi, Killian Flynn. Affedilmemiş!

"Killian nerede?" Soruyorum.

"Sayısız iş için çağrıldı." Bana gülümsüyor. "Şu anda senin bakımından *ben* sorumluyum."

Killian'ın söz verdiği gibi bana göz kulak olma girişimi, burada olmasa bile beni yumuşatmayacak. "Kendi başımın çaresine bakabilirm."

"Herkes hiç diyor. Ama sadece gururla konuşuyorum, bu yüzden asla dinlemem. Gurur iğrenç bir kaltak."

"Açgözlülük de öyle. Ve oburluk." Ona tek kaşımı kaldırıyorum.

"Aslında, parçaları dışarı fırlattım."

Spite kötü bir kaltak. "Benden hoşlanmıyorsun," diyorum. "Kayıt edilmiş. Duygu karşılıklı. Şimdi gidebilirsin."

"Yalnızca Killian'dan emir alıyorum ve o zaman bile çok şüpheli." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Bana sana göz kulak olmamı söyledi, ben de sana göz kulak olacağım. Sanırım sen bir uçuş riskisin."

O yanlış değil.

Ağrıyan kaslar ve çürük kemikler karşı çıkarken homurdanarak ayağa kalktım. Çadırı keşfediyorum, çıkışları listeliyorum, silah arıyorum ve çadırın geri kalanından kırmızı eşarplarla ayrılmış küçük bir oda buluyorum. İçeride geçici bir banyo var: portatif tuvalet, paçavralar, ayna, diş fırçası ve saç fırçası, bir kase su ve aynaya yaslanan bir takvim.

Merak ediyorum, uzanıyorum. Camda mavi bir ışık belirir. Sadece bir ışık değil, kelimeler. Killian'dan bir not.

Burada kal, beni cezalandırmana izin vereyim. Git, cezasını ben çekeceğim. Seninki, K.

Not: Vans'in senden aldığı takvimin nesini bu kadar çok sevdiğinden emin değildim ama yeni bir tane almanı istedim.

beni memnun etmemelidir, ama yumuşadım. Bu çocuk... oh, bu çocuk. O bir çelişkiler zenginliğidir.

Takvimi göğsüme bastırdım, dişlerimi ve saçımı fırçaladım ve suyu yıkamak için kullandım.

"Orada işin bitti mi?" Elena arar. "Yoksa kabız mısınız?"

Güzel.

Diş fırçasını şortumun beline saklıyorum ve onu oturmuş ve bir taşla bir hançeri bilemek için banyonun göreceli mahremiyetinden çıkıyorum. Beni korkutmak için bir girişim, eminim.

"Zaman hakkında." Benim yönüme bakmıyor, sadece bıçağı bıçağın üzerine sürtmeye devam ediyor. "Killian'ın kafasını aptalca fikirlerle dolduruyorsun ve buna bir son vermelisin."

"Aptalca fikirler mi?"

"Evet. Bu deliye ne dersin? *İlk hayat önemlidir*. Ey! Düşmanınızla her zaman popüler olan çalışma, çünkü sizi asla sırtınızdan bıçaklamayacak. Ve en sevdiğimi de unutmayalım. *Kazanmak her şey değildir*." Sürtünme bir anlığına durur, ancak yeniden başlamak üzere—daha hızlı. "Korkunç bir general olacaksın."

"Kabul. İş başvurumu teslim etmememin sayısız nedenlerinden biri de bu." ona gülümsüyorum. "Sayısız. Anla?"

Bana yönelttiği bakış saf tahrişti.

Mizah takdir edilmez. Kayıt edilmiş. "Vay. Bize bak." Parlayan taşları aramızda tutarak karşısına oturdum. Bir tampon. tatlı tatlı gülümsüyorum. "Biz bağlanıyoruz. Neredeyse kız kardeşler."

Hareketleri dalgalı büyüyor. "Killian sizi imzalamayı başaramazsa, görevden alınabilir. Bunu anladın, değil mi?"

gerginim. "Bana öldürülmeyeceğini söyledi."

"Yalan söyledi."

Bunu yapmazdı... değil mi? Bu *onun* beni manipüle etme girişimi değilse?

"İdamınızı kimin düzenlediğine dair hiçbir fikrimiz olmasa da Killian sizin için lobi yaptı, Generalleri ve hatta Kral'ı risk almaya değer olduğunuza ikna etti. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Fakat. Senin hayatın için savaştığına göre, kaderin şimdi onun kaderini belirleyecek."

Kısa bir baş dönmesi anı, itiraf beni sarstı. "Ne zaman? Bütün bunlara ne zaman karar verildi?"

"Uçak kazasından sonra, araba kazasından hemen önce."

Bana hayatıyla zaman kazandırdı. Ve yine de biri beni yine de öldürmeye çalışıyor.

onu sallamak istiyorum. Ve onu bu sefer gerçekten öp. Ama en çok onu sallamak istiyorum. Şimdi geleceğim için ne yapmalıyım? Kararım yüzünden Killian'ın zarar görmesine izin veremem.

Belki ikinizi de öldürürüm, dedi Elena kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Başka bir ruhla kaynaşacak ve baştan başlayacak ve ölene ve yeniden başlayana kadar Many Ends'de sayısız ıstırap çekeceksin."

Peki. Killian'ı tehdit ederek çok ileri gitti. Kayaların üzerine eğildim - yanmadıklarını fark ettim- ve diş fırçasının ucunu kulağının arkasına çarptım. Kabuğu hareketsiz kalırken, hançerini alıp çadırdan adımını atıyorum, sadece durmak için eziyet ediyorum.

Güneş bir kez daha batma sürecinde, gökyüzü renklerle parlıyor - ve iki dönüm arazi üzerine yayılmış üç katlı bir konak olan ailemin evini çerçeveliyor. Ev kutu şeklindedir, ortası daha uzundur, yanları daha kısadır, bazı duvarları camdan, diğerleri beyaz sıvadan yapılmıştır. Kenarlarda her renkten çiçekler açar ve portakal ve limon ağaçları tatlı kokular ve gölgeler sunar. Ayaklarımdaki çimenler halı gibi yumuşak ve yeşil.

Midem sıkışıyor. Evde, ama... evde değil. Her şey tam olarak hatırladığım gibi, yokluğum tamamen fark edilmeden. Ben buraya ait değilim. Artık değil.

Killian gece boyunca araba kullanmış olmalı, sonra da bazıları buraya gelmek için.

Önümde parlak bir ışık demeti patlıyor ve söndüğünde Killian orada duruyor. Kaşlarını çatıyor, koyu renk saçları dağınık. Kıyafetine kir bulaşıyor ve gömleğinde altındaki kas dalgasını ortaya çıkaran yırtıklar var. O kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acıtıyor.

"Yılan." Çenesine bir yumruk atıyorum ve iniyor. Çarpma anında başı yana savrulur.

Yüzünü bana dönerken yüzünü maskeliyor. "Son, araçları haklı çıkardı. Söz verdiğim gibi evdesin."

"Pekala, umarım sonun tadını çıkarırsın, çünkü sana olan güvenim yerle bir oldu. Beni kandırdın!"

"Senin iyiliğin için."

"Ve sen hayatını benimkine bağladın!"

Gözleri kısılıyor, kirpikleri birbirine karışıyor. "Elena'nın kocaman bir ağzı var."

"Seninki daha büyük olmalıydı. Bana yalan söyledin."

Çenesini kaldırır. "Başta sana gerçeği söyledim ve sana daha fazla baskı yaptığımı hissettiğin belliydi. üzerindeki baskıyı kaldırdım."

yani . Zaferi her şeyden üstün tutan çocuk asını bana karşı kullanmayı reddetti. Ah! Şimdi daha da kırıldım.

"Ölmeni istemiyorum," diyorum ayağımı yere vurarak.

"Bu ikimiz yapar."

Okçu ve Deacon, yanlarını kuşatmak için ışık huzmeleri içinde görünürler. Etrafında sallanıyor, iki silahı dayamış, eğmiş ve nişan almış. Troikanlar meydan okurcasına gülümseyerek, onu bir atış yapması için cesaretlendirdiler.

Omuzlarındaki kaslar gerginlikle düğümleniyor ama sonunda silahları indiriyor.

Elena çadırdan koşarak çıkar. Archer ve Deacon'ı gördüğünde tıslar.

Her iki çocuk da ona en ufak bir ilgi göstermiyor.

"Haberlerim var," dedi Archer, sesinde korkuyla.

Diğer her şey unutulur. "Annem mi-"

"Numara. O hala hayatta. Şimdilik." Gözleri kasvetli. "Ama, On... sen akıl hastanesindeyken... babanı terk edip tecritte kaldığında, hatta seni görmeye gelmeyi bile reddettiğinde...bir bebeği oldu."

Ne? "Numara." başımı sallıyorum. "Babamın metresi bir bebek sahibi olacak. Annem değil."

Bir sır...

Bana yeniden anne olmayı öğretti...

Ağlayan bir bebek...

Bebeği *olacağını* söylemedim ." Archer bana bir bakış attı. " Bir bebeği *oldu* . Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce kardeşinizi gizlice taşıdı ve doğurdu. Bilen biri olsaydı, çocuğu çocuksuz bir aileye vermek zorunda kalırdı."

Dönüyorum, aklım bana atılan her şeye bir anlam vermeye çalışıyor. *Bir erkek kardeşim var...*

Kadınlar genellikle ilk ve tek çocuklarını doğurduktan bir yıl sonra kısırlaştırılır. Bebeğin bebeklik döneminde hayatta kalmasını sağlama zamanı. Annem iyileşebilirdi. Nadir durumlar her zaman vardır...

Bir erkek kardeşim var!

"Babanız bu sabah öğrendi," diye devam etti Archer. "ML'si ile bir toplantı talep etti."

"Mümkün değil." Kardeşim kullanılmadan öleceğim. evin yolunu tutuyorum.

Archer bileğimi kavradı. "Senden önce gideceğim. Ruhta. Yolu açacağım."

"Acele etsen iyi olur."

Başını salladı ve bir saniye sonra Kabuğu hareketsiz kaldı.

Deacon'a bakıyorum. "Killian'ın eve girmesine izin verme."

"Kız-"

Dönüp ona bakıyorum, anlamasını istiyordum. "Anneme ulaşır ulaşmaz Archer'ı kovuyorum. Bunu kendi başıma yapmak zorundayım."

Sessizlik.

Kendi sert bir şekilde başını sallayınca, ben çıkıyorum. Evin içinde, merdivenlerden yukarı, annemin sanat eserleriyle süslenmiş duvarların yanından geçerken, ham, açıkta kalmış bir sinir demetiyim. Resimleri tüm dünyada ünlüdür. Ama bunlar benim resimlerim mi? Düşük. Evet ben. Yüzüm özetlerin yerini aldı. Bebekken ben. Ben bir preteen olarak. Ben bir genç olarak. Akıl hastanesindeki fotoğraflarım bile.

On. Acele etmek.

Archer'ın sesi kafamı dolduruyor. Doğru. Görünmez ve hizmetçilerin dikkatini dağıtmak için her ne yapıyorsa işe yarıyor. Geçmeden hemen önce benden yüz çevirerek annemin yatak odasına olaysız bir şekilde ulaşmamı sağlıyorlar.

Kapı kilitli ama bu Archer için pek önemli değil.

Şimdi dene , diyor.

Yapıyorum, topuz kabaracak kadar sıcak. Işığını kullanmış ve kilidin içindeki bardağı eritmiş olmalı.

Odanın içinde patladım. Yatakta insan boyutunda bir yumru, hareketsiz, komodinin yerine bir beşik ve onun yanında sallanan sandalyede bir kadın - annem değil-. Kadın beni gördüğünde nefesi kesiliyor, sıkıca tuttuğu bebeği göğsüne bastırıyor.

"On yaşında olmalısın," dedi rahatlamış bir sesle. O ayakta duruyor. "Ben Maggie ve burada olduğun için çok mutluyum." Saçları tamamen gri ve yüz hatları yoğun bir şekilde çizgili, çenesi gıdılarla dengelenmiş. Ama gözleri... yeni cilalanmış zümrütler gibi parlıyor. "Fotoğrafların kadar güzelsin."

Onu bilmiyorum. ona güvenmiyorum.

İleri adım atıyorum, neredeyse meydan okuyorum.

"Ben büyükannenin eski bir arkadaşıyım. Anneni küçük bir kızken tanıyordum." Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor ve battaniyeyi bebeğin yüzünden çekiyor. Uyuyor, gözleri kapalı. "Kardeşinle tanışmak ister misin?"

Midem kasılıyor ve bir an nefesimi tutamıyorum. "Onun ismi ne?" Sözler fısıldıyor. Onu uyandırmak istemiyorum.

"Jeremy Eleven Lockwood."

neredeyse güleceğim. 11 Periyodik tabloda onbirinci grup üç madeni paradan oluşur: gümüş, bakır ve altın. Onbir, aynı sayının ilk çift hanesidir. Genellikle dengeyi temsil ettiği düşünülür.

Jeremy Eleven... güzel değil. Kafa derisinden saç parçaları döküldü. Yanakları içe çökük, dudakları şişmiş ve maviye boyanmış. Uzanırken elim titriyor. Parmak ucumu parmak eklemlerinin yumuşaklığında gezdiriyorum ve o, parmağımı zayıf bir şekilde kavramak için yumruğunu açıyor.

İlk görüşte aşk mümkünse, şimdiden tepetaklak oldum. "O'nun nesi var?" diye soruyorum, hala fısıldıyorum.

Gözlerinde iyi yaşlar. "Annen onu besleyene kadar zehirlendiğini bilmiyordu. O..."

Yıkılmış olmalı, muhtemelen suçluluk duygusuyla yemiştir. Ama bunu yapmadı. Bir canavar yaptı. Firstlife'a değer vermeyen biri.

Safra boğazımı yakıyor ve soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum.

Yataktan bir hıçkırık yükseliyor. "On?" Adım, güçlkle duyulabilen bir iç çekişten başka bir şey değil.

Annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve nefesimi kesen korku yok. Bana sanki saatler önce Vans'ın ofisinde karşılıklı oturuyormuşuz gibi geliyor. O zaman iyi görünüyordu, solgunsa. *Normal* görünüyordu. Şimdi yanakları çukur ve gözleri çökük. Derisi solgun ve kağıt kadar incedir. Jeremy gibi dudakları çatlamış ve maviye boyanmış.

Transa girmiş gibi, yanına süzülüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir salyangoz hızında hareket ediyor ama sonunda uzanıp elimi tutmayı başardı. Görünüşü göz önüne alındığında bile tutuşu şaşırtıcı derecede zayıf.

"Kızım kızım" diyor. "Seni kıramadılar. Çok memnun oldum."

Boğazımda bir dizi diken filizleniyor. "Üzgünüm anneciğim. Çok üzgünüm-"

"Özür dileyecek bir şey yok-" Ağzından kan fışkıran vücudunu bir öksürük sardı.

"Şşş. Geçmiş bitti ve bitti. Gücünü sakla." Onu böyle görünce... içimde hâlâ beslediğim tüm öfke uçup gidiyor, geriye sadece ona olan sevgim kalıyor. Yaptığı seçimler yüzünden acı çektim ama o da öyle. Pişmanlık teninin her çizgisine kazınmış.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor. "Seni asla... zorlamamalıydım... seçmene izin vermeliydim." Kalbinin hemen üzerindeki noktaya dokunuyor. "Jeremy'nin... seçmesine izin ver. Ona izin ver. O senin babanın... Tekrar hamile olabileceğimi bilmiyordum. Beslediğini düşün... Can damarı. Beni iyileştirdi. Metresi vardı... her ihtimale karşı."

Bir noktadan diğerine atlıyor ama ben yetişebiliyorum. Jeremy öldüğünde ruhu ele geçirilecek. Babamın onun yerine seçim yapmasına izin veremem. "Okçu," diye tıslıyorum.

Onunla kalacağım. Ona Troyka'ya kadar eşlik edeceğim ve Hesap Verebilirlik Çağına ulaştığında, müdahale etmeden seçim yapmasına izin vereceğim. Söz veriyorum.

"Okçu?" Annem soruyor.

"Bir arkadaş," diyorum ona ve bu mutlak gerçek.

"Arkadaş...iyi...ne kadar iyi bir kız...seni seviyorum...yaz."

Artık ne dediğini bildiğinden emin değilim. Parmaklarımı nazıkçe yanağında gezdiriyorum. "Şimdi dinlen tamam mı? Uyandığında konuşuruz." *Lütfen uyan.*

Panik içinde bakışları Maggie'ye takılır. "Yazar."

Yaşlı kadın, "Ona vereceğim Grace," dedi. "Sen merak etme."

Güvence onu sakinleştirir ve gözlerini kapatır. Göğsünün bir nefes alıp vermesini izliyorum - evet olana kadar kendimi tutuyorum. Kaçıp gitmedi.

Maggie, Jeremy'yi beşiğe yerleştirir ve cebinden küçük siyah bir cihaz çıkarır. Başka bir flash yazar. Bana veriyor ve baş parmağımı ortasına bastırıyorum.

Sesi odayı dolduruyor. "Sevgili On'um. Katlandığın tüm dehşetler için pişmanlığımı asla ifade edemem. Hatalarım yüzünden! Çünkü Troika ailemi kurtaramadığında acının kalbimi katılaştırmasına izin verdim. Ya da öyle düşünmüştüm. Annem beni ziyaret etti, biliyorsun. Bir Kabukta. Ona izin verildi ve gerçeği açıkladı. Suç onundu. Sanırım sonunda bana defalarca ne bağırıldığını anladım. Seçimlerimiz yolumuza yön verir."

Gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Seni akıl hastanesinde görünce tatlı kız, sana ne yapmayı planladıklarını, seni ne kadar inciteceklerini bilerek, üzüntüye kapıldım. Yapmam gereken tek şey seni sevmekti. Sen güzel bir kızsın, hem içten hem dıştan ve senin için

sadece en iyisini istiyorum. Ama en iyi anne değildim. Para ve şöhrete rağmen sana en iyi hayatı vermedim ama sana en iyi *geleceği* vereceğim."

Gözyaşları şimdi yanaklarımdan aşağı akıyor, pişmanlık ve keder nehirleri geride sıcak çizgiler bırakarak.

"Seni Prynne'den çıkarıp eve getirmeyi ayarladım. Geleceğiniz - Everlife'ınız - sizindir. Keşke... Neyse, şimdi önemli değil. Jeremy'ye iyi bak. O senin kardeşin, tatlı Ten. Sana ihtiyacı olacak. Baban onu ikinci bir şans olarak görüyor. Siz olmadan sözleşmesinin şartlarını yerine getirme şansı. Açıklık. Nüfus kontrolü nedeniyle, sözleşme sizden özel olarak bahsetmiyor, sadece onun çocuğundan. Çok özür dilerim tatlı kız. Jeremy'nin yaşamasını istiyorum. *yaşamayı* istiyorum . Duam, uzun, uzun bir İlk Ömrünüz, mutlu ve huzurlu olmanız ve Ebedi Hayatınızda pişmanlık duymamanızdır."

Hıçkırık tutmak için kamburlaşıyorum. Annem Jeremy ile birlikte öleceğini biliyor mu? Ve benzeri? Babamın artık ölmemi istediğini mi söylemeye çalışıyor?

Uçak kazasını ayarlayan o mu? Araba enkazı mı? O olmalı.

Cihazı cebime koyarken içim kanıyor.

Okçu kapıyı açar; Kabuğuna geri döndü, ifadesi kasvetli. "Baban burada. Kamerada fark edildin. Ona senin varlığından söz ediliyor, doğru..."

"On!" Babamın sesi duvarlarda yankılanıyor.

BÖLÜM ON DOKUZ

"Gelecek bize ait."

-Sayısız

"On!" babam bağılıyor. "Buradasın biliyorum."

Annem çok derin uyuyor, kıpırdamıyor.

Maggie beşiğe koşar ve Jeremy'yi yanına alır. "Seni terk ettiğim için üzgünüm ama senatörün çocuğu fark etmesini ve onu benden almasını istemiyorum."

"Anlıyorum," dedim içimdeki her şey çocuğu yanımda tutmak için çılgılık atsa da.

"Merak etme canım. Çocuk odası, annenizin gömme dolabıdır."

Archer, "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi.

Bir Troikan olarak, cezasız bir insana zarar veremez ve beni buradan sağ salım çıkarmak için gereken de bu.

Güven ona , bir yanım ağlıyor. Bir yolunu bulacaktır.

Hayır. Üzgünüm. Ona güvenmeyeceğim, bu konuda değil. "Kreşte kal," diyorum ona. "Kardeşim için söz verdiğin gibi yap. Sen ve Killian bana bir nedenden dolayı nasıl dövüşeceğimi öğrettiniz. Şimdi savaşmama izin ver. İyi olacağım." En azından fiziksel olarak.

Babamın kalbimi yaralamanın bir yolu var.

"On!"

Archer benimle tartışmak istiyor gibi görünüyor.

başımı sallıyorum. "Yuva. Şimdi."

Kaşlarını çattı ama İşçim olarak istenmediği yerde kalamaz ve benim istediğimi yapar. Mükemmel zamanlama. Babam hızla odaya giriyor ve duruyor.

Aslında bana gülümsüyor. "Sen buradasın." Mesafeyi kapatıyor ve beni ayı kucaklaması için kendine çekiyor. "Sonunda başardın. On, seninle gurur duyuyorum. Teşekkürler. Myriad ile imzaladığınız için teşekkür ederiz."

Kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Neden Myriad ile anlaştığımı düşündün?"

Bana göz kırpmıyor. "Çünkü serbest bırakıldın."

"Hayır, kaçtım."

Sanki yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ama önce Myriad ile imzaladın."

"Numara. Hala İmzasızım."

Burun köprüsünü sıkıyor. "Bana zarar vermeye mi çalışıyorsun? Bu mu?"
Bir öfke bombası patlıyor—Geçen yıl içinde toplanan binlerce musluğum var. " *Seni incittim mi ? Baba, bana işkence etmeleri için insanlara para verdin .*
Ve sanırım... Sanırım beni öldürmeye çalıştın."

Yanakları kızarır. "Yaptığım her şeyi senin iyiliğin için yaptım."
Omuzlarımdan tutup beni sallıyor. "Everlife'da mutlu olmanı istedim. Ben bir aile olmak istedim."

"Burada, bu hayatta bir aile olabilirdik!"

Ben bir şey dememişim gibi devam ediyor. "Ama işbirliği yapmazsın. Sadece kendi hayatını mahvetmiyordun, bizimkini de mahvediyordun."

Bir itiraf kadar güzel. Bana verdiği her iç yara bir kez daha açılıyor ve haykırıyorum. "Annemi zehirledin mi?"

"Numara! Onu asla incitmem."

Gerçekten kırgın görünüyor. "Ama bana zarar verebilirsin, değil mi?"
Annemin bahsettiği bir şey düşüncelerimin karanlık bataklığına göz atıyor.
"Can." Kara borsa, bahse girerim. "Ona can damarı verdin ve bu onun üreme organlarını iyileştirdi. Ve her ihtimale karşı, kendine bir kız arkadaş edindin ve onu hamile bıraktın."

Gözleri anlamam için yalvarıyor. "Anlamıyorsun. Madam Bennett her gün bana baskı yaptı."

Boo-hoo. "Baskı hakkında biraz bilgim var!"

"Böyle değil. Her gün beni tehdit etti ve kandırdı. Hatta bana Many Ends'i gezdirdi, sözleşmem feshedilirse orada olacağım."

Myriadlıların içine girmenin bir yolu yokken, ona Many Ends'i nasıl gezdirebilirdi? "Kendini kurtarmak için *beni* Many Ends'e göndermeye hazırdın." Gökyüzüne ulaşabilmem için beni omuzlarında taşıyan adam nasıl bu hale *geldi* ? "Sen bir korkaksın!"

Benden uzaklaşırken başını sallıyor. "Anlamıyorsun," diye tekrarlıyor.
"Madam Bennett haklıydı. Prynne zayıflığını ortadan kaldırdı ve sana güç verdi. Sen boyun eğmez bir Neshedici olacaksın ve ben sana yardım ettim. bir rol oynadım. Övülmeliyim, kınanmamalıyım." Dinlemiyor, bunun yerine meselenin özünden başka bir şeye odaklanmayı seçiyor.

"Mutluluk dış değişkenlere bağlıysa, sürmez. Değişkenler her zaman değişir. Gerçek mutluluk içten gelmeli. Tam burada." Yumruğumla kalbime vurdum.
"Bazen bunun için kazmanız ve derine inmeniz gerekir. Biliyorum, çünkü bir hücreye kapatıldığımda, gözetlendiğimde ve dövüldüğümde bile ona bir bakış bulmayı başardım."

"Yeter!" Kapıya doğru yürüyor ama omzunun üzerinden bakmak için duruyor. "Seni sevmeyi zorlaştırıyorsun, Ten."

Nefes olduğu sürece umut vardır.

Bunun doğru olduğundan emin değilim. "Kardeşimi kullanmana izin vermeden seni öldüreceğim."

Omuzları arasındaki kaslar gerilir. "Her şeyi kaybedeceğim. Bunu anladın, değil mi?"

Onu kovdum ve annemi uyandırmak için yatağa doğru ilerledim. Onu ve Jeremy'yi buradan çıkarıyorum. Yavaşça yanağını okşarken teninin soğukluğu midemi burktu. Dudakları eskisinden daha mavi... Dudakları şimdi küçüklüğümden beri görmediğim bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ölü... *hayır. Hayır, hayır, hayır*. "Anne. anne." Omuzlarını silkiyorum.

Gözleri kapalı, vücudu bir erişte kadar gevşek.

Babama bakıyorum, ama o çoktan gitti.

"Maggie," diye bağırdım.

Dolaptan/kreşten fırladı, Jeremy kollarına girdi. Sanki hıçkırığa hıçkırığa ağlıyormuş gibi gözleri kıpkırmızı. Pembe çizgiler yanaklarını çiziyor. Benim gibi o da ağlıyordu.

Okçu sabırlıdır.

"Cevap vermiyor," diyorum. "Bana yardım etmelisin..." Ne? Kalp masajı yap? *Baiser de la mort*, kalbi kırıp geçirir, onu parçalanmış kalıntılara indirger. Canlandıracak bir şey yok.

Yağlı yaşlar gözlerime doluyor. Çenem titriyor. Annem gitti. O gitti ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Akıl hastanesinde, onu incitmeyi, onun bana yaptığını ona da söylemeyi düşledim. Ama burada, şimdi, onu sadece sağlıklı ve bütün olarak istiyorum. Onunla yeterince vakit geçiremedim. Beş dakika daha her şeyi yapardım. Sadece beş. Elini tutmak, onu affettiğimi söylemek. Ona sarılmak ve onun tarafından sarılmak.

Şimdi Myriad'da. Umarım mutlu. Ama ölene kadar onu *göremeyeceğim*.

Aynı tarafta mı olacağız yoksa düşman mı?

Maggie yatağın kenarına uzanıyor. "Seni görmeyi umarak dayanabildiği kadar dayandı." Aramızdaki gerginlik artarken alt dudağını ısırıldı. "On." Hüzün yağmur gibidir sesinde. Korkarım Jeremy'nin de fazla zamanı yok.

Uzanırken ellerim titriyor. Tüy gibi hafif bohçayı kollarıma alıyorum ve tatlı çocuğu göğsüme yaslıyorum. Gözleri kapalı, koyu kirpikleri o kadar uzun ki yanaklarının üzerine gölgeler düşüyor. Dudakları eskisinden daha mavi ve hırıltılı nefes alıyor. Bu sesi daha önce duymuştum. Ölüm çingırağı.

Hayır, fazla zamanı yok.

Aynı gün annemi ve kardeşimi kaybedeceğim.

Killian odaya girer. Beni bebekle birlikte gördü ve kızgın suratı göz açıp kapayıncaya kadar yumuşadı. Gösterdiği şefkat beni neredeyse öldürüyor.

Jeremy'ye bakarken gözyaşlarım özgürce düşüyor. Bir damla yanağına sızıyor ve gözkapakları hızla açılıyor, bakışları iki değerli saniye boyunca benimkilerle buluşuyor. O benim gözlerime sahip. Bir mavi, bir yeşil. Parmak boğumlarını öpmek için küçük elini ağzıma götürüyorum.

"Seni seviyorum küçük adam." Gözyaşlarımdan biri daha ağzının kenarına düşüyor ve bu bir peri masalı olsaydı, gerçek aşktan doğan, karşılıksız sunulan o gözyaşı onu kurtaracaktı. Ama bu gerçek hayat ve sonra son nefesini veriyor, başı yana sallanıyor.

Zamanın çok önemli olduğunu biliyorum. Fiziksel beden öldüğünde, ruh *onu* terk eder.

Killian ona uzanarak, "Annesine kavuşacağından emin olacağım, kızım," diyor.

Annemle bile, Jeremy Sorumluluk Çağı'na ulaştığında krallıkta kalması için şiddetle *teşvik edilecek*. Ve Troyka'da hala bir ailesi olacak. Büyükbabam ve büyükbabamla görüşmeme asla izin verilmedi.

Ve... Jeremy'nin güneş ışığında yürümesini, tenini okşayan sıcaklığı hissetmesini istiyorum.

Başımı sallıyorum... ve... ve... *yap, sadece yap* ... ve bebek kardeşimi artık o kadar da sabırlı olmayan Archer'a uzat. Gözlerinde de yaşlar var.

Killian'ın üzerine okunamayan maske düşüyor ve onu bir kez daha incittiğimi biliyorum. Kardeşim için en iyisini yapmalıyım.

Aşk bilecek, dedi Archer.

Bu beni *öldürüyor*. "Teşekkürler."

Archer ve Jeremy bir ışık hüzmesi içinde ortadan kayboldular ve tek yapabildiğim yerimde durup acımın ötesini görmeye çalışmak. Ama çok fazla ve çok yoğun, kalbimde depoladığım her duygu bombası birdenbire patlıyor.

Ruhumun derinliklerinden gelen bir çığlıkla odanın karşı tarafına fırlıyorum. Ellerim annemin şifonyerinde. Tüm gücümle çekiyorum ve her şey yere düşüyor. Tahta çatlaklar ve üstüne oturan süsler paramparça olur.

"Neden iki masumu incittin?" İstiyorum. "Neden? Bunu kim yapacaktı?"

Komidinin yanına dönüyorum ve tekmeliyorum. Bacaklar havaya doğru uzanıyor ve ben de onları tekmeliyorum. Tekme atıyorum, tekme atıyorum ve o bacaklardan biri ayrılana kadar tekmeliyorum. Nefes nefese, onu almak için aşağı atıyorum. Babamı onunla yenebilirdim. Onun bana yaşatmak için ödediği acının aynısını ben de ona verebilirdim. İntikam sonunda benim olacak. Her darbeyi hak edecek.

Kendime bu dürtülerin geçici olduğunu söylüyorum. Benim öfkem gibi onlar da sönecek. Kendime bir ikiyüzlü olduğumu söylüyorum. Archer ve Killian'ı nefretlerine boyun eğdikleri için azarladım ama yine de buradayım, aynısını yapmak için can atıyorum.

Kendime bunların hepsini söylüyorum - ama burada, şu anda, önemli değil. Kardeşim öldü. Annem öldü ve babam metresiyle yeni bir aile kurmakta özgür. Bebek doğduğunda, artık bana canlı ihtiyacı kalmayacak. Benimkini yok ederken geleceğini kurtarmak için sözleşmedeki boşluklara güvenecek. Bir kez daha risk altında olacağım.

"Hayır kızım." Killian kazığı elimden kaptı. "Kendini asla affetmeyeceksin."

Ona döndüm ve başka bir çılgınlıkla yumruklarımı göğsüne vurdum. "Bunu kim yapar? Bir bebeğe kim zarar verir ki?"

Kendini korumaya çalışmıyor ve beni durdurmaya çalışmıyor. Tüm gücümle ona vuruyorum, her darbede öfkemi ve acımı döküyorum. Bu adil değil. *Hayat* adil değil.

"Keşke aradığın cevaplar bende olsaydı," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu olması gerekmiyor. Beni duyuyor musun? Bu *olması gerektiği gibi değil* . " Bir çocuk hiç yaşamadan ölmemeli. Everlife'da bir anne ve oğlunun ayrılması gerekmiyor ve yine de annem Myriad'da ve kardeşim Troyka'da.

Biliyorum, dedi beni şaşırtarak. "Bu kasıtlı olarak yapıldı."

Son gücüm de beni terk ettiğinde Killian kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Yüzümü boynunun çukuruna gömdüm. Kaybettiğim her şey için ağlıyorum - bu küçük çocuğun kaybettiği her şey.

"Bu ikisinin de sonu değil kızım. Onları tekrar göreceksin."

Hala gerçeği bir teselli olarak görüyor. Neredeyse histerik bir kahkaha atıyorum. "Evet, ama hangisi benim düşmanım olacak? Troikan kardeşim mi yoksa Myriadlı annem mi?" Belki de Jeremy'yi Killian'a *vermeliydim* .

"Neden çocuğu Myriad'a götürmeme izin vermedin?" O sorar. "Anne ile oğlunu ayırdın."

Başımı kaldırıyorum ve Maggie'nin gittiğini fark ediyorum... Sanırım benim patlamam sırasında Killian'ın onu kapıdan dışarı ittiğini hatırlıyorum. "Bir kereliğine, yalnızca içgüdüye dayalı bir anlık karar verdim. Bunu yapma, bunu yapma. Aydınlığa karşı karanlığa." Doğruya karşı yanlış.

Sözlerimi değerlendiriyor, iç çekiyor ve şakağımı öpüyor. "Ben odana gelmeden babanın uyuyakalmasını sağladım. Hadi. Hadi buradan gidelim."

Babamı bayılıta kadar yumrukladı, değil mi? "Yolum burada başladı ve burada bitmesini istiyorum." Kararlılık bana bir güç dalgası veriyor. "Kararımı vereceğim. Bugün." koşmuyorum. Artık değil. Bugünüm ve geleceğim ile kafa kafaya tanışıyorum.

Başparmaklarıyla gözlerime dokundu ve kalan yaşları topladı. "İyi bir general bir orduyu yönetir. Her bir üyeye büyük bir General liderlik eder. Bugün büyük bir generalsın."

"Belki, ama bedenimde başka biri yaşadığı için değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

Bir keresinde ona sorduğum soru. "Bazı şeyleri açıklayamazsın. Sadece biliyorsun. Tam burada." Elini alıyorum ve hızla çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. "Gerçek o kadar parlaktır ki, şüphenin gölgeleri kovulur."

"Peki ya gerçek kanıt?"

"Yaşayan kanıtım."

Parmaklarımızı birbirine geçirip beni salona götürürken düşünceli. "Kalmak istiyorsan kalırız ama bu odada değil."

"Yatak odama gidelim." Dümdüz ileriye işaret ettim, ancak muhtemelen evin planını ezberlemiş olduğunu fark ettim. "Bana ulaşmak için Deacon'ı mı incittin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Onunla dövüşmek istedim ama seni korumak için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi ve sonra benim için kapıyı açtı."

Sürpriz sürpriz. Troika ve Myriad birlikte çalıştılar.

Bir zamanlar sığınağım olan yere giriyoruz ve her şey bıraktığım gibi. Kral yatakta büyük beyaz bir gölgelik vardır. Myriad'ın ay ışığında yaşamayı ve yakışıklı bir prensle evlenmeyi hayal eden küçük bir kızken, babam çarşaf larımı kullanarak beni bir kale yaptı.

Aklım hafızadan uzaklaşıyor. Şu an çok acı.

Her sabah okuldan önce saçımı ve makyajımı düzeltmek için oturduğum makyaj masasının önünde durmak için krom-cam komodinin yanından geçmek için Killian'ın yanından çekiyorum. Mermer şöminenin üzerinde beyaz güllerin bir portresi asılıdır. Güllerin bazıları ustaca yapılırken, bazılarının o kadar ustaca yapılmadığı açık. Annemle birlikte portreyi çizdik. İlk - gerçekten tek - ikili projemiz. Çenem titriyor. O zamanlar yedi yaşındaydım.

Yatağa yürüyorum ve merkeze yaslanıyorum. Killian pencere perdelerini aralıyor ve dışarıyı gözetliyor - bela mı arıyor? Camın dikişini kontrol ediyor ve kilide küçük siyah bir alet yerleştiriyor.

"Bir flaş yazar mı?" Soruyorum.

"Benzer. Bu, insanlar tarafından algılanamayan ses dalgaları yaratır. Ruhların eve girip seni gözetlemesini engeller ama Kabukları değil." Mesafeyi kapatıyor ve yanıma uzanıyor, beni vücuduna bastırıyor, yakın tutuyor, teselli sunuyor.

Archer'ın bir ışık parıltısı içinde ortaya çıkması uzun sürmez. Bizi fark ediyor ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi diğer yanıma uzanıyor.

Killian sertleşiyor ama itiraz etmiyor. Memnun oldum. Saf erkek saldırganlığıyla çevriliyim ve bu hoşuma gidiyor. Onunla teselli buluyorum, uzun, çok uzun zamandır yaşadığım en büyük deneyim. Bu çocuklar benim arkadaşlarım. Onlara çok şey borçluyum. Yani onlara güvenmesem de, incitsem de, küsem de, aşağılasam da, benim tarafımda kaldılar, hatta kendi gündemlerini bile bir kenara koydular.

Archer, "Jeremy, varlığımın her zerresiyle saygı duyduğum bir adam olan General Levi ile birlikte," diyor. "Levi'nin oğlu gibi korunacak ve seviyecek. Aslında, Levi zaten kardeşinize yeni bir dil öğretiyor. İkinizden biri *goo-goo* ve *ga-ga'nın ne* anlama geldiğini biliyor mu?"

Gülmek istiyorum. Ağlamak istiyorum. "Sanırım mutluluğun beklediğini kastediyorlar." Uzanıyorum, elini sıkıyorum. "Teşekkürler."

Geri sıkıyor.

Killian boğazından alçak bir sesle homurdandı ama yine itiraz etmedi. Diğer elimi tutuyor.

Levi ismi içimde bir akor vuruyor. "Prynne'e gönderilmeden önce TL'm Levi olarak adlandırıldı."

Archer, "Bir ve aynı," diyor.

İyi. Bu iyi. Levi'nin General olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu; unvanını hiç açıklamamıştı ama bana karşı nazıktı.

Ailenizin rüyasını mı yaşıyorsunuz... yoksa kendinizin mi?

"Sorumluluk Çağına geldiğinizde neden Myriad'dan ayrılmayı seçtiniz?" Archer'a soruyorum. Hem benim hem de Killian'ın yararına. Bunun için acı çektiğini biliyorum. "Özellikle de baban oradayken... ve bir zamanlar kardeş olarak gördüğün çocuk."

Killian sadece sertleşmez; katılaşıyor.

"İşçi olmak için eğitim alıyordum, bir Kabuk işgal etmeyi ve Hasat Ülkesine seyahat etmeyi öğreniyordum. Bir grup antrenörümüze bir göreve imza atmak için değil, bir avuç Troikan'ı pusuya düşürmek için eşlik ettik. Firstlife'ların bahçe dikmesine yardım eden kadın ve erkekler."

Hatırlıyorum, dedi Killian, sesi gergindi.

"Onları katlettik." Archer'ın sesi çatlıyor. "Onları katlettik ve kadınlardan biri ölmek üzere yatmış, Kabuğunun içinde kanamalar içinde yatarken, onu bir okla iğnelediğim için onu terk edememişken, bana gülümsedi. Dişlerinde Lifeblood ile gülümsedi. Nefesini kesmeyi başardı, *seni affediyorum*. Hayal edebilirsiniz? Ben kendimi affedemezken o beni affetti. Nefret edilip cezalandırılmam gerekirken, yaptıklarımın karşılığını yakında alacak olan ben galiptim. Bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum."

Kapımın dışında ayak sesleri geliyor. Hep birlikte oturuyoruz. Çocuklar taşıdıklarını bilmediğim silahları kınından çıkarırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ya babam uyandı ya da potansiyel katilim yolda.

Çatırtı!

Kapı büstündeki menteşeler, her yöne uçuşan kırık parçalar. Silahların çekilmiş, mermilerin odaya hücum ettiğini tahmin ettiğim üç iri, iri adam.

İçlerinden biri "Dizlerinin üzerine çök" diye bağıyor. "Şimdi."

Hem Killian hem de Archer ayağa fırlayarak beni ateş hattından uzaklaştırdı.

"Yaşamak istiyorsan, gidersin." Killian omuzlarını dikleştiriyor. "Şimdi."

Adamların itaat etmesini beklemiyor, Archer da beklemiyor. İkisi silahlarının tetiğine vuruyor. Patlama veya patlama yok, sadece Mermilerin her birine bir dart gömülü gibi yumuşak bir vızıltı var.

Dart... dart...

Bu, Geyik, bir Kabuğa gömüldüğünde ruhu içeride tutan ve hareketliliği kapatan dartlar atar.

Bir ışık parıltısında, odanın bir tarafında üç yeni Kabuk ve diğer tarafında üç yeni Kabuk belirir. Onlar da silahlı ve etrafımız tamamen çevrilmiş durumda. Killian ve Archer ateş etmeye devam ediyor ama beni hedef yapmadan onlara atılan dartlardan kaçamıyorlar.

İkisi de göğsüne bir tur atar ve dizlerinin üstüne çöker.

"Seni... bunun için öldüreceğim." Killian'ın sesi zar zor duyuluyor ama sesindeki tehdidi duyuyorum.

"Durmak! Yeter!" Çocukların daha fazla aciz kalmasını istemediğimden ellerimi havaya kaldırdım ve önlerine geçtim.

"Onu duydun. Yeter." Üzerine tam oturan kırmızı elbiseli ve öldürücü topuklu bir kadın odaya girer. Madam Pearl Bennett.

Bakışlarım buluştuğunda ifadesi yumuşadı. "Merhaba Ten. Seni özledim."

YİRMİ BÖLÜM

"Sadece yeterince iyi olanı değil, elinden gelenin en iyisini yap."

—Troyka

Pearl beni kucaklıyor, geri dönemem. Tıpkı hatırladığım gibi kokuyor: gül ve leylak karışımı. Geri çekildiğinde, bana sevgiyle gülümsüyor. "Çocuklar dizginlenirken yaralandınız mı?"

Bir zamanlar bu kadından gerçekten hoşlanmıştım. Sanırım onu bile sevdim. Ama babamı beni Prynne'e göndermeye ikna etti. Bana akıl almaz işkenceler yapılmasını istedi. Şimdi de uzun zamandır kayıp arkadaşlarmışız gibi sohbet etmek mi istiyor?

sessiz kalıyorum.

Shells'e dönüyor. "Yaka Killian daha fazla sorun çıkarmadan önce."

"Cesaret etme..." Killian, en yakınındaki Shell, boynuna parlayan bir bant sardığında sessizleşti. Gözlerinde korku ve öfke parlıyor.

"Durmak!" Yakanın ne olduğu veya ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen çaresizce ona yardım etmek için uzanıyorum. Ama tepkisine bakılırsa, bu kötü. Gerçekten kötü.

"Bir insan bir İşçiye komuta edebilirken, bir Lider üzerinde hiçbir yetkiniz yoktur." Pearl bileğimi kavradı ve şaşırtıcı bir güçle beni olduğu yerde tuttu. "Killian'a düşkün olduğunu biliyorum. Onu her zaman severdin, ama o çok yaramaz bir çocuktur ve Kennel'a nakledilmesi gerekiyor."

Köpek kulübesi mi? Ve ne demek, ona *her* zaman düşkündüm?

Cevap yerine kayar. Ashley. Kızıyla kaynaştığımı düşünüyor.

"Cesaret etme!" Killian'ın yüzündeki ve omuzlarındaki kaslar, özgürlük için mücadele ederken gerilir. "Hakkın yok."

Lütfen, Pearl, diye yalvardım ellerim bir çan kulesi oluştururken. "Ona zarar verme." Vans'a asla hiçbir şey için yalvarmadım, ama o zaman, asla dilenmeye degecek bir şeyi olmamıştı.

"Yapmayacağım. Myriad ile hemen burada imzalarsanız, hemen şimdi."

Bakışlarım Killian'a kayıyor. Cevabımı zaten biliyor. Başı zaten yenilgiyle eğildi.

"Ben... ben... yapamam. Çok üzgünüm, Killian." Daha iyi bir yol olmalı. Kötü manipülasyona boyun eğmek şimdi daha sonra mağaraya girmek demektir.

"Ben de üzgünüm." Kabuklardan birine başını salladı.

Bileğine yazıyor, parlayan mavi bir ışık. Sonra elini Killian'ın omzuna koyuyor. Killian'ın başını kaldırdı ve bakışlarımız bir anlığına kilitlendi. Pişmanlık, üzüntü ve meydan okuma görüyorum. Ben de onları *hissediyorum*.

Ona söylemek istediğim çok şey var. *Seni ailem olarak görüyorum. Benim için yaptığın her şey için minnettarım. Birbirimizden öğreniyorduk, değil mi? Senin için geliyorum.*

Bir ışık patlaması ikisine çarpıyor. Bir göz açıp kapayıncaya kadar, onlar gittiler ve ben bir öfke ve endişe bileşimiyle tısladım.

"Şimdi. Seninle uğraşma zamanı. Müsrif oğul," dedi Pearl, Archer'a. "Babana hayran olmam, bugün hayatta kalmanın tek nedeni."

"Ona zarar verme. Lütfen." Ben de onun için yalvaracağım. *Oğullarım*.

Yanağımı okşuyor. "Değişime katılacağını duydum." Kabuklardan birine işaret ediyor. "Onu eve gönder ki sonunda alabilsin."

Archer'ın gözlerinin arasına bir silah sıkıştırılırken, "Seni seviyorum Ten. Sen benim kalbimin kardeşisin."

"Bunu yapma İnci. Yaşayacağını söylemiştin," diye bağırdım ama tetiğe basıldı. *Pop!* Okçu Kabuğu patlayarak kül olur.

"Ruhunu Kabuk'tan kurtardık," diye beni temin ediyor Pearl. "Bu kadar." Kaçış kapısı. Doğru.

Elimi tutuyor ve beni evin içinden geçiriyor. Ön kapının yanında duran babamın yanından geçiyoruz. Bana bakmıyor ve bu adam beni -iki kez- öldürmeye çalışsa da, tamamen umursamazlığı beni yeniden yaralıyor.

Araba yoluna park edilmiş bir limuzin. Takım elbiseli bir adam bizi bekliyor. Arka kapıyı açıp içeri girmeme yardım etti ve Pearl arkamdan içeri girdi.

"Tıpkı sen küçük bir kızken yaptığımız gibi bir kaplıcaya gidiyoruz. Unutma?"

kaplıca. Annem ve kardeşimin öldüğü gün. Killian'ı cehennem gibi bir duruma soktuğu gün. Archer'ı yargı önüne çıkardığı gün.

"Senden nefret ediyorum," diye hırladım ona.

Yaralanmış gibi irkilir. "Benimle bu şekilde konuşmayacaksın. Anlıyor musun? Ben senin üstünüyüm. Ve On," dedi sesi yumuşayarak, "Ben senin annenim."

"Annem öldü." Sözler beni terk ediyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Aklıma korkunç bir düşünce geliyor ve ondan kaçamıyorum. "Onu sen mi öldürdün? Kardeşimi sen mi öldürdün?"

Bakışları dinlemem, anlamam için yalvarıyor. "Ben *senin* annenim. Ashley'imle kaynaştın. Bunu biliyorum. Zamanlama mükemmeldi - bir işaret. Ve sen sadece Generallerin yaptığı gibi çok parlak bir şekilde parladın."

"Ben sadece bir general değilim. Ben bir Nesh'im." Daha doğrusu, bir Kanal. Araba motorları ileri doğru dönerek yollar boyunca döner. "Ashley'le aynı gün sekiz diğer Myriadlı General öldü."

"Evet, ama *tüm* Generaller..." Kendini durdurup boğazını temizledi.

"Bütün Generaller...nedir?"

"Önemli değil."

Önemli. Sanki korumak için ölmesi gereken bir sırrı ifşa etmiş gibi, ondan endişe yayılıyor.

"Bilmen gereken tek şey *benim* Ashley'im olduğun." O dümdüz ileriye bakıyor. "Ve bu... o *kadın* seni Prynne'den kovmayı, seni sonsuza kadar benden uzak tutmayı planladı." Sesinden iğrenme ve öfke damlıyor. "Evet, onu zehirledim. Bir gün bana teşekkür edeceğin bir şey. Ağabeyin sadece talihsiz bir kayıptı."

Öfkemden nefes alıyorum. Duygu iplerimi çektiğinde ne olacağını biliyorum. Kaos. Yıkım. Hangisi gereksiz. Her şey gibi, öfke de geçicidir, değişkendir. Ve beni kontrol etmesine izin verirsem, benim adıma karar vermesine izin veririm. Bu durumda, Ashley ya da başka biri tarafından ele geçirilebilirim.

Ama burada öylece oturamam.

"Bana babamı hatırlatıyorsun. Yaptığın şeyin zararını görmüyorsun. Bunu düzeltmeme izin ver." Daha fazla uyardıktan bileziğimin telini çekip kucağına atladım. Kolumun birkaç hareketiyle boynuna tel sardım - *teşekkür ederim Killian*.

Kolumu olabildiğince sert çekip şahdamarını kestim. "Sözde aşkının sana getireceği tek şey bu. Direnç."

Göz yuvaları temizlendiğinde ve Kabuk hareketsiz kaldığında, onu serbest bırakmak üzereyim.

Araba birkaç saniye sonra aniden durur ve kapı açılır. Kaşlarını çatan bir İnci eğilip beni okla vurdu. Elektrik darbeleri vücudumu dövüp kaslarımda spazm yaratırken, işe yaramaz Shell'e ateş ediyor, onu küle çeviriyor, sonra koltuğa kayıyor, iki bileziğimi de çıkarıp pencereden dışarı fırlatıyor. Beni başka silahlar için aradı, bulamadı ve koltuğunda rahatladı.

Dartı boynumdan çıkardığı anda nabızlarım azalıyor ve ben de gevşekleşiyorum.

"Seni öldürmek istemiyorum" diyor, "ama gerekirse öldürürüm. Sen ve Ashley, Many Ends'e gideceksiniz ama bir gün Land of the Harvest'a geri döneceksiniz. Seni tekrar bulabilirim."

"Nasıl?" Bildiğim kadarıyla, Many Ends'te bir ruh bir kez kaybolduğunda, sonsuza dek kaybolur.

"İşaretleri izleyeceğim."

"Ve sözde işaretler asla yanılmaz mı?"

Omuz silkmeden önce içini hafif bir titreme kapladı.

Başım yana doğru eğiliyor. "Troyka'da ailen var mı?"

"Yaparım."

"Onlarla savaşıyor musun?"

"Yapıyorum," diye tekrarlıyor. "Trojanlar, değer verdiğim her şeyi yok etmek istiyor. Burunlarından aşağı bana bakıyorlar, sadece değerli ışıklarına layık olmadıklarını düşündükleri bir kafiri görüyorlar. Sanki *ben* değersizim."

"Alemler arasındaki düşmanlığı hor görenler var." Archer ve Deacon evlerini korurlar ama aynı zamanda düşmanlarını da severler. Bakışlar gördüm.

"Onları mı savunuyorsun?" Gözleri kısıyor beni. "Myriad'ı reddetmeye devam edersen, seni kendim öldürmek zorunda kalacağım. Sonra da Killian'ı öldüreceğim." Bir kaşını kaldırıyor, aniden kendini beğenmiş. "Onu önemsiyorsun. Tam da planladığı gibi."

Beni yeniden manipüle etmeye çalışıyor. Hayran olmaya geldiğim çocuğa beni düşman etmek için. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Aslında, ben Troika ile sözleşme imzalamadan önce onu Köpek Kulübesi'nden ve tasmadan kurtarmak için üç saniye var. Bir."

Gözleri kısıldı. "Yapamazsın-"

"İki."

Bir seçeneği var. Bir hançere uzan ve beni hemen bitir ya da itaat et. yalan söylemedim Düşmanımla *imzalayacağım* .

"Serbest bırakılacak," diye aceleyle dışarı çıkıyor.

"Şimdi. Bugün."

Başını sallıyor.

Sessizliğe dalıyoruz ve muzaffer hissetmeliyim. Aslında üzgünüm.

Pencereden dışarı bakıyorum, nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum. Bölgeyi biliyorum. Aptalca zengin Myriadlılar için tasarlandı. Annem bu mağazalardan alışveriş yapar.

Söz verildiği gibi limuzin bir kaplıcanın önüne çeker. Günün sıcaklığına dalmışken hiçbir şey söylemiyorum. Kaldırım, mermerden boyanmış çimentodan yapılmış gibi parlıyor ve palmiye ağaçları hafif çiçek kokulu bir esinti ile sallanıyor. Yükselen beyaz sütunlar ve geniş bir dizi kemerli kapıya açılan parıldayan bir merdivenle, bina bir kaleye dönüşebilirdi.

Biz girerken Pearl yanımda duruyor. Birkaç personel öne çıkıyor, samimi gülümsemeler gülümsüyor ve şampanyadan eski viskiye kadar her şeyi tercih ettiğim içeceği sunuyor. Reddediyorum. Temiz bir kafa tutmalı.

Lobide başka müşteri yok. Sanırım Pearl her yeri kiraladı.

Tıpkı Myriad'da gördüğüm gibi, üstünde bir deniz kızının tünemiş olduğu kademeli bir şelale var. Deri kanepeler ve peluş sandalyeler ile dağılmış oturma alanları vardır. Konsiyerj kabini, biri göğüslerini ve bacakları arasındaki boşluğu gizlemek için etrafına ejderha kuyruğu sarılı bir kadın, diğeri ise dünya küresini tutan kaslı bir adam olan iki devasa heykelle çerçevelenmiştir. Duvarlar güzel bir altın rengine boyanmış ve hava lavanta ve leylak kokuyor.

"Düşünme," diyor Pearl. "Sadece eğlen."

Killian'ı görene kadar birlikte oynamam gerekecek, bu yüzden başımı salladım. Bana bir içki ikram eden kızlar beni arkada iki yastıklı masaj masası, buharlı suyla dolu iki küvet bulunan özel bir odaya götürüyorlar - Killian burada olsaydı çok heyecanlanırdı. Arka planda hafif müzik çalıyor.

Pearl ve ben soyulduk. Silahsız ve yabancılarla çevrili olmaktan nefret ediyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Pearl'ün bekleme konusundaki fikrini değiştirip her an bana saldırmasından nefret ediyorum. Yıkanırken, ağda yapılırken, yağlanırken ve masaj yapılırken yüksek düzeyde tetikte kalırım. Ve bir bakıma güzel. Yaptığım onca koşudan, ne kadar çok kazaya katlandıysam o kadar acı çekiyorum.

Pearl beklentiyle beni izliyor. Sanırım Ashley'nin anılarının beni sel basacağına inanıyor, kollarımı açıp "Anne!" diye bağıracağım.

Afedersiniz. Asla olmayacak.

Tırnaklarım kız gibi pembeye boyandı. Saçlarım kesilmiş ve kıvrıkcık, yanları geri çekilmiş. Yüzüme makyaj yapılıyor. Bana Grecian tarzında güzel bir kılıf elbise verildi, göğüslerimin hemen altında başlayan ve yere düşen pileli beyaz. Spagetti kayışlar, solgun tenimi boynumdan parmağa kadar ortaya koyuyor.

En sevdiğin, dedi Pearl arkamdan. "Bak."

Aslında boy aynasının önünde dönüyorum ve nefesim kesiliyor.

"Nefes kesicisin." Parmaklarımızı büküyor. "Senin onuruna bir parti düzenledim. Eskiden sevdiğin türden."

Büyüklüğümü kutlamak için hiç havamda değilim ama limuzine dönerken karşı çıkmıyorum. Aynı yollardan gidiyoruz, geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz - benim evime mi gidiyoruz? Annem ve kardeşimin az önce öldüğü yer?

Oh evet. Biz.

Bir arada tut.

Limuzin araba yoluna park ederken Pearl'e bakıyorum. "Şimdi gereksiz yere acımasız oluyorsun." İnkâr edemedi, "Babam hala burada mı?" diye soruyorum.

"Numara. Onu hareket ettirdim."

Bu benim lehime bir şey en azından. "Ya Killian?"

"İçeride, seni bekliyor." Bana gülümsüyor. "Belki özlediğin birini biraz daha görürsün..."

Şimdi ne planlıyor?

Cevap, ben araçtan inip verandanın basamaklarını tırmanırken kendini gösteriyor. Ön kapı açılıyor ve James verandaya çıkıyor. Beni bekleyen güzel James. Beni Vanlardan koruyan, bana fazladan yiyecek getiren ve benimle kaçma planları yapan James.

Derneğimizin her günü bana yalan söyleyen James.

Uzun boylu ama Killian kadar uzun değil, koyu sarı saçlı ve iri kahverengi gözlü. Gece gibi siyah takım elbisesi kaslı vücudunu sevgiyle sarıyor, koyu renk kravatındaki mavi ve yeşilleri patlatıyor. Mavi ve yeşil, gözlerim gibi. Romantik bir jest mi? Barf. Romantoreksik.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi bana sırtıyor.

Pearl yanıma gelerek, Sana çok fazla bağlandı, dedi, bu yüzden onu davandan çıkardım.

Yalancı! Benden hoşlanmadı. İşini yapamadı.

"Benim hatam," diye ekliyor.

"Sana onu istediğimi düşündüren ne?" Elbisemin eteğini kaldırıyorum ve verandanın basamaklarını tırmanıyorum.

"Tenley." James elini uzatıyor, kabul etmemi bekliyor, muhtemelen eriyor. "Seni çok özledim." Ben ona bakmaya devam ederken gülümsemesi solmaya başladı. "Seni bırakmaktan nefret ettim ama başka seçeneğim yoktu."

"Yok canım? Söyle bana. Göğüslerim bu elbisenin içinde nasıl görünüyor?" Bana şaşkınlıkla bakarken, "Özür dilerim" diyorum ve yanından geçiyorum. fuayeye giriyorum.

İnsanlar her yerde, ancak oturma odasına manevra yapmak için yeterli boş alan var. Kahkahalar boldur ve parfümler çatışır. Killian'ı aramak için yüz denizini tararken burnumu kırıstırıyorum.

James yanıma gelip kolumu tuttu. "On lütfen. Beni dinlemek zorundasın."

Onları büyük seviyor.

Onun tutuşundan çekiliyorum. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim . "

"Evet, sen bir görevdin. Başta. Ama ben sana aşık oldum ve..."

"Sen beni hiç sevmedin. Bilseydin, bana doğruyu söyledin."

Gözlerinde sinir parlıyor. Tahrişi, sahte bir acıyla çabucak maskeliyor. "Sana gerçeği söyleseydim, seni kaybederdim."

"Yine de beni kaybettin." Bu çocuğu seviyordum ama sadece bir serap gibiydi.

Kadınsı cıvıltılar dikkatimi merdivenlere çekiyor. Killian zirvede. O muhteşem. Bakışlarımız buluşuyor ve ah damarlarımdaki kan ısıtıyor, cızırtatıyor ve beni eritiyor. *O burada. O zarar görmedi.*

Yavaşça merdivenden iniyor, yanından geçen her kadın onu izlemek için ne yapıyorsa onu durduruyor. Hatta bazıları dikkatini çekmeye çalışır. Birkaçı ona dokunmak için uzandı ama o sadece bana odaklandı.

"O?" James bana hırladı. " *Onu mu istiyorsun ?*"

Yanımda durduğunu unutmuştum. Bir kez daha tokasından çekiliyorum, kalbim çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor. James gibi Killian da bir takım elbise giyiyor: siyah, ince çizgili ve Kabuğuna mükemmel şekilde uyarlanmış. Tam önümdeyken, kızgın bakışları üzerimde geziniyor ve titrememe neden oluyor.

"Bakıyorsun..." Bakışları yavaşça yukarı doğru çıkıyor. "Yeterince iyi kelimeler yok."

"Teşekkürler." Elimi elbisemin yanlarını düzeltiyorum. Ona Pearl'ün tehdidinden bahsetmemeye karar verdim. Onu benim adıma savaştacak ve belki de Köpek Kulübesi'ne iade edilecek bir konuma sokmayacağım. "Ve sen... vay. Sadece üç kelime yeterli. Lezzetli insan eti."

Kıkırdamasının sıcaklığı tenimi okşuyor. "Bu şimdiye kadarki en sevdiğim iltifat."

James göğsünü şişiriyor. "Killian."

Çocuğun bakışlarıyla karşılaştığında neşesi kayboluyor. "Hareket etmek isteyeceksin. Şimdi."

James sıçrar. Killian başını iki yana sallıyor - bu kadar - ve James birkaç adım geri çekildi.

Daha önce hiç tanışmadığım bir kız yana doğru kayıyor ve kolunu Killian'ın beline doluyor. Sertleşir ve onu iter, ancak olumsuz tepkiye aldırılmaz gibi görünür, başını omzunun kıvrımına yaslamak için geri döner.

Bana bakıyor. "O senin haftanın lezzeti mi? Peki, onaylıyorum. Bu uyumsuz gözler dikkat çekici, değil mi?"

Bir kolunu belime doluyor. "Bize müsaade." Şaşkınlıkla bakarken beni uzaklaştırdı.

"Başka bir fethin mi?" Soruyorum.

"Dünyada gidip de bulamayacağınız hiçbir yer yok. Sana işimde çok iyi olduğumu söyledim ve ciddiydim. Fakat..."

Sözlerini beklerken beklentinin sınırında sendeliyorum. "Fakat?"

"Sen sadece bir iş değilsin." Çenemi tutmak için durdu, derinlere, gözlerimin derinliklerine baktı. "Bugün senden ayrılmaktan hoşlanmadım."

Dizlerim tehlikeli bir şekilde zayıflıyor. "Senden ayrılmaktan hoşlanmadığımı itiraf edebilirim."

Bana tımarhanede ilk kez açtığı o ağır, şeytani gülümsemeyi veriyor.
"Yapabilir misin, yapabilir misin?"

"Yaparım." Ona doğru eğiliyorum, onu içinize çekiyorum. Kokusuna asla doyamayacağım.

James -tekrar- yaklaşır ve boğazını temizler. Hep böyle sinir bozucu muydu?

Killian gözlerini benden ayırmadan onu kravatından yakalayıp sallıyor.

"Gitmek. Uzak."

James bir orospu gibi elini tokatlıyor ama bir işe yaramıyor. "Sana bir hediyem var, Ten."

"Tenley," diye çıkıştım. "Ve hediyeni doldurabilirsin..."

Omzunun üzerinden gülümseyen Sloan bakıyor. "Aslında, bence bunu saklamak isteyeceksin."

BÖLÜM YİRMİ BİR

"İşi halletmek için geçmeyeceğimiz hiçbir çizgi yok."

-Sayısız

James'i kenara ittim ve kollarımı Sloan'a doladım, onu gördüğüme o kadar mutlu oldum ki ağlayabilirdim. Kimi kandırıyorum? Ağlıyorum.

Makyajımı mahvettiğin için teşekkürler, dedim ona.

"İstedığın zaman." Gülererek geri çekilir ve kıvrılır. "Bana bundan daha muhteşem bir manzara görmediğini söyle ve ciddi ol yoksa senden sonsuza kadar nefret edeceğim."

"Hiç bu kadar zahmetli bir manzara görmemiştim. Orası. Doğru mu söyledim?"

Beni tersliyor ama hala gülümsüyor. Kırmızı bir elbise vücudunu dizlerine kadar süslüyor, burada materyal her hareketiyle parlıyor ve uçuşuyor. Solgun saçları zarif bir örgü düğümünde ensesinin yanına süpürüldü.

Parmağını başımın üstünden topuklarımın altına doğru sallıyor. "Rel çizgilerine rağmen ateşli bir tamesin. Kızlarla ilgilenseydim, Killian'a parası için şans verirdim."

burnumu çekiyorum "Kalbimden küçük bir parça kazandın."

"Sanki zaten yüzde yüze sahip değilmişim gibi."

"Bir şans isterim..." diye başlıyor James.

Killian boğazına yumruk atarak Shell'in ses kutusunun çökmesine neden olur. Birden James'in tek yapabildiği dudaklarını açıp kapamak oldu, hiç ses çıkmadı.

Killian'ın yanağını okşadım. "Gecem daha iyi oldu. Teşekkürler."

Şimdi sırtarak, kulağımı öpmek için eğiliyor. Fısıldadı, "Ben senin Myriad'ı seçmeni istiyorum ama senin krallığı seçmeni istiyorum. Sana baskı yapmayacağım ve bunu kanıtlayacağım." Parmaklarını kolumda gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Sloan'ı odana götür."

Ne? "Numara. Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Pearl'i meşgul edeceğim. Görmem gereken bir şey var." Yanağımı öpüp başını kaldırdı.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. İyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi görmem gerekiyor?

"Öf. Yeter artık aşk saçmalığı," diyor Sloan.

Yüzüne bakarken zorla gülümsedim. "Neden benim odama gidip tüm bu gürültüden uzaklaşmıyoruz? yakalayabiliriz."

"Nutter, bütün gün aldığım en iyi teklif bu. Hangi bir şey söylüyor!" Kolunu benimkine bağladı ve ekledi, "Şuradaki adam bana *esrimenin anlamını öğretmek istedi -ve alıntı yapıyorum-*."

"Çok şanslıyım," diyorum kuru bir sesle. Killian'ın bakışlarıyla karşılaştım ve sessizce ona, *Yakın dur, dedim.*

Bakışları diyor ki, *Hiçbir şey beni uzak tutamaz.*

Tamam. Konsantre olma ve yukarıda ne görmemi istediğini çözme zamanı. Sloan'ı "Myriad ile imzaladınız mı?" diyerek uzaklaştırdım. Başka neden Pearl onun gelmesine izin versin ki?

"Hayır bayan. Ayrıldığımızda, ilk işimin ailemi tamamen yok etmek olacağını düşünerek Deacon'la yollara düştüm."

"Doğru."

Sertleşti ve ekledi, "O kadar parasızlardı ki Prynne'de kalmamı karşılayamadılar, bu yüzden... Vans ile bir anlaşma yaptılar. Beni benim için seçtikleri adamla evlenmeye ikna ederken, beni hamile bırakmadığı sürece istediği zaman bana sahip olabilirdi. Müstakbel damadın beni beklemekten bıkaacağını ve başka biriyle evleneceğini ve sonunda özgür olacağımı düşünüp durdum ama o asla özgürleşmedi."

Elim kalbimin üzerinde geziniyor. "Ah, Sloan. Üzgünüm." Kelimeler yeterince iyi değil.

"Sanırım beklemeye değer biriyim," diyor, her kelimesi kesilecek kadar keskin.

"Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu." Ve ben sadece onun sorunlarına ekledim.

Merdivenlerin başına geldiğimizde, "Kimse yapmadı, ben de öyle istedim. Ondan nefret ediyordum, beni ziyaret ettiği zamanlardan nefret ediyordum ve herkes neler olduğunu bilseydi, bu aşağılanmayla yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Üzgünüm," diyorum tekrar. Ne korkunç bir varoluş.

Sözcükleri sallayarak uzaklaştırdı, hareket kesildi. "Her neyse, tutum sorunu nedeniyle ML Elena'mı kovdum."

"Yani onu kovduğunuzu, çünkü istediğiniz her şeyi talep ettiğiniz anda yapmayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle. Beni bu kadar iyi tanımanı seviyorum." Bana ışınlanıyor.

"Neyse. Benim davam James'e verildi. Buraya davet edildi ve benden kendisine katılmamı istedi. Ailemi yok etmenin arkadaşımı görebilmek için bir iki gün daha bekleyebileceğine karar verdim."

Bir arkadaş. Başka bir arkadaşım var, hepsini kendi başıma yaptım. İçinde bulunduğum durumu anlayan bir insan.

İkinci katta ortalıkta gezinen bir insan kalabalığı var, bu yüzden yolumuzu zorlamamız gerekiyor. Biri bize el sallıyor. Diğerleri gülümser. Biz sadece nakliye devam ediyoruz. Bir çift sarhoş bir şekilde annemin odasından dışarı taşıdığına, bir laneti yutmak zorunda kalıyorum... ama bir sonrakini yutamıyorum.

"Mümkün değil. Bu olmuyor." Onlara doğru eğiliyorum - *sakin ol, sakin ol* - ve yüzlerini çiğnemekten kendimi zar zor durdurabiliyorum. "O odaya asla girme. Durmadan! Anlıyor musun?"

Sloan omuzlarımdan tutup beni geri çekiyor. "Öfke nöbetleri bekleyebilir."

"İçtenlikle söyledim." Etrafımdaki diğer yüzleri tarıyorum. " O odaya *kimse girmez.*"

İnsanlar aşağı koşar. Hele şükür!

Yatak odamın kapısına bir koruma dikildi. Sert bir somurtkan, iri, kaslı bir adam. Ama sanki beni tanıyormuş gibi kapıyı açıyor. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Gülümsüyorum ve buna katlanıyorum. Şimdilik. "Diğer odalara kimse girmiyor."

Başını sallıyor. "Emriniz, şerefim."

Memnun etmeye hazır olmasını seviyorum ama ondan da nefret ediyorum. Ben onun düşündüğü kişi değilim.

Yatak odasına girince kapıyı sert bir tekmeye kapattım ve Sloan ışığı açtı.

"Bir nefes al," diyor, "ve sakın ol."

Yatağa doğru yürürken topuklarım parke zemine çarpıyor. Kenara çekilip iç çekiyorum. En son buraya geldiğimde, Archer ve Killian bana sarılmıştı.

Tekrar sarılmak istiyorum.

Bunu yanlış anlama ama... burası biraz steril, dedi Sloan, dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

"Her şeyi bir dekoratör seçti ve benim onu temiz tutmam bekleniyordu." Bir oda bir sığınak olmalı, ama benimki yıllar içinde yaldızlı bir kafese dönüştü.

Bir kova buzda soğuyan bir şişe şampanya var. Killian ne görmemi istedi?

Şişenin tıpasını açıp içindekileri yatağın ucundaki beyaz halıya döküyorum. En son alkol aldığımda aptallaştım. Pekala, daha aptal.

Sloan güler. "Ben koca bir evi yakmayı planlarken sen halıları kirletiyorsun. Birbirimizden nasıl hoşlanırsınız?"

ona gülümsüyorum. "Belki de çok derine inmemeliyiz."

"Bu doğru." İçini çeker, eğlence onu nefesiyle baş başa bırakır. "Tamam, öyleyse. Gelelim işin aslına. Tavsiyene ihtiyacım var."

Killian'ın beni göndermesinin nedeni? "Film çekmek."

"Eh, kendimi Deacon'a attım ve o beni bir nevi geri çevirdi."

"Biraz?"

"Bana kendi krallığının dışından kimseyle çıkmayacağını ve krallığındaki hiç kimsenin planladığım şeyi -hatırlatmaya ihtiyacın olursa yakmayı- yapmayacağını söyledi, ben de onu gönderdim. Sonra James geldi ve düşündüm ki, ne kadar berbat olsa da, belki Deacon'ı kışkandırır ve bilirsiniz, adamı harekete geçirir. Ve biliyorum, biliyorum. ben olgunlaşmadım. Her neyse."

"Soru duymuyorum."

"Pek çok Uçtan kaçınmak için ne kadar hevesli olduğumu biliyorsun."

"Yaparım. Ve orada iki kez bulunduktan sonra, krallığa resmen bir yıldız verebilirim."

"Ne! Öldün? *İki defa*? Bunu neden şimdi duyuyorum?" Peşinden koşup koluma tokat atıyor. "Nasıldı?"

"Eh, en kötü kabusun ve kara vebanın bir bebeği olsaydı ve o bebek büyüüp öcüyle evlenirse ve onların bir bebeği olsaydı, o bebek Many Ends olurdu."

"Vay." Yanıma çullanıyor. "Neyin üzücü olduğunu bilmek ister misin? Bu hayal ettiğimden sadece *biraz* daha kötü."

"Ne için bekliyorsun?" Diye sordum. "Neden imzalamadın?"

Alt dudaklarını ısırır. "Sayısız ve Troika bana gerçekten istediğimi vermeyi reddediyor."

"Hangisi?"

"Vans'ın ruhu. Ondan her şeyi sevdiğimden daha çok nefret ediyorum." O anda bana, ilk insana dokunacak kadar aptalı vurmaya hazır, canlı bir teli hatırlatıyor. "Troika bu şekilde oynamıyor ve Myriad ona ulaşamayacaklarını, bir Unsigned olarak öldüğünü ve Many Ends'e düştüğünü söylüyor." *Sesindeki nefreti* duyabiliyorum ; o kadar kalın ki onu boğuyor olmalı. "Tek gerçek seçeneğim Many Ends'e kendim gitmek."

Hayır. Bunu onun için istemiyorum. "Geçmişe tutunmak, daha iyi bir geleceğe tutunmanızı engeller."

"Umurumda değil. Yaptığı şeyleri bilmiyorsun..."

Uzanıp elini tutuyorum. Titremeleri içimde titreşiyor.

Pencerede bir musluk sesi duyulur. Araştırmaya gitmeden önce Sloan'la kaşlarımı çattım. Hiçbir şey sıra dışı görünmüyor, ancak yine de başka bir dokunuş var. Perdeyi açıyorum ve uzanıyorum.

Hiç tanımadığım bir çocuk kenardan sarkıyor, çıkıntıya beyaz boğum atıyor.

"Sen kimsin?" İstiyorum.

Bakışlarımla buluşuyor ve gülümsüyor. "Neden bir tahminde bulunmuyorsun?"

Şaka yapıyor olmalısın. Deacon'ın gözleri. "Orada ne yapıyorsun? İçeri gel, içeri gel."

"Yaparsam kusura bakma." Bir bacağını çıkıntının üzerine atıyor ve yolun geri kalanında kendini havaya kaldırıyor. Pencereyi kapatmadan önce, Killian'ın cama bağlı olan cihazını çekiyor. "Önce bir ruh olarak gelmeyi denedim. Tahmin edebileceğiniz gibi, işe yaramadı."

Dışarıya bakıyorum. Arka bahçede ve muhtemelen tüm mülkte devriye gezen silahlı adamlar var. Troikanları partiden uzak tutmak için mi, yoksa beni içeride mi? Bileğimin bir hareketiyle beyaz perdeleri çekiyorum.

"Bu da kim..." Sloan derin bir nefes aldı. "Deacon?"

"Tek ve sadece." Yırtık pazılarını gösteriyor. "Yeni Shell hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu garip." Kel ve şimdi onu tam olarak görebildiğim için, çoğunlukla çıplak olduğunu, derisinin neredeyse yarı saydam olduğunu ve çevresiyle uyum sağlamasına neden olduğunu fark ettim. Hurdası bir peştamalla sarılmış, onu şöyle gösteriyor... "Bu harika! Sen bir Ken bebeğisin." Güldüm.

"Ben değilim." Bana dik dik bakıyor. "Ve paketime bakmayı bırak sapık."

"Bütün Kabuklar anatomik olarak bu kadar yanlış mı?" diye soruyor Sloan, paketine benden daha çok bakıyor. "Yoksa bu gerçek sen misin? Sana Mikroman diyebilir miyiz?"

"Sadece kamufraj Kabukları böyledir, çok teşekkür ederim." Çok çabuk ciddileşiyor. "Troyka'da cezayı hak edenler için ayda bir tören yapılır. Tören başlamak üzere ve senin izlemeni istiyorum."

Bu. Killian bu yüzden beni buraya gönderdi. Archer, Değişim'i deneyimlemek üzere. Onu görmemi, Troika'ya sonsuza kadar sırtımı dönmemi istedi. Ama bu, *Deacon'ın* neden onu görmemi istediğini açıklamıyor.

"Seni anlamıyorum" diyorum. "Bunu bana gösterme amacın nedir?"

"Bir keresinde Borsa hakkındaki merakınızı dile getirdiniz. Şimdi bunu kendin görebilirsin." Yatağa doğru ilerliyor ve ortaya uzanıyor ve vay, onu takip etmek zor; Sadece yanardöner eti okyanustaki dalgalar gibi dalgalandığı için idare ediyorum. "Gel" diyor.

Sloan, Deacon'ın solundaki yeri almadan önce uzanıp elimi sıktı. Mesafeyi kapatıp sağına yatarken dizlerim titriyor. Elinden yansıyan ışığı yazdı ve Killian'ın bana Myriad'ı gezdirdiği zaman yaptığı gibi, yatağın üstündeki gölgelikte bir görüntü belirdi. Tüm yatak şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici bahçeyle çevrili olana kadar genişlemeye başlayan bir görüntü. Sarmaşık salkımları, hanımeli ve sarmaşıklar var. Meyve ağaçları çiçek açmış, dalları şeftali, portakal ve limonlarla dolu.

"Genellikle size rehberlik etmesi için kameraları kullanabiliriz, ancak krallığın bu bölümünde kameralar yasaktır. Bir arkadaşımınla bağlantım var," diyor Deacon. "Troika'yı onun gözünden görüyorsunuz."

"O?" Sloan umursamıyormuş gibi elini sallıyor. "Neyse. Siz ikiniz evlenin ve bir milyon bebeğiniz olsun."

Arkadaş açıkça yürüyor, bizi bahçenin daha da derinlerine götürüyor. Bir kemerli yoldan, bir yaban çileği ve böğürtlen parçasından geçiyor ve bir kır çiçekleri labirentinde ilerliyoruz. Biri yanımıza geldi, burnunda çiller ve itfaiye arabası kırmızısı bukleleri olan asık suratlı bir kız.

"Geç kalmak istemiyorum" diyor. "Acele etsen iyi olur."

Bahçeyi temizliyoruz ve bir insan denizine geliyoruz. Kimse otuz beş yaşını geçmiş gibi görünmüyor. Görünürde gri saç veya kırışık yok.

Sloan, "Çok güzeller" diyor.

"Evet. Yalnızca insan vücudu çürür," diye yanıtlıyor Deacon.

"Neden herkes cübbe giyiyor?" Myriad'da insanlar, İlk Hayatlarının çağı olduğunu varsaydığım kıyafetler giyorlardı. Ama burada, neredeyse herkes altın süslemeli, ayrıntılı ve süslü, kesinlikle çarpıcı olan menekşe bir cüppede bol dökümlü. Menekşe renginde olmayanlar kırmızı renkte bol dökümlüdür. Bir, iki, üç... altı sayıyorum. Kesinlikle azınlık.

Deacon, "Tören cübbeleri" diyor.

İleride bir kürsü ve arkasında bir saray, elmas gibi parıldayan duvarlar, süslemeler... *ah-maz-ing*. Safir, yakut, zümrüt. Topaz, beril, oniks ve jasper, her biri saf ve kusursuz. Üç kişi kürsünün ortasında durmak için saraydan çıkar. Onlar da cübbe giyerler ama diğerlerinden farklı olarak taç da takarlar.

Uzun boylu, güçlü bir adam ortayı tüketir. Özelliklerini çıkaramıyorum. Arkasında bir ışık var - sanki onu bir yay ve ok gibi sırtında taşıyormuş gibi bir gökkuşağı - ve o kadar parlak parlıyor ki, kısmen gizleniyor.

Güç ondan yayılır. Deacon'ın kızla olan bağı sayesinde bunu hissedebiliyorum. Kanımı fişkırtıyor ve cildim sanki yüzeyde şimşekler çakıyormuş gibi hissettiriyor.

"Seyretmek. İlk Kral," dedi Deacon, saygılı bir sesle. "Alemlerin yaratıcısı. Kralların babası."

Solunda uzun örgülü saçları yeni yağın kar renginde bir kadın var. Yüz hatları daha belirgin, ama keşke olmasaydılar. Güzelliği karşı konulamaz, aşırı güçlü ve ona bakarken, sadece ona dokunmak için daha da yaklaşımaya başlıyorum.

Uzaklara bak, uzağa bak. Üçüncü kişi - bir erkek - İlk Kral'dan daha genç. Yüz hatları diğerlerinden daha net ama onların güzelliğinden yoksun. Aslında,

o neredeyse sade. Ama gözleri... ah, gözleri. Çarpıcıdırlar, sabah göğü kadar mavidirler ve o benim bakışımla buluştuğunda...

nefesim kesiliyor. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi doğrudan bana bakıyor. Karşılamada gülümsüyor.

Deacon aynı saygılı tonda, "Troikan Kralı, Birinci Kral'ın burada İkinci Kral olarak bilinen ilk oğludur," dedi. "Kadın, Secondking'in gelecekteki gelinidir."

Birinci Kral, İkinci Kral ve İkinci Kral'ın nişanlısı. Üç anlamına gelen Troyka. Rakamlar her zaman bir hikaye anlatır.

Kalabalığa rağmen tek kelime konuşulmuyor. Secondking öne çıkana kadar bir fısıltı duyulmaz. Elllerinde markalar var. Gördüklerimden daha büyük, daha derine inen markalar.

"Halkım... kalbim. Adaletin herkese eşit olarak, her zaman ve sonsuza kadar hizmet etmesi için, yasanın asla bir istisnası olamaz." Sesi gök gürültüsü ve her kelime vücudumdaki her hücrenin yanmasına neden oluyor. "Suç işleniyorsa, suç cezalandırılmalıdır." Secondking'in sesi gürleyerek kalabalığı sardı, güçlü ve kendinden emin. "Her söz, her eylem için bir seçim var. Doğru ve yanlış. Yaşam ve ölüm. Bereket ve lanet. Seçimimi uzun zaman önce yaptım - yasayı sağlam tutmak için. Hanginiz aşırı gitti?"

Kalabalık dört sıra halinde dağılıyor. Kadınlar ve erkekler birer birer kürsünün dibine inerler. Taradım... orada! Archer kürsüdekiler arasında yerini aldı ve o zaman cezalandırılanların kırmızı giyenler olduğunu anlıyorum. Başları eğik, elleri arkada kenetlenmiş.

Kırmızı cübbeleri sayıyorum -toplam otuz üç- ve midem bir kez daha burkuldu.

Otuz üç, "amin" kelimesinin sayısal karşılığı. $1+13+5+14=33$. Normal bir insan omurgasında, kuyruk sokumunu oluşturan kemikler tek tek sayıldığında otuz üç omur bulunur. Arseniğin atom numarası.

Bir an geçer. Hiçbir şey olmuyor ve kimse konuşmuyor.

Ardından kırmızı cüppeliler birer birer dizlerinin üzerine çökmeye başlarlar. Birkaç kişi acı içinde ağlıyor. Diğerleri titriyor. Hepsi başını öne eğiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum fısıltıyla.

"Zarar verdikleri kişinin yaşadığı acıyı yaşıyorlar."

Değişim . Birden çok istediğim cevabı aldım. Archer, Clay'in ölümünü yaşıyor. Aklında bir ağaç gövdesinden sarkıyor, yüzüne kar çarpıyor. Beni bekliyor... düşünüyor... içine kavun gibi fırlıyor.

Göğsüm ağrımaya başlıyor.

Deacon, "Bu sayede eylemlerimizin başkalarını nasıl etkilediğini öğreniyoruz" diyor.

Böyle bir şeyi deneyimleme düşüncesinden, bir başkasına neden olduğum acıyı ilk elden bilmekten nefret ediyorum. Ama... bir bakıma, deneyim bir hediyedir. Bilgi Güçtür. Ve burada... işte şefkatin doğduğu yer.

Bitince kırmızı cübbeliler ayağa kalkar. Kraliyet ailesi onlara katılır ve her biriyle yumuşak bir şekilde konuşur. Eller kenetli. Sarılmalar verilir.

Kırmızı cüppeler kalabalığa dönüyor, başları hâlâ eğik. Ancak Archer, Deacon'ın arkadaşına doğru ilerliyor ve kızın bakışlarıyla buluşuyor - *benim* bakışlarımla buluşuyor. İfadesi eziyet ve keder yansıtır.

Onu Shell olmadan ilk kez görüyorum ve çok az fark görüyorum. Teninin tonu daha bronz. Saçlarının uçları erimiş altın gibidir. Kirpikleri daha uzun, çenesi biraz daha kare. O gerçekten çok güzel.

İki el sıkışır ve aniden manzara değişir. Archer'dan çok arkadaşına bakıyorum. Daha önce tanıştığımız kızıl saçlının tıpatıp aynısı bir kız.

"Teşekkür ederim," diyor Archer.

Yanağından öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Bana ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak."

İki parça yol. Archer hızlı yürüyüşüyle bizi bahçeye geri götürüyor. Ağrı, Değişimden sonra oyalanmamalıdır. En azından fiziksel acı değil. Karşı tarafı temizlediğinde, bir mahalle görünür, evler karmakarışık bir tasarım; sanki dünyanın farklı yerlerine aitmiş gibi görünüyorlar. Bir İngiliz kulübesinin yanında bulunan bir İspanyol pueblosunun yanında bir Güney plantasyonu var.

Tarlanın önünde beklemek—

"Kil!" diye haykırıyorum.

Archer'a gülümsüyor ve iyi görünüyor. Siyah saçları dağınık, gözleri parlıyor. Aslında daha büyük görünen pazılarına uyan beyaz bir tişört giyiyor. Birisi bir iblis gibi çalışıyor.

Burada olmamı sen istedin, dedi Clay. "Pekala, buradayım."

Archer onu kucaklıyor. "Üzgünüm. Canını kurtarmak için orada olamadığım için, güvenliğinin önüne bir kan davası açtığım için çok üzgünüm."

Gözlerim doluyor.

Geri çekilirken Clay omzunu sıvazlıyor. "Sana söyledim adamım. Her şey affedildi."

Bir duraklama ve sanırım Archer gerçekten tekrar özür dilemek istiyor. "Eğitim nasıl gidiyor?"

"Bir Kabukta yaşamayı öğreniyorum ve sonra silahları nasıl kullanacağımı öğreneceğim. Geldiğimden beri o Oksilerin ağzından sadece salyalarım akıyor."

Archer omzunu sıvazlıyor. "Işık Görüş Getirir dostum."

Kil sırtıyor. "Işık Görme Getirir."

İki yol ve omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor.

Kil mutlu. Önünde parlak bir gelecek var.

Archer, yüksek sütunların yanından geçerek plantasyona doğru bir yol çiziyor... zaten açık olan devasa bir kapı seti. İç mekan bir rüyanın gerçekleşmesidir. Lambri ve detaylı friz kalıplama. Kemerli tavanlardan sarkan canlı kilimler ve kristal avizeler. Her şeyi daha detaylı incelemek istiyorum ama Archer döner bir merdivenin dibinde duran adamdan başka hiçbir şeye odaklanmıyor.

Onu tanıyorum. Levi. Eski TL'm. Yerinde tek bir siyah saç teli yok ve dudakları hoş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş. Atılgan, çekicilik ve inceliğin simgesi.

Archer'ın omzunu sıvazlıyor. "Merhaba Bayan Lockwood. Bayan Aubuchon."

İkimiz de şaşkınlıkla irkildik.

"On," diye devam ediyor, bebeği tutan güzel bir kadına doğru yürüyor. "En yeni küçük büyücümüze bir göz atmak hoşunuza gider diye düşündüm."

Jeremy? titriyorum. "Evet. Lütfen, evet."

Bebeği alıyor, oh...oh! Jeremy çok sağlıklı görünüyor. Teni pembe ve yanakları yuvarlak. Kollarını sallıyor, bacaklarını tekmeliyor ve gülümsüyor! Bir battaniyeye sarılmış değil - belki de ruh halindeyken olmasına gerek yok - ama üzerinde Işığı Açın yazan bir tulum giyiyor!

"Gelişiyor" diyor Levi. "Ve o zaten seviliyor. Evimi hiç bu kadar çok kadın ziyaret etmemiştim."

Çılgılığımı susturmak için elimi ağzıma kapattım. Bu. Bu sevinç.

Evdeki ışık titrer ve Levi kaşlarını çatır. Jeremy'yi kadına geri verir. "Onu hayatın pahasına koru." Başka bir odaya adım atar.

Okçu onu takip eder. "Neler oluyor?"

"Kanallarımızdan biri tehlikede. Yapmalıyız-"

Archer'la, Troyka'yla olan bağı kopar, sözlerini keser.

"Numara!" nefesim kesiliyor. "Bir Conduit nasıl tehlikede?"

Bütün ev sallanır, duvarda bir çatlak belirir. Tehlikede olan *ben* miyim ?

Sarsıntı durduğunda, Deacon bizi yataktan itiyor. "Birisi geliyor."

Ayağa kalktığımızda koridorda bir gümbürtü sesi duyuldu. Sonra kapı hızla açılır ve Killian odaya girer. Şakağında bir kesik var, etinden parıldayan Lifeblood sızıyor.

"Gitmemiz gerek" diyor bana. "Şimdi."

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: En Akıllı Hareketiniz Değil

Kızı nereye götürdün Killian? Onu geri getir yoksa bu senin için iyi bitmeyecek.

MPB

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Bana Cevap Ver!

Troika'nın Kanallarından birini ele geçirdik. Diyarı terk etmekle hata yaptı.

Kızı bana getir yoksa Conduit'i ve anneni öldürürüm.

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Çok Geç

Kanal öldü. Annen sırada.

SAYISIZ

Gönderen: P_B_4/65.1.18

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Son Şans

Troyka ciddi şekilde zayıfladı. Şimdi grev zamanı! Hep böyle bir şans istedin. Geri gel ve onu alacaksın. Ya da Myriad'a dönüp kızın izini sürebilirim ki bunu YAPACAĞIM. Daha sonra, seni doğrudan öldürmezsem on yıllığına Kennels'a atayacağım.

YİRMİ İKİ BÖLÜM

"Kim olacağını görüyoruz."

—Troyka

Killian elimi tutuyor. Pearl'ün kaltak olduğu konusunda titriyor ve mırıldanıyor. Beni yatak odasından çekerken, Sloan'a veda ettim ama Deacon onu şimdiden pencereye doğru itmeye başladı.

"*Atla*," diyor Killian. Onun için karanlık bir kenar var. Daha önce hiç görmediğim biri.

İtaat ediyorum ve düşmüş gardiyanın diğer tarafında oluyorum. Şakağındaki yumruk büyüklüğündeki yumruya ve yanağından akan kana bakılırsa, o Kabuktan çok insan.

Daha önceki patlamamla ilgili haberler yayılmış olmalı, çünkü buraya başka misafir gelmedi.

"Ne yapıyorsun Killian?"

"Geceyi atlattığından emin olmak için."

Annemin odasının önünden geçiyoruz. Koridorun sonunda babamın kapısının kilidini açmak için duruyor. İçeri acele ediyoruz. Peki. Öfkelendiğimi herkes duymadı. Killian ışığı yaktığında, farklı soyunma aşamalarındaki üç kişi yataktan fırlar. Bir silah tutuyor, nişan alıyor ve art arda üç el ateş ediyor. Patlama yok, patlama yok, sadece yumuşak bir vızıltı. Dart, anlıyorum. Üç kişi de çöker.

Beni gömme dolaba itiyor. Raflardan birinden kıyafetleri fırlattı ve ben yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeledim. Eğer kaçırıyorsak, benim de koşabilmem *gerekiyor*. "Protestolar çok şiddetli olursa babanın evden çıkmanın bir yoluna ihtiyacı vardı. Burada bir kilit olmalı."

Tıklamak.

Bir kapı açılır ve karanlık, nemli bir merdiven ortaya çıkar. İçeri giriyoruz, kapı arkamızdan otomatik olarak kapanıyor. Toz kokusu burnumu ve boğazımı gıcıkıyor ve hapşıırıyorum.

Başını belaya sokmanı istemiyorum Killian, dedim.

"Benim seçimim, On."

Sıfır! Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor. "Neden bunu yapmayı seçiyorsun?"

"Sana söylemiştim. Kararınızı baskı olmadan vereceksiniz."

Sonraki eylemlerimi durduramıyorum ve denemek için hiçbir arzum yok. Aşağıya varır varmaz kollarımı beline doladım ve ona arkadan sarıldım. "Sen harika bir insansın Killian. Kendine verdiğin krediden daha iyi."

Döndü ve bir an için bana sarıldı, sadece bir an. Çalınmış bir zaman hazinesi. Sonra ayrıldı ve sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi koridorda devam etti. Sona ulaştığımızda, kapının yanındaki pedine bir kod attı. Dışarıya bakarken kapının menteşeleri gıcırıyor.

"Kodu nereden bildin?"

"Archer önce Maggie'yle sonra da benimle konuştu."

İkisi şimdi birlikte mi çalışıyor? Benim yardımım *olmadan mı?*

Killian beni yaklaşan gecenin sisine götürüyor, evi çevreleyen güvenlik ışıkları farklı duvarlardan parlıyor. Önemli olduğundan değil. Her türlü aydınlanmadan kaçma konusunda uzmandır. Ve devriye gezen gardiyanlar. Olaysız bir şekilde, bizi gümüş bir Porsche'nin beklediği yola götürüyor. Elena inip anahtarları Killian'a fırlattığında şaşırdım.

Direksiyonun başına geçmeden önce aceleyle "Teşekkür ederim" diyor.

"Umarım buna değersindir." Bana dik dik bakıyor. "Bundan asla kurtulamayacak. Ben de yapmayacağım."

"Teşekkür ederim." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve doğaçlama bir kucaklamayı kabul etmeyeceğini biliyorum. Yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Killian hızla uzaklaşırken lastikler gıcırıyor. "Killian-"

"İyi olacağım." Uzanıp elimi tutuyor. Hala titriyor. Parmaklarımız birleşiyor ve bunu kastetmiyorum ama ona tutunuyorum. "Ben her zaman."

"Her şeyin bir ilki vardır. Farzedelim-"

"Numara. Oraya gidemeyiz." Korku halinde çalışamaz. "Bu gece bir varış noktamız var mı?"

"Evet. Teyzenin evi."

Lina Teyze. Deli Lina. "Onu yıllardır görmedim." Bugün onun hangi versiyonunu bulacağımı merak ediyorum. "Pearl'in baktığı ilk yer orası olmayacak mı?"

"Evet," diye tekrarlıyor, "ama seni orada bulamayacak."

"Anlamıyorum."

"Merak etme. Olacaksın. Pearl seni takip etmekten bahsetmişti, bu da içine bir izleyici yerleştirdiği anlamına geliyor. Bilmeliydim."

Takipçi mi? "Nasıl?" diye soruyorum, dehşete düşmüş durumdayım. "Neresi?"

Elimi sıkıyor. "Seni ilk gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?"

Şimdi sesinde bir aciliyet duygusu var, sanki söyleyecek çok şeyi varmış ama yapacak çok az zamanı varmış gibi. "Tahmin etmeme izin ver. *Harika, o duyduğumdan daha çılgın.*"

Kıkırdaması yumuşak ama düzensiz. "Evet, ama ondan hemen sonra?"

"Boğazına yumruk attıktan sonra mı?"

"Randevumuzda."

"Numara." nefesimi kaybediyorum. "Söyle bana."

"Archer'ın Troyka'ya kaçmadan hemen önce bana söylediği bir şey geldi aklıma. O güne kadar düşünmek için kendime izin vermediğim bir şey. Bir at hakkında..."

"Hey!"

Bana gülümsüyor. "Bir savaş atı. Bu bir iltifat."

"Pekala, öyleyse, bu sözde iltifatın geri kalanını dinleyelim."

Archer'ın Troyka'yı seçtiği gün ona düşman olduğumuzu ve onun için geleceğimi söyledim. Ona babasının ondan sonsuza kadar nefret edeceğini ve onu yok etmeyi kişisel bir görev haline getireceğini söyledim. Cevabı bugüne kadar kafamı karıştırdı. Dedi ki: *Savaş atı şiddetle pençeliyor, gücünden dolayı seviniyor ve savaşa atılıyor. Korkuya güler, hiçbir şeyden korkmaz; kılıçtan çekinmez. Ok, yanıp sönen mızrak ve mızrakla birlikte yan tarafında sallanıyor. Çılgınca bir heyecanla yeri yiyip bitiriyor; trompet çaldığında yerinde duramaz. Trompetin sesiyle, 'Aha!' diye homurdanır. Uzaktan savaşın kokusunu, komutanların haykırıışlarını ve savaş narası yakalar. Killian elimi sıkıyor. Sonra ekledi, Doğru bildiğin şey için savaşırsan dostum, zaten zafere sahipsin. Korkulacak bir şey yok ."*

Boştaki elimi kalbimin üzerine koydum, hiç beklemediğim bir şekilde hareket ettim. Bir savaş atı, savaştan korkmaz, aslında onu arzular, rakiplerini onunla savaşmaya cesaret eder, düşmanının çabaları onu sadece güldürür, çünkü kazanacağını bilir. "Cesur olduğumu düşündün."

"Ve kibar. Ve tuhaf."

"Hey!"

"Beni sarstın. Diğer ödevlerin değer verdiği şeyler senin için hiçbir şey ifade etmiyordu. Değer *verdiğim* şeyler hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece hatırlamamayı tercih ettiğim bir geçmişten bahsettiğimde, sanki bende hiç kimsenin görmediği bir şeyi görmüş gibi bana karşı yumuşadın."

O da beni sarstı. Hala beni sallıyor . "Tanıştığımızda senin hakkında ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"*Lütfen Killian, öp beni.*"

Ha! "Kapat. Gördüğüm en güzel çocuk olduğunu düşündüm... ve bir bekaret kemerine yatırım yapsam iyi olur."

İyi mizahı uzun sürmese de bir kahkaha patlatıyor. Kafasının içinde bir şeyler dönüyor.

"Senin hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim ve randevumuz için gizliden gizliye heyecanlandım. Kendini beğenmiş tavrından dövmelerine kadar seninle ilgili her şey ilgimi çekti. Tasarımların bir kalıbı var."

"Evet," diyor ama daha fazlasını teklif etmiyor. "Bir gün sana onlardan bahsedeceğim."

Kolundaki cihaz yanıyor ama aramızdaki konsoldan bir ustura kapıyor - daha önce fark etmediğim bir şey- ve bıçağı koluna geçirerek kabuğu Kabuktan ayırıyor. Homurdanıyor. Işık soluyor...yaradan yoğun, ısıltılı Yaşam Kanı fişkirirken ölüyor.

Yaşadığım şoku atlatarak, kolumu yaranın üzerine koyarak baskı uyguladım. Benim için her şeyi riske atıyor.

"Annemi tehdit etti," dedi sertçe.

"Ah, Killian. Üzgünüm. Onu durdurmak için yapabileceğin bir şey var mı? Beklemek. Yeniden ifade edeyim. Onu durdurmak için ne yapmana yardım edebilirim?"

Bana şaşkınlıkla dolu bir bakış fırlattı. "Annals'ın içine girmem gerekiyor. Çok sıkı korunan bir bina. Annemin yeni kimliğini öğrendiğimde onu koruyabilirim."

Artık Fusion'a inandığımı sanmıyorum ama ona annesinin muhtemelen sonsuza kadar gittiğini söyleyecek yüreğim yok.

Kanama durduğunda, pencereden dışarı bakıyorum. Palmiye ağaçları vızır vızır geçiyor. Güneş ufukta batarken muhteşem bir ateş topudur. Sıcak, altın ışınlar üzerime çarpıyor ve tenimi emiyor.

İkinci kez elimi dudaklarına kaldırıyor, parmak eklemlerimdeki yaraları öpüyor. Daha önce de parmak eklemlerimi öpmüştü ama bu sefer... bu sefer aksiyonla ilgili özel bir şey var ve ruhumun derinliklerinde damgalanmış hissediyorum.

Benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek istedin, dedi sohbetimize dönerek. "İşte gerçek, açık ara. Seni çok zorladım çünkü sonunun benim gibi olmasını istemiyorum. Başarısızlık."

ona kaşlarımı çattım. "Ne zaman başarısız oldun?"

"Bir zamanlar benim de bir generalle kaynaştığım sanılıyordu. Bu yüzden Archer ile antrenman yapmama izin verildi. Bu yüzden Kral beni ziyaret ederdi."

İçimi korku kaplıyor ama "Ne oldu?" diyorum.

"Eğitimin son aşamasını tamamlayamadım. Kral elbette hayal kırıklığına uğradı ve beni kurtarmak için bana bir görev verdi. Bana bir insan adı verildi... öldürmem gereken biri."

Korku, korkuyla renklenir. "Masum birini öldürmek doğru değil, Killian. Krallığınızın reforma ihtiyacı var."

"O zaman bize katıl ve bizi ıslah et, Ten. Bu tür bir değişiklik ancak içeriden yapılabilir."

Ah. İyi bir noktaya değiniyor. Ama ya Troyka? Onların da işe ihtiyacı var.

Ve, vay. Sanki benim yolum en iyi yolmuş gibi, ne zaman Her Şeyi Bilen Bayan oldum?

iç çekiyorum. "Devam et."

"Bana Dior Nichols adı verildi."

Ah... sıfır. "Archer biliyor mu?"

"Numara. Troyka'ya çoktan sığınmıştı ve onun görevlerinden biri olduğu iyi biliniyordu. Bu yüzden Kral onu öldürmemi istedi, eminim. Archer'dan nefret ediyordum ama kıza bakışını gördüm ve yapamadım. Onu Many Ends'e gönderemezdim. Onu ona karşı çevirdim ve onun yerine Myriad'a imzaladım ve başarılı olsam da Kralımı başarısızlığa uğrattım. Onun huzuruna çıkmam yasaklandı ve bir İşçi olarak Madam Pearl'ün liderliğine verildim."

İşindeki başarısızlığın onun için bu kadar iğrenç olmasına şaşmamalı. Kendisine verilen her görevi kazanmak için itip kakmasına şaşmamalı. Sevgiye ve saygıya layık olduğunu kanıtlamaya çalışır.

Sebebi yöntemini mazur göstermiyor ama o eskiden olduğu çocuk değil. "Geçmiş hatalarından ders aldın. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorsun ve benimle yaptığın işlerle bunu telafi etmek için adımlar atıyorsun."

Bana attığı bakış, parçalanmış gözleri ortaya çıkardı. İçinde bir şeyler kırılıyor. "Bana nasıl böyle şeyler söylersin?" Sesi farklı derecelerde acılarla katmanlanmıştı.

"Çünkü sana karşı hissettiklerimin hiçbir şartı yok."

Arabayı yolun kenarına savuruyor. İçgüdüsel hareket ederek, kemerimi çözüp ona binmek için konsolun üzerinden tırmanıyorum. Şaşkınlık ve umutla bana bakıyor - kalbimin hala sağlam olan küçük parçasını kıran bir umut.

Burnumu onunkine sürüyorum. "Gece-gece ilacı her zaman ağzında mı?"

"Yalnızca dişimin arkasındaki kapsülü kırdığımda. Henüz değiştirmedğim bir kapsül."

"İyi." Ellerimle yanaklarını çerçeveledim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Hemen açıldı ve dilini benimkine doğru yuvarladı. Şeker ve biraz tarçın tadı alıyorum ve anında bağımlısı oluyorum. Daha fazlasını istiyorum... yutmak istiyorum. İttirip savuşturuyoruz ve lezzetli bir his içime aktıktan sonra leziz bir his olarak inliyorum.

Bu, karışıklığın ve belirsizliğin her anına değecek bir öpücük. Her uykusuz geceye ve eziyetli güne değer. Binlerce ölü kalbi yeniden canlandırabilecek bir öpücük. En saf yaraları yatıştırma gücüne sahip bir öpücük.

Kollarını belime doladı, bir eli omurgamı okşamak için gömleğimin altına battı, diğeri beni daha yakına çekmek için arkamı yasladı.

Ne kadar yaklaştım da yeterince yaklaşıyorum.

adını soyluyorum. Parmaklarımı saçlarının arasında taradım. Yumuşak ve ipeksi, teller avuç içlerimi karıncalandırıyor. Bu karıncalanmalar kıvılcımları tutuşturuyor ve bu kıvılcımlar damarlarımda yüzüyor, karşılaştıkları her şeyi ısıtıyor, ta ki ben içten dışa yanana kadar.

"Seni *hissediyorum* ," dedi nefes nefese. "Sıcaklığın... Çok güzel."

Yerimde duramayarak ona karşı hareket ediyorum, aslında onu eziyorum. Öne doğru eğildi, göğsünü benimkine bastırdı ve sırtım kazara direksiyona çarpana kadar kavislendi. Korna kısa ama yüksek bir ses verir.

kıkırdadım. O kıkırdar. Sonra arabanın altındaki zemin sallanıyor ve benden kopuyor. Yanaklarımdaki saçlarımı düzeltirken elleri titriyordu. Gözleri cam gibi, gözbebekleri o kadar büyümüş ki altın irisleri neredeyse tamamen gölgede kalmış.

Nefes almayı başardığında, "Bunun için zamanımız yok. Archer ve arkadaşları Pearl'le savaşıyor, onun sizi izlemesini engellemeye çalışıyor. Bir Conduit'i kaybettiler, krallıklarındaki ışık tehlikeli derecede loş. Artık sizi kurtarmak ve işe almak için iki kat kararlılar."

Dünyalarda ve alemlerde pek çok şeyin gerçekleştiğini, pek çok şeyin göremediğim ve farkına varmadığım bilgisi beni yeniden şaşırttı.

"Ayrıca," diye ekliyor, "ilk seferimizin arabada olmasını istemiyorum."

durumdayız ve dikkatimiz dağılmışken herkes pencerelere yaklaşabilir, bize saldırabilir .

"İlk seferimiz ilk seferim olacağı için," diyorum yanaklarım yanmaya başlarken, "arabanın en iyi seçim olmadığına katılıyorum."

Alnını benimkine bastırıyor. "Benim için işleri daha da zorlaştırıyorsun. Ve bunu birçok yönden kastediyorum."

Homurdanarak gülüyorum, bu konuda rahat olduğum yanılsamasını öldürüyorum ve yerime geri dönüyorum. Karar verme baskısı hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Killian'ı kurtaracağım ya da bir krallığı kurtaracağım. Ama sonunda benim için doğru yolu bildiğimden şüphelenmeye başlıyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bizim için savaşın, biz de sizin için savaşalım. Bize karşı savaşırsanız kaybedersiniz."

-Sayısız

Lina evinin kapısında beni bekliyor, beyaz panjurlu, mavi süslemeli küçük ama bakımlı bir bungalow. Tuhaf ve tamamen mükemmel. Küçük bir kızken bazen burada yaşamayı hayal ederdim. Kocasını Tim Amca, Lina ve benim saçlarına fiyonk takıp tırnaklarını boyamamıza izin verdi.

Tabii ki, Tim Amca sonunda başka bir kadınla kaçtı, Lina'yı ve onun çılgın yollarını boşadı.

Sundurmanın ışığı onun üzerinde parlıyor, siyah saçları ve endişeden yaşlanmış güzel bir yüzü aydınlatıyor. Bu Lina Teyze!

Killian arabayı Park'a koyuyor ve ben daha inmeden önce elime kilitliyor. "Sana bir hediye aldım." Torpido gözüne uzanıyor, iki deri bilekliği çıkarıyor. "Eski çiftini ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Killian! Teşekkürler!" Sırıtarak, yerlerine oturtmadan önce onlara sarıldım. "Onları sevdim."

"Bu gülümseme... Yemin ederim beni sonsuza kadar rahatsız edecek." İç çekiyor. "Seninle girmeyeceğim. Arabayı yok etmeliyim."

Onsuz olma fikrinden bir an bile hoşlanmıyorum ama başımı salladım. Kaybedecek zaman yok.

"Seni özleyeceğim," diyor ve sesinde bir şey var. Daha önce kullandığını duymadığım bir duygu. "Beni özleyecek misin?"

"Çok fazla." Eğildim ve dudaklarına sert, talepkar bir öpücük kondurdum, bir kez daha tadına baktım ve beni tatmasına izin verdim. "Acele et."

Geri çekildiğimde, eli beni tutsak etmek için boynumun arkasına dolandı. "Senin için hissettiklerim de koşulsuz geliyor."

Dışarı çıkmadan önce ona rüya gibi bir gülümseme gönderdim. Havadan çok özlediğim kadına doğru koşarken gecenin serinliği sarıyor beni. Benimle yarı yolda buluşup kollarını etrafıma doladığında yaşlar gözlerimin arkasını yakıyor.

"On! İyi olmana çok sevindim. Baban, sözde devam ettiğin yatılı okulun adını ve adresini vermeyi reddettiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, ama hiçbir fikrim yoktu... kız, Elena, beni görmeye gelene kadar."

Yatılı okul. Ailesine ve arkadaşlarına böyle mi söyledi? "Hapishanedeydim Lina Teyze, ama şimdi iyiyim. Aslında deneyim için minnettarım. " Daha güçlüyüm ve her zaman arzuladığım cevaplara sahibim. Yön. Killian. Okçu.

"Hadi." Beni evin içine çekiyor, kollarından biri omuzlarımda kenetlenmiş durumda. Elena, içinizde bir izleyici olduğunu söyledi. İhtiyacım var-"

"Evet. Killian söyledi. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmesem de."

"Kulübede olduğumuzda açıklayacağım." Lina Teyze beni çiçek desenli kanepede, dantelli altlıklar ve kedi figürleri bulunan rahat oturma odasının yanından, sarı muşamba, yontma ve soyma dolaplarıyla dolu mutfağın yanından, tahta bir kulübenin alanın yarısını kapladığı arka bahçeye götürüyor.

İçinde, durma noktasına geliyorum. Bu bir seri katilin ıslak rüyasıdır. Duvarlardan keskin, parlak aletler sarkıyor. Tutsağı bekleyen askılı bir sedye var.

"Bana güveniyor musun?" o soruyor.

"Evet." *Tabii ki. Belki. Muhtemelen.* Sıfır! Sınırlarımı test etmenin yolu.

"Yirmi iki yıldır Myriad için çalışıyorum. Bir şeyler duydum... şeyler gördüm. Ne yaptığımı biliyorum, tatlım. Sedyeye yat. Lütfen."

tereddüt ediyorum. "Bunun için başın belaya girecek mi?"

"Hayır. Benim yaptığımı kim kanıtlayabilir? Her neyse, bazı şeyler riske atmaya değer ve sen de onlardan birisin canım."

umarım buna değersindir . Son zamanlarda bu kelimeleri kaç kez duydum? geri düşünüyorum. Üç. Üç kere. Tahmin ettiğim kadar çok değil. Hala. Birçok insan benim için çok zahmete girdi ve ben karşılığında ne yaptım?

Midem, emredildiği gibi gurulduyor.

"Bu senin iyiliğin için." Bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlıyor. protesto etmem. Vans'ın bana yaptığı her şeyi göz önünde bulundurursak, sessizliğim çok önemli.

Orada burada koşuşturuyor, yanıma gelmeden önce ihtiyacı olan her şeyi topluyor. "İzleyici çıkarıldıktan sonra seni güvenli bir eve götüreceğim. İnsan, Myriadlı değil, Troikan değil."

Terk etmek? "Killian adresi biliyor mu?" Dönerse ve ben gidersem nereye gideceğini biliyor mu?

"Ona söyledim. Kıza söyledim Elena."

Elena ona söylemeyi "unutmasa" iyi olur. Ya da bana ihanet et. Ah. Sevmediğim bir kıza çok fazla biniyor!

"Tamam. Gerçeğin anı." Lina Teyze, bileğinin bir hareketiyle oval şekilli bir bardağı alnıma doğru eğiyor. "Bunun için gözlerini kapatmak isteyebilirsin."

"Hayır ben iyiyim."

"Tamam o zaman." Parlak bir ışık yanıyor ve ah, vay be, bir anda kornealarım çamaşır suyuna batırılmış gibi hissediyorum.

gözlerimi kapatıyorum. Her santiminde gezdirirken sıcak bana çarpıyor.

"Bunu tekrar deneyelim." Bu sefer, Levi ışığını benimle *paylaştığından* beri yandığım sol kalça kemiğimde duruyor. "Aha. Buldum seni!"

İzleyici, sanırım ve sanırım gerçekten kim, neden veya nasıl diye merak etmeme gerek yok. Ne zaman harekete geçsem -ve birkaç kez sadece eğlence için- Vans bana sakinleştirici enjekte etti. Oh, ve beni bilinçsizce dövdüğü birkaç zamanı da unutamayız. Pearl ona para vermiş olmalı.

İhanet ve ihlal duygusu beni bunaltıyor.

Bir hırıltı duydum ve Lina Teyze'nin ellerini sıvı lateksle ovuşturduğunu anladım. Kuruduktan sonra elbisemi çeneme bastırdı ve neon mavisi sıvıyla dolu bir şırıngayı kaldırdı. "Bu seni uyuşturacak, böylece gerekli insizyonları yapabilirim."

"Eğer uyuşacaksam, neden bağılıyım?"

"Bu tür cihazlar belirli bir zihinsel tepkiye neden olur." Beni antiseptikle ovuyor. Bana enjekte ederken keskin bir acı yavaşça kaybolur. "Artık gözlerini açabilirsin. Işık yüzünüze değil, siteye yönlendirilir."

Bir neşter alıp sabit bir elle kalçamı kesmesini izliyorum. Acıdan etkilenmeden, kanın içimden aktığını izliyorum. Eklemeyi kaçırdım, dolayısıyla çıkarmayı kaçırmam mümkün değil.

Yaraya şeffaf bir şey püskürtür ve kanama durur. Önünde cam -kalçamı aydınlatan ışık- bir cımbıza benzeyen şeyi aldı ve uçlarını yaramın içine kaydırıldı. Yine, acı yok ama baskı hissediyorum.

Bileği sabit olmasına rağmen alet hareket ediyor. Kulaklarımı dolduran hafif motorlu bir vızıltı.

"Hazır ol," diyor. "Neredeyse..."

Tıklamak.

Karnımdaki kaslar kasılıyor ve kramp giriyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

Lina Teyze eğilip boştaki eliyle cerrahi makası kaparken motorun sesi yoğunlaşıyor. İlk keskin nişanı yaptığı an, içimi serin bir sel kaplıyor. Sonunda zihnimde durmadan önce hareket ettikçe hız ve güç kazanan bir çığ.

İzleyiciyi neden kaldırıyor? Kaldırılmasını istemiyorum. Sonsuza kadar ve sonsuza kadar saklamak istiyorum. "Lina Teyze. Durmak zorundasın."

"Bunu yapamam tatlım." Başka bir kesit.

bağlarımdan çekiyorum. Özgürlüğümü kazanamadığımda, o aptal makası içimden çıkarmak için her şeyi yapmaya hazır olarak sırtımı kavriyorum ve

yana dönüyorum. "Durmak zorundasın. Peki? Tamam? Takip edilmem gerekiyor. Olmak istiyorum. Bu *önemli*."

"Sakin olmanı istiyorum."

Sadece daha çok mücadele ediyorum.

İfade istifa etti, masaya tırmandı ve makası daha da derine kazarak beni geçti. Çılgınca, kalçamı kaldırıp kollarımı büküyorum. Onu anlaması için ne gerekecek? İzleyici olmadan öleceğim. Bu benim bir parçam. Bu en *iyi* kısım. "Bunu yaparsan senden sonsuza kadar nefret edeceğim. Lütfen. Sadece dur. Lütfen."

"Hayır, benden nefret etmeyeceksin. Birkaç saniye içinde beni seveceksin." Işığı gözlerinin altındaki yerine geri çekerken şakağından ter damlıyor ve keskin nişancılık yapıyor. "Bir tane daha kaldı..." Snip. "Anladım!"

Makası kaldırarak neon kırmızısı sıvıyla titreyen, karnından örümcek bacakları gibi çıkan teller olan bir kapsülü ortaya çıkardı.

"Bu benim. Ait olduğu yere geri koy." Sesim artık gırtlaktan gelen bir hırlama.

Zihnimdeki sis inceldikçe hızla göz kırpmıyorum. Beklemek. İzleyiciyi tutmak için yalvardım mı? "Sen benimle dalga mı geçiyorsun!"

"Bir ilaç," diye açıklıyor. "Biz ona Özel K diyoruz."

"K?"

"K, tutmak içindir. " Liseli bir kız gibi kıkırdıyor ve inlememi kesmem gerekiyor.

Loony Lina'nın devralmaya ne kadar yakın?

Üzerimden iniyor ve kapsülü kalın siyah yapışkan bir kavanoza bırakıyor. "Tamam. Gitme zamanı." Beni çözerken, vücut sıcaklığım yükselmeye başlıyor, soğuk dalgası beni terk ediyor.

Etimi birbirine yapıştırıp yaranın üzerine bir bandaj yerleştirdikten sonra ayağa kalkmama yardım etti. Elbisem yerine oturuyor. Eski, paslı bir kolu çevirerek sedyeyi kenara çekiyor ve tahliyesi olan beton bir zemin ortaya çıkıyor. Sadece, gider, parmaklarını taktığı bir kadran, bir o yana bir bu yana dönerek beton çatlaklarından birinin genişlemesine neden oluyor, sadece benim içinden geçebileceğim kadar büyük bir açıklık oluşturuyor, ayaklarım merdivenlerde dengeleniyor.

Uzakta bir köpek havlıyor. Kırılan camın sesi korkunç bir fon müziği sağlıyor.

"Çılgın bir tahminde bulunacağım. Buradalar," diyor.

Bana bir sırt çantası fırlatıyor ve ben de onu yakalamak için merdiveni bıraktığımda düşünüyorum. İniş canımı acıtıyor, ciğerlerimden hava fişkırıyor.

Aşağıya iniyor, uzanıp tekrar çevirme işini yapmak için duruyor. Çimento kapanıyor, üzerimize karanlık çöküyor.

Bir giysi hışırtısı. Omzuma karşı bir fırça ve onun yanımda durduğunu biliyorum.

"Hadi." Sesi göremediğim duvarlarda yankılanıyor.

Elimi yüzümün önünde bile göremiyorum. *Damla, damla* . Sırt çantasını yerine sabitliyorum ve yolumu hissetmek için kollarımı uzatıyorum... her yere. İletişim. Soğuk, sert taş. Parmak uçlarımın altında, aniden canlanıyor yumuşak bir parıltı.

"Ah evet. Bunları unuttum," diyor önümde hareket ederek. "Ah, bir de sessiz olmalıyız. Bizi duyabilirler."

"O zaman konuşmayı kes," diye fısıldadım.

"Doğru." Parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek fermuarını kapatıyormuş gibi yaptı.

Duvardaki başka bir noktaya dokunuyorum ve daha fazla ışık yükseliyor. Dörte dörtlük küçük bir odadayız, boş ama toz ve durgun su birikintileri var. Beklemek! Sağ köşede bir tarama alanı var.

Yakınlaştırıyor ve ben de onun topuklarının üzerinde duruyorum, bana farklı sesler geliyor. Mobilyaları devirmek. Düşen aletler. Ayak sesleri. Teyzemin kulübesi aranıyor.

Pearl'ün emirleri, eminim.

Sürünme alanının diğer tarafından çıktığımızda, bir silah arayarak paketi kazıyorum. Bir cep telefonu, bandaj, bir şişe su, protein çubukları, bir yedek kıyafet, benim bedenimde bir çift ayakkabı ve bir cephaneye klipsi olan bir silah buluyorum - evet! Tabancayı belime yerleştirdim ve klipsi cebime koydum. Çaba en yeni yarayı çekiyor, bacağımdan aşağı sıcak bir kan çağlayıyor.

Bir kara deliğe daha girdik. Avucumu duvara bastırıyorum, umut ediyorum - evet! Yumuşak bir parıltı beni kıvrılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan kurtarıyor. Bu sefer bir odada değil, dar bir tüneldeyiz. Doğruluyorum ve halamın peşinden koşarken ileriye doğru koşuyorum. Ne kadar çok yer kazanırsak, çatı o kadar kısalmış ve kısa sürede ikimiz de kamburlaşırız.

Tekrar kıkırdadı ve ben inledim. Deli Lina yok. Lütfen, lütfen, Loony Lina olmasın. Şimdi değil.

Sessiz bir gıcırta, üç fare bize doğru fırlamadan önce aldığım tek uyarı. O şeylere el sallarken, yanımdan geçerken bir çılgılığı susturmak için yumruğumu ısırمام gerekiyor. Sonra neden kaçtıklarını merak ettiğim için mesane kontrolüne konsantre olmam gerekiyor.

Duramıyorum. Devam etmek zorunda.

Tünel kesinlikle kilometrelerce kıvrılıyor ve dönüyor. Su seviyesi ayak bileklerimize kadar yükseliyor. Ve kokuyor. Oh, sıfır, iğrenç kokuyor. Yanımdan ölü bir kurbağa geçtiğinde öğürürüm. Şimdi cildimin her yerinde sürünen farklı bakteri türleri ve diğer mikroskobik varlıklar var mı?

Keşke o kulübede kalıp ölümüne savaşıyordum.

Kullanılmış tuvalet suyuna sıçrarsam, *kendimi öldürebilirim*.

Sonunda su incelir ve tünel genişler ve bir kez daha tam boyumuza kadar esnememizi sağlar. Çıkmaza geldiğimizde mizahsız gülüyorum. *Ah, ironi, seni pis fahişe. Yine vurdun.*

Beklemek! Köşede başka bir tarama alanı var. Lina Teyze yalpalıyor ve ben yine onun peşindeyim. Tavanda bir gidere ve başka bir gidere açılan merdivenleri olan dörde dörde başka bir odaya giriyoruz. Tırmanıyor, yukarı... ve başka bir tahliye/telefon aletine uzanıyor.

Bileğini sağa, sola, sonra tekrar sağa çevirir ve drenaj da onunla birlikte döner. Başarı! Yeni bir tarama açılır.

"Neden bu pasaja sahipsin?" Fısıldıyorum. "Nasıl?"

"Her zaman ihtiyacımız olacağını biliyordum" diyor. "Nerede yaşayacağını biliyordu, zaten var olan tünelleri ne zaman ve nasıl kazacağını biliyordu. Şehrin her yerine giderler. Troikanlar onları yüzyıllar önce inşa ettiler!"

O halde, sayısız sadık biri olarak, onları nereden biliyor?

Üstte kayboluyor. merdivene tırmanıyorum. İçeride üç kişi varken kendimi banyoya çekerken pazılarım geriliyor ve baldırlarım yanıyor.

Stok alırken bile silaha uzanıyorum. İki erkek, bir kadın. Adamlardan biri de uykuda olan kadının üstünde uyuyor. Her ikisi de kuru kusmukla kaplıdır. Üçüncü yolcu duvara yaslanmış ve yarıklı göz kapaklarından beni izliyor. Aniden ortaya çıkmamız ya da silahım yüzünden endişeli (ya da ilgili) görünmüyor. Yerde boş şırıngalar var ve nöbetçinin koluna hala bir turnike bağlı. Ağzının kenarlarından salya akıyor.

Hiç şüphe yok ki burası bir uyuşturucu evi. Lina Teyze tahliyeyi çevirirken, çimentonun kapanmasını ve kimsenin emeklememesini sağlamak için tabancayı kınına sokuyorum.

"Değiştir" diyor ve soyunmaya başlıyor. Onu bekleyen bir yığın kıyafet var.

Doğru. Dışkı yeni siyah kıyafetlerimizle çok fazla dikkat çekeceğiz.

Kirli kıyafetlerimizi çöp kutusuna atıyoruz ve benimki paketten gelen temiz kıyafetlerin içine atıyoruz. Dinleyiciler beni ilgilendirmiyor, Droool Man bizi hatırlamayacağından eminim - burada olduğumuzu bilse bile. Kapıya doğru ilerlerken, duvarlara boyanmış sayıların, her biri on'a eşit olan farklı matematik problemlerinin tekrar tekrar yazıldığını fark ettim. Bu bir tesadüf olamaz.

"Hadi." Lina beni kapıya çekiyor. Düğmeyi çeviriyor ve bir koridora giriyoruz. Işıklar kapalı, alan loş ama birden fazla insanın oturduğunu veya yattığını görebiliyorum. Duman havada süzülüyor, burnumu gıcıkıyor. Ayık kalmayı tercih ederek nefesimi tutabildiğim kadar tutuyorum. En azından bize saldıran yok.

Huzursuzca adımlarımı hızlandırdım ve oturma odasını, çıkış yolunu buldum. Burada daha fazla insan var, bazıları bilinçli, çoğu horluyor. Lina Teyze ön kapıya yönelmiyor ama yerden bir boya fırçası alarak huzursuzluğumu artırıyor. On'a eşit olan matematik problemlerinden biri boyunca fırçanın ucunu izlemek için duvara doğru hareket ediyor.

"Lina," dedim yumuşak bir sesle.

"Öldün." Sesi daha yüksek, sesini yaklaşık beş yaşında gibi yapıyor. Lanet olsun! Şimdi değil! "Üzgündüm."

Kararlı bir şekilde yanına gidip bileğini tuttum. "Lina," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Gitmemiz gerek."

"Öldün." Bana bakıyor, ama gözleri hiçbir şeye bakmıyor. "Üzgündüm."

"Hayattayım. Ben buradayım ve buradan seninle ayrılmak istiyorum."

"Öldün," diye tekrarlıyor ve benimle ya da kendi kendine konuştuğundan emin değilim. "Seni öldürdüm. Üzgünüm." Sonra boya fırçasının ucunu şahdama çarptı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bizi göremiyor olman, orada olmadığımız anlamına gelmez."

—Troyka

İlk başta tepki veremeyecek kadar şoktayım. Ve sanırım adrenalinim çok yüksek, Lina Hala'nın üzerimde kullandığı ilaçlar hala beni uyuşturuyor. Ancak "bu olamaz, hiçbir şey hissetmiyorum" hissi uzun sürmez.

Boynum birden alev aldı.

Acı içime işliyor, dizlerimi büküyor. Çılgın Lina, tutamadığım nefesim için nefes nefese kalırken beni yere indiriyor.

"Sen söyledin. hatırlamıyor musun? Şarkıyı sen söyledin ve onları kurtardın."

Vahşi bakışlarım odayı çevreliyor. *Bana yardım et!*

Şarkı söylüyor, "Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum. Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için. Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın. Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. Saklanmak için altı saniye, yukarı, yukarı ve hayatta kalacaksınız. Beş kere dört kere üç ve olacağı yer orası. İki kurtaracağım, cesur olacağım, cesur, cesur. Sevdiğim kişi için geri geleceğim . "

Şarkı söylerken yüzümdeki saçlarımı yumuşatıyor, nazik, çok nazik. Az önce üzerimde gördüğü dehşetle tam bir tezat.

Yapamam... Yapamam ... konuşamıyorum . Nefes alamıyorum.

Yine de şarkı söylüyor. "Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum. Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için."

Aniden düşüyorum... düşüyorum... orman zeminine gümbürtüyle iniyorum. Hava bembeyaz bir patlamayla ciğerlerimden çıkıyor, başım dönüyor, ama ayağa kalkıp hızla göz kırparak en yeni çevremi taradım.

Birçok Sonun Alemine tekrar hoş geldiniz.

Boğumlu ağaçlar mutlu bir şekilde iç çekiyor. Dişlek bitkiler sanki zihinsel çatal ve bıçaklarla bana bakıyormuş gibi sırtıyor. Köz böcekler beni sokar ve havlarım. Bugün gökyüzü o kadar karanlık değil, ama bu tam olarak iyi bir şey değil. Gökyüzünde şiddetle dalgalanan kalın sarı bulutlar var.

Bu sefer sıkıştım, değil mi? Daha önce iki kez bedenim öldü ve ruhum bu diyara geldi ama ikisinde de çocuklar beni kurtarmak için oradaydı. Bugün, kendi başımayım.

Şimdi sonsuza kadar annemden ayrı kalacağım...ağabeyimden sonsuza kadar ayrı kalacağım...Killian ve Archer'dan sonsuza kadar ayrı kalacağım. Hayal kırıklığı gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Damlaları silerken elim titriyor ve...

Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum.

Sözler bana yıldırım gibi çarptı. Ben ölürken Loony Lina'nın söylediği şarkı. Olabilir mi... Hayır, hayır, kesinlikle hayır... ama belki... bir hayatta kalma rehberi?

Sen söyledin. hatırlamıyor musun? Şarkıyı sen söyledin ve onları kurtardın.

Onlara? Diğer çocuklar?

Ten'in gözyaşları düşüyor ve ben sesleniyorum.

"Merhaba?" Ararım. "Orada kimse var mı?"

Sessizlik beni selamlıyor. Belki yanılıyorum ama...

"Merhaba?" Biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum.

Birkaç metre ötede çalılar birbirine çarpıyor. Bir kız, "Neredesin?" diye bağırana kadar, en kötünün en kötüsünü çağırıp çağırmadığımı merak ederek geriliyorum.

"Bu yoldan!" Şarkı kurtuluşumuz için bir plandır . Olmalı. "Sesimin sesini takip et."

Konuşurum, konuşurum ve hiçbir şey hakkında konuşmam ve sonunda o gölgelerden çıkar. Onun solgun örgülü topuzunu—Kayla!— tanıdım ve ileri atıldım.

"Dur," diye bağılıyor ve hemen itaat ediyorum. "Sağa ilerle."

Bunu yapıyorum, ısıltılı bir hava cebinden kaçınıyorum. Neredeyse algılanamayan bir kapı aralığı gibi dik duran bir cep. "Teşekkürler."

Ona ulaştığım an, barış arayan aktivist bana tokat atmak için elini geri çekiyor. Darbe zayıf çünkü o zayıf ama yine de başımı döndürmeyi başarıyor.

"Seni bekliyordum, geri dönmeni umuyordum." Bana dik dik bakıyor. "Kardeşim senin yüzünden yakalandı."

Peki. Bunun geldiğini görmeliydim . Dudağımın kenarını ovuyorum.

"Üzgünüm. Canavarın dikkatini dağıtmaya çalıştım. Size yardım etmeye çalıştım çocuklar."

"Eh, yapmadın." Solmuş, kollarını beline sarıyor. "Kaçmayı nasıl başardın? Senden bir ışık parlaması yayıldı ve bum, gitmiştin."

"Vücudum canlandı" Şimdi. Chitchat beklemek zorunda kalacak. *Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için.* "Özel bir ağaç arıyorum. Bize zarar vermeyecek biri."

"Nasılsın—Boşver. Bu yoldan." O koşuyor ve ben de onu takip ediyorum, topuklarına yapışıyorum, eğildiğinde eğiliyor, zıpladığında zıplıyorum. Uzunlar bize ulaşır, bitkiler bizi ısıtır ama hiçbirini bizi yakalayamaz.

"Nereye gittiğini nereden biliyorsun?" Soruyorum.

"Toprak, başladığınız yere ya da bir tuzağa götüren yüzlerce görünmez kapıyla dolu bir labirenttir. Ya yön bulmayı öğrenirsin ya da hayvanlara yem olursun. Yem olmak istemezsin. Organlarınız yenilirken...yeniden büyürken...ve tekrar yenilirken çılgınlığınız diğerlerine katılacak."

Birçok Son...

Koşmaya devam ederken, hareketlerindeki kalıbı alıyorum. Her *zaman* bir model vardır, tesadüfen hiçbir şey yoktur. Sekiz adım, ördek. Dokuz adım, zıpla. On adım, dön. On bir adım, dön. On iki adım—

Bu bir geri sayım, anlıyorum. Sanki uzaklaştıkça daha fazla zaman kazanıyormuşum gibi. Ve eğer dönüp ters yöne gidersem - on iki adım ör, on bir adım zıpla, on adım dön, dokuz adım dön, sekiz adım ör— bu bir geri sayım olurdu. Zaman tükeniyor.

Simgesel?

Boom!

Yer sallanıyor ama ben buna alıştım ve ayakta kalmayı başardım. Ağaçlar ve yapraklar bizden uzaklaşıyor ve uzakta mantar bulutu yükseliyor.

"Acele etmek!" Kayla pantolon. "Kuşlar her zaman taze etin ne zaman geldiğini bilirler."

İlk korku çınlamaları ortaya çıkar. Bir adım, beş, sekiz ve dönüş. Dumanlı havayı gürültülü bir ciyaklama sesi bölüyor.

"Ne kadar uzakta?" şimdi hırıltılıyım.

"Neredeyse." Daha kötü hırıltı çıkarıyor.

Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın.

Kuşlardan biri aşağı iner, pençeleri açık, Kayla'ya tutunmaya hazırdır. Üzerine dalıp onu yoldan çektiğimde, o pençelerin uçları sırtımı sıyrıyor ve haykırıyorum. İndiğimizde ileri doğru yuvarlanıyoruz. İleride bir karınca yuvası ve bir kor-böcek sürüsü var. Birinde ya da diğerinde sona ereceğiz, çünkü bu Many Ends'i korkutuyor ve acıdan kaçış yok.

Ve karınca yuvası kazanır.

Küçük canavarların gözleri timsahlar gibi kalkıktır, ancak bir yaban arısının karnına ve iğnesine ve bir cırcır böceğinin bacaklarına sahiptirler. Ve dişlerinden salyalar damlıyorsa -çünkü evet, bu karışıma vampiri de ekleyebiliriz- bir anlam ifade ediyorsa, akşam yemeği menüsünde Ten var.

Topluca üzerime geliyorlar, her tarafımda sürünüyorlar, beni ısıyorlar. Çılgılık atarak yüzüme, kollarıma vuruyorum. Kayla'nın çılgınlıkları çok geçmeden

benimkilere karıştı. Canlı canlı yeniyoruz ve böyle devam edemeyiz. Çok fazla, ama üzücü olan şu ki, bizi öldürmeyecek.

Partiye bir kor-böcek katılıyor, beni sokuyor, içimi ısıtıyor ama aynı zamanda bazı karıncaları da öldürüyor. Aklıma bir fikir geldi. Bu korkunç. Bana zarar verecek. Ama iyileşeceğim. Belki.

Kendimi kor-böcek sürüsüne atıyorum. Beni defalarca soktular ve derimin eridiğinden oldukça eminim ama karıncalar da ölüyor, bu yüzden bunu bir kazanç olarak görüyorum. Gözlerim tamamen kör olacak kadar şişmiş olsa da, çığlıkları arasında Kayla'yı bulabiliyor ve kendimi ona atabiliyorum.

Uzuvlarımız birbirine dolanıyor, kor böcekler de ona saldırıyor.

Karıncaların sonuncusu da öldürüldüğünde, Kayla'yı daha sıkı tutuyorum ve çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorum, kayalar kasları kesiyor ama aynı zamanda kor-böcekleri de parçalıyor. Hâlâ aramıza girene kadar, o kadar çok Lifeblood sızdırıyorum ki, ayakta duracak gücüm olacağından emin değilim.

"Neredeyse... orada," diye nefes nefese Kayla. Gözleri ve dudakları benimkiler kadar şiş ve yüzünün, boynunun ve kollarının her yerinde delinme izleri var. Dört ayak üstüne çıkmayı başarır. "Bu yoldan."

Gökten ciyaklama sesleri geliyor. Kuşlar etrafımızda dönüyor olmalı. Biz kolay seçimleriz.

Dişlerimi sıkıp dört ayak üzerine de tırmanıyorum. Öne doğru ilerlerken neredeyse başım dönüyor, sadece dokunarak onun arkasında kalıyor, kolumu her uzattığımda parmaklarım ayağını okşuyor.

Sonunda, ne mutlu ki, durur. "Ye," diyor elime bir şey koyarak.

Çalışmak için zaman ayırmıyorum - neden denesin ki? Gözlerim hala gölgelerden fazlasını göremeyecek kadar şiş. O şeyi -yaprak mı?- ağzıma tıkıyorum ve kalan gücümle çiğniyorum. Ancak yutkundüğüm an, o "küçük" güç çoğalır.

Şişliğim iniyor ve deri kaslarımın üzerinde büyümeye başlıyor.

Bir Wisteria ağacının altında olduğumu fark ettim. Korkunç bir ev büyüklüğünde bir sandıkla, şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü. Çiçekler muhteşem, bazıları koyu mor, bazıları yumuşak pembe ve bazıları kar beyazı, hepsi kalın ve gür, kesinlikle mükemmel, dallardan üzüm salkımları gibi sarkıyor.

Ayağa kalkıp Kayla'yı ayağa kaldırdım. Şeker kamışının tatlı kokusu burada her şeye nüfuz ediyor.

"Ye," diye tekrarlıyor, bir avuç yaprak koparıp ağzına tıkıyor. Yuttuktan kısa bir süre sonra, delinmelerin geri kalanı cildinden siliniyor.

Ben de bir avuç yaprak yiyorum, tadı da kokusu kadar tatlı, çok acı çekerken fark etmediğim bir şey. Yutkunuyorum ve tenim karıncalanmaya, kanım

ısınmaya başlıyor. O ve diğerleri bu şekilde uzun süre hayatta kaldı, buna hiç şüphe yok. Ama... Ağaç nasıl burada, böyle ıssız bir yerde?

"Biz bu gölgedeyken kuşlar yanımıza gelmez" diyor. "Neden bilmiyorum. Sadece buranın diyarın merkezi olduğunu biliyorum."

"Burada başka kaç ruh var?"

"Binler. Milyonlarca. Emin değilim. Kuşlar onları dağlara taşır. Bizim gibi kaç kişinin güvende olduğunu bilmek istiyorsanız, yeni gelenler geldikçe cevap dalgalanır, ancak şu anda sadece iki tane daha var. Reed ve ormanda gördüğüm bir adam. Bizden kaçıyor."

"Kayla mı?" Reed, araba büyüklüğünde bir dalın etrafından dolanıyor. Bakışları beni bulunca daraldı. "Geri geldin."

"Ne yazık ki." Ve şimdi bir çıkış yolu bulmak istiyorum.

Onları kurtardın.

Nasıl?

Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın.

"En son buraya geldiğimde bana bir göl olduğunu söylemiştin," diyorum.

Elini geldiği yöne doğru sallarken Reed'in gülümsemesi soğuktu. "Gölgenin hemen dışında, ama kıyıya ulaştığınız an kuşlar inecek."

"İçeri girsem bile mi?" *Kuru kalmasın...*

Gölüşünün çok keskin bir kenarı var. "Numara. Sen atlarsan kuşlar seni yakalayamaz ama başka bir şey yakalar. O suyun bir damlasına dokunan herkes onun derinliklerine çekildi ve parçalara ayrıldı."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"İlk başta başaramazsan, rakibini öldür."

-Sayısız

Gölgenin kenarında duruyorum, ceplerim ağaçtan yapraklarla dolu, Kayla ve Reed yanımda. Kuşlar ne planladığımı biliyor. Yapmalılar. Hareket ettiğim anda dalmayı -saldırmayı- bekliyorlar.

Kayla kendine sarılır. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. "Bir şeyi yapmak istemekle, yapmam gerektiğini bilmek arasında fark var."

"Peki. Bunu neden yapmanız *gerekiyor*?" Reed'in talepleri.

"Bence çıkış yolu bu." Ben kaçamak yerine dürüstlüğü tercih ederim. Her ne kadar umutlarını kırmak istemesem de umutlarını kırmak istiyorum. Umut güçlendirir. Uyanmamızın ve yükselmemizin nedeni budur. İlerlemeye devam etmemizin nedeni. "Eğer buradan ayrılıp alemlerden birini seçebilseydin..."

"Evet," diyorlar bir ağızdan.

"Artık barışla ilgilenmiyor musunuz?" Soruyorum.

Kayla, "Barış her zaman benim önceliğim olacak ama burada başaramayacağımı biliyorum" diyor.

Ona asla başaramayacağını söyleyecek yüreğim yok. Troika ve Myriad asla ateşkes ilan etmeyecek ve savaşları her zaman Hasat Ülkesi'ne dökülecek.

Reed bana kaşlarını çatı. "Suda ne varsa hayatta kalmak için bir planın olduğunu söyle."

"Yaparım. Bunu oraya gittiğimde anlayacağım."

Boynunun arkasını ovuyor.

"Kaybedecek neyim var? Benim hayatım? Orada bulundum, bunu yaptım." Ama sonra ne olacak? Fusion'a inanmıyorum, artık değil. Kimse için değil. Ama Many Ends'deyim. Geri kalanına gireceğimi sanmıyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum," diye homurdandı Reed, "ama seninle geliyorum."

Kayla inliyor. "İsrar edeceğine biliyordum."

"Zorunda değilsin..." diye başlıyor.

"Sen gidiyorsan, kalmamın imkanı yok," diye araya girdi. "Önerme bile."

Göğsümde küçük bir umut balonu genişliyor. Kızda fark ettiğimden daha fazlası var.

Reed başını salladı. "Sadece... en kötüsüne hazırlıklı ol."

Hayatlarını riske atma düşüncesinden nefret ediyorum -ve hayat terimini gevşek kullanıyorum- *ama* haklıysam ve şarkı özgürlüğe giden yol haritasıysa, bu bizim en iyi seçeneğimiz.

"Hazırım," diyor Kayla. "Her gün hazırlıklıyım."

"Bana olan inancınız alçakgönüllü çocuklar." Bir bilekliğin telini Reed'in çamurlu kot pantolonunun iki kemer köprüsünden geçiriyorum. Kayla'nın kemer köprüsü yok, bu yüzden parmağını küçük metal kancaya bastırdım. "Ne olursa olsun, sıkı tutunun."

Başını sallamak isteksiz ama hey, bir baş sallamak demektir.

"Ah, bir uyarı sözü. Suda yedi kadın olabilir veya olmayabilir ve eğer sizi romantizme sokmaya çalışırlarsa, onları görmezden gelmeniz gerekir." Onlar kafa karışıklığı içinde tükürürken ellerini tutuyorum. "Tamam o zaman. Hedefine var, hazırlan, git!"

Öne atıldık, yönetebildiğimiz kadar hızlı koşarak. Kuşlar pike yaparak gökyüzünü bombalıyor. Ve bu en kötüsü bile değil. Goril-örümcekler, ormanın gölgelerinden fırlarlar, güçlü kollarını kullanarak dörtmala koşarlar ve hızlarını arttıırırlar. Dışarıda olduklarını bilmeliydim!

Panikle savaşın. Odaklanın . Her an bize ulaşırlar...neredeysse oraya... Kenara atladım, başka bir kapıdan kaçınmak için Kayla'yı da yanımda sürükledim. Sonra kıyıya koşup Reed ve Kayla'yı ayak uydurmaya zorladım. Sonunda göbek atıyoruz, vücudumuzun üst yarısı suda, bacaklarımız yerde.

Bir goril Reed'in bileğini tutuyor. Bir kuş sırtıma keskin pençelerini batırırken, bir diğeri Kayla'nın buzağısını ısırarak Can Kanı çekiyor. Saldırkanı tekmeliyorum ve hayvanlara su atmak için büküyorum. Damlacıklar üzerlerine sıçrar ve Batı'nın Kötü Cadısı gibi etleri cızırdar. Serbest bırakıldık, suyun daha derinlerine inmemize izin verildi, ama sevinecek zaman yok. Rahatlama duygusuyla güneşlenmek için bir sebep yok. Saniyeler içinde, dönen bir girdabın içine çekiliyoruz, aşağı, aşağı, suyun daha derinlerine ve daha derinlerine doğru ilerliyoruz.

Yüzeye çıkmaya çalışırken çok fazla su yutuyorum ve boğuluyorum. Telleri Reed'in beline dolayarak döndürmeye devam ediyoruz. Sıfır! Bizi bir arada tutma planım onu ikiye bölebilir.

Sonunda dönme durur. Başım dönüyor, ama en azından tekrar nefes alabiliyorum, su bizi emdi - ciğerlerimden bile. Sanırım büyük ve korkunç bir fırtınanın gözüne kapana kısıldık, bir jöle havası demetinin içinde asılı duruyoruz. Balık... *şeyler* ... etrafımızda yüzer; bir insan dışının yüzüne ve gövdesine sahipler. Nasıl olsa şekil. Deriden ziyade pullarla kaplıdırlar. Uzun pembe saç telleri köpekbalığı benzeri vücutların etrafında dolaşıyor.

"Benimle gel" diyor biri. Konuşurken, iki kat hançer keskinliğinde dış ortaya çıkıyor, öndeki ikisinin arasına sıkışmış bir et parçası.

"Hayır, hayır, benimle gel" diyor bir başkası.

Küçük kızlar gibi kıkırdarlar ve bizi davet etmeye devam ederler.

Üçüncüsü konuşur. "Arkadaş olalım. Herkes yeni bir arkadaş kullanabilir."

Evet, evet, onlarla gitmeyi çok isterim, yeni bir arkadaş edinmeyi çok isterim. *Şimdiye kadarki* en iyi fikirler gibi geliyor . Reed ve Kayla benimle aynı fikirde olmalılar çünkü çoktan kürek çekerek dans eden yedi bayana uzanıyorlar.

Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar.

Çılgın Lina'nın sesi kafamı dolduruyor, kıkırdamaları ve gevezelikleri bastırıyor. Düşüncelerimden arınmak ve tamamen elimdeki işe konsantre olmak için başımı sallıyorum, ancak o zaman "hanımların" dişlerini yaladığını ve ulaşabileceğim ilk kişiyi çiğnemeye hazırlandıklarını fark ediyorum.

Sıfır! Telleri çekip çocukları yanıma çekiyorum. Benimle kavga ediyorlar, aslında bana tekme atıyorlar, umutsuzca yeni "arkadaşlarına" katılmak istiyorlar.

Tatlı romantizmi bastırmak için şarkıyı yüksek sesle söylüyorum. Çocuklar benimle gitgide daha az kavga ediyor, balık kızlar gitgide daha tedirgin oluyor, çılgılık atıyor ve küfrediyor, saçlarının uzun telleri aslında ellerini bir prize sokmuş gibi şimşek çakıyor ve şimşek çakıyor. .

Reed ve Kayla sonunda sakinleştiğinde, deniz havasının dibi yok oluyor ve biz düşüyoruz.

Aşağı, aşağı karanlık bir tünele düşüyoruz, sonunda keskin bir şeye çarpıyoruz. Toprak ve kayaların üzerinden yuvarlanıyoruz, artık teller hepimizi sarıyor, iki kolumu da kemiğe kadar kesiyor. Kanadım, gücüm hızla tükeniyor. Titriyorum, kendimi çözerken uzuvlarım zayıflıyor.

Cebimde bir yaprak kaldı; diğerleri su ile emilmiş olmalı. Ceplerini de toplayan Reed ve Kayla boş çıkıyor. Yaprığı üçe ayırıyorum ve her birimiz bir bölüm yiyoruz.

Sıcaklık... cildim kendi kendine düzeliyor... bir güç dönüşü, ama tam olarak yeniden şarj olmuyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve Reed ve Kayla yanımda durmak için mücadele ediyor.

"Neredeyiz?" diye fısıldıyor. Sesinde bir korku tınısı var - kendimde hissettiğim bir tını.

"Bilmiyorum."

Oda kemik meşalelerle aydınlatılıyor—insan kalıntılarının ucunda çatırdayan alevler. Zemin tahmin ettiğim gibi taş ve toprak değil, diş ve... kedi kumu? Kabartma tozu kokusu yıkanmamış vücutlara hakim değildir.

Etrafımızda duvarlar yükseliyor ama onlar taştan, tahtadan ya da alçıpandan değiller. Hayır, bu duvarlar kafeslerden yapılmıştır. Sayılamayacak kadar çok, biri diğerinin üzerine yığılmış. Her kafesin içinde tek bir ruh vardır. İmzasız mı? Birçok Sonun Diyarında yakalananlar mı? Yolcular, çeşitli derecelerde işkence ile inleyerek, farklı acı pozisyonlarında bükülürler.

Kahkahalar aniden cınlıyor ve bu kafeslerden gelmiyor. Birisi geliyor!

"Gizlenmek için altı saniye, yukarı, yukarı ve hayatta kalacaksın," diye yumuşak bir şekilde emrediyorum. "Tırmanmak. Şimdi."

Kafesleri yer yanıyormuş gibi ölçeklendiriyoruz, üst çubukları tırabzan olarak kullanabiliyoruz ve alt çubukları ayak taburesi olarak kullanabiliyoruz. Kafestekiler bizi izliyor ama yorum yapamayacak kadar acı çekiyorlar. Bu, ölümümün geri kalanı boyunca beni rahatsız edecek.

Üç adam köşeyi dönünce hareketsiz kalıyoruz. Titriyorum, şakaklarımdan boncuk boncuk terler süzülüyor. Adamlar en alt sıradaki mahkûmlardan başka bir yere bakmaya zahmet etmiyorlar. Geri çekilip adamları güldüren mahkûmlar.

En sağdaki kafeste dururlar, kapının kilidini açarlar ve içeri girerler, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir genç çocuğu dışarı sürüklerler.

Lütfen, hayır, diye yalvarır çocuk. "Lütfen."

"Sen daha iyi bilirsin." Adamlardan biri çocuğun ağzını açık tutuyor. "Daha iyilerinle konuşmuyorsun."

Başka bir adam bir hançer tutuyor, uzanıyor ve çocuğun dilini kesiyor.

Eylemin katıksız vahşeti nefesimi kesmeme neden oluyor. Adamlar çocuğu sürüklerken o elinden geldiğince savaşıyor ama bu ona bir fayda sağlamaz. O çok zayıf ve onlar çok güçlü.

zayıfım . Bire karşı üç. Ya da Reed ve Kayla yardım ederse üçe karşı üç, ama yardım edeceklerini kim bilebilir. Kendime tutsak olacağımı söylüyorum. Hepimiz yakalanacağız. Kilitli kalacağız ve kimseye bir faydası olmayacağız. Bu bir seçim. Akıllı bir seçim. Onun için geri gelebilirim. Herkes için. Güvenli bir yerin yolunu bileceğim ve maksimuma silahlı olarak dönebilirim. Belki. İnşallah.

Ama Bow-Archer'ın Prynne'de muhafızlarla savaştığı zamanı hatırlıyorum. Hiçbir şey yapmadım ve suçluluk beni yedi.

Buna pişman olabilirim, ama-

Düşüyorum, midem boğazımda yüzüyor. Bileziğimdeki teli çekiyorum - *Teşekkürler Killian* - muhafızlardan birinin omzuna düştüğüm an.

Homurdanıyor. Düştüğümüzde, teli boynuna doladım ama yere varır varmaz onu yuvarladım, tel yerinde kaldı ve onu boğdu. Kollarım başımın üstünde uzanıyor ve onları kendime çekip suratına tekme atmak için kullanıyorum. Parlak kırmızı, neredeyse mavi bir yüz.

Kendini kurtarmaya çalışırken gözleri şişiyor, küçük gurultulu sesler çıkarıyor.

Başka bir gardiyan mideme vuruyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve içimden acı fişkırıyor. Arkadaşına yardım etmiyor - hatta arkadaş olsalar bile - çünkü vücudumun ani hareketi sadece teli sıkılaştırıyor.

Bay Boot bacağını geri çeker, başka bir saldırı yapmaya hazırlanır. Onu bir kız gibi almaya hazırlanıyorum. Bir erkekten daha iyi. Reed üzerine iniyor ve ikisi birbirine vuran yumruklar halinde devriliyor.

Üçüncü gardiyan dilsiz çocuğu bırakır ve koşar. Eğer kaçarsa, kadeh kaldırırız. Diğerleriyle birlikte geri gelecek.

Bazen birine ikinci bir şans verebilirsiniz. Bazen yapmamalısın.

Kollarımı tüm gücümle çekiyorum. Tel, muhafızın boğazını tamamen kesiyor. Aniden yükümden kurtuluyorum ve son adamın peşinden koşuyorum.

Kayla beni ona karşı dövüyor. Onu yere seriyor, inliyor ve çarpma anında bile sırtına yapışıyor. Onu saçından tutmak için geri uzandı ama onunla temasa geçmeden bileğini tuttum.

Öfke beni yakar, çaresizlik beni soğutur. Sonraki eylemlerim konusunda yüzde yüz çelişkideyim. Yine de, çekiyorum, adamı onun altından çekip spagetti eriştesi kadar gevşek olana kadar kafasına bastırıyorum.

Kayla'ya yaklaşırken nefes nefese kalıyorum. "İyi misin?"

"Evet," diyor ama gözlerime bakmıyor. "Bence de."

Geriye dönüp Reed'e bakarken sakın görünüşümü koruyorum. Rakibi de hareketsiz. Aynı şekilde hareketsiz olan dilsiz çocuğun yanına çömeldi. Zaten kanamalı mı?

Hiçbir şey için! beynim çığlık atıyor.

Zihinsel bir çeneyi kaldırıyorum. Vicdanımı kurtarmak - buna değer. Tüm bunlara değer.

Kafeslerdeki mahkûmlar, biz onlara *sustuğumuzda bile, şamandıralı ve bizim için tezahürat yapıyorlar*.

"Başka bir muhafız gelirse, seni serbest bırakma şansım olmayacak," diyorum ve sonunda susuyorlar.

Bir dakika, iki saniye boyunca bir kilit üzerinde çalışıyorum, ama anahtar deliği yok ve başka bir yol bulamıyorum.

"Üzgünüm," diyorum. Reed ve Kayla'yı güvenli bir yere götürmeliyim. "Geri geleceğim."

Sonraki hareket?

Beş kere dört kere üç ve olacağı yer orası.

matematiği yaparım. Beş kere dört yirmi ve yirmi kere üç altmış. Altmış ve orada olacak. O kim?

Lina şarkıyı özellikle benim için yarattığından, gardiyanlar geldiğinde hangi duvara tırmanacağımı bilirdi. İçgüdülerimi bilirdi. Ve içgüdülerim altmış kat kafese tırmanmak için çılgılık atıyor.

İçgüdülerimden nefret ediyorum. "Tırman," diyorum, terk ettiğim yere dönerek.

Kayla inliyor, başını sallıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Düşünme, yap." Motivasyon konuşmacısı değilim. "Tek yol bu."

"Yapabilirsin , " diyor Reed, ona destek vererek. "Olacaksın."

Tırmanmaya başlıyoruz... ve tırmanmaya... ve Reed ve ben Kayla'yı birkaç kat yukarı çekmek zorundayız. Birkaç kez mahkûmlardan biri gücü toplayarak birimize sarılıp yardım dileniyor. Bir kez daha, elimden geleni yapma ihtiyacıyla karşı karşıya kaldım. Bir şeyi o kadar çok yapmak istiyorum ki otuzuncu seviyeye geldiğimizde ağıyorum. Sadece yarı yolda. Bu insanlar, bir deri bir kemik ve pisler. Yaralılar ve umutsuzlar. Arada bir durup birkaç kilidi açmaya çalışıyorum ama her seferinde başarısız oluyorum ve bu benim gücümün daha da fazlasını tüketiyor.

İki kurtaracağım, cesur olacağım, cesur, cesur.

Doğru. Plana sadık kal. *Reed ve Kayla'yı emniyete alın, diğerleri için geri gelin.*

Kırkinci uçuşta, kontrolsüz bir şekilde titriyorum. Ellisinde, pes etmeye hazırım. Kendime moral konuşması yapıyorum. *Daha kötüsünü atlattı, ama diğer tarafta daha güçlü çıktı. Şarkının sonuna çok yakın - zafere.*

Altmışinci seviyede—yaptım, gerçekten yaptım!—mutluluğum kısa sürüyor. Kendimi Killian'ın gözlerine bakarken buluyorum.

İçimi korku kaplıyor, ama sevinç de öyle ve adını ağızımdan kaçırıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Parmaklıkları tutuyor, kirli parmakları benimkilerde geziniyor. Hâlâ kabuğunun içinde, boynuna dolanmış parlak altın bir tasma var ama ben bir ruhum. "Öldün. Nasıl öldün? Lanet olsun, On. Senin yaşamanı istedim."

"Benim hatam değil. Teyzem beni bir nevi öldürdü." Benim hakkımda yeterli! "Nasılın burada? Sen-"

"Myriad ile ne zaman imzaladınız?" Talep ediyor.

"Ben yapmadım. Sen-"

"Yapmış olmalısın. Diyarın en dış kısmındasın. Köpek kulübesi."

"Numara. Ve sözümü kesmeyi bırak!" Çaresizlik sesime daha keskin bir yön veriyor. "Ben de senin gibi Birçok Sonun Diyarındayım ve buraya nasıl geldiğini bilmek istiyorum."

"Bu Myriad, kızım."

İkisi gölden mi bağlı?

"Seni buradan nasıl çıkarırım, Killian? Sana yardım etmeme yardım et. Lütfen."

Kadınısı bir el yanındaki kafesten fırlıyor ve Elena, "Bunun için suçladığım kişi sensin," diyor.

Sıfır! Ben de o olmadan gidemem.

"O suçlu değil." İkinciyle daha da heyecanlanan Killian, "Gitmen gerek, Ten. Tırmanmaya devam et. Gidecek sadece yirmi seviye var ve zirveye ulaşacaksın."

Sadece yirmi mi? sızlanıyorum. "Sensiz gitmiyorum. Kamış! Kayla! Onu serbest bırakmama yardım et."

Kilitte (başarısız bir şekilde) çalışırken, Killian bir elini yüzünü ovuşturuyor. "Birçok Sonun Alemi Sayısız ile bağlantılıdır. Söylentiler duymuştum, ama onlara asla inanmadım. Nasıl bu kadar kör olabildim? Ama mantıklı, değil mi? Başka neden Myriad, Troyka ile imzalamaktansa İmzasız kalmanın daha iyi olduğunu söylesin?"

"Bunu sonra düşünelim. Şimdilik kapa çeneni ve bana yardım et."

Parmaklıkların arasından ulaşır. "Numara. Ayrılman lazım-"

"On dört." Reed tekrar tırmanmaya başlar. "Bana ikiden fazla söylenmesine gerek yok."

Killian'ın altın gözleri bana yalvarıyor. "En üstte sola, sola, sağa, sola, sağa gidin ve yolunuza çıkan herkesi öldürün. tereddüt etmeyin. Bu yönergeleri izleyin ve ışıltılı bir kapıya ulaşacaksınız. İçinden geçtiğimizde Hasat Ülkesi'ne götürülüyoruz. Ruhların bağlı olmadığı için, sonunun nereye varacağından emin değilim."

Herhangi bir yer buradan daha iyidir, ama şiddetle başımı sallıyorum. "Sana sensiz ayrılmayacağımı söyledim ve ciddiydim. Sen de Elena." Aceleyle, şimdi biraz beceriksizce, bileziğimdeki teli metal kilidin etrafına sardım ve testereyle kesmeye başladım. Kıvılcımlar.

"Yakında salıvereceğiz." Bir parmak ucunu eklemlerimde gezdiriyor. "Biz her zaman öyleyiz. Gitmen gerek."

"Sonunda ilerleme kaydediyorum."

"Yeterince hızlı değil."

Beni içten içe parçalıyor. "Killian, yapamam..."

"Yapabilirsiniz. Olacaksın."

Elena, "Bugün yakalanmazsan, bunun için zamanın yok," diye araya girdi. "Sadece dediğini yap."

Titresem bile şarkının son parçası kafamda çalıyor. *İkisini kurtarmalıyım, cesur olacağım, cesur, cesur. Sevdığım kişi için geri geleceğim.*

Lina bunu bile öngördü. Karşılaşacağım zor durumu biliyordu.

Başka bir yol yok, değil mi? "Peki. Pekala," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülürdü. "Gideceğim. Bundan nefret ediyorum ama gideceğim." Yanaklarımdan yaşlar süzülürken teli çözüyorum. "Kadere inanmıyorum ama sanırım kadere inanıyorum." Önüme çıkan yol, eğer doğru kararlar verirsem. "Senin için geri geliyorum."

Boynumdan tutup öpmek ister gibi bana baktı. "Generaller artık Pearl ile aynı fikirde. Troika ile sözleşme imzalamaktansa ölsem daha iyi. Ama Myriad, Ten ile imzalarsan, bizden biri olacaksın. Korunacaksın. Ve sen ve ben... birlikte olabiliriz."

Bunu istiyorum. onunla olmak istiyorum. O bir çocuk değil, o bir savaşçı. O, itip kakabileceğim biri değil ve bunun için mutluyum. Bana baktığında kim olduğumu görüyor ve korkmuyor. Çünkü biz uyumluyuz. Birlikte yaşıyoruz - ve o sadece benim daha fazla yanmamı istiyor.

Benim için cehennemden geçecek. Bu konuda hiçbir şüphem yok. Ve onun için cehennemde yürüyeceğim. Ama Myriad ile imzalamayacağım. Bu? Bu kafesler? Anlaşmayı imzalarlar.

Onunla birlikte olmanın başka bir yolunu bulmalıyım.

"Senin için geri geliyorum," diye tekrarlıyorum. Ondaki uzaklaşırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ama yapılması gerekeni yapıyorum. Devam ediyorum, kararlılığım bana Kayla her kaydığında ayağa kalkmam için yeterli gücü veriyor.

Sonunda tepeye ulaşıyoruz ve bizi bekleyen Reed bizi taş bir geçide çekiyor. Üstümüzde, yanımızda ve altımızda taş. Her taş bir insan kafatası şeklinde oyulmuş. Öne doğru sendeleyerek ilerlerken, boş göz yuvaları beni takip ediyor gibi görünüyor. Sol sol. Doğru. Dizlerim titriyor. Bu koridorda, her biri menekşe rengi bir cüppeyle örtülmüş iskeletler tavandan sarkıyor.

Troikan cüppeleri mi?

Bir sonraki sola döndüğümüzde, duvarlarda parıltıyan garip semboller, bir alarm sesiyle canlanıyor.

Sıfır! Biz bulunduk.

Arkamızdan ayak sesleri gelmesi çok uzun sürmedi. Muhafızlar köşeyi dönerken omzumun üzerinden baktım. Altı tane.

"Git, git," diyorum suçlamalarıma. "Kuyruğumuzun yönünü değiştireceğim."

Kayla bana uzanıyor. "Numara! Bunu birlikte yapıyoruz."

"Reed," diyorum ve o anlıyor.

Onu kendi tarafına çekerek, kendisine ayak uydurmaya zorladı. Bir sonraki sağı sapıyorlar, gözümün önünden kayboluyorlar.

Durup dönüyorum, bana doğru gelen muhafızlarla yüzleşiyorum. Gerekirse İkinci Ölüme kadar savaşırım ama bu adamlar beni geçmiyor.

Bir saniye sonra gardiyanlar bana ulaştı ve...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Bugün yaşıyorsun, yarın ölüyorsun. Bu arada ne yaptığınızı önemli hale getirin. "

—Troyka

Doğruluyorum, göz kapaklarım açılıyor. Archer yanımda duruyor, elimi tutuyor.

Elimi göğsüne bastırırken, rahatlama yüz hatlarını yıkıyor. "Yaşıyorsun. Sen iyi olacaksın."

"Neredeyim?" Sesim sisli bir hırıltı. Nefes alıyorum, cildim nemli. Ayrıca başım dönüyor ve zayıfım. "Kayla nerede? Reed?"

Beni bir yastık yığınının yaslanmaya zorluyor. "Sizden başlayalım. Troikan güvenli evindesin."

Derme çatma bir travma koğuşuna dönüştürülmüş bir yatak odasında başka bir güvenli ev. Farklı makineler etrafımızda dönüyor, bazıları kalbime göre bip sesi çıkarıyor. Duvarlara sabitlenmiş monitörler, yanıp sönen sayılar ve daha önce hiç görmediğim semboller.

Archer parlak bir gülümsemeyle, "Kayla ve Reed senin sayende Troika'dalar," dedi. "Onları kurtardın."

"Numara." başımı sallıyorum. "Killian. Killian onları kurtardı. Ama... onları nasıl buldun?"

"Onlar Sayısız'da bir peçeden geçtiler ve ruhları Hasat Diyarı'nda sona erdi. Yardım için çılglık atıyorlardı ve yakınlarda bir TL vardı. İkili Troyka'ya bağlılık yemini etti, bir bağ oluştu ve TL onlara diyara kadar eşlik edebildi."

Umut var yani. İmzasızlar için öldükten sonra bile umut var. Kurtarılabilirler! Sadece Many Ends'den çıkış yolunu bulmaları gerekiyor... Myriad'ın dışına.

Ürperirim. "Killian'ın yardımımıza ihtiyacı var. Tuzağa düştü."

"Hiç durumda değilsin..."

"Umurumda değil. Onun için geri dönmeliyim. Onu Kulübeye koydular, Archer. Bir köpek kafesi." Bir hıçkırık ısıyorum. "Geri dönmeliyim."

"Gücüne kavuşana kadar kimseye bir faydası olmayacak." Elim yatağın kenarına bir sandalye çekecek kadar bıraktı. "Teyzen seni öldürdü."

"Evet. Ben hatırlıyorum." Vay canına. Boğazım acıyor. Elim titreyerek uzandım ve boynumu okşadım. Boya fırçasının sivri ucunun geride bıraktığı deliği kapatan kalın bir bandaj var. Omzum gevşeyince kolum gereksiz yere şilteye düşüyor.

Sıfır! Okçu haklı. Bu durumda Killian'a karşı iyi değilim. Çok Uçlu Alemde gezinmek, o kafeslere tırmanmak ve Sayısız'da yarışmak için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Bir dahaki sefere beni bekleyip gözetleyerek hazırlanacaklar.

Yine de, aciliyet duygum kaybolmuyor.

"Ayrıca," diyor, "bana çok şey borçlusun. Senin hayatını kurtardım. Ve bil bakalım karşılığında ne istiyorum? *Tamamen* iyileşene kadar yatakta kalman için."

Fare. Benden çok şey istiyor. "Beni nasıl buldun?"

"Rütbemi ve kimliğimi bilen birinden bir mesaj aldım. Bu biri 12 Kasım'da 10:17'den ve çatlak evde ölen bir kızıdan bahsetti. Bazı şeyleri kontrol etmeye karar verdim ve vücudunu bir kan gölü içinde buldum."

"Lina sana bir mesaj mı gönderdi?"

"Bu benim tahminim."

"Ama senin rütbeni ve kimliğini nasıl aldı? İhtiyacı olan ekipmanı nasıl aldı?"

"Bunlar cevaplamayı reddettiği harika sorular."

Şey... belki de cevapları zaten biliyorum. Ne de olsa Deli Lina o kadar kaçık değil. O çok yönlü değil ama yetenekli. Geleceği gördü. İki alemde nasıl gezineceğini biliyordu. "O şimdi nerede?"

"Burada. Yandaki yatak odasında kilitli. Sana bir daha zarar veremeyecek."

Beni incitti, evet, ama aynı zamanda beni kurtarabilmesi için Archer ile temasa geçti. Şu anda onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. "Ne kadar zamandır dışarıdayım?"

"Sadece iki gün."

Sadece? Killian ve Elena'nın kafeslerinde geçirdikleri kırk sekiz saat bu. Serbest bırakılmamışlarsa. Er ya da geç serbest bırakılacaklarını düşünüyor gibiydiler.

"Killian'dan haber aldın mı?" Soruyorum.

"Numara."

Yani *serbest* bırakılmadı. midem bulanıyor.

"Levi buraya geldi," diyor Archer, "Can Kanını seninle paylaştı - benimkinden daha güçlü ve senin ruhun Many Ends'deyken vücudunu canlı tuttu."

"Ve Sayısız. Okçu, Many Ends Myriad'a *bağlı*."

Çenesindeki altın gölge sakalın üzerinde iki parmağını endişelendiriyor. "Biliyorum. Reed söyledi. Tüm Troika şokta ve Myriad'ın tamamı çocuğun iddiasını reddediyor. Diyar, İmzasızların ruhlarına erişimleri olduğunu

bilmemizi istemiyor. Muhtemelen İmzasızların ruhlarına ne *yaptıklarını* bilmemizi istemedikleri için ."

Killian artık gerçeği biliyor. Rekoru kıracak. Bir kez özgür. Onu serbest bırakmalıyım. "Kafeslere kapatılmış o kadar çok ruh var ki... canlı kuş yemi olarak kullanılan ruhlardan bahsetmiyorum bile." Ve daha kötüsü!

"Bunu ben de biliyorum. Çocuklar bize başından geçen her şeyi anlattılar."

"Onlara yardım etmeliyim. Hepsi." Ama şimdi Kennels'dan uzaktayım ve adrenalinim yükselmeye başlayınca, görev birdenbire bana imkansız gibi geldi. Myriad ile anlaşma yapmayacağım için Many Ends'e tekrar girmek için İmzasız kalmam gerekecek. Ve bir dahaki sefere, bulacağım ve özgür bırakacağım daha çok insan olacak, savaştan canavar kuşlar ve kabus gorilleri olacak. Sakladıkları insan şekerinden kolay kolay vazgeçmezler.

Öyleyse soru şu: Devam edip Troika ile mi imzalayacağım?

İstiyorum, bundan önce böyle eğiliyordum ama o yoldan gidersem Many Ends'in içinde başka bir yol bulamayabilirim. Ve Archer'dan henüz çok gerekli bir söz almadım. Bana veremeyeceği bir söz.

Killian'ı Myriad'ın gazabından kurtarmasını istiyorum.

"Troika ile imzala, Ten." Archer düşüncelerimi yüzümden okuyor olmalı. Bakışları anlamsızlaşıyor. Many Ends'deki ruhları kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Bir arada."

"Bilir miyiz? Bunu yapmanın bildiğim tek yolu, İlk Ölümü tekrar deneyimlemek ve beni geri getirmeni sağlamak." Risk! Bir gün vücudum toparlanmayacak.

Başka bir yol bulacağız ."

ona güvenmek istiyorum Yaparım. Prynne'de ona güvenmiyordum ve babam odama dalıp gittiğinde ona güvenmemiştim, ama yine de benim için geldi.

"Killian'ı Myriad'ın gazabından kurtaracak mısın? Çünkü onun hayatını benim kararına bağladılar. Troika ile imzalarsam ölür."

Okçu gözlerini kapatır. "Yapamam. Myriad'ın içine giremiyorum ve onu orada tutacaklar."

"O zaman biraz daha İmzasız kalacağım."

Şimdi bana bakıyor. "Çözüm göremiyor olmamız, hiçbir çözüm olmadığı anlamına gelmez."

"İyi bir noktaya değindin, ama ben zayıfım ve şu an hayatımı değiştirecek bir karar vermenin zamanı değil."

" *Daha iyi bir zaman yok.*" Ama içini çeker ve merhametle konuyu değiştirir. "Bir kutlama şiirine ne dersin?"

"Kafiyeli olmasını istersin, sanırım."

"Sadece en iyisini hak ettiğim için."

Ha! "Bildiğim bir şey varsa o da şudur. Öldüğümde, özlendim. Sen, Okçu Prens, benim harika olduğumu düşünüyorsun, altı, yedi, sekiz rakamlarından çok daha iyi. Dokuz bile! Çünkü zamanı geldi, zamanı geldi, gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi - bensiz hayat ciddi anlamda eksik. Ve sinirlenip inkar etmeye çalışmadan önce, muhtemelen kabul etmem gereken bir şey var. Sanırım seni seviyorum, acı çekmene rağmen. Ama bunun şu anlama geldiğinden oldukça eminim... Ben tamamen deliyim."

* * *

Dayanma gücümü yeniden inşa etmek için koşu bandında on dakika... yirmi... Bu sırada pencereden dışarı bakıyorum. Güçlü bir esintiyle sallanan ağaçlarda, tepelerin üzerinde parlayan güneşte. Sıcak, altın bir ışının içinde durmak istiyorum - can atıyorum. Aslında Killian'ı sıcak, altın bir ışıktaki öpmek istiyorum.

Bu güvenli evden ayrılmam gerek, hem de yakında.

Yatakta ilk uyandığımdan bu yana iki gün geçti ve hala Killian veya Elena'dan bir iz yok. Hayal kırıklığı seviyem patlamaya yaklaşıyor.

"Sıfır!" Konsola yumruk atarak makinenin hızlanmasına neden oldum. Hata. Patlama sağlandı.

"Çok öfkeli misin?" Deacon, evin arka tarafında yerleşik, geniş ama ekipmanla dolu bir oda olan spor salonuna adım attı. Dar bir gömlek giyiyor, kotu yırtık ve savaş botları çamura bulanmış. Kollarını koşu bandındaki monitörün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet." Konuşmamız sırasında o kadar gergin olmayacağım için hızı yavaşlatıyorum. "Kayla ve Reed nasıllar?"

"Onlar iyi. Emekçi olmak için eğitime girdiler."

Her ikisi de İmzasız kalmanın tehlikeleri için uyarıcı hikayeler, bu yüzden yeni işlerinde başarılı olmalılar. Bir de benim gibi moronlar var...

Many Ends'e dönme ve hala kapana kısılmış ruhları kurtarma arzumdan vazgeçemiyorum. Killian'ı bırakamam.

"Kimin bu kadar iyi olmadığını bilmek ister misin?" diye devam ediyor. "Sloan. O kayıp. Partiden sonra ayrıldığımızdan beri böyle."

Tamam. İzlerimde beni durdurmanın yolu. Uygun düğmeye basıyorum ve lastik sırtı daha da yavaşlıyor... duruyor... ve eğim azalıyor. Havlumu alıp terli alnıma dokunuyorum. "Archer beni her zaman nasıl buluyor? Yap bunu. Onu bul." Onun yokluğundan hoşlanmıyorum.

"Onu aradın. Beni aramadı."

Doğru. “Bence nihayet ailesinin mülkünü yakmak için eve gitmeyi planladı. Oraya baktın mı?”

Onun başı kırılır. “Kontrol ettiğim ilk yer.”

Sıfır!

Patlama! Patlama! Patlama!

Hep birlikte kuzey duvarına dönüyoruz. Bizi Lina'dan ayıran duvar—Lina Teyze mi, Deli Lina mı?

Patlama! Patlama! Patlama!

Onu hasta yatağımdan ayrıldığından beri sadece bir kez gördüm, ama odada olduğumu bile fark etmedi, omuzlarından kavrayıp arkamdan baktı ve bağırdı, “Neden? Bunu bana nasıl yaparsın?” Memnuniyetsiz ve kızgın ayrıldım.

“Onu kontrol etmemi ister misin?” O sorar.

“Numara. Yaparım. Sonra Sloan'ı ararız. Ve Killian,” diye ekledim sessizce. “Bir arada.”

Homurdanıyor. Anlaşma değil, reddetme de değil.

Patlama! Patlama! Patlama!

İstifa ettim, koridorda gizlice ilerliyorum. Sonunda Lina'nın odası var, önümdeki duvar artık alçıdan değil kurşun geçirmez camdan. Bu İşçilerin kısa sürede ne tür onarımlar ve değişiklikler yapabildikleri şaşırtıcı. Lina volta atıyor, elleri birbirine çarpıyor. Yıkanmış—dün bir kadın işçi, ona sadece o muhteşem ağız bantlarından yedirmek için değil, saçlarını fırçalayıp örmek ve kıyafetlerini değiştirmek için geldi. Şimdi fırfırlı güzel pembe bir elbise giyiyor.

Elimi kimlik paneline koyuyorum. Parmaklarımın arasında tenimi ısıtan bir lazer parlıyor. Kapıdaki kilit açılır, ardından kapının kendisi gelir. İçeri giriyorum ve Lina anında sakinleşiyor.

“Ona güvenmemeliydin” diyor.

Deli Lina. İşte yine gidiyoruz. Bir şekilde geleceği gördüğünü bilsem de, açıklamalarından bir anlam çıkarmak, olay bitene kadar neredeyse imkansız.

“Kime güvenmemeliydim?”

“O. Öldüğü için üzgünüm.”

Midem sıkışıyor. “Kim öldü, Lina?”

“Öldün. Ağladım. O öldü. ağladın. O öldü. Pek çok kişi öldü.” Bir gözyaşı yanağından aşağı süzülür. “Neden ölmedim ?”

Ona ne kadar kızgın olsam da onu üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Ve bir bakıma, olayların olduğu gibi gitmesine sevindim. Beni öldürmeseydi Kayla ve Reed'i serbest bırakamazdım. Myriad ve Many Ends'in bağlantılı olduğunu öğrenemezdim. Killian'a ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sıcak nefes yüzümü okşadı ve gözlerimi kırıştırdım, ancak o zaman Lina'nın önümde olduğunu fark ettim. Sıfır! Yoğunlaşmak!

"Lina," diyorum. "Anlamama yardım et. Lütfen." Eğer intihara meyilliyse, kendi durumunu anlamalı. Ve kafasında onca ölümle yaşamak, ne olacağını bilmek ama felaketlerin olmasını engelleyememek korkunç olmalı. "Lütfen," diye tekrar ediyorum.

Ağzını açıyor, kapatıyor. "Bir sürü isim. Ne çok felaket. Ne çok ölüm var." "Sırada kim ölür—öldü?"

Gözleri hiçbir şeye ya da hala göremediğim bir geleceğe bakıyor. "Kamu infazı."

Nihayet! Bir yere varıyoruz. Onu sarsmak istesem de, hareketsiz kalıyorum. Ne kadar çılgın hissetsem de, onu henüz yaşanmamış anıların uçurumuna geri gönderme riskini göze alamam.

"Çocuk... İşçi. İnsan kız," diyor.

Kanım soğur. Halka açık bir infaz. Bir Emekçi ve bir insan kız. Yalnızca bir erkek işçi kayıp ve yalnızca bir kayıp insan kız var. "Kilian mı? Sloan? Onlara ne oldu—oldu—?" Eğer bilirim, onları kurtarabilirim. Onları kurtarmak zorundayım!

"Halka açık infaz," diye tekrarlıyor. "Madam... onu öldürdü. O, İşçi. ağladın. Üzgünüm."

Hayır hayır hayır. "İnfaz nerede - neredeydi?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Yol... basamaklar... beyaz elbisenin içinde çok güzel görünüyordun."

Beyaz elbise mi? kaplıcadan mı? Aynı yerde iki farklı günü karıştırıyor mu?

Elini uzatıp benimkini kavrayarak beni şaşırttı. "Savaş... buraya geliyor. Damlama, damlama, ardından sel gelir."

Şimdiki zaman. Bu durumdayken kullandığını ilk defa duyuyorum. Neden şimdi? "Ne savaş? Troika ile Myriad arasındaki mi?"

"Bunu durduramazsın. Hiç kimse yapamaz. Ejderha saldırır. Aslan kükrer." Tutuşu beni sıkılaştırıyor. "Yarın olacaklar her şeyi değiştirir."

Yarın infaz mı? Yanağından öpüp, "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken aciliyet beni harekete geçirdi. kapıya koşuyorum.

"Sen öldün, ben ağladım" diyor.

Geçmiş zamana dönüş. Artık dokunmadığımız için mi?

Döndüğümde, ellerini ovuştururken, gözlerini bir kez daha uzaklara dikmiş, volta attığını görüyorum. ona yardım edeceğim. Bir şekilde. Ama önce Killian ve Sloan'a yardım etmeliyim.

Kapıyı kilitlerken "Deacon," diye seslendim. "Okçu!"

Deacon'la en son konuştuğum spor salonuna gitmek için oturma odasına koşuyorum ama o benimle mutfakta buluşuyor. "Sanırım Sloan'ın nerede olduğunu veya nerede olacağını biliyorum ve tehlikede olduğundan eminim."

Bir ışık parlamasıyla Archer arkadaşının yanında belirir. Solgun, dudakları sımsıkı çekilmiş.

"Pearl halka açık bir infaz planlıyor," diyorum.

Okçu başını salladı. "Tüm Troyka'ya haber gönderildi. Killian ve Sloan'ın sabahın erken saatlerinde parlak bir şekilde ölmesi planlanıyor."

Deacon, "Onlar ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, Pearl'ün imzasız bir insanı toplum içinde öldürmesine asla izin vermez" diyor. "İş için kötü."

"Sloan," diye yanıtıyor Archer, üzgün bir sesle, "Myriad ile birkaç saat önce imzaladı. Ruhu artık onlara ait."

Deacon gözlerini kapatır, omuzları çöker.

Arkadaşım düşmanımla imzaladı. Ve onlar *benim* düşmanım. Sevdiklerime zarar veriyorlar, daha kötüsünü yapmayı planlıyorlar.

Sloan'ın kararından kısmen ben sorumluymuşum gibi hissederek burnumun kemerini sıkıyorum. Onunla partide daha fazla zaman geçirmeliydim, geleceğimizi daha detaylı konuşmalıyım.

Ama gerçekten, ona ne iyi yapmış olurdum? O da benim gibi Exchange'i gördü. Troyka'nın tüm hayata verdiği büyük değeri biliyordu.

Hala. Onu seviyorum ve ölmesini izlemeyeceğim. "Askerlerinizi toplayın" diyorum. "Onların peşinden gidiyoruz."

Atlamazlar, ancak bir bakış paylaşmak için duraklarlar.

"Ne?" İstiyorum.

"Killian ve Sloan'ın Myriad'a ait olduğunu biliyorsun." Archer'ın sesinde pişmanlık var ve bu doğru yönde atılmış bir adım ama şu anda hala berbat durumda.

"Onlar, alemleri ne olursa olsun insanlardır. Onlara yardım etmeyeceksen - bana yardım etmeyeceksen - tamam. Onları kendim kurtaracağım."

Archer, "Ve bir tuzağa düşeceksin," diyor. "İdamın haberi bize sırf sizi saklandığınız yerden çıkarmak için gönderildi. Bu Pearl'ün MO'su, kanıtladığı gibi. Burada en azından güvendesin. Sana ulaşamaz."

"Umurumda değil."

Topladığım silahları toplamak için odama doğru ilerliyorum. Birkaç hançer, bir Oxi, bir Geyik, iki mutfak bıçağı. Bittiğinde, deri bileziklerimi takıyorum.

Döndüğümde, Deacon kapı çerçeveme yaslanıyor. "Tamam, beni ikna ettin. Seninle gidiyorum. Sloan için, Killian için değil."

Alabileceğim her türlü yardımı alacağım, ancak alabilirim. "Peki ya Archer?"

"Sana bir şey söyleyeyim küçük kız. Troyka'nın lejyonlarca ordusu var, ancak her biri başka türlü meşgul, özellikle de şimdi sadece bir Kanala düştüğümüz için. Bu ordular sizin dünyanızda ve bizim dünyamızda konuşlanmış durumda. Onları görmeyen, hatta onlara teşekkür etmeyi bile düşünen bir insan ırkını korumak için savaşırlar. Çok az boş zamanları var - eğer varsa. Yorulmadan çalışırlar. Sık sık yaralanırlar. Daha fazlasını yapmalarına gerek yok."

"Onları takdir ediyorum," diyorum, tüm bunları bana neden anlattığını bilmesem de. "Peki ya Archer?" Tekrarlıyorum.

"Kraldan bir ordu istemeye gitti."

YİRMİ YEDİ BÖLÜM

"İkinci bir hayatın var ama ikinci bir şansın yok. Akıllıca seçim."

-Sayısız

O gece, Deacon ve ben dükkân kurmak için spaya gidiyoruz. Bir barikata geldiğimizde yaklaşık bir mil uzaktayız, Myriad Shells devriyede. Belirlenen alana diğer yönden ulaşmak için her niyetimizle geri dönüyoruz, sadece başka bir barikat bulmak için. Gizlice geçme girişimi ya gerçekten aptalca ya da gerçekten akıllı olacak.

Mesele şu ki, sayım bitince biteriz. Son.

Sonunda geri çekilmeye karar veriyoruz. Pearl her şeyi planladı, adamlarını her yere yerleştirdi. Binaların tepesinde. Bir mil yarıçapındaki her yolun ve binanın her girişinde ve çıkışında. Yakalanmam konusunda ciddi. Daha doğrusu benim cinayetim. Beni öldürüp Many Ends'e göndererek Ashley'nin bir gün Myriad'a girmek için bir şans daha elde edeceğinden emin. Çaresiz ve bu çaresizlik onun çöküşü olacak. Aynı seviyeye düşemem.

Sakin olmalıyım. Hazır ol.

Güvenli eve geri dönüyoruz ve geceyi beklemek, adım atmak, adım atmak... sonunda sabah ağarıncaya kadar, infazın bir saatten az bir süre içinde başlaması planlanıyor. Killian ve Sloan'ı görür görmez Deacon Scotty'yi ışınla olayını yapacak ve beni doğruca suç mahalline götürecektir. Beni o yoldan vazgeçirmeye çalışıyor ama ben kararlıyım. Bana söylediğinde bile, insan vücudunun bir noktadan diğerine sadece göz açıp kapayıncaya kadar seyahat etmeye her zaman zayıf bir tepkisi vardır. Her neyse. Biraz hareket tutması riskini göze almaya hazırım.

Dünyanın dört bir yanından gazeteciler sahnede. Video akışı oturma odasındaki her duvara hakim, projeksiyonlar bize festivallerin panoramik bir görüntüsünü sunuyor ve caddenin korkunç olaya tanık olmak isteyen bir insan deniziyle dolmasını izliyoruz. Sanki bu bir oyundan başka bir şey değilmiş gibi.

Halka açık infazlar sık sık yapılmaz, ancak yapılır ve yasaldır. Diyarların, sözleşmeleri ihlal eden imzacıları uygun gördükleri şekilde cezalandırmalarına izin verilir. Secondlife kesin bir şey olduğundan, ölümler çok ciddi sayılmaz.

Hayatımda üç tane gördüm ve ailemin ekrana patlamış mısır fırlattığını hatırlıyorum.

Hadi hadi. Zaten savaşın en acımasızı için silahlandık - çantamdaki silahların yarısını giyiyorum. Tüm tutabildiğim. Barışın zamanı var ve savaşın zamanı var.

Sevdiklerimi tehdit et ve bu savaş. Soru yok.

Deacon'ın ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Herkes çok heyecanlı görünüyor."

O haklı. Kamera hangi yöne dönerse dönsün gülümsemeler boldur. Hatta biri kalabalığın etrafında atmak için bir plaj topu bile getirdi.

Okçu nerede? Neden dönmedi?

Aniden ıslık ve ıslık sesleri eşliğinde tezahüratlar yükseliyor. Gergin, duvarları taradım, neşenin kaynağını bulana kadar odayı dolaştım. Sonunda Killian ve Sloan, kaplıcanın önündeki mermer basamakların tepesindeki plato olan "sahneye" sürüklenir.

Onları bekliyorum ama manzara hala beni dehşete düşürüyor. Sahneyi incelemek için biraz zaman ayırıyorum.

Altın tasma hala Killian'ın boynuna dolanmış durumda ve ruhunu Kabuk'un içinde hapsediyor. Artık tamamen yüzülen bir Kabuk, iplerle sarkan deri kanatları. Güzel ama hastalıklı bir görüntü, o kadar çok Lifeblood ile kaplanmış ki, sanki parıltıya bulanmış gibi görünüyor. Dili...dili kesilmiş - biliyorum çünkü gömleğine iğnelenmiş. Bilekleri prangalara zincirlenmiş, şimdi bile yanındaki sütunlara demirlenmiş, ayak bilekleri zemindeki zincirlere bağlı.

Vücudu bir X oluşturur. On için Romen rakamı.

X noktayı işaretler.

Sloan'ın gözlerinden biri şişerek kapandı. Saçında keçeleşmiş, burnunun ve ağzının çevresinde kekleşmiş kan var. O kadar çok ağladı ki, yüzü şişti, yanaklarında gözyaşı izleri bıraktı. O da bir X oluşturmak için prangalarla zincirlenmiş.

Üçüncü bir kişi platoya sürükleniyor ve nefesim kesiliyor. Babamın başı eğik ve yaralanmamış olmasına rağmen kolları arkasından zincirli. Siyah saçları buruşmuş ve gözyaşları yanaklarını lekeliyor.

Bir meleğe benzeyen Pearl'den birkaç metre uzağa yerleştirildi. Troikanlar gibi bir tören cübbesi giyiyor, onunki kar gibi beyaz olmasına ve solgun saçları kusursuz dalgalar halinde beline dökülüyor.

Tam o sırada bir şimşek bile çakabilecek kadar gerçek bir gerçekle karşılaştım: Kendini erdemle gizleyen kötülükten daha büyük bir kötülük yoktur.

Pearl zaman kaybetmez. Silahını kaldırır, nişan alır ve tetiği sıkar. Gürültülü patlama kalabalığın sessizleşmesine neden olur. Babamın vücudu geriliyor ve

çöküyor. "Bu adam sözleşmesini aldatmaya çalıştı ve bu tür davranışlara asla müsamaha gösterilmeyecek."

Bir hıçkırık daha koptu ve ellerim ağzımı kapatmak için havaya kalktı. Babam yere indi ve yerde kaldı, gözleri açık ama odaklanmamıştı, gözlerinin arasından kan sızdıran çeyrek boyutlu bir delik. Mide bulantısı midemde dönüyor ve dizlerim vurmaya başlıyor. *O öldü* . Babam öldü. Sadece. Beğenmek. O.

Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlıyor. Adamdan hoşlanmamış olabilirim ve beni öldürmeye çalışmış olabilir - hak ettiği şey bu olabilir - ama eskiden olduğum küçük kız onu hala seviyordu. O küçük kız onu her zaman sevecek.

"Çok özür dilerim Ten." Deacon sanki nasıl teselli edeceğini bilmiyormuş gibi omzuma garip bir şekilde vurdu. "Babana sahip olduğunu bilmiyordum."

Ellerim iki yanıma düşüyor ve yumruk atıyor. Bu sırada kalabalık, sanki inanılmaz bir şey söylemiş gibi tezahürat yapıyor.

Pearl kameraya bakar ve gülümser. "Troika ile imzalarsan öölürler."

Doğrudan benimle konuşuyor. İzleyeceğimi biliyordu çünkü bu sabah bu haberi yaymak için çok uğraşmıştı.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseliyor. Sanırım birkaç protesto çığığı duyuyorum.

Oh evet. Yaparım. Birden fazla kişi, Sırada Sen Olursan? yazan HART tabelaları tutuyor. Deliliğı durdur!

Pearl, susmak için elini kaldırır ve sonunda kitlelere seslenir. "Sana ağır bir kalple geldim." Sesi - şimdi yatıştırıcı - oturma odasında dolaşılıyor. "Myriad'ın sana olan sevgisi sınırsız ve her zaman olduğu gibi senin için sadece en iyisini istiyoruz. Yine de burada duruyorum, sizi hayal kırıklığına uğrattığımızı kabul ediyorum. Yanımdaki iki hain, yalnızca bize ihanet etmek için -sana ihanet etmek için - *bizi* yok etmeye niyetli düşman Troyka'ya ihanet etmek için kabul edildi."

Bir "boo" korusu patlıyor.

Elini kalbinin üzerine koyar. "Bu ikisi sana, halkıma, aileme zarar vermeye çalıştı ve buna asla müsamaha gösterilmeyecek. Her zaman senin için savaşacağım - senin için doğru olan, en iyisi için savaş. Bugün hainler gazabımla yüzleşecekler. Korumam altındakilere zarar verme girişimleri sona erecek."

Tekrar şerefe.

Aptallar! Onun kötü adamı nasıl göremezler?

Kimi kandırıyorum? Yıllarca özledim.

Sanki doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi doğrudan kameraya bakıyor.
"Birisi itiraz etmek istemezse devam edeceğiz?"

"Şimdi gidiyoruz," dedim Deacon'a. "Archer'ı daha fazla bekleyemeyiz."

İtiraz etmiyor ve minnettarım. "Tek yapman gereken hayatta kalmak, Ten. Sen nefes aldığın sürece onlara zarar vermeyecek."

Bu mantıkla, burada kalmalıyım. Ama ikimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz. Yaparsam Pearl, Killian ve Sloan'a zarar verir.

"Hayatta kalacağım," diye yemin ediyorum. Ne pahasına olursa olsun.

Kollarını bana doladı - ama hiçbir şey olmuyor.

kaşlarımı çattım. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Tabii ki. Kabuklar insan vücuduna göre şekillendirildi. Gözlerini kapatmanı bekliyorum."

Lütfen. Bunun bir anını kaçırmıyorum. Many Ends'e gittim; Her şeyi halledebilirim. "Gitmek!"

Parlak, kör edici ışık temelde kornealarımı yakar. Temel altımdan söküldü ve bir beyzbol topu gibi bir sahaya fırlatıldım, etrafımdaki dünya bulanıklıktan başka bir şey değil. Ben-

"İşte," diyor Deacon.

Şaşkınlık dolu nefesler duyuyorum ama odaklanmam biraz zaman alıyor. Midem bulanıyor, patlıyor. Eğildim ve bağırsaklarımı dışarı kustum. Daha fazla nefes nefese, sadece bunlar tiksinti ile dolu. İnsanlar benden ve iğrençliğimden kaçmak için acele ederken bir dizi ayak sesi duyuluyor.

Doğrulduğumda, elimin tersiyle ağzımı sildiğimde, dünya göründü. Deacon bizi platonun tam önüne, Pearl'ün bir adım aşağısına indirdi. Oksi'si çoktan hedeflendi. Ateş ediyor.

Üç Sayısız Kabuk, Pearl'ün önünde bir duvar oluşturmak için kenarlardan fırladı, patlama adamı ortada çiviledi, etrafındaki hava aniden dumanlandı. Yoldaşları ondan uzaklaşıp onu çürümeye terk ederken, dumanı sallayarak uzaklaştırmaya çalışır. Saçlarının kümeleri başından düşer ve cildi hızla yaşlanmaya başlar, kırılganlıklar belirir, yayılır, daha derine iner.

Sağındaki adam onu gözlerinin arasından vurur ve Kabuk patlayarak kül olur.

Tıklamak. Tıklamak. Tıklamak.

Seyircideki her Shell'in artık bana bir silah doğrulttuğunu bilmek için bakmama gerek yok. Mermiler haznelerde mi yoksa dartlarda mı? Beni en başından öldürmek mi istiyor, yoksa Myriad'ın Troika'dan daha iyi olduğuna beni bir kez daha ikna etmek mi istiyor?

Dikkatimi Killian'da tutuyorum. Hayır anlamında başını sallıyor, altın rengi gözleri -o güzel gözleri- bana yalvarıyor. *Terk etmek. Bunu yapma.*

Böyle güçlü bir çocuğu böyle çaresiz görünce bir parçam ölüyor.
Pazarlık yapmak için buradayım, diye seslendim ve başı yenilgiyle öne düştü.

Pearl öne çıkmadan önce dört saniye geçti, çenesi yukarıdaydı. Dört çeşit kan. Mahşerin dört atlısı. Bir insanın ilk yaşamında dört aşama: gebe kalma, doğum, yaşam ve son olarak ölüm.

İkinci ölümünü ona teslim edeceğim.

"Pazarlık zamanı geçti." Adamlarına başını sallıyor. "Onu oyala."

Hobble, öldürmeyin. Üstünlüğe sahip olduğundan emin.

Binlerce patlama sesi duyulurken, Deacon beni bir ışık huzmesiyle uzağa fırlattı. Bir an için kör oldum ve indiğimiz anda midem isyan etti—doğrudan Pearl'ün arkasına.

Deacon'ın çizmelerinin her yerine kustum, kimsenin farketmediği gibi. Veya duyar. Kabuklar ve insanlar patlamalardan devrilmekle çok meşgul. Darbeleri almak için biz orada olmayınca, birbirlerini vururlar.

Deacon, Pearl'ün kafasının arkasına yönelik namlu olan Oxi'yi kaldırır, ancak bir masanın arkasında oturarak Lider unvanını kazanmamıştır.

Onu hissediyor ve eğiliyor, dönüyor, cüppesinin cebinden bir Geyik avucuna çıkıyor. Kendi silahını ateşlerken Deacon beni iterek kenara itti ve gözden kayboldu ve dart arkamdaki binaya saplandı. Bir hançeri kınından çıkarıp fırlatarak hiç vakit kaybetmedim. Uç bileğini keserek, kaslarını kenetleyip gevşettiği versiyonu onu silahı bırakmaya zorladı.

bir *pop*, *pop* sesi geliyor. Boynumda keskin bir ağrı patlıyor, elektrik darbeleri içimden fışkırıyor, beni sarsıyor, işe yaramaz hale getiriyor. Pearl, bıçağı bileğinden çekerken gülümsüyor, sonra beni oklarla dolduran Shell'e teşekkür ederek başını sallıyor.

Bu kadar kolay başarısız olamaz. Çok hızlı bir şekilde.

Bana doğru yürüyor, gerçekten sallanıyor, her adımda moral veriyor. Kendisiyle gurur duyuyor, hatta biraz başı dönüyor. Bakışlarım tarıyor... Deacon, sayısız askerden oluşan bir kalabalıkla savaşıyor. O kaybolduktan bir saniye sonra ortadan kaybolurlar. Yeniden ortaya çıktıktan bir saniye sonra, yeniden ortaya çıktılar, savaş asla duraklamadı. Birisi her zaman yumruk atıyor, dirsek veya diz atıyor.

"Yardım edin," nefesimi tuttum.

"Evet, ona yardım et," diye sesleniyor Pearl. Kulağa ne kadar kendini beğenmiş geliyor. "Herhangi biri?"

Deacon bana baktı ve bir saniye sonra Pearl'ün arkasında belirdi, ama onun yapmasını istediği şey buydu - çekil ve fethet. Adam ona savurduğunda alçaktan dalıyor ve yuvarlanırken onu bir dartla çiviliyor.

Düşüyor, vücudu seğiriyor. *Hayır, hayır, hayır* .

Benim hatam!

Hayır. *Onun* hatası. Hançerim hâlâ elindeyken ayağa kalkıp bana o kendini beğenmiş gülümsemelerinden birini daha verdi. "Haklısın, biliyorsun. Ashley'imle kaynaşamazsın. Bu da diğer Generaller hakkında yanıldığımız anlamına geliyor. Yanılmış olmalıyız."

Diğer Generaller? Çoğul? "Ne hakkında yanlış?"

Beni görmezden gelerek, "Mümkünse seni içeri almam gerekiyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Dart, vücudumdaki her kas aracılığıyla elektrik darbeleri gönderir. Bu acı. Vans'ın bana yaşattığı her şeyden daha kötü. Many Ends'ten Önce, beni bunaltabilirdi ve ben de dışarı çıkabilirdim.

Denemelerim en karanlık saatlerimdi, ama şimdi onları zaferimin temeli olarak kullanacağım.

Pearl hançeri kaldırırken acıyı bastırdım. Kararlılığım eşsiz, güneş üzerime vuruyor, içime sızıyor...beni güçlendiriyor mu? Bacağımı tekmelemeyi başardım, ayaklarını altından çıkardım. Düşüyor, bir basamağa acil iniş yapıyor. Acı daha da artıyor, ama onunla birlikte kararlılığım da artıyor, güneş beni okşamaya devam ediyor, beni içten dışa ısıtıyor. Uzanıp oku boynumdan çekebiliyorum.

O ve ben aynı anda duruyoruz, yüz yüze. Başka bir ok - iki, üç, dört - etime batıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Ama sadece bir saniyeliğine. Sadece her birini çekip tekrar ayağa kalkacak kadar uzun.

Gözlerinde şaşkınlık ve korku koyulaşıyor. "Yapmamalısın... Kimse yapmamalı... Nasıl..."

Deacon'da eğilip dartları çıkarırken güneş beni okşamaya devam ediyor. Gözlerimi Pearl'de tutuyorum. Kararlılığım beni taşırken gururun seni buraya sürükledi. Ben hesaba katılması gereken bir gücüm ve bugün sizin hesap gününüz."

Benden uzaklaşarak, "Öldürün onları! Killian ve Sloan'ı öldürün."

Bir şaşkınlık anı. Senaryoyu çevirdi ve oyununu değiştirdi. Nihai hedef bendim, ama dezavantajlı durumda olduğu için - onu çevreleyen orduya rağmen - bana mümkün olan her şekilde saldırmaya kararlı.

Hala iyileşmekte olan Deacon'a panikle baktım. Bir saniye sonra gitti, ben Killian'a daldığımda Sloan'ın önünde yeniden belirdi. Kör edici beyaz ışıklar platonun her yerinde, tüm caddede, hatta Killian ve Sloan'ın önünde bile belirirken, silah sesleri duyuluyor. Kabuklar! Troyka'dan bir ordu!

Archer, Killian'a isabet eden atışları durdurur. Daha doğrusu kılıcı yapar. Bir elinde, büyüleyici mavi-beyaz ateşten bir kılıç tutuyor. Ona sorduğum sap

aslında avucundan büyüyor. Diğer elinde bir kalkan tutuyor ve kollarını çapraz bir hareketle ya dart ve mermileri yakar - *her şey* yoluna fırlar - ya da onları engeller. Yanından hiçbir şey geçmiyor. Zarar görmedi, Killian İkinci Ölüm'den kurtuldu.

Rahatlamam sınır tanımıyor. Benim de sinirlenmem. "Geç kaldın," diyorum Archer'a.

Dudaklarının kenarlarını hafif bir gülümseme sarıyor. "Aslında tam zamanında geldim."

Pearl, bileğindeki ışığa yazmakla meşgul. Yardım için mesaj atmak mı?

Ayağa kalkıyorum, avuçlarımdaki kiri ve çakılları fırçalıyorum. "Şimdi pazarlığımı duymaya hazır mısınız?" Cevap vermesine fırsat vermiyorum. Killian ve Sloan'ı bırakın, yaşayacaksınız. Bizimle savaşırsanız ölürsünüz."

"Onun yerine benim pazarlığıma ne dersin?" Arkasında, diğer ışıklar yere çarpıyor, her biri kaba görünümlü bir mızrak ya da yay ve ok tutan yeni Sayısız Kabuklar ortaya çıkıyor. Sanırım Generaller, emirlere karşı hareket etmesine rağmen, Liderlerinden birini görevden almamızı istemiyorlar. Yoksa o mu? Benim de ölmemi isteyebilirler, Pearl'ün insanlara yalan söylemekten başka bir işe yaramadığına dair hikayeler. "Savaşıyoruz, *ölürsün* ."

Bir an sonra, Kabuklar Kabuklara dalar. Silahlar kesiliyor. Uzuvarlar düşer.

Etrafımda beliren bir Troikan savaşçısı halkası olan katliama sadece bir bakış atmama izin verildi. Her biri mavi-beyaz bir alev kılıcını tutuyor ve sayısız Kabuk sürüsü bizi çevrelerken bize doğru ateşlenen herhangi bir mermiyi kesiyor. İmzasızım ve yine de beni kendilerinden biriymişim gibi koruyorlar.

Troikan askerlerinden biri düşüyor, Kabuğu oklarla dolu. Başka bir savaşçı çömelir, arkadaşını kendine çeker ve bir ışık huzmesi içinde gözden kaybolur. Diğerleri çemberi daraltıyor ve düşen Kabuk'un neden kül edilmediğini, içindeki ruhun neden özgürleşmediğini merak ediyorum. Oklar, Killian'ın taktığı tasma gibi, bunu imkansız hale getirmelidir. Evet! Bu kadar. Killian bir keresinde bana öldürdüğü bir Troikan kadın hakkında bir hikaye anlatmıştı. Ruhunu bir Kabuğun içine hapsetti. Kan kaybından öldü, kaçamadı.

Bugün kaç kişi ölecek?

Killian benim kadar şiddetle korunuyor mu? Muhtemelen değil. O diğer takımda. Sonra tekrar, bu Troikan ordusu sadece benim için değil, düşmanları olması gereken iki kişi için burada.

Hala. Hiçbir şey yapmadan burada oturamam. Başka çare bulamayınca, koruyucularımın bacaklarının arasından sürünerek çıkıyorum. *Üzgünüm millet*. Etrafımda kaos hüküm sürüyor, ateşten kılıçlar sallanıyor, bedenler bedenler düşüyor, esintide küller yüzüyor. Mızraklar ve oklar vızır vızır

geçiyor. Daha fazla ceset düşer ve kül olur. Homurdanmalar, inilti ve çığlıklar ürkütücü bir film müziği yaratır. Ve bu sadece benim görebildiklerim ve duyabildiklerim! Etrafımızdaki ruhlara neler olduğunu anlatmak yok, insanlar tarafından görülmez.

Elimden geldiğince hızlı kapışırım, ödülüm gözümde. Killian'ı tek bir savaşçı koruyor ve bu durumda bir savaşçı yeterli. Archer yeteneğiyle beni büyülüyor. Onu hiç böyle görmemiştim, ölümcül bir vahşi, başlı başına bir silah ve görülmesi gereken korkunç bir güzellik. Bakışlarımla buluşmuyor ama orada olduğumu bildiğini biliyorum, kalan mesafeyi kapatırken kılıcın beni sıyırmasını önlemek için her hareketi yerinde. Sonunda Killian'ın önündeyim ve şimdiden ağlıyorum. çok ağlıyorum. O bir karışıklık, benim fark ettiğimden çok daha fazlası.

Yüzünü avuçladım ve gözlerini kaldırmak için muazzam miktarda güç harcıyor. Süsen... güzel altın eskisinden daha hafif ve şimdi bile soluyor. Neler olduğunun bana söylenmesine gerek yok. Shell'in içinde ölüyor.

"Sana geleceğimi söylemiştim. Seni buradan çıkarıyorum." Boşuna yakasını çekiyorum. Açık bir susam arayarak her santimine basıyorum. Bir tane yok. "İyileşeceksin. Seni öyle nazıkçe muayene edeceğim ki, tıp fakültesine gittiğime yemin edeceksin."

Sanırım "Git" diyor ama söylemesi zor.

Ayak bileklerindeki prangalarda çalışırken, ısı beni yakıyor, "Yersiz kalıyorum. Ten Lockwood arkasında başka bir adam bırakmıyor. Özellikle erkeği."

Kelepçeler açılınca ellerim kabarcıklarla kaplıydı. Dikkatimi ellerine çevirmeden önce, şimdi biraz daha parlak ve kararlılıkla dolu bakışlarıyla karşılaştım -iyi, bu iyi-.

"Acele etmek." Okçu kılıcı bir o yana bir bu yana savuruyor, onlar onun yanından süzülmeden önce okları yakıyor. "Sayısız Kabuk, insanları kalkan olarak kullanarak ateş hattına sürüyor."

Onu tanıyorum. Bir insana zarar veremez - veremez.

Olabildiğince hızlı, çılgınca çalışıyorum ve sonunda Killian'ın bilekleri açıldı. Başka bir inilti ile bana doğru eğiliyor. Onu yere yatırdım, Lifeblood lekeli dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve fısıldadım, "Bu sonraki kısım acıtabilir. Üzgünüm."

Başka ne yapacağımı bilemeyerek, açık tasmayı yakadan geçirerek dış ısının metali yumuşatmasına izin verdim. Sonra bilekliğimdeki teli geçirip tüm gücümle görmeye başladım. Sayısız kilitlerde ilerleme sağlayan tek şey teldi, peki neden tasma da olmasın? Kıvılcımlar uçuşuyor, metal talaşları yağıyor.

Killian yüzünü buruşturdu. Onu yakıyor, ama yardım edilemez. Devam ediyorum ve sonunda yaka parçalara ayrılarak onu esaretten kurtarıyor.

"şimdi! Kabuğu Kl," dedim Archer'a. *Ruhunu zgr bırak!*

Benimle yüzleşmek için dönüyor, kılıcı havaya kaldırdı ve hazır - ama asla darbeyi indirmiyor. Üç ok sırtını kesip göğsünden dışarı bakarken vücudu geriliyor ve gözleri faltaşı gibi açılıyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Doğru olanı savunmazsanız, kim yapacak?"

—Troyka

Bir inkar çılgılığı dudaklarımı bölüyor. Archer, ruhu Kabuk'tan kaçmaya çalışıyor ama bir türlü kurtulamıyormuş gibi hâlâ sallanıyor.

Bunu ona yapan kişiye baktım. Bir insan değil, bir canavar. Pearl yayını indirirken bana sırtıyor.

Bunu yaptı. Ve ödeyecek.

"H-hayır," diyor Archer.

Tek kelime, ama Pearl'e olan nefretim iplerimi çekmesine izin verdiğimi fark ettim - onun iplerimi çekmesine izin *verdim*. Bu Myriad'ın yolu. Benim yolum değil. İstemediğim bir sona giden bir yol.

Unut Onu. Archer'ın elini sıkıyorum. O daha önemli. Kendi hayatım pahasına bile olsa onu başka bir saldırıdan koruyacağım.

Pearl geriye uzanıyor ve omzunun üzerinden sarkan keseden bir ok kaydırıyor, ama nişan almak için zamanı yok. Ateşten bir kılıç kafasını vücudundan ayırarak onu öldürür.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Rahatlama bile değil. Başı basamaklardan aşağı süzülürken, vücudu devrildi ve arkasında nefes nefese bir Deacon ortaya çıktı.

Archer'ın Lifeblood'a ihtiyacı var, dedim ona. "Şimdi!"

İleriye doğru bir adım atar, ancak Sayısız asker, Liderlerinin ölümüyle o kadar öfkelenir ki, basamakları tırmanmak ve Deacon'a topluca saldırmak için canlı kalkanlarını serbest bırakırlar. Onları Archer'dan uzağa, basamakların dibine kadar sürüyor.

Onu nasıl kurtarmam gerekiyor?

Sloan yaylanın diğer tarafında özgür, en azından bir sütuna yaslanmış ve ağlıyor. O da bana yardım edemez.

Archer'a ve oklara odaklandım, yanlışlıkla onu sarstım ve bir motor vızıltısı patladı. Acıyla böğürerek sırtını kamburlaştırıyor.

"Okları hareket ettiremiyorum...bıçaklar şaftta...zehir damlatıyor...her çekteğinde." Killian'ın sesi! Yüzünü bize dönük bir şekilde yan dönüyor. Düşen askerlerden birinin can damarını içiyordu, ağzı pırıl pırıldı. Dili çoktan geriliyor, derisi tekrar birleşiyor. "Can Kanına ihtiyacı var."

"Biliyorum! Ama kimsenin ayıracak bir şeyi yok ve—" Bekle! Yaparım. Lifeblood'ım var. Ben sadece bir beden değilim. Ben bir ruhum. "Killian, ölmeden ve Many Ends'e gitmeden ruhumu bedenimden nasıl çıkarabilirim?"

"Yapmıyorsun." Sesi artık daha güçlü. "Yapamazsın."

"Mecburum! Can Kanımı Archer'la paylaşmazsam, ölecek."

Killian keskin bir nefes aldı, yüz hatları işkence gördü. "Sana on saniye veriyorum, daha fazla değil. Ruhun bedeninden ayrıldığı an, beden ölecek. Ruhunuz geri dönene kadar canlanmayacak ve ne kadar uzun süre ayrı kalırsanız, Can Kanı ile dolup taşmadıkça geri dönmeye çalıştığınızda ruhunuzu kabul etme gücü o kadar az olur, ama gördüğünüz gibi, şu anda yetersiz durumda."

Bana on saniye verebileceğini nasıl düşündüğünü anlamıyorum. Sonra Kabuğu hareketsiz kalır, gözler temizlenir. O gitti? Fakat-

Görünmez bir el, kalbimi mengeneyle kavradı. Öne doğru çekildim - hayır, bedenim değil, bir saniye sonra anlıyorum, ama ruhum. Birden Killian'ın önünde çömeldim. Gerçek *Killian*.

Sonsuzluk gibi görünse de ona baktığımda sadece bir kaç saniye geçiyor. *Çok güzel...* Sessiz güneş ışığı onun üzerinde parlıyor, umutsuzca ona sarılmaya çalışan karanlık gölgeleri kovalıyor ve nefesim kesiliyor. Saçları simsiyah ipekten, alnına sarkacak kadar uzun bukleler, bir usta tarafından yontulmuş hatlar için mükemmel bir çerçeve. Kaşları aynı siyah ve mükemmel kalınlıkta. Gözleri, kristal benekli altın gözleri saf erkek saldırganlığı, yoğun... mükemmel. Mükemmel bir burun bıçağı, anızın mükemmel gölgesine yol açar. Üst dudağı alt dudağıyla aynı dolgunlukta, ikisi mükemmel bir ikili. Cildi mükemmel bir bronz, sanki mükemmel fırça darbeleriyle boyanmış gibi.

Mükemmel. Evet. O bu. Mükemmellik et yaptı. Ya da ruh.

Yaralar boa gibi boynunu sarıyor ama onları maskelemek için stratejik olarak yerleştirilmiş dövmelemler var. Daha fazla çizgi ve yıldız. Büyütölmüşler, görünüşte canlılar. Ona uzanıyorum ve bazı kısımlarımın parladığını görüyorum. Kirişler sessiz, ama orada, sanki Killian'a yapışan aynı gölgeleri bırakıyormuşum gibi.

"Bir" diyor. Omzumdan tuttu ama elini bileğime kaydırıldı. Many Ends'e dönmemi engelleyen o, değil mi? "İki."

Sıfır! Geri sayım.

Kabuğun içinden bile parıldayan Archer'a dönüyorum, o kadar parlak ki gözlerim yaşıyor. Okları tek tek yırtıyorum. Tekrar böğüremeyecek kadar zayıf düşmüş bir balık gibi çırpınıyor. Bir silah arıyorum, zaten birine dokunamayacağımı fark ediyorum. Sevmeyi sevmek. Şu anda ruhum, Hasat Ülkesi için somut değil.

Bileğimi ısırđım, aslında kemiğı olan bir köpek gibi etimi parçladım.

"Altı," diyor Killian, beni daha da sıkı tutuyor.

"Biraz daha!" Bileğimi Archer'ın ağzına koyuyorum. Can Kanım ona akar, gücüm benden çekilirken boğazından aşağı kayar. Başımı kaldırıp savaşa bakıyorum ve gördüklerim nefesimi kesiyor.

Kabukları görüyorum ve ruhları görüyorum. En acımasız olan ruhlar arasındaki savaştır. Ruhlar sadece yerde değildir; havadalar, savaşırken havada süzülüyorlar. Kırmızı ateşten kılıçlara karşı mavi ateşten kılıçlar. Kimin Troikan, kimin Myriadlı olduğunu merak etmeme gerek yok. Troikanlar güneş ışığını emer gibi görünürken, Myriadlıları karanlık bir film kaplar.

Bu erkekler ve kadınlar... onlar sadece aya karşı güneş değil, aynı zamanda gerçekten aydınlık ve karanlık. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olmaya çalıştım, bana yaptıkları için başkalarından nefret ettiğim şeyi başkalarına da yaptım. Kendi gündemimi zorlamak. Barış istedim. Yapmadılar. Benim seçimim onlarınkine karşı, hikayenin sadece yarısı bende. Şimdi bile, alemler hakkında bilmediğim çok şey olduğunun farkındayım.

"Dokuz."

"Beklemek!" Diyorum. "Lütfen. Biraz daha uzun. Daha fazlasına ihtiyacı var-"

"On." Killian acımasız, beni geri çekiyor ve ruhumu bedenime geri tikiyor ve ben onu durduramayacak kadar zayıfım.

Ruh ve beden birleşirken nefesim kesildi, Archer'ı ilk düşündüğümde. Shell'ini tarıyorum. Can Kanıma rağmen, eti henüz kendini tamir etmiyor.

"Okçu," diyorum, çenem titriyor.

"Peki. Sorun değil."

Numara! Yapabileceğim başka bir şey olmalı. Sadece olması gerekiyor. "Deacon!" bağırırım.

Archer nefes nefese kalıyor, gözlerini kırptırıyor. Elime körü körüne uzanıyor ve parmakları zayıf bir şekilde benimkilere dolanıyor.

Bakışlarımız buluştu ve gözlerim yeniden doldu, sadece yanağına sıçradı.

Gerisi, diyor ve bana asla unutamayacağım bir gülümseme veriyor. Memnun. İçerik. İyi bir hayat yaşadı. "Nihayet."

"Hayır," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Burada kal ve benimle kal. Sana ihtiyacım var. Yapacak daha çok şeyiniz var."

"Sen... bensiz iyi olacaksın. Kendine iyi bak... Deacon, Killian... ve kendin... kendini unutma. Kanun."

"Veda ediyormuşuz gibi konuşmayı kes." Göz yaşlarım daha hızlı düşüyor. "Deacon," diye tekrar bağırdım, savaş alanını taradım, tanıdığım hiçbir yüz göremedim. "Birisi! Archer'a yardım edin! Daha fazla Yaşam Kanına ihtiyacı var."

Savaş kızışarak devam ediyor. Artık ruhlar arasında öfkeli olanı göremiyorum ve kimin kazandığını merak ediyorum.

Archer'ın gülümsemesi biraz soldu, şimdi hem üzgün hem de hevesli. "Pek zaman yok... bana şiir söyle. Mutlu. Kafiye."

İçim paramparça olurken gözlerimi kapatıyorum. Bunu başaramayacak, değil mi? Can Kanım yeterince güçlü değil. Belki imzasız olduğum içindir. Belki de hala kendi yaralarımından kurtulduğum içindir. Belki de binlerce başka nedenden dolayı. Gerçeği asla öğrenemeyebilirim, ama bir şey birdenbire netleşti: Ölümü seçimi yüzünden. Pearl'ün benimle dövüşme seçimi. Killian ve Sloan'ı kurtarmak benim seçimim.

Ve şimdi, Archer bedelini ödeyecek. Kararlarım -kararsızlıklarım- beni hiçbir zaman tek başıma etkilemedi, kendime bir ömür önceymiş gibi görünen şeyleri çok güvenle söylediğim gibi. Sevdiğim herkesi, hayatımdaki herkesi etkiliyorlar. Bir gün tanışacaklarım bile. Hiç tanışamayacaklarım bile.

Pearl'ün gururu ile alay ettim ama benimkinin beni nereye getirdiğine bak. Bak benimkiler arkadaşlarımı nereye getirdi.

Bilgi içimi kaplıyor, beni dehşete düşürüyor, beni tamamen mahvediyor, ama ezici pişmanlık ve keder akışının üstesinden gelmek için savaşıyorum. Şimdilik. Mecburum. Archer'ın bana ihtiyacı var. Bu harika adamın, onun için güçlü olmama, onu Dinlenme'ye alıştırmam için bana ihtiyacı var. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bunu onun için yapabilirim. Bunu onun için yapacağım.

yarın yas tutacağım.

"Şiir. Sadece senin için bir tane." Uyumadan önce çocuğunu yatıştıran bir anne gibi titreyen elimi alnına bastırdım. "Yıllarca hayatımdan nefret ettim. Nereye bakarsam bakayım, sadece çekişme gördüm. Ah, zavallı ben, uğruna yaşayacak kimsem yoktu... ta ki sen gelip bana uçmayı öğretilene kadar."

Kirpikleri uçuşuyor, gülümsemesindeki hüznün kayboluyor, geriye sadece mutluluk kalıyor. Etrafımızda süren savaşa rağmen çok fazla mutluluk. Neyse ki, Troikanlar kürsü etrafında mevziler alarak Myriadlı askerlerin yaklaşmasını engellediler. "Dahası. Lütfen."

Devam ediyorum. "Beni en kötü ölümden kurtardın, sanki ilk nefesimi içime üfledin. Sen, Okçu Prens, oh, nasıl da parlıyorsun. Şimdi ve sonsuza kadar, her zaman benim olacaksın. Seni özleyeceğim sevgili Bow, ayrı olduğumuz kısa bir süre için." Çenem titriyor, "Bu hediyeye iyi bak... çünkü sana kalbimi veriyorum. Seviliyorsun, seni seviyorum. Senin sayende yenilendim."

Evet, dedi tekrar, son nefesini verirken gerginliği azalıyor.

Başı yana düşüyor ve beni tutuşu gevşedi. Onun parlak, parlak parıltısının tamamen söndüğünü hayal ediyorum.

O gitti. O gerçekten gitti.

Göğsüne çöküyorum, hıçkırıklar beni mahvediyor. Bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

"On," diye bağırdı Killian, sesinde korku vardı.

Doğruluyorum ve ona dönüyorum. Oturuyor, önümde dalıyor.

"Hayır," diye ağlıyor ama çok geç.

Sırtını keskin bir şey kesiyor, göğsünden çıkıyor, benimkine giriyor ve sırtımı delip bizi birbirimize kenetliyor. Acı inanılmaz ve tamamen tükenene kadar saniyeler içinde vücudumdaki her hücreye yayılıyor.

Seni sırtından bıçaklıyor, dedi Lina.

Saldırının Pearl'den gelmesini bekliyordum ama o öldü. Korkuyla yukarı bakıyorum ve Sloan'ı keşfediyorum.

Gözyaşları kirpiklerinde parlıyor. "Üzgünüm," diye ağlıyor. "Çok üzgünüm ama bana reddedemeyeceğim bir şey teklif ettiler."

İsteddiği tek şey, ölümüne rağmen Vans'tan intikam almaktı. Pearl ya ona yalan söyledi ya da Vans'a gitmenin bir yolunu buldu, Killian ve Archer'ın yapamadığı bir şey.

"Seni sevdiğimden daha çok ondan nefret ediyorum. Özür dilerim," diye tekrarladı kendi hıçkırıklarıyla.

İhanet duygusu neredeyse beni boğuyor.

"On." Killian kendini mızraktan çekmeye çalışırken, motor vızıldayarak onu kesiyor, beni kesiyor, zehir sızdırıyor. "Üzgünüm, özür dilerim."

Bir kükremeye geri çekilir ve kendini mızraktan kurtarır. Kendini toparladığında, "Özür dilerim," diye tekrarlıyor, sonra şaftı tutuyor ve tüm gücüyle geriliyor.

Bıçaklar beni keserken, keserken, keserken çığlık atıyorum. Sonunda, yine de, mızrak beni terk ediyor.

Kan boğazıma hücum edip beni boğarken, başımı çevirmeyi başardım ve Killian'ın mızrağını savurmasını izledim. Sloan'ın midesini delip geçen şafttan kana bulanmış metal parılıyor. Gözleri genişliyor ve dizleri çöküyor.

O da günü kurtaramayacak.

Ondan nefret etmek istiyorum ama saniyeler birbirini kovalarken, onun için üzüldüğümü fark ediyorum. Kararları, benimkiler gibi onu buraya getirdi.

Killian bana doğru sürünüyor. Nefes nefese ve hırıltılı nefes alıyorum. Ölüm çingırağı. Bu, değil mi? Son. Ben öleceğim. *Bugün* öleceğim . Sadece dakikalar...saniyeler mi?...kaldı.

Bir keresinde hayat hikayemi kısaca anlattım ama bazı numaralarım değişti.

On yedi — yaşadığım yılların sayısı. *Varolan* artık yeterince güçlü bir kelime değil.

İki - Prynne'den kaçtığımdan beri tapmaya başladığım erkeklerin sayısı. Archer, uzun zamandır özlemini çektiğim aile ve paramparça bir kalbi alıp parçaları bir araya getiren Killian.

Üç - gerçeği arayışında kaybettiğim arkadaşlarımla sayıları.

Bir - kalan hayatımın sayısı.

Üç - sonsuz geleceğim için kalan seçeneklerin sayısı.

"On, bundan sağ çıkamayacaksın." Killian'ın sesinde bir titreme var. "Zehir... o benim de sistemimde. Can Kanım sana yardım etmeyecek."

Baiser de la mort, ölüm öpücüğü, şimdi bile içimden geçiyor.

Elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. Titriyor.

"Git," diye idare ediyorum. "Sizin için...yardım alın." *Benimle ölme!* Bir Secondlife'im var. Onun üçüncüsü yok.

"Pek çok şey hakkında yanılmışım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük veriyor. "Galip her zaman hayran olunmaz ve başarısızlık her zaman nefret edilmez. Seni imzalayamadım... Kaybettim... ve bunun için mutluyum. Troika ile imzala, Ten. Ait olduğun yer orası."

Bir başka gözyaşı seli yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Bu çocuk kaybetmekten nefret ediyor ama yine de gitmeme izin veriyor.

"Biz... düşman olacağız," diye fısıldadım, vücudum uyuşmuştu. "Sen... öldürüleceksin."

"Dostum ve mutsuz olmaktansa düşmanım ve mutlu olman daha iyi. Ve benim için endişelenme kızım. Beni öldürmeye çalışabilirler. Daha önce sahipler. Ben her zaman tamam çıkarım."

O Myriad'da kapana kısılrken mutlu olmayacağım, belki de kalıcı olarak Kennel'a yerleştirilebilir. Ama Myriad'da bu çocuk yanımda olsa bile mutlu olmayacağım.

Sadece bir seçenek daha. İmzasız olarak kalıyorum ve Many Ends'e geri dönüyorum... burada sıkışıp kalmış ruhları kurtarabilir ya da kurtaramayabilirim. Archer olmasaydı, son ziyaretimden sonra asla dirilemezdim.

Archer bir keresinde ona güvenmemi istemişti. Many Ends'e girmenin bir yolunu bulacağımızı söyledi, ruhları kurtarmanın bir yolunu. Ve Many Ends'in içine girebilirim, Myriad'ın içine girebilirim. Killian'ı kurtarabilirim. Belki mahkemeye gidebilir.

Yeni plan, yeni hedef.

Elimi göğsüne bastırdı, mızrağın açtığı yaranın hâlâ aralık olduğu yerde, güzel Yaşam Kanı tenini parlatıyor. Kabuk'tan hemen ayrılmazsa, içinde pekala ölebilir. Ama onu tanıyorum ve son kararımı verene kadar onu ya da beni terk etmeyeceğini biliyorum.

Elini toplayabildiğim kadar güçle sıkıyorum. "Senin için geliyorum, Killian. Tekrar."

"On-"

ona gülümsüyorum. "Hayatımı buna adadım..." Son nefesim olduğunu bilerek derin bir nefes alıyorum ve onu bırakırken, "Troyka" diye fısıldıyorum.

* * * * *

*Ölümden daha kötü şeyler var,
Ten'in yolculuğunun bir sonraki bölümünde kanıtlayacağı gibi.
kaçırmayın
CAN,
EVERLIFE serisinin 2. kitabı.
Sadece Gena Showalter ve Harlequin TEEN'den.*

S: Yeni bir seriye başlamak ürkütücü ve canlandırıcı geliyor. *Firstlife* için ilham kaynağınız neydi ve bu yepyeni dizi hakkında ne düşünüyorsunuz?

YANIT: Kutsal yazıları seviyorum ve bu dünyaya ait olmayan bir krallık, krallığa karşı krallık -manevi güçler arasındaki bir savaş- ve seçim gücü hakkında çok sayıda kutsal yazı var. Yaşam ve ölüm. Bereket ve lanet. Aydınlık ve karanlık. Bu temalar bir araya geldi ve bildiğimiz hayatın sadece bir kostüm provası olduğu ve gerçek hayatın aslında ölümden sonra başladığı bir kitap yazma fikri doğdu - iki alemin iktidarda olduğu yerde. Bu fikir içimde bir ateşti. Yaktı ve tüketti. *Firstlife*'ın hikayesini anlatmak zorundaydım .

S: Bu kadar farklı iki alem yaratmak ve aralarındaki seçimi Ten için zorlaştırmak ne kadar zordu? Bunu nasıl hallettin?

C: Editörümün size söyleyebileceği gibi, bu benim için sadece zor değildi - bu Korkunç Acı Veren Zorlu Zorluydu. (ZOR) Bu kitabın birçok taslağını yazdım, her alana katmanlar ekledim, eşit çekiciliğe sahip çok farklı iki toplum inşa etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

S: Hem gençler hem de yetişkinler için hikayeler yazıyorsunuz. Her yaş grubu için yazmaya yaklaşımınız konusunda farklı olan nedir ve aynı olan nedir?

C: Bu bir sürpriz olabilir ama ben her kitaba aynı şekilde yaklaşıyorum. İlk taslağı yazarken dinleyicilerimi dikkate almıyorum çünkü biliyorum ki hiçbir zaman herkesi memnun edemeyeceğim. Bir izleyici kitlesi için yazıyorum. Kitabın havasını belirleyen karakterlerdir. Gençlerin ve yetişkinlerin farklı zihniyetleri, farklı deneyimleri ve geçmişleri, farklı beklentileri vardır ve bunlar, zorlama zamanı olmadığında beni zorlamaktan alıkoyuyor.

Firstlife'da en sevdiğiniz karakter kim ve neden?

C: Romantik okuyucu/yazar köklerim ortaya çıkmak üzere. Erkekleri tercih ettim. Okçu ve Killian. Neden? Niye? Çünkü ben bir pugum! Miyav! (Yani, Roar!) O seksi kötü çocuklara ve onların altın kalplerine bayılıyorum. Ve kaslı vücutlar. Ama hepsinden önemlisi, Killian'ın baştan çıkarıcı cazibesiyle Ten'i kazanamayacağını anlamasına bayıldım. Aslında onun ilgisini çekmek için gerçek benliğini ortaya çıkarmak zorundaydı ve bunu yaparak, maddi bir bedel ödemedi onun takdirini ve nihayetinde sevgisini kazandı. Onu değiştirdi.

S: Şimdi gerçek. Hangi alemle imzalardınız ve neden?

C: Ben baştan sona bir Troyka kızıyım. Ben biraz ışık severim. İnsan hayatına verdikleri değeri seviyorum. Biri düşmanını seçse bile birinin seçme hakkı için savaşmalarını seviyorum. Ama çoğunlukla, sarsılmaz adaleti severim. Favori yok. İstisna yok. Gerçek asla değişmez.

S: Ten'in sayılarla ilgili takıntısı fikrini nereden edindin? Tüm sayı gerçeklerini kitaba dahil etmek ne kadar eğlenceliydi? Rakamlar Everlife romanları için önemini koruyacak mı?

C: Ten'in sayılara olan takıntısı planladığım bir şey değildi - ismine rağmen!- ama ilk taslağı yazarken, bu saplantı organik olarak onun karakterinden kaynaklandı. Sayısal olasılıkların yanı sıra sayısal gerçekleri araştırırken çok eğlendim. Ve evet, sayılar Everlife romanları boyunca önemini koruyacak... *daha da* önemli olacak!

S: Spoiler vermeden, Ten ve mürettebat için sırada ne olduğuna dair bize bir ipucu verebilir misiniz?

C: Ten'in Troika'yı karşılaması, Killian'ın eylemlerinin cezası, Archer'ın kaybıyla uğraşması, Ten'in krallıktaki her iş için eğitiliyor olması - bilgisiz bir Conduit'in paylaşacak ışığı yoktur - ve krallıklar arasındaki savaş dünya çapında kızışıyor yankıları. Ve bu sadece işleri başlatmak için!

Teşekkürler Gena!

TARTIŞMA İÇİN SORULAR

1. İnsanlık, ölümden sonra hayatın olduğunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde keşfetseydi, sizce insanlar nasıl tepki verirdi? İnsan yaşamının değeri nasıl değişir veya değişmezdi?
2. Ten, Firstlife'in önemli olduğuna inanıyor ve Killian ilk başta buna inanmıyor. Kim haklı ve Killian'ın bakış açısı neden değişiyor? Kitaptaki cevaplarınızı destekleyen unsurları tartışın.
3. Killian ve Archer, ölümcül düşman olmadan önce arkadaşlıklar. İlişkilerindeki gidişatı değiştiren ve onları yeni bir ilişki kurmaya motive eden nedir? Cevabınızı bildirmek için kitaptaki belirli sahnelerin üzerine gelin.
4. Killian, hedeflerini Myriad ile imzalamaya ikna etmek için çekiciliğine ve çekiciliğine güvendi. Ten ile bu işe yaramadığında yaklaşımında ne gibi değişiklikler yapıyor ve neden? Bu Ten ile ne kadar iyi çalışıyor?
5. Sembolizm kitapta büyük bir rol oynuyor - yoksa öyle mi? Yazar, çağrışım veya benzerlik yoluyla başka bir fikri temsil etmek için hangi sembolizmi kullandı? Yazar hangi temaları keşfetti?
6. Kitaptaki hangi pasajlar sizi en anlayışlı buldu? En derin?
7. On, tek bir kararın - kendisi ve sevdikleri için - sadece doğru ve yanlış olduğunu öğrenir ve bir hata yapmanın sonuçları sonsuz yankılara sahip olabilir, ancak kararsızlık daha da büyük bir maliyetle gelebilir. Onunla aynı fikirde misin? Neden veya neden olmasın?
8. Myriad'ın güçlü yönlerini nasıl buluyorsunuz? zayıf yönler? Troika'nın güçlü yönlerini nasıl buluyorsunuz? zayıf yönler? Cevaplarınızı desteklemek için kitaptan örnekler kullanın.

FIRSTLIFE'ı sevdiyseniz , EVERLIFE serisinin bir sonraki heyecan verici bölümü olan LIFEBLOOD'u, *New York Times*'in 1 ***numaralı çoksatan*** yazarı Gena Showalter'ı kaçırmak istemeyeceksiniz!

"İlk Hayatım bitti, ama Everlife'm daha yeni başlıyor."

Tenley "Ten" Lockwood son nefesiyle seçimini yaptı ve Everlife'daki krallığını seçti. Şimdi, Troyka ve Myriad arasındaki savaş şiddetlenirken, sonuçlarıyla yüzleşmek zorundadır.

İkinci hayatını kurtarmak için savaşırken, ilk görevini başlatırken krallığı hakkında sıfırdan bilgi edinmelidir: Seçilmiş bir grup insanı ölmeden önce kendi tarafına katılmaya ikna etmek. Baskı yok, değil mi?

Ama Ten'in rakibi, unutamadığı çocuk Killian'dır. Kefaret için tek şansı var: Ten'i hiç oynamadığı bir oyunda yenmek. Düşüşleri ısındıkça inkar edilemez duyguları da artar ve yakında Ten başka bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. Aşk...ya da zafer.

CAN (2. Kitap)

Bizimle iletişime geçin: